

Viola Zoltán

Szellemes ajándék

2024

Viola Zoltán

Szellemes ajándék

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tinga nem volt már kifejezetten tinédzser – egy ötven esztendő nő már nemcsak tininek nem tarthatja magát, de tulajdonképpen még középkorúnak is csak nagy jóindulattal. Sőt, ha nem is mondják róla hogy vénasszony, de tulajdonképpen mégis az. Az, mert ha az ötvenedik év nem is valami szörnyű magas életkor úgy általában, de neki, neki aztán az, neki és mindenki másnak is aki azt az életpályát választotta amit ő maga: a filmesekét! Mert ha régen a barbárság korában az volt is a jelszó, hogy „jaj a legyőzötteknek”, hát akkor a filmszallagok nyugodtan vallhatják jelszavuknak azt, hogy „jaj az öregedőknek”!

Pláne ha a filmszallag nem is férfi hanem nő... mert az idősödő férfiszínészek még csak-csak kapnak valami normálisabb szerepet. Alakíthatnak idős, veterán zsoldost vagy katonát... marcona, kivénhedt revolverhőst, aki még utoljára, élete végén kiáll az igazságért, s bár győz, de hősi halált hal... mindenki megsiratja... milyen szép is egy ilyen szerep! Vagy játszhat szakállas, a sós tengervíztől cserzett bőrű hajóskapitányt... okos, ősz professzort aki felfedez valamit, mondjuk az időgépet vagy a láthatatlanságot...

Na de az idős színésznők?! Azoknak bizony többnyire csak valami rút banyaszerep jut! Ha már nem banyát, csak úgy szimplán egy házsártos feleséget kell alakítaniuk, már hálások lehetnek a sorsnak! De többnyire még ezt sem kapják meg, mert az idős nők szerepét is fiatalokkal játszatják el, megfelelőképp elmaszkírozva természetesen a fiatal színésznőcskéket, egyszerűen mert azok nem fáradnak ki olyan hamar, nem is olyan válogatóság, megtesznek mindent, mert most kezdődik csak a karrierjük, s különben is, hálából hogy egyáltalán kaptak szerepet, bármilyent is, emiatt szívesen lesznek a filmstúdiókban a producerek szeretői.

Jaj az idős színésznőknek! Ha elmúlik a szépség, elmúlik minden! Elmúlik minden, akár az álom, oda a hírnév is, oda a gazdagság is, oda minden, az egész élet!

Tinga nem volt tehát egy tinédzser, de azoknál jóval tapasztaltabb. Szinte egy egész élet tapasztalata mögötte volt már.

Most felemelte a tekintetét, és jól megnézte az üzlethelyiség ajtaján a táblát. Igen furcsa volt a szövege.

Emlékezett gyermekkorából egy háztartásigép-szerelő és karbantartó cég jelmondatára, az így szólt:

„A lehetetlent azonnal megoldjuk. A csodára egy kicsit várni kell”.

Nos, ezen üzlet jelmondata hasonlított e régi jelmondatra, ezért is figyelt fel rá – ugyanakkor mégis más volt. Így hangzott:

„A lehetetlent én is megoldom. Csodát tenni viszont csak te tudsz!”

Tinga ha öreg volt is mint színésznő, ha csalódott is az életben, ha sok szempontból háklisnak és kiállhatatlannak volt is mondható, de egyvalami biztos: nagyon kíváncsi volt! S különben is sokszor gondolt az utóbbi időben arra, hogy rajta már csak a csoda segíthet. Tulajdonképpen egy újonnan nyílt szépségszalonba igyekezett, amikor megpillantotta ezt az üzletet. S egy hirtelen ötlettel benyitott ide.

Később azt sem tudta meghatározni, egyáltalán miként is vehette észre ezt a semmiképp sem feltűnő, jelentéktelen kis üzletecskét a szutykos kapualj mélyén. Még csak az sem volt kiírva hogy mit árul, és kirakata sem volt. Csupán a rozoga ajtó jelezte hogy ott van valami, s az ajtóra rászegelve ez a megfakult papírdarab, ezzel a rejtélyes szöveggel.

Tinga mindenesetre belépett oda. Kinyitotta az ajtót, be is lépett, de még jóformán körbe sem pillantott, az ajtókilincs máris váratlan erővel szakadt ki a kezéből, és az ajtó mögötte óriási csattanással becsapódott. Tinga össze is rezzent, de azután azt gondolta, biztos a huzat csapta be az ajtót. Bár ez furcsa volt, mert huzatot nem érzett.

Körbepillantott. És döbbenten tapasztalta, hogy odabent, a váratlanul jókorának mutakozó szobácskában egyáltalán semmi nincs! Nemhogy eladó portékák, de még csak bútorok sem. S másik helyiségbe átvezető ajtó sem. Ablak sem. Egyetlen csupasz villanykörte világította csak meg a puszta falakat.

—Hm! Sejthettem volna... biztos *még* vagy *már* nem üzemel a bolt... azért is nem volt odakint reklámtábla, mert idebent sincs semmi... - gondolta, s már épp fordult volna meg hogy kilépjen az utcára, amikor meghallotta a hangot.

—Hogy is ne volna itt semmi - mindaz megtalálható idebent, ami csak szükséges!

—Tessék?! Ki beszél?! - nézett körül újra Tinga, meghökkenve hogy ki szólítja, és észre sem vette, hogy a valaki a gondolataira válaszolt.

—Én beszélek.

—De ki az az „én”?! -

—Hát csak úgy, én.

—Az üzlet tulajdonosa vagy?!

—Ez nem üzlet.

—Hát mi? És miért nem mutatkozol, mi ez hogy valami hangszórón át beszélsz velem, és kamerával kukkolsz?! - tette Tinga csípőre a kezét.

—Nincsenek kamerák, hangszórók sem. És nem üzletember vagyok, nem boltos, hanem vágyaid valóra váltója.

—Aha, holmi nagy csodatevő, mi?

—Az éppen nem. Hiszen olvastad kint a cetlit, hogy csodát csak te tudsz tenni, vagy nem?!

—Na épp ez az! Mi az a hülyeség amit oda kiírtál, hiszen én *tudom*, hogy nem tudok csodát tenni!

—Tudsz.

—Naná, mert varázsló vagyok, mi!

—Nem, az nem. De ember, az vagy, márpedig minden ember képes a csodatevésre.

—Hogyne, naná! Hiszen ha ez igaz volna, senki nem halna meg, mindenki örökké élne... de senki sem képes örökéletűvé tenni önmagát!

—No igen, természetesen. Hiszen az lehetetlen. - értett egyet vele a hang is.

—Na látod! Én sem vagyok csodatevő.

—Nana! Ne keverd össze a dolgokat, Tinga!

—Honnan tudod a nevemet?!

—De hiszen hogy is ne tudnám, nem kell ahhoz más csak egy kis szimpla gondolatolvasás! Na szóval azt akartam mondani, hogy az örök élet, az lehetetlen. Legalábbis ti emberek annak tartjátok. Na de ne feledkezz meg róla hogy a cetlire odakint azt írtam, hogy te csodát tudsz tenni! Tehát nem a lehetetlent megvalósítani, mert az nem nagy kunszt, arra jómagam is képes vagyok - hanem a csoda, az már egészen más eset!

—Na nekem ebből elegendem van, megyek innen, nem vitatkozom hülyeségekről egy testetlen hanggal!

—Öreg hiba! A bölcs gondolatok sokat segíthetnek abban, hogy az ember könnyebben tudja elfogadni az öregedés gondolatát!

Tinga összerezzen.

—Idefigyelj, attól hogy felismertél, biztos a filmjeim alapján, még nincs jogod gúnyolódni!

—Ugyan, hiszen mondtam már hogy a nevedet csak úgy simán kiolvastam a gondolataidból!

—Nem hiszem, a gondolatolvasás lehetetlenség!

—Épp ezért kifejezetten testhezálló feladat a számomra.

—Jó! Szavadon foglak! Tégy örök életűvé, ha meg nem vagy rá képes, ne dumálj!

—Gondolod hogy jó lesz neked az örök élet?

—Naná!

—Mire mennél vele, ha egyre csak öregednél, vagy ha akár csak ilyen maradnál ezer éveken át?! Mert jó-jó, csúnya éppen nem vagy még most sem, de hol van már az ifjúi báj!

—Helyes, tegyél ne csak örök életűvé, hanem fiatallá is! Hiszen az is lehetetlen, mi az neked!

—És igazad is van, ez mind szóra sem érdemes apróság. Na de akkor is, mi lesz veled, hiszen idővel újra megöregszel, s akkor újra eljönnél hozzám, ha ugyan még itt leszek?

—És ha tennél róla hogy ne is öregedjek meg? Ugye ez már annyira lehetetlen, hogy ezt már végképp kirázod a kisujjadból?! - kiáltotta gúnyosan Tinga.

—Igen, pontosan, így van ahogy mondod! Én mindezt megtehetem. És meg is teszem, feltett szándékom hogy megtegyem veled! Épp csak ennek van egy aprócska kis ára.

—Ugyan mi?!

—Hát az, hogy válaszolsz egyetlen kérdésemre, arra, hogy mihez kezdesz majd az örök élettel és örök ifjúsággal.

—Nem értem, hát élek és kész! Lehetek újra keresett színésznő, nem kell félnem a kiöregedéstől...

—Igen, és újra ugyanolyan elkényeztetett nyafka leszel mint voltál! Sőt, mint tulajdonképpen vagy is! Mert most is az vagy, mindössze egy rémült nyafka! Aki megpofozza a sminkes nőt, ha az véletlenül kissé meghúzza a haját. Aki dühében tombolni kezd, ha a tyúkhúsleves kissé forró, és várnia kell öt percet hogy fogyaszthatóvá hűljön. Akiről még rengeteg ilyesmit tudok. S aki emellett kegyetlen is, mert elkergette a szobalányát amikor az bár nem volt férjnél mégis terhes lett, s ezért a szerencsétlen lány öngyilkos lett! Ráadásul képmutató is vagy, Tinga, mert te igazából nem is veted meg a leányanyákat, de úgy érezted, *illendő* elkergetned a szobalányodat ekkor, másképp megszólnának téged! Továbbá, nem is vagy becsületes, mert te bezzeg nagyonis üzekedtél fűvel-fával, házasság előtt is, és alatt is. Márpedig házasságból nem egy volt neked, nem kettő, de tizennégy!

—Hát... hát... ezt hogy merészeled... - hápogott Tinga.

—Tudok én mindent rólad! Tudom azt is, hogyan kerültél be a filmszakmába! Szó szerint lefeküdtél a portással, hogy az beengedjen téged a filmgyárba, és ott bebújtál a rendező autójának a csomagtartójába! Így vitetted magadat haza vele, úgy, hogy ő nem is tudott rólad. És pucéron bújtál be oda. S amikor rádlelt, megfenyegetted hogy ha nem ad neked szerepet, kiabálni kezdesz hogy elrabolt és megerőszakolt téged! Tehát tudok én rólad mindent, Tinga. De még ennél különbet is tudok! A legfontosabbat. Azt, hogy nem vagy boldog. Szóval, mi a fenének adjak neked örök életet, hogy örökké boldogtalan legyél?! Annak semmi értelme sem volna.

—Na jó! Tégy akkor boldoggá! - kiáltotta Tinga elszántan.

—Nem tehetem.

—Miért nem, lehetetlen tán?!

—Nem az. Épp emiatt nem tehetem. A lehetetlent azonnal megoldom. De az hogy az embereket boldoggá tegyem – nos, az volna a csoda! S épp ez a cetlim értelme! Csodára már nem vagyok képes én, arra csak az emberek képesek!

—Szóval semmit nem tudsz tenni értem, s ezt igyekszel megmagyarázni szép szavakkal.

—Nem mondtam, hogy semmit nem teszek érted. Ha akarod, tehetek róla, hogy képes légy a csodatevésre.

—Köszi, de nem kell a pátyolgatásod, én magam is tudom, miként lehetnék boldog! Momentán tényleg elég volna nekem az, ha nem öregednék tovább!

—Sőt, egyre szépülnél, mi? - kérdezte a hang.

—Azellen sem volna kifogásom!

—Remek. Megteszem a kedvedért hogy olyan szép legyél, mint még soha!

—És mibe kerülne ez nekem? - kérdezte hirtelen óvatossá válva Tinga.

—Semmibe. - azzal Tinga álmélkodva kellett felkiáltson, mert a következő pillanatban megjelent csak úgy a semmiből egy tükör a szoba kellős közepén. Méghozzá nagy, legalább három méter szélességű, és jó két és fél méter magas tükör. Benne természetesen Tinga tükörképével.

—Ilyen vagy most, ugye? - kérdezte tőle a Hang.

—Igen, de... de... hogy került ide ez a tükör... - hebegte Tinga rémulten.

—Idevarázsoltam. Hiszen mi sem egyszerűbb ennél, a varázslás ugyanis lehetetlen, vagy nem?

—És... és ahogy ezt a tükröt ide tudtad varázsolni, úgy engem is tényleg örökéletűvé tudsz tenni?! - rebegte Tinga, akinek pillanatnyilag minden hitetlensége semmivé vált.

—Máris az vagy! Persze vigyáznod kell, mert holmi balesetben még mindig meghalhatsz. Ami viszont a külsődet illeti...

—Igen, igen, mi van a fiatalságommal és a szépségemmel! - és Tinga szeme mohón csillogott.

—A belső szerveid máris megifjodtak. A külsőddel azonban az a baj, hogy nem tudhatom, pontosan milyen is a szépségideálad! Ezért aztán úgy döntöttem, hogy ahelyett hogy ilyenné vagy olyanná varázsoljak, megajándékozlak annak képességével, hogy változtatgatni tudd a külsődet! No nem vehetsz fel bármilyen alakot, kizárólag emberit, sőt, nőit. De ehhez nem kell semmi más, csak hogy kellő elszántsággal nézegess meg valakit, akár csak a fényképét is, és akard azt, hogy olyanná válj. S olyanná fogsz válni!

—És nem lehetne hogy már most rögtön is olyan legyek mint húsz évesen voltam?

—Megteszem ha akarod, de előre figyelmeztetek: lesz belőle sok bajod!

—Bánomisén, csak fiatal legyek!

—Kérlek! - azzal Tingát vakító villanás kápráztatta el, majd amikor óvatosan kinyitotta a szemét, tényleg azt látta a tükörben, hogy már olyan, mint amilyen emlékezete szerint húsz éves korában lehetett!

—Hurrá! Éljen! Csodálatos! Köszönöm neked, akárki vagy is! Ez életem legboldogabb pillanata!

—És akarnál talán ennél is szebb lenni? - kérdezte tőle a Hang.

—Persze! Mennyire szebb? - kérdezte Tinga ujjongva.

—Mondjuk ilyen! - és hirtelen megjelent előtte a semmiből egy gyönyörű nő. De mit gyönyörű - egyszerűen lélegzetelállító szépség, hatalmas, ferde szemekkel, és ez még nem is az összes ami ámulatba kergette Tingát: a nő ugyanis igen furcsa ruhát viselt: mintha tulajdonképpen nem is volna rajta ruha, csak örvénylő fénycsíkok borítanak a testét!

—Igen, jól gondold, valóban fényből áll ez a ruha, semmi másból mint fényből! - magyarázta neki a nő.

—Te... te tettél engem fiatallá?

—Igen. De ez nem az igazi alakom. *Én* bármilyen alakot felvehetek. De te lehetnél ilyen szép ha akarod!

—Akarom!

—De csak akkor tehetlek ilyenné, ha vállalod hogy neked is lesz fényruhád. Amit természetesen ki is kapcsolhatsz. Csakhogy akkor ugyebár mit sem ér!

—Dehogy kapcsolom ki, úgy az igazi ha csodálnak érte!

—Jó, de tudnod kell valamit. Élnek a világmindenségben tündérek. Azok épp így néznek ki, és van fényruhájuk is. De azok nagyon szelíd lények. Még akkor sem ölnek embert például, de állatot sem, ha a saját életük múlik ezen. Ők ugyanis annyira jók. Megtehetlek tündérré, de ez azzal jár, hogy neked is úgy kell viselkedned.

—Másképp megölsz?

—Dehogy! Pusztán arról van szó, hogy a tündérség, az az élő anyag egyfajta komplex sajátossága. Vagyis tehetlek olyanná most, kezdetben mint egy tündér, de ha ezután nem viselkedel a tündérségedhez méltóan, akkor az kihat majd a külsődre is, érted?! Minél méltatlanabbul viselkedel, annál inkább megfakul majd a fényruhád, a tested szépsége is megkopik, sőt, öregedni is kezdesz. A végén akár meg is halhatsz. Szerencsére a folyamat az elején még visszafordítható, bár igen nehezen: sok-sok jótettel helyrehozható az okozott kár! De nem elegendő ha kinnal-keservvel teszed a jót: örülnöd is kell a jótetteknek, az

egész gondolkodásodat kéne megváltoztatni! Kétlem hogy ez menne épp neked, Tinga, egy magadfajta elkényeztetett, úrhatnám...

—Igenis menni fog! Tegy tüdérre! Fényruhát akarok! Szépséget akarok! Most, azonnal! - követelte Tinga kiáltva.

—Jól van. Hiszen ez nekem miből sem áll, ez csak szimplán lehetetlen! Mást sem kell tennem csak felébresztenem a minden ember lelke mélyén ott alvó tündért, ugyanis minden ember tündér, csak ezt már elfelejtették rég! Te is egy elkorcsosodott tündér vagy, Tinga! De én vagyok az Ébresztő. Felébresztem benned a tündért, ha akarod! Csak aztán hogy meg is felelj a tündérség követelményeinek – nos, ahhoz igazi csoda kell! És abban már nem segíthetek neked! Mert ne feledd: csodát tenni már csak te tudsz!

—Sok a beszéd, cselekedj!

—Legyen! - intett felé előkelően a szép nő, majd eltűnt. Tinga azonban úgy érezte, mintha megrángattak volna valamit az agyában, egy pillanatra még holmi fejfájás is belenyilalt – ám rögvest ezután felragyogott körülötte is a fényruha! Felragyogott, de a nagy tükör eltűnt.

—Köszönöm! - kiáltotta Tinga gyorsan, majd az ajtó felé iparkodott, hogy mielőbb megsejmelje magát otthon, az ottani nagy-nagy tükörében. S már előre élvezte, mint pukadoznak majd az irigységtől barátnői, ha megpillantják őt ebben a csodálatos, igazán istennőkhöz méltó öltözkében!

Bár tulajdonképpen alig alkonyodott amikor Tinga belépett a Hang szobácskájába, de amikor kilépett az utcára tündéri ruhájában, már öreg este volt. Ezen igencsak csodálkozott, mert hát miként is tölthetett odabent ennyi időt?! S mégis-mégis... Na de sebj: legalább annál jobban megcsodálják őt az emberek, mert jobban látszik hogy milyen szép is ő!

Véletlenül épp senki sem járt az utcán amikor kilépett oda. Elindult a kocsija felé. Semmi baj nincs hogy most senki sem látja – gondolta – majd látja őt mindjárt a sofőre! Régi „bútorarab” a háztartásában, talán illik is hogy ő pillantsa meg elsőnek! Biztos már látja is, ha ugyan el nem aludt a lustaság!

Elindult a koci felé.

Jó hogy Tinga nem néhány száz méterrel arrébb találkozott az őt tündérre varázsoló Hanggal. Igazán nem messzire ettől az utcától ugyanis zsákmány után szimatolt a Szörny.

Azt hogy ki is az a Szörny, senki sem tudta. Persze hogy nem tudták az emberek: ha tudják, már rég elkapták és kivégezték volna!

Minden bizonnyal kéjgyilkos lehetett a szörny, s amellet természetesen komplett örült is. No igen: a kéjgyilkosok mind örültek! Ez azonban különösen örült lehetett. Először is: nem csupán nőket ölt meg, de férfiakat is, sőt, eddigi tíz áldozatából csupán három volt nő, hét pedig férfi. Viszont kivétel nélkül minden áldozatának széthasította a fejét, és e fejből eltűnt az agyvelő!

A rendőrség egyelőre tehetetlen volt. De annyira, hogy nemcsak a fickót nem kapták meg el, de arra sem jöttek rá, miként tüntette el az agyvelőt a fejből a pasas. A velőnek ugyanis a legparányibb foszlánya is hiányzott, a koponyacsont belül teljesen tisztára volt pucolva!

Továbbá, a gyilkossal kapcsolatban még az sem volt biztos hogy egyáltalán kéjgyilkos. Mert a három női áldozatát nem erőszakolta meg. Úgy tűnt, csupán áldozatai agyára vadászik. Bár nem kizárólag: a férfiáldozatoknak ugyanis hiányzott a hímtagjuk is. Meglehet tán, amiatt is ölt meg több férfit mint nőt, mert a férfiakból több hasznot méríthet: azoknak ugye nemcsak agyuk van, de például heréjük is...

A Szörny most is zsákmányára várt, a parkban, egy bokor mögött meglapulva. Tulajdonképpen megvolt már a mai napra betervezett zsákmánya: nem is messze tőle ott hevert egy hulla, felnyitott koponyával. Agyveje ennek is hiányzott. Ám a Szörny úgy

gondolta, fiatal még az éjszaka! Miért is ne élvezze ki jobban a vadászat örömeit?! Elvégre épp azért érkezett erre a környékre, mert errefelé könnyű a zsákmányolás! Biztos volt benne, a rendőrök sosem kapják el. Semmi esélyük ellene! Ostobák is hozzá, de különben is... Itt ő az úr! Ő most a Nagy, a Hatalmas, a Legyőzhetetlen!

És ez bizony fenemód jó érzés. Korábban soha nem tisztelték, nem becsülték. Még csak nem is rettegtek tőle. De most...! Hohó! Még egy hónapja sincs hogy vadászik, de máris reszket a félelemtől az egész város!

Persze, ez tulajdonképpen mellékes bizonyos értelemben. Jó érzés hogy félik őt, de a lényeg mégiscsak az, hogy az agyvelő annyira finom! - és a Szörny megnyalta a szája szélét.

Tinga odaért a kocsához. Annak ajtajai zárva voltak, de odabent azért ott ült a sofőrje, ahogy ott is kellett ülnie, ez volt a dolga hogy megvárja úrnőjét – csakhogy aludt. Feje hátradőlt, s még a csukott ajtón keresztül is hallotta Tinga, hogy vastagon hortyog.

—Hé, ébresztő! - kiáltotta vidáman Tinga, és megkocogtatta az ablaküveget.

El is érte a kívánt hatást: a sofőr felébredt. Felébredt, fejét oldalra fordítva kipillantott az ablakon – majd felkiáltott:

—Segítség, egy úrlény! - azzal gyorsan beindította az autót, és villámsebesen elhajtott valamerre.

—A fene egye meg! - káromkodott Tinga. —Csak érjek haza, úgy kirúgom ezt a hülyét, hogy a lába sem éri a földet! Most gyalogolhatok haza, hacsak el nem csípek útközben egy taxit! Habár az nehéz lesz, ez rossz hírű környék, erre nemigen járnak taxisok... Jó is lesz ha szedem a lábamat!

A fényruháját mindenesetre kikapcsolta. Talán valóban jobb, ha egyelőre nem kelt feltűnést. Elindult hazafelé. Útja a városi park felé vezetett.

Nemcsak a Szörny várt a zsákmányára aznap éjszaka arrafelé. Ott bújkált a bokrok közt két férfi is. Testvérek voltak, és ugyanaz a perverz vágy töltötte el őket: csakis serdületlen kislányokkal élvezték a szexet. De velük aztán nagyon! Sajnos, serdületlen, legfeljebb nyolc-tíz éves leánykák ritkán kószálnak errefelé egyedül. Forgalmasabb környékre viszont nem mertek menni vadászatra.

Már jó két órája leskelődtek ott hiábavalóan, amikor egyikük megszólalt:

—Te, figyelj már, hát megzabálnak a szúnyogok! Menjünk haza, kijövünk legfeljebb holnap is!

Társa elgondolkozott ezen, majd kifújta az orrát csak úgy zsebkendő nélkül a földre, köpött is egy nagyot, azzal így válaszolt neki:

—Na jól van, nem bánom! Menjünk!

Kár volt megszólalniuk. Erre ugyanis felfigyelt a közelben lapuló Szörny is.

—Hohó, hiszen itt van a zsákmányom! S hozzá kettő is! Na fiacskáim, abba hogy hazamenjete, nekem is lesz némi beleszólásom! - gondolta, és elmosolyodott.

A két perverz egyáltalán nem sietett. Szép kényelmesen tápázkodtak fel a bokrok alól, s még az sem mondható, hogy igyekeztek volna halkán mocorogni. Kicaplattak a park egyik szélesebb ösvényére, majd...

—Odanézz! Öcsém, mégiscsak mázlink van ma! - mutatott előre az idősebbik testvér. Előttük mintegy negyven méterrel egy kislány igyekezett valahonnan valahová, s épp feléjük tartott. Bár sötét volt, de az még így is látszott rajta, hogy semmi esetre sem lehet idősebb mint hat esztendő.

—Hé te, nekem az jutott az eszembe, hogy a múltkori kettőt elpocsékoltuk! - súgta a fiatalabbik a bátyjának. —Mi volna, ha ezt most elfognánk, s bezárnánk?! Akkor hónapokig használhatnánk! A pincében ellehetne, onnan nem hallatszik ki a sikoly sem!

—Hm... és hogy visszük el oda?

—Ó, hát mi sem egyszerűbb annál: megkötözzük, betömjük a száját, aztán a kocsi csomag-tartójában...

—Jó, próbáljuk meg! Bújjunk vissza, aztán majd ha kiáltok, akkor ugorjunk rá!

Tinga is ezidőtájt ért a közelbe. És természetesen fogalma sem volt Szörnyről, kislányról, perverzekről. Azt azonban tudta, hogy ez veszélyes környék, tehát igyekezett gyorsan szedni a lábát.

Gyorsan haladt tehát, és mert félt, nézett jobbra-balra, mindenfelé – épp csak a lába elé nem. És hát épp ez volt a baj, mert emiatt csak akkor vette észre az úton keresztben fekvő emberi testet, amikor már majdnem belebotlott. Ténylegesen bele is botlott volna, ha időben észre térve egy szökkenéssel át nem ugorja.

Ezután természetesen megfordult, hogy megvizsgálja az illetőt. Hátha csak ájult, vagy részeg... bár meg kell mondjuk, hogy Tinga nem igazán szívesen nyújtott segítséget holmi ismeretlennek! Nem szerette volna bekoszolni a kezét, undorodott tőle hogy a beteg ember váladékával esetleg beszennyeződik a keze, netán a ruhája is! De most mégis lehajolt, inkább csak amiatt, mert eszébe jutott, hogy ha nem segít egy beteg emberen, vagy egy rablótámadás áldozatán, akkor abból nagy baja lehet, mert ez veszélyeztetheti az örök életét és szép külsejét.

Lehajolt, ám rögvest ezután azonnal a magasba is pattant: az illetőn úgysem tudott volna segíteni. Ketté volt válva a feje, s hiányzott belőle az agyvelő. Nosza, Tinga sikított is egy akkorát, hogy jobbat se kellett!

A sikolyra felfigyeltek a perverzek, de a kislány is. Utóbbi hátrafordult, és látta amint Tinga rémülten épp feléje rohan.

—Most mi lesz?! - kérdezte a fiatalabbik férfi a testvérét.

—Az ördögbe is, nem ijedek meg egyetlen nőtől, legfeljebb kinyírjuk! Ugorjunk a kiscsajra, most, amíg nem figyel felénk! - parancsolta, azzal már ki is szökkent a bokor mögül. A társa követte. Két ugrás sem kellett hozzá, máris a kislány mellett voltak, az idősebbik elkapta a kislány vállát, a fiatalabb meg egy jó húsz centis pengehosszúságú kést rántott elő, és Tinga felé bökött vele.

—Tűnj el innét, asszonyállat, ne avatkozz ebbe bele! A kispicsa a mienk, és örülj neki hogy nem te kellesz nekünk!

Tinga megtorpant. Habozva nézett a két férfira és a kislányra. Arcukat nemigen láthatta a sötétben, de attól még nagyon jól tudta, mi készül itt. És maga sem tudta, mitől fél jobban: e két férfitől, vagy attól az ismeretlentől, aki megölte azt a korábbi férfit ott az útkanyarban. Feltételezte, a gyilkos nem e két férfi lehet.

És azt is tudta, hogy a Szörny néven elhíresült titokzatos gyilkos egy újabb áldozatába botlott bele. Hogyne tudta volna, ő is olvas újságokat! Azt is tudta, hogy néhány kislányt is megerőszakoltak az utóbbi időben errefelé. Micsoda pech, ez az ő formája: mind a két gazemberrel találkozik egyszerre, a gyilkossal is és a perverzekkel is!

Még szerencse valóban, hogy a perverzek tényleg nem órá vadásznak. Igen, az lesz tényleg a legokosabb, ha elfut!

Már majdnem meg is fordult, amikor eszébe villant, hogy ő nem menekülhet arra! Nem mehet a hulla irányába! Nem mintha oly nagyon félne a hullától, bár tagadhatatlanul borzalmas látvány – na de arrafelé találkozhat a gyilkossal is! És arról tudvalevő hogy néha nőket is öl! Nem, nincs az a pénz amiért ő visszafordulna, amiért újra a hulla felé közeledne! - döntötte el Tinga határozottan. Az is átfutott az agyán, hogy bolondság volt sikítani. Ezzel csak felhívta a talán még a közelben időző gyilkos figyelmét önmagára!

Ha azonban arra nem megy, akkor most mit tegyen, merre meneküljön?!

Meneküljön?! Hohó! - és Tinga arca az ijedelem ellenére is mosolyra derült. A menekülés-szóról ugyanis eszébe jutott a sofőrje. Az is menekült – elmenekült előle! S Tinga máris tudta, mit tegyen.

—Tévedtek, nem a kislány a ti zsákmányotok, hanem ti vagytok az én zsákmányom! Értetek jöttem! - azzal bekapcsolta fényruháját, s immár teljes fényben világítva meglódult, szaladni kezdett a két fickó s a kislány felé. És futás közben sikoltott újra egy nagyot, csak azért, nehogy azt higgyék, hogy először rémületből sikoltott, higgyék inkább azt hogy ez afféle harci rikoltás!

El is érte a kívánt hatást.

—Meneküljünk, ez a Szörny lesz! - kiáltotta a fiatalabbik perverz, azzal máris eldobta a kését, elugrott a kislány mellől, és maga is szaladni kezdett. S a testvére bizony követte őt!

A kislány ott maradt egyedül az út közepén. Nyugodtan várta be Tingát.

—Mitől fénylik így a néni? - kérdezte.

—Há, izé... szóval, én csak ilyen vagyok! - adta meg neki a nem túl bőbeszédű felvilágosítást Tinga.

—És valóban a Szörny tetszik lenni?

Tinga lehajolt hozzá.

—Nem - válaszolta sűgva - nem kell félned tőlem, nem én vagyok a Szörny, de ezt jobb ha senki sem tudja! Viszont gyere kicsikém, siessünk, tűnjünk el innen mihamarabb, mert a két rossz bácsit ugyan sikerült elijesztenem, de az igazi Szörny valahol itt lehet nem messze, megtaláltam arrafelé egy áldozatát, s nem akarom hogy minket is elkapjon! Gyere csak velem - ragadta meg a kislány karját - és el ne maradj mellőlem! Nem lett volna szabad elcsatangolnod ilyen sötétben! Hogy hívnak?

—Diki a nevem.

—És hol laksz?

—Sehol.

—Olyan nincs, vagy a szüleidnél kell lakj, vagy valami rokonnál, vagy árvaházban!

—Oda nem megyek vissza.

—Hová? Az árvaházba?

—Oda sem. De a szüleimhez sem.

—Miért nem?

—Mert azt akarom, hogy te légy az anyukám.

—Tessék?! Miért?!

—Mert még sosem volt fénylő anyukám!

—Na jó, ez nem egyszerű ügy, majd később megbeszéljük, de most ne szólj egy szót sem és siess, ne hívjuk fel magunkra a Szörny figyelmét! - azzal Tinga megszaporozta a lépteit, olyan gyorsan ment, ahogyan csak azt hite szerint a kislány követni volt képes. És nagyon remélte, hogy a Szörny nem figyelt fel rá.

Holott a Szörny természetesen nagyon is felfigyelt rá! Felfigyelt, de - bár Tinga elrontotta a vadászatát - úgy döntött, nem támadja meg Tingát. Nem. Egyelőre legalábbis. Többet kell megtudjon róla. Végtére is lehet hogy nemcsak világítani tud, hanem valami meglepő védekezési módszerre is képes... Túl veszélyes lenne!

A Szörny tehát kivételesen nem támadott, és Tinga a kislánnyal bántalom nélkül érte el a park kijáratát. Vagyis Tinga nemcsak a perverzeket, de a Szörnyet is sikeresen megijesztette! Mindenesetre határozottan megkönnyebbült, amikor egy fényesen kivilágított gyorsforgalmi úthoz érkezett. Itt aztán ki is kapcsolta a saját fényeit. És meglepve észlelte, hogy határozottan kényelmetlennek érzi, hogy már nem világít. Mintha... mintha meztelen lenne!

Na de ez legyen a legkisebb baja! Mindenekelőtt haza kell érjen, aztán a kislánnyal kell kezdjen valamit! Legegyszerűbb lesz felhívnia mondjuk a gyámügyi hivatalt...

Sikerült hamar leintenie egy taxit, bement a lakáscímét, s már robogtak is arrafele.

Tinga tudta, hogy aránylag nem kell sokat autókáznia míg hazaér, talán csak valami tíz percet. Kényelmesen elhelyezkedett mégis az ülésen, hátradőlt, épp csak a szemét nem csukta be. És esze ágában sem volt bekapcsolnia a fényöltözékét, mert nem akarta hogy a

rémülettől a taxis a szalagkorlátnak kormányozza a járművet. S mégis: lehetetlen volt nem észrevennie, hogy a taxis igencsak gyakran pillantgat a középső visszapillantó tükörbe, mely a hátsó üléseket is megmutatta neki!

Na és hát Tinga bizony határozott és eléggé agresszív nő volt. Nem véletlenül mondta meg róla már a Hang is, hogy kifejezetten undok, elviselhetetlen néember néha!

—Mit bámul, nem látott még fehér embert?! - kérdezte a taxisra ráförmedve. Na de az sem volt egy nyámnyila fickó! Így válaszolt:

—Hát olyat mint maga, még biztos is hogy soha!

—Miért, mi baja velem?!

—Nekem ugyan semmi, csak szeretném ha elárulná, hogy melyik bolygóról érkezett kisasszony, hogy azután eldicsekedhessek a haverjaimnak is vele, hogy egy úrlényt fuvaroztam!

—Na gúnyolódj az öreganyáddal fiacskám, de nem velem!

—Esküszöm hogy nem gúnynak szántam!

—Ugyanolyan ember vagyok mint te.

—Az *talán* lehet hogy ember, de akkor sem ugyanolyan! Nekem nincs például ekkora szemem!

S most hirtelen Tingának is eszébe jutott, hogy belenézzen a tükörbe. És valóban: cseppet sem úgy nézett ki mint ahogy korábban, sőt még csak nem is úgy, mint amilyen húszévesen volt! Egészen pontosan úgy festett, ahogyan az előtte testet öltött Hang mutatkozott: egy bámulatosan szépséges nő volt ő, még ha most nem is világított. Igazi nyálcsordító szépség, aki épp azért oly vonzó mert nemcsak szép, de különleges is! Csakhogy olyan módon különleges, hogy már az is nyilvánvaló, hogy ilyen nő mint ő még sosem született, de nem is születhet: ő egyszerűen nem ember!

Ez már abból is látszott, milyen óriásiak és ferdék a szemei. Már-már akkorák, hogy szinte rovarszerűnek hatott emiatt. E hatást csak fokozta hogy ajkai mintha túl kicsinyek volnának...

De Tinga mégsem bánta hogy ilyen. Tetszett önmagának. Épp csak az volt a baj, hogy ő is tudta mert elég okos volt hozzá: ebből még sok gondja lesz! Így nem nézhet ki egy ember!

Talán jobb volna ha átalakulna egy másik nővé. Felvenne egy másik női alakot. A Hang szerint képes rá, ha elég erősen akarja. Csakhogy kénytelen volt rájönni: ő ezt nemhogy erősen, de gyengén sem akarja! Sehogyan sem! Ő nagyon jól érzi magát épp így! Ő így a legszebb, ez erős meggyőződése!

Ha viszont nem akar másképp kinézni, akkor ilyen marad. Na de ezesetben még tiszta szerencse hogy ez a fickó egyáltalán beengedte őt a taxiba!

—Nem mondom meg hogy honnét jöttem, úgysem ismered azt a bolygót! - adta meg a választ, s belül vigyorgott. Igazság szerint élvezte hogy szerepet játszhat. Miért is ne, elvégre színésznő!

—Mégis, hogy hívják azt a bolygót, csak nevezik valahogyan!

—Nem tudnád kiejteni a nevét, mi otthon ugyanis füttynyelven érintkezünk egymással.

—Nocsak! És a kislánynak miért nem akkora a szeme?

—Ő közönséges ember.

Nosza, azonnal megtorpant a taxi! Tinga csodálkozott, mert ha nem is jártak már messze a lakásától, de még határozottan nem is értek célba – ám meg sem kérdezhetette megállásuk okát, mert a sofőr azonnal feléjük fordult, csakhogy egy nagy pisztollyal a kezében.

—Azonnal engedd el a kislányt, te gonosz szörnyeteg! Nem tűröm hogy az idegenek embereket zsákmányoljanak!

—Na de hát... - kezdett el tiltakozni döbbenten Tinga, de be sem fejezhette a mondatát, mert megmozdult erre Diki. A kislány egy gyors mozdulattal felcsapta a taxis kezét, hogy annak markából kiesett a pisztoly, sőt ezután még bele is csapott az ujjával a férfi szemébe.

—Menekülj mami! - kiáltotta, és ki is nyitotta a mellette lévő kocsiajtót. Miután kiugrott a taxiból, Tinga is követte őt, belátva hogy valóban ez lesz a legjobb. Pillanatokon belül sikerült is messzire kerülniük a taxitól.

—Hm... köszönöm kicsikém, de ugye tudod hogy én nem vagyok a mamid? - kérdezte tőle Tinga.

—Na de hát már hogy is ne volnál a mamikám, amikor most is azt mondtad, hogy „kicsikém”!

—Igen, de ez csak amolyan, hogy is mondjam... kedveskedés volt...

—Igen, és az anyukák szoktak kedveskedni a kislányuknak! - bölcselkedett a kis Diki.

—Hát igen, az is előfordul alkalomadtán... - mormogta Tinga, s arra gondolt, ő ugyan nem kísérletezik még egy taxival, hazamegy inkább innen már gyalog! Bár az a kérdés is megfogalmazódott az agyában, hogy ugyan van-e értelme hazamennie! Mert ha ott is ürlénynek nézik... - és eszébe jutott, hogy hiszen a Hang előre megmondta, hogy lesz elég baja a megfiatalításból! Hát akkor igazán elkészülhet valóban minden bajra, ha nemcsak fiatal, de még csak embernek is legfeljebb nagy jóindulattal néz ki!

Ám hirtelen elmosolyodott. Bánja az öregisten, jöjjön csak annyi baj, amennyi csak jönni akar! A lényeg hogy fiatal és szép!

És hirtelen eldöntötte: nem megy haza! Minek?! A házvezetőnő be sem engedné! De a kertész sem, az inasa sem... semmi értelme hazamennie! Úgy néz ki, elért mindent amit akart, a szépséget, fiatalságot, örök életet, de cserébe elvesztett mindent amit korábban elért. Ám ha belegondol, mennyi mindent kapott, rá kell jöjjön, hogy az ezért cserébe fizetendő ár tulajdonképpen egészen jelentéktelen! Főleg, mert azért szerencsére a hitelkártyája most is itt van a zsebében! Hazamenni ugyan nem ajánlatos, de a bankszámláiról a pénzt leemelheti, nem kell hozzá más csak egy éjjel is üzemelő pénzkiaadó automata!

Természetesen nem lesz egyszerű újrakezdeni az életét. Elvégre olyan alapvető problémákkal kell szembesülnie, hogy nincs személyi igazolványa, nincsenek papírjai amivel valamiféle iskolai végzettséget igazolhat, semmije sincs... De valahogyan majd csak elboldogul! Elvégre van egy olyan mondás is, afféle „népi bölcsesség”, hogy „Úgy még sosem volt, hogy valahogy ne lett volna”!

Persze, könnyebb lenne az újrakezdés, ha csupán önmagáról kéne gondoskodnia.

—Hogy is hívnak téged, kicsikém? - kérdezte a kislánytól.

—Diki a nevem. Hiszen mondtam már!

—De a teljes nevedre vagyok kíváncsi.

—Nincs más nevem.

—Már hogy is ne volna!

—De ha nincs! Legfeljebb, hát, néha nemcsak Dikinek hívnak, de úgy is hogy Dikki. Egy játszótársam meg egyenesen úgy hív hogy Diki-Dikki. De azt nem szeretem, mert nagyon hosszú.

—Úgy értem hogy a teljes nevedre vagyok kíváncsi, hogy mi a családi neved? Hogyan hívják a papát és a mamát?

—Hát úgy, hogy anyuci!

Tinga nagyot sóhajtott.

—És édesapád?

—Őt sosem láttam.

—És anyukád hogy néz ki?

—Nézz a tükörbe anyuci, meglátod majd!

—Kérlek ne tréfálj, te is kell hogy tudd, hogy én *nem vagyok* az anyád!

—Hát már hogy is ne volnál az!

—Ugyan miért volnék az?! - tette csípőre a kezét Tinga.

Erre Diki is csípőre tette a maga nyeszlett kis karjait.

—Azért, mert nekem jogom van megválasztani, hogy ki legyen az anyukám!

—Már miért is volna ehhez jogod! - ámult Tinga.

—De hát anyuci, gondold csak bele kérlek, mekkora igazságtalanság, hogy amikor születik egy gyermek, akkor nem olyan anyához kerül, amilyent ő óhajt magának, hanem egy akármilyenhez, véletlenszerűen! Aki talán nem is tetszik neki! Na hát én úgy döntöttem, hogy ebbe nem nyugszom bele, majd én eldöntöm, ki lesz az anyukám! És rád esett a választásom, mert olyan szépen világítasz!

—És ha nekem nem tetszik hogy ehhez nem kérted ki a beleegyezésemet?

—Miért, nem tetszem neked?!

—Nem erről van szó, na de hát...

—Mégis, mi a bajod velem, mami?

—Tulajdonképpen semmi, de hát...

—Van már kislányod?

—Nem, fiam sem, de momentán épp nem óhajtottam...

—Én viszont óhajtottam. - vágta el a további vitát a kislány.

—És az igazi anyukád nem fog hiányolni?

—Te vagy az igazi anyukám. - vágta rá határozottan a kislány.

—A *szülőanyád* nem hiányol majd? - kérdezte más szavakkal Tinga.

—Nem.

—Na de figyelj csak, lásd be hogy amit akarsz, lehetetlen! Én, izé, hogy is mondjam csak... kényes helyzetben vagyok... Épp újra kell kezdenem az életemet, és, izé... nem hiányzik nekem hogy a sok egyéb gondom mellett még gyerekrablásért is körözzön a rendőrség!

—Nem köröz a rendőrség.

—De biztos már rajta is vagy az eltűnt gyerekek listáján!

—Egészen biztos hogy nem.

—Ezt te nem tudhatod!

—De igen.

—Ugyan honnét?

—De hiszen nem szóltam nekik hogy eltűntem!

—Anyád szólhatott nekik!

—Te vagy az anyukám, és te senkinek nem szóltál még rólam.

Tinga megint sóhajtott egyet, s arra gondolt, mást nem tehet, mint hogy valahol ott hagyja a kislányt, megszökik mellőle, és telefonon értesíti a gyámügyiseket, hogy hol lelik meg a kislányt. Személyesen elvégre nem mehet be hozzájuk, mert azonnal élénken érdeklődnének, miként is lett rá Dikire, egyáltalán, azonosító okmányokat kérnének tőle és hasonlóknak... S neki olyanok nincsenek! Igen, ez lesz a legokosabb amit tehet! Ez, mert neki sürgősen el kell tűnnie ebből az országból, valami olyan országba, ahol sokkal megszokottabb, hogy az embereknek nincsenek okmányaik!

Tehát mindenekelőtt magához kell vegye a pénzét, azután irány a repülőtér! Tiszta szerencse, hogy akadnak olyan légitársaságok is, ahol nem kérnek útlevelet, ha elegendő pénze van a kedves utasnak! Hát neki lesz pénze. És igen, mi sem egyszerűbb annál: vesz egy csomó édességet Dikinek, s amíg a kislány azt falatozza, ő azt mondja hogy pisilni megy, de igazából felmegy a repülőre, s már ott sem lesz... a gyámügyiseket a repülőről is értesítheti, a jobb járatokról lehet telefonálni is. Különben, pénzt a repülőtéren is vehet magához, ott is vannak pénzkiadó automaták.

Amint ezt eldöntötte, megvidámodott, kézenfogta Dikit, s maga után húzta.

—Gyere akkor kislányom, mert nagy út vár ránk!

—Abban én is biztos vagyok! - válaszolta Diki komolyan, és követte Tingát. És bár Tinga izgalmasan meglehetősen nekilódult, de annyira hogy Diki igen gyorsan kellett kapkodja a lábát, ám a kislánynak egy rossz szava sem volt, nem kezdett el nyavalyogni hogy álljanak meg pihenni, sőt el nem maradt volna egy lépésre sem Tinga mellől, habár Tinga most nem is világított. Igen, Diki ugyancsak elszántsának látszott!

Minden baj nélkül kiértek a repülőtérre, bár mire odaértek, már hajnalodott. Néha meg is bámulták a járőkelők Tingát, de nem kötekedtek vele. A reptéren aztán Tinga rögvess keresett egy pénzkidő automatát, és minden incidens nélkül felvette az összes pénzt ami csak volt a számláin. Igazán tekintélyes summa lett az amit ezután készpénzben magával cipelt! Annyira dugig lett pénzzel a ridikője, hogy a maradékot a ruhája alá dugdosta, de amikor látta hogy ez nem megfelelő tárolóhely, bement a női mosdóba Dikivel együtt, hogy ott pakolja el valami ésszerűbb helyre a sok készpénzt. Ám a mosdóban legnagyobb bosszúságára koromsötét volt.

—A fene egye meg, biztos kiégett valami biztosíték! Hova a csudába menjek?! - morgolódt.

—De mami, miért nem világítasz?! - kérdezte Diki csodálkozva.

—Tényleg! - kapott a fejéhez Tinga, azzal máris bekapcsolta a fényruháját. S immár valóban tökéletesen látott mindent amit kellett.

Mikor végre befejezte a pénzelpakolást, beült az étterembe Dikivel együtt. Rendelt a kislánynak egy nagy tortát.

—Biztos éhes vagy már, ez jólesik majd!

—Nem vagyok éhes, anyuci.

—Nem baj, akkor is csemegézz egy kicsit, sőt, rendelek neked egy fagyaltkelyhet is! Edd csak meg, addig én megveszem a repülőjegyeket, legalább nem kell sokáig sorban állnod!

—De ugye nem repülsz el nélkülem?! - kérdezte gyanakodva a kislány.

—Nem, persze hogy nem... - válaszolta zavartan Tinga, azzal iparkodott gyorsan a jegypénztárak felé. Ott beállt egy nem is túl nagy sorba, s amikor végre rákerült a sor, vett egy jegyet a repülőre, mely Zorcsovánba tartott. Zorcsován egy olyan ország fővárosa volt, ahol ugyan nagyonis kérték mindenféle iratokat Tingától, de ez őt nem izgatta, mert nem szándékozott Zorcsovánig a gépen maradni: a repülőgép ugyanis leszáll útközben Margárban is, márpedig Margár, úgy vélte, épp neki való ország. Ott nemcsak nem kérnek semmiféle iratot, de ráadásul minden hivatalnok megvesztegethető, az utcaseprőtől a miniszterelnöktől. Ha van pénze, ott neki jó élete lesz. Márpedig neki *van* pénze.

Meg is szerezte a jegyet, s be is szállt volna a repülőgépbe, aminek nem is volt több hátra az indulásáig mint tíz perc, de ekkor észlelte hogy neki bizony pisilnie kell! A mosdóban természetesen még most is töksötét volt. Na de annyi baj legyen: mindjárt csinál ő fényt, de olyan ragyogót...!

Hát csinált is fényt, de az a fény cseppet sem volt ragyogó! Valami halvány kis derengés, az áradt ugyan belőle, de bárhogyan is erőlködött, egy fokkal sem lett erősebb.

—Kimerültem volna?! Mi történt velem?! - sápadt el a rémülettől. Ugyanakkor nem hitt a kimerültségében. Remekül érezte magát, fáradtságnak nyoma sem volt benne.

S hirtelen eszébe jutott a válasz. Hát persze hogy nem merült ki! Egyszerűen bekövetkezett az, amitől a Hang óvta: nem viselkedik tündér-módra, s emiatt sérülnek a tündéries képességei! Igen, az lehet a baj, hogy most készül cserben hagyni egy benne bízó gyermeket, sőt még ígéretet is szeg, mert hiszen azt mondta hogy nem repül el Diki nélkül!

Úgy rohant ki a mosdóból, mint a szélvész, és azonnal a jegypénztárhoz furakodott. Sőt, a sor elejére tolakodott, nem törődve a tiltakozó kiáltásokkal, s vett még egy jegyet.

Tinga Dikivel beállt a mozgólépcső előtt várakozó sorba. Éppen egy harminc és negyven év közöttinek látszó, amúgy meglehetősen csinos nőt vittek rendőri kísérettel fel a lépcsőn, bilincsel a csuklóin. Kísérője egy marcona fegyőr volt, aki maga is vele utazott, s a nő két megbilincselte csuklója külön is hozzá volt bilincselve e fegyőr bal csuklójához. Ezt aztán többen megbámulták, ehhez megálltak, nem szálltak még be a gépbe, meg aztán ilyen különleges vendég különleges figyelmet is igényelt a légikisasszonytól. Nem tehette meg hogy csak úgy beljebb tessékeli őket, a szabályzat szerint el kellett kísérje kettejüket

egészen a helyükig, s addig más nem tehetette be a lábát a gépbe. Sőt, alá kellett írjon valamiféle papírt is, hogy az utas felszállt a repülőre.

Ezalatt népes társaság gyülekezett össze a légijármű előtt, huszonegy fő, de ebből csak egy volt férfi, a többi mind fiatal leány, többségükben tinédzserek. Ezek mögött állt egy középkorú nő, karjaiban egy pólyás csöppséggel, azt ringatta, csitította. Nagyon aggodalmas, már-már rémült volt az arca.

—Jól van lányok, már majdnem célnál vagyunk, vár benneteket az Ígéret Földje! - kiabálta a férfi a húsz leánynak, harsány hangon, s közben vigyorgott. —Jó helye lesz mindegyikteknek, jó a zaba, sok a pénz, s ezért csak dumálotok kell! Órákon belül célnál leszünk, csak le ne potyogjon velünk ez a rozzant felhőszaggató masina, hehehe! Na, ne nézzetek ilyen rémülten, nem szokása a lepotyogás, ez csak vicc volt a részemről, ez egy megbízható légitársaság! Ez olyan biztos, mint hogy Szodocs a nevem!

—Kérem szépen ne kiabáljon, felébreszti a kicsikémet! - kérte tőle a mögötte álló kisgyerekes anyuka.

—Aztán mi van akkor ha felébred, legalább látja ő is a röpcsit!

—Kérem szépen, jobb lenne neki ha aludna, tudja olyan nyűgös fajta, gyenge az idegrendszere vagy mi!

—Idefigyeljen öreganyám, én azért utazom mert az üzleti ügyeim Margárba szólítanak! Viszont ha már utazom, élvezni is akarom az utat, összekötöm a hasznosat a kellemessel, ha érti miről van szó, vagyis én fizettem ezért az útért, tehát nem fogok itt is viselkedni, modoroskodni meg hasonlók, holmi csecsszopó kedvéért! Ha igazán álmos, alszik majd ez a kispisis akármi van is körülötte; ha meg nem álmos eléggé, az az ő baja!

—Kérem szépen, csak egy kicsit beszéljen halkabban! - kérte sírós arccal a nő. —Nagy baj lesz belőle ha a pici felébred és nyűgös lesz!

—Hé, ez fenyegetés volt?! Azt hiszi megijedek magától?! - hajolt egészen közel a nő arcához a férfi.

—Nem akartam én fenyegetni, de értse meg, hogy ez a kislány nagyon más mint a többi, nem egészséges, most viszem őt egy sámánhoz...

—Hogy kihez?! Nem doktorhoz?!

—Á, a doktorokban én már nem bízom, semmi értelme, de él Margárban egy jó hírű sámán, és hozzá viszem! Jaj csak ne történjen semmi baj az úton! Kérem szépen csak addig ne kiabáljon amíg a repülőre érünk, ott már remélem nem egymás mellett ülünk majd!

—Ha nem tetszik magának a stílusom, dugjon füldugót a kispicsa fülébe! A fenébe is, jöjjön már a légikísérő, nem bírom ezt a nyavalygást!

—Modortalan tahó! - szólalt meg mögötte a maga számára is váratlanul Tinga.

—He?! Ezt nekem mondtad, szivi?!

—Szivi az apád töke te fajankó! Mondd, te a kannibálok közt nevelkedtél, hogy így viselkedel egy kisgyerekes anyával?! És még vállalkozónak mondd magadat?!

—A modoromnak semmi köze a pénzhez, amihez biztos jobban értek mint te!

—A pénzhez lehet is, de az emberekhez tuti hogy nem!

—Hogy az istenbe ne értenék, most is embereket viszek! Ez a sok kislány mind nekem köszönheti hogy meggazdagszik! - mutatott körbe.

—Befizetek én arra! - morogta Tinga gyanakodva.

—Remek ötlet, ha fizetsz tízezret, neked is talállok munkát Margárban!

—Igazán? Milyet?

—Még válogathatsz is anyukám: lehetsz bébicsősz, szobalány, társalkodónő vagy tolmács. A tolmácssághoz természetesen tudni kell a margár nyelvet is, a többenél azonban nem feltétel a nyelvtudás.

—Ez nekem büzlik! Margár szegény ország, épp ott fizetnének sokat a vendégmunkásoknak?!

—Igen! A népességnek ugyanis csak mintegy 95%-a szegény. Ezek nagyon szegények az igaz. Nyomorognak. De a maradék öt százalék dúsgazdag! És nekik viszem a lányokat, mert náluk manapság sikk a mi nyelvünket ismerni! Kellenek a külföldi nevelőnők és egyebek! Na, tetszik az ajánlatom? A fizetsége egyharmadát kapom jutalékként, a többi a magáé!

—Kérem szépen, ne ilyen hangosan, felébred a picikém! - kérte sírós hangon a kismama.

—Kuss. - válaszolta erre neki Szodocs.

—Idefigyeljen, ha mégegyszer így beszél ezzel a nővel, tökönrúgom! - szólt Tinga határozottan.

—Na most már aztán fogja be a lepénylesőjét puncikám, mert kibaszottul utálok ha fenyegetnek!

—Duguljon el, jó? És nem vagyok a maga puncikája!

—Na idefigyelj aranyoskám... - kezdte a férfi, és megragadta Tinga mellén a ruhát. Ám ebben a pillanatban felkiáltott és összegörnyedt.

—Ez az! Úgy kell neked, pizok disznó, mert bántani akartad a mamit! Adtam neki, adtam neki, hihi! - ujjongott Diki, s még ugrált is. Ugyanis ő tette meg azt amivel Tinga fenyegetőzött: akkorát rúgott a férfi lába közé, amekkorát csak bírt. Igaz, hátulról, de így is pompásan célzott.

S épp ebben a pillanatban érkezett meg hozzájuk a légikisasszony.

—Rosszul van uram?! - kérdezte aggódva Szodocstól.

—Á, semmi, mindjárt elmúlik... - tápáskodott fel a földről a férfi, és igen komoran nézett Tingára.

—Fáradjon akkor be kérem a gépbe!

—Máris. - mondta a férfi, és megindult előre. Követte őt a húsz, külföldi munkára igyekvő leányka. Ezek élénken csiviteltek egymás közt, mindenféléről, épp csak az iménti eseményről nem! Nagyon óvakodtak beleszólni a vitába. Vélhetőleg nem óhajtották felbosszantani Szodocsot, mert jövőendő gazdagságukat féltették. Azt azért látta rajtuk Tinga, hogy sokuknak nem tetszett Szodocs viselkedése; ennél is inkább látta azonban, hogy mennyire megbámulják őt, Tingát! No igen, szó se róla: vélhetőleg még sosem utaztak tündérrel!

—Pedig most még csak az arcomat láthatják; hogy elámulnának rajta, ha bekapcsolnám a fényruhámat! - kuncogott magában az egykori színésznő.

Mivel nagyon későn érkezett, lényegében utolsó volt odabent; a légikisasszony be is csukta utánuk az ajtót. Tinga és Diki azonnal leült egy-egy üres helyre, egymás mellé; Tinga átengedte Dikinek az ablak melletti ülést.

Máris melléjük lépett az utaskísérő.

—Asszonyom, az ön jegye nem e helyre szól!

Tinga kissé zavarba jött, de nem nagyon.

—Na és?! Bőviben vagyunk a szabad üléseknek, vagy nem?

—Hogyne, természetesen, de ha Margárba érünk, ott lehet hogy felszállnak többen is a gépre, és lehet köztük olyan is, akinek a jegye ezekre az ülésekre van kiállítva!

—Akkor majd elülök innen. Különben is csak Margárig utazom.

—De hiszen a jegy szerinti helye még sokkal jobb is, ablak melletti...

—Nézze, a kislányom mellett akarok ülni, jó?! Szóval hagyjon békén, legyen szíves!

A légikisasszony el is ment, megszólalt ellenben Diki! És miközben beszélt, nagyon csúnyán nézett Tingára!

—Aha, szóval ott akartál hagyni a repülőtéren! Pizok alak vagy, mami!

—Én?! Nem, dehogy is, kicsikém, én csak...

—De igenis! Vettél egy jegyet, aztán később meggondoltad magadat, vettél jegyet nekem is, de így már nem szóltak a jegyeink egymás mellé! Haragszom rád! - és durcásan elfordult.

Tinga nagyon gondolkozott hogy mit mondjon erre; sok válasz eszébe jutott, de nem merte kimondani egyiket sem! Mert hátha a hazugság is olyasmi, ami nem méltó egy tündérhez?!

Ami azt illeti, ebben egészen biztos is volt. És akkor megsérülnének különleges képességei! Így végül csak ennyit válaszolt:

—Értsd meg kicsikém, nem akartam gyerekrabló lenni! Hiányolna a papád-mamád...

—Te vagy az anyukám.

Tinga csak nagyot sóhajtott, de tovább nem is beszélgethettek. Megszólalt a hangszóró:

—Szép jó napot és kellemes repülést kívánok mindenkinek! Itt Prax pilóta beszél. Önök az Egzotik légitársaság 256-os járatán ülnek, mely Margár érintésével Zorcsovánba tart. Kérem szíjazzák be magukat, mert azonnal startolunk! Jó utat mindenkinek!

Alig fejezte be a szavait a pilóta, feldübörögtek a motorok. Olyan hangosan szóltak, hogy az ember a saját hangját sem hallotta volna. Ám a repülő nem mozdult egy tapodtat sem, csak kissé remegni kezdett.

Aztán a remegés abbamaradt, csakúgy mint a zaj is hirtelen elcsitult.

—Jaj, én úgy félek! Csak nem történt valami baj?! Miért nem indultunk el?! - kérdezte sápadt arccal egy fiatal lány, aki közvetlenül Tinga előtt ült.

—Nem hinném. Miből gondolja ezt?

—Hát mert nem mentünk sehová! És nagy a lárma!

—Nincs semmi baj, a pilóta csak a motorokat próbálja. Teszteli. Ilyenkor jó alaposan felpörgeti őket, hogy kiderüljön, van-e valami hibájuk, de nem kapcsolja rá a meghajtást a kerekekre, ezért nem indultunk még el!

Aki e szavakat mondta, nem más volt mint a kis Diki! Nemcsak Tinga nézett rá ámulatlan, de az aggodalmaskodó nő is, aki megfordult, mert hallotta hogy gyerekhang válaszolt neki.

—Hát te ezt meg honnét tudod?!

—Láttam egy katasztrófafilmben. Ott is így indult a repülő, aztán később mindenféle baj történt, mert a pilóta is és a másodpilóta is ételmérgezést kapott, és az egyik utas kellett irányítsa helyettük a masinát, aki pedig addig alig néhány órát repült csak, és azt is csupán sportrepülőgépeken!

—Hű, most nem nyugtattál meg! Minek kell mesélned ilyesmit te kis tökmag, most rosszul érzem magamat!

—Nekem nem tökmag a nevem, hanem Diki! És csak amiatt mondtam, mert kérdezted hogy miért nem indulunk!

—Diki, ne tegezd a nénit! - szólt rá Tinga.

—Miért is ne, udvariasabb vagyok mint ő, ő még be sem mutatkozott!

—Bocsáss meg, Szipi a nevem! És nyugodtan tegezhetsz! Ön is asszonyom! Úgy barátságosabb, meghittebb az út! Jaj, én úgy félek! Először vagyok repülőn! - azzal hátrahanyatlott az ülésen, majd kisvártatva elővett a ridiküljéből egy kis parfümös üvegcset, kinyitotta, és szagolgatni kezdte. —Ez eddig még mindig megnyugtató!

A levegőt hamarosan átható illat töltötte be.

—Mi ez a bűz?! - harsant fel pillanatokkal később Szodocs hangja. A férfi három üléssel előttük ült, és a bal oldali sorban. Most feléjük fordult.

—Kikérem magamnak, ez nem bűz, hanem kakukkfűillat!

—Engem inkább seggszagra emlékeztet... Azonnal zárja be!

Ebben a pillanatban újra felharsant a motorok dübörgése, s meglódult a repülőgép. Felszálltak.

Alighogy a levegőben jártak, bejelentkezett hozzájuk a légikisasszony.

—Hölgyeim és uraim, szeretném én is üdvözölni önöket! Már a felhők fölött szállunk. Én vagyok az önök légikísérője, a nevem Taszucsi, ha bármi kívánságuk van, csak forduljanak hozzám bizalommal! Első leszállási helyünk Margár, oda mintegy három óra múltán érkezünk. Gyönyörű időnk van itt van felhők felett, tehát nyugodtan ki lehet csatolni a biztonsági öveket.

—Ez biztatóan hangzik! - sóhajtotta Szipi, és elrakta a parfümös üveget. Előtte azonban öntött a hajára belőle, így semmivel sem lett kisebb az illatár.
—Hé, rakja már el azt a szarságot! - kiáltott rá Szodocs.
—Már elraktam.
—Én még érzem!
—Az a hajamból jön.
—Pfuj, micsoda bűzbomba! - fintorgott a férfi mérgesen. —Hé kisasszony – szolt a légikísérőnek – hozzon nekem valami italt! Meg kell nyugtatnom az idegeimet, mert borzalmas útitársaim vannak!
—Még hogy borzalmas és épp én! - méltatlankodott Szipi, azzal hátrafordult Tingához: — Nehéz lesz elviselni ezt a fickót három órán át!
—Lehet. De örüljünk legalább annak aminek lehet: a jó időjárásnak!

Ami az időjárás jóságát illeti, odabent a pilótafülkében Prax kapitány cseppet sem volt ilyen bizakodó. Épp levette a fejéről a fülhallgatót, és így szolt a másodpilótához:

—Nem lesz sima az utunk, Drex!
—Nem?
—Nem. Most szoltak ide a légiirányítók, hogy hurrikán tombol a Vészmadár-öbölben!
—Nofene... De hát mi nem megyünk arra!
—Nem, de a széle így is elkaphat. Persze ez még nem vészes... De az utasok lehet hogy megrémülnek. No és épp akkorra érünk oda, amikor fel kéne szolgálni az ebédet. Viharzónában repülve meg természetesen nem lehet kajálni... Előbb kell hogy Taszucsi felszolgálja nekik a harapnivalót.
—Inkább utána, nehogy elrókázzák magukat... - vigyorgott Drex, de minden rosszindulat nélkül.
—Az is egy megoldás.
—Mikor érünk oda?
—Talán úgy fél óra múlva.
—És ha elkerülnénk délről?
—Nem lehet. Hadgyakorlatot tartanak arrafelé. A csuda vigye el, szinte éreztem hogy nem szabadna eljönnöm erre az útra! De rámtukmálták... - és Prax nagyot sóhajtott. —Ó öregem, hogy én mennyire utálok Margárt!
—Ugyan már, sok éve nem is volt oda repülőjárom, ez az első, mit utálsz benne?!—Van bőven mit utálnom abban az országban, van bőven! - morogta Prax, és maga elé meredt komoran, de nem bocsátkozott részletekbe. Ehelyett újra belegondolt, miként is kezdődött számára ez a nap.

Hajnali fél háromkor kezdődött. Tulajdonképpen szabadnapon volt, emiatt nem is számított a felettesei hívására. A telefon mégis felébresztette.

—Ki az isten...! - nyúlt a kagylóért. Abban a főnöke hangját hallotta.
—Bocs hogy ilyenkor zavarlak, tudom hogy nem a legalkalmasabb az idő, de vége a szabidnak! Váratlan fuvar jött, el kell vinned egy gépet Margárba. És jobb ha már azonnal csomagolsz is, mert szeretném ha te ellenőriznél mindent a gépen, mert ez nagyon fontos út! A másodpilótád Drex lesz, akivel tudom hogy kedvelitek egymást, a légikísérő pedig kimondottan a kedvenced, Taszucsi! Természetesen túlóraként számoljuk el e fuvart neked, meg sürgősség, a szabadság megváltása és más hasonló, szóval ne aggódj, minden korrekt lesz!
—Micsoda?! Hé, főnök, ez ugye tréfa?! Két óra múlva akartam elutazni a...
—Elutazol. Csak éppen Margárba! Pontosabban, kissé tovább természetesen, Zorcsovánba, Margár csak közbeeső megálló!
—Erről szó sem lehet, keress más pilótát erre az útra főnök!

—Ki mást, évek óta senki sem repült arra!

—Én sem!

—De igen, a háború alatt!

—Hogyne, kis harci gépekkel, de ez gondolom utasszállító!

—Az. Egy szép Elefánt-kettes típus. És teljesen mindegy hogy mivel repülsz, mert a táj ugyanaz marad! Különben sincs más befogható pilótám, aki vizsgáztatva van ilyen hosszú utakra!

—De én nem akarok Margárba repülni, szívből gyűlölöm azt az országot!

—Magánügy. Tőlem ki se szállj a gépből ott, nem érdekel. Csak vidd el a repcsit, és hozd vissza! Különben is, miért gyűlölöd?

—Mert a menyasszonyom évekkel ezelőtt kiutazott oda bébicsőszenek, úgy volt hogy ha lejár a szerződése egy év múlva, összeházasodunk, azután mégsem lett az egészből semmi, mert soha nem jött vissza!

—Ez is magánügy, az ő dolga hogy mennyire szeret téged vagy mást!

—Csakhogy nem erről volt szó, mert eladták! Később derült ki, hogy az a pasas aki szervezte az utat, igazából hazudott, szó sem volt bébicsőszi munkáról, bordélyházba adták el a lányokat, le is csukták érte a pasit! De a menyasszonyom sosem került elő. Lehet hogy még most is ott raboskodik, vagy már rég megölték!

—Őszinte részvétem. Ennek azonban semmi köze a mostani fuvarhoz. Margár sem csupa gazemberből áll, és úgysem az a végállomás, csak közbeeső megálló. Tehát...

—Értsd meg főnök, én megfogadtam hogy a бүдös életben soha senkit nem viszek oda, és akárki akar is odarepülni, igyekszem lebeszélni!

—Én pedig megfogadtam, hogy a cég érdekeit tartom szem előtt!

—De hát nem is értem ezt, eddig nem volt járat oda!

—Két napja döntött úgy a kormány, hogy felveszi újra a diplomáciai kapcsolatokat azzal az országgal.

—És akkor nekünk azonnal oda kell repülni?!

—Éppenséggel nem kéne, de Zorcsovánba igen, van valami professzor is az utasok közt, aki valami fontos akármit visz oda, nem tudom hogy mit, csak szóltak a nagy fejesek, hogy a legjobb gépet küldjem, mert a prof nagyon híres a tudományos berkekben! Úgy hívják a profot, hogy Szoramasz, tehát ha netán beszélne vele, légy udvarias. Na és ha már úgylátja a bolygó túlfelére repülünk, hát megállunk Margárban is, ennyi az egész!

—Nem megyek el erre az útra, nem és kész!

—Jó, de akkor helyetted Döndörűj lesz a pilóta!

—Kicsoda?! Hiszen az még a saját lábait sem tudja elvezetni, nemhogy egy Elefánt-kettest!

—Tudom, de nincs más választásom. A jó pilótáim mind úton vannak a te kivételével. Szezon van ugyanis, ha nem tudnád!

—Azt a fickót beleültetni a pilótaülésbe felér egy előre megfontolt szándékkal elkövetett tömeggyilkossággal!

—Azért ne túlozzunk... mindenesetre vagy te, vagy ő!

Prax nagyot sóhajtott.

—Ez a nyár sem kezdődik jól! Ha visszatérek s újra szabira megyek, kikapcsolom a telefonomat!

A főnök vigyorgott.

—Az sem segítene rajtad, ha most kikapcsoltad volna! Vár már a kocsis ugyanis a ház előtt, tehát igyekezz! - azzal bontotta a vonalat.

Így lett tehát e járat kapitánya Prax, fogadalma és kedve ellenére. Kíváncsi volt azért, hányan utaznak a járatral, mely hosszú idő óta az első Margár felé. Ahogy figyelte a beszállókat, hát úgy találta, nem is lesz sok utasa! A nagy gép szinte kongani fog az ürességtől! Hiszen nincsenek többen mint mindössze harmincheten! De ebbe már akkor

beleszámolta a kis pólyást is. Ez azt jelentette, hogy a gép alig ötödrészt van kihasználva. Na, ezúttal nem lesz sok dolga a légikisasszonynak!

Nem egészen úgy volt ám az, ahogy a kapitány gondolta! Lett dolga a légikisasszonynak, ha nem is sok, de meglehetősen szokatlan! Alig repültek ugyanis valami tíz percet, amikor magához intette őt a rendőr. Vagyis inkább fegyőr, aki a megbilincselte nőre ügvelt.

—Valami baj van, kisasszony? - kérdezte tőle.

—Nem, miért is volna baj?

—Mert már jóideje keletre megyünk, ezt jól látom innen az ablakon át a Nap állásából.

—De uram, ha Zorcsovánba repülünk, akkor magától értetődően keletre kell repülnünk!

—Nem okvetlenül, mehetnek éppen Jasetri felé is!

—Igen, mehetünk arra is, másfele is, de bármerre menjünk is, az mind kerülő! A legegyszerűsebb út abba a távoli országba az, ha nyílegyenesen keletre vesszük az irányt!

A férfi ideges lett.

—Nem értem! Hiszen nekem Jasetriban kell lennem legkésőbb délre!

—Az nehéz lesz, mert addigra épp hogy csak Margárba érünk, ha jól tudom! De bízhat benne hogy jól tudom.

—Arra céloz, hogy ez a repülő nem megy Jasetribe?

—Persze hogy nem megy! Csak nem hitte azt, hogy oda tart?!

—Hát már hogy az istenbe ne hittem volna, amikor oda váltottam jegyet! - és a férfi egyre idegesebb arccal, már-már remegő kezekkel kotorta elő a jegyét. —Nézze csak meg, kisasszony!

Taszucsi rutinos mozdulattal hajtotta szét a soklapú repülőjegyet.

—A járatszám stimmel! Ez a mi gépünkre szól. Rendben van az indulási idő is, az ülés is... hm, valaki nagyon elrontott valamit! Tény és való, úticélnak a jegyére Jasetrit írták be! De hát ez a gép nem megy oda!

—Követelem hogy a repülőgép azonnal forduljon meg, és vigyen engem Jasetriba! Nekem délre le kell adnom a foglyot a fegyházban!

—Jelentem a dolgot a kapitánynak, de kizártnak tartom hogy egyetlen ember kedvéért megfordulna a repülő! Az rengeteg pénzbe kerülne, nem is beszélve a többi utas bosszúságáról!

—Kötelességük megfordulni, mert a maguk légitársaságának a hibája ez!

—Biztos a számítógép rontott el valamit.

—Akkor is a maguk számítógépe! Különben meg csak ne fogja a számítógépre, maga is ellenőrizte a jegyemet beszállás előtt, és nem szólt hogy nem jól van kiállítva!

—Így igaz, elnézését is kérem! Bevallom, csak a járatszámot ellenőriztem, és az rendben van.

—Akkor is hibázott! Ezért kirúgatom!

—Természetesen jogában áll panasszal élni, uram! Megyek és jelentem az ügyet a kapitánynak!

—Forduljon meg azonnal, mondja meg neki!

—Megmondom. De nem fog megfordulni!

—Remélem hogy nem fordul meg. Nem olyan sürgős nekem a fegyház! - szólalt meg mosolyogva a fogoly nő. —Szívesen látok világot!

—Ne gúnyolódjon, különben is, hiszen egy hét múlva szabadul!

—Meglehet, de akkor is jobb az alatt a hét alatt is ide-oda kóricálni a levegőben, mint a cellákban!

A légikisasszony elsietett a pilótához, hogy jelentse az esetet. Alig lépett azonban be a pilótafülkébe, máris így szólt hozzá a másodpilóta:

—Jó hogy jössz, Taszucsi! Szerintem fel kéne készítened az utasokat, hogy nemsokára zötykölődni fogunk egy kicsit!

—Köttessem be velük az öveket?

—Hát, úgy valahogy! Nézz csak ki az ablakon: Még nem veszélyes, de látható hogy sűrűsödik odakint az idő! És a meteorológiai szolgálat is azt mondja, hogy lesz egy kis égi áldás! No semmi komoly, de ahogy láttam az utasokat, teli van az utastér olyanokkal, akiknek szerintem ez lehet az első légi útjuk, és ne ijedjenek nagyon meg! Aztán ott az a gyerekes anyuka is...

—Jó, szólok nekik. De figyeljete csak, ott az a fegyőr, aki azt a rabot kíséri, nos, ezek ketten rossz gépre szálltak!

—Kikérem magamnak – csattant fel Prax – már babonából se mondj olyasmit, hogy ez a gép rossz! Ez nagyon jó gép! Nagyon jó! Maximum nekik nem megfelelő!

—Na hát épp erről van szó! A jegykiadók elbaltáztak valamit. A pasas jegyén stimmel a járatszám, de Jasetribe akar eljutni, és a jegyére is az van írva! Tehát nem ő a bűnös.

—És te sem vetted észre ezt a beszálláskor?

—Nem. Soha nem szoktunk mi légikísérők megnézni mást mint a járatszámot, legfeljebb az ülőszámot, ha nem találja valaki a helyét!

—Irtó kellemetlen! De hát nem mehetek vele Jasetribe, most már az több mint egy óra kerülő lenne! Most már lesz ami lesz, intézze majd el a főnökséggel a dolgot ha hazaér! Rádiózom a bázisnak, hogy készüljenek fel a szemrehányásra, kártérítésre, ilyesmire, te meg menj vissza, és készítsd fel az utasokat a zötyögésre! Aki kávézik, hagyja abba, le ne forrázza magát! A pasit pedig nyugtasd meg legalább azzal, hogy a visszaútja természetesen ingyenes lesz! Különben ki az illető, remélem nem valami nagyon fontos ember?

—Dehogy, az utaslista szerint a neve Morkáj! A rab pedig a Nili névre hallgat.

—A rabja nem izgat, az biztos nem tesz panaszt. Nem lehet sürgős neki a dutyiba kerülni.

—Az biztos, mondta is, hogy neki ez nagyonis kedvére van!

—Remek. Különben ismerős ez a Nili név... Amindenségit, ő lenne az?! Nofene... Na akkor menj most és intézkedj, kedveském, én meg szólok a lentieknek hogy mi az ábra!

Ám nem kellett hogy a pilóta hívja az irányítótornyot, mert e pillanatban jelzett a készülék.

—Itt az Egzotik 256-os járat, Prax kapitány jelentkezik! - szólt a mikrofonba a pilóta.

—Itt a 44-es légiirányító központ. Fiúk, nagy gáz van: fordulatok vissza azonnal! Minden magasság szabad alattatok, fordulás száznyolcvan fok, és siessetek fenemód, mert azt jelzi a műhold, hogy a hurrikán irányt váltott, és nyílegyenesen felétek tart!

—Micsoda?! Hiszen eddig úgy volt, hogy csak a szélét kapjuk el!

—Most mit csináljunk, úgy is lett volna ha tartja az eredeti irányt, de hát gondolt egyet és visszafordult! Az időjósok biztos megkapják ezért a magukét a központból, de rajtatok csak az segít ha repesztetek visszafelé! A szélvihar erőssége több mint kétszázötven kilométer óránként!

—Mit gondolsz, mennyi idő alatt lehet megfordítani egy teljes sebességgel haladó szuperszonikus utasszállító gépet?! - kérdezte Prax gúnyos ingerültséggel a hangjában.

—Most ne humorizálj, hanem tedd a dolgot! Igyekezz Jasetribe, az a reptér még fogad járatokat, a közelebbiek már mind bezártak! Értesítettem a jöveteledről, egyelőre úgy néz ki a tizenhatos kifutó lesz a tied, de ezt még egyeztesd velük ha odaérsz!

—Köszi, irtó rendes vagy! Ha a kezembe kerül egy meteorológus, kitaposom a belét!

—Morkáj viszont örülni fog ennek. - jegyezte meg Taszucsi.

—Tessék? - kérdezte a légiirányító a rádióból.

—Ó, semmiség, elnézést hogy közbekotyogtam, csak van itt a fedélzeten egy utas, illetve nem is egy hanem kettő, akiknek nem itt kéne lenniük, mert Jasetribe váltottak jegyet, de valaki elrontott valamit, a járatszám stimmel is a jegyén, csak épp ez a gép nem megy oda! Azaz nem ment volna oda eddig.

—Na, legalább ez a gond megoldódik, lámcsak, minden rosszban van valami jó! De akkor most pucolás visszafelé, mert a radar szerint nagyon komolynak tűnik ami megy felétek! Vége!

Az utasok nem örvendtek a hírnek, amit a légikisasszony közölt velük! Szípi elsápadt, és izgalmában újra a kölnivizét kezdte szagolgatni. S csak ezt rebegte:

—De ugye sikerül elmenekülni a vihar elől?!

—Hát, ezt nem ígérhetem! A kapitány természetesen minden tőle telhetőt megtesz. De hát kisasszony, ez a gép olyan sebesen száguld, hogy a megfordulásához egyszerűen kicsi egy közepes nagyságú ország! Ez nem tud csak úgy hipphopp megfordulni a levegőben.

—És nem lassíthatna le a forduláshoz? - kérdezte valaki a legelső ülések egyikéből.

—Lassíthat, le is fog lassítani természetesen, amennyire lehet, de ez úgy van hogy minél lassabban haladunk, annál kisebb a magasságunk! Tehát ez magasságvesztéssel jár! Na és hát világos ugye hogy nem lehet akármennyire lelassítani, mert akkor lezuhannánk! S még amikor a lehető legalacsonyabban haladunk, akkor is nagyon nagy a sebességünk. De nyugodjanak meg, Prax kapitány az egyik legügyesebb pilóta, elárulom hogy nem is csak az utasszállítókhoz ért, de a háborúban is vezetett repülőgépeket, szóval ő nem akárki, teljesen megbízhatnak benne! A rázkódás kellemetlen lesz az igaz, de komolyabb veszély senkit nem fenyeget! Ne aggódjanak!

—Nem akarok rázkódást! Az megrémíti a kicsikémet! - siránkozott a kismama.

—Próbálja ringatni, akkor észre sem fog venni semmit, kedves...

—Tüszi a nevem. A kislányomat meg úgy hívják, hogy Tikki.

—Jól van, akkor ringassa csak Tikkit, s ha netán mégis felébredne, akkor foglalja el valamivel! Tudja mit, az előző járat utasai közül valaki itt felejtett egy szép csörgőt, mindjárt idehozom, s ha felébredne a baba, adja oda neki hogy játsszon azzal! - és Taszucsi elsietett. Nemsokára hozta is a csörgőt. Szép világoskék csörgő volt, rajta sok szürke folttal.

—Adja csak oda neki ha felébred, ez a cég ajándéka, kárpótlás a kellemetlenségért, én úgysem kezdek vele semmit, nincs még gyerekem, de remélem neki tetszeni fog!

—De nekem el kell jutnom mielőbb Margárba!

—Nem mehetünk most tovább. Nem engedi az időjárás.

—De a sámán várja a kis Tikkit!

—Biztos megérti majd, hogy nem tehet a késedelemről. - mosolygott rutinosan Taszucsi, holott fogalma sem volt róla, miért kéne egy pólyást holmi sámánhoz vinni. De hát lehet persze hogy a kislány halálos beteg, minden orvos lemondott róla, és az anyuka már csak a csodában bízik...

Taszucsit egy újságot tartó férfi intette magához. Az újság címe jól látszott:

Kriptológia

A Sötét Művészet főiskola hivatalos lapja. Kiadja a Fekete Fiúk Fakultás.

A cím azonban még hagyján volt a tartalomhoz képest, mert arra járva Taszucsi belepillanthatott abba a cikkbe is, amit a férfi épp nagy buzgón tanulmányozott. A cikk címe ez volt:

Magánlaksértés, avagy mit tegyünk ha kiderül, hogy valakit mellénk temettek?

S most épp ez a férfi intette magához Taszucsit.

—Mondja kérem, egészen biztos benne hogy túléljük ezt az esetet?

—Persze. Igazán nem ez az első vihar a pilótánk praxisában.

—Hm... az lehet... de ez a mostani más lesz.

—Miért?

—Mert most gonosz erők ólálkodnak a fedélzeten! Érzem! Én mindig megérezem az ilyesmit!
 —Szabad megkérdezni esetleg, hogy mi a szakmája?
 —Nyugodtan. Komba a nevem, és büszkén vallom, hogy minősített szellemirtó vagyok!
 —Ó!
 —De úgy ám! Számos gonosz erőt semlegesítettem már. Sajnos ez kissé megviselt idegileg. Mi szellemirtók többnyire korán halunk. Túlerőltetjük az idegeinket. De hát mit meg nem tesz a tisztességes ember az emberiség szolgálatában! Mindenesetre én felkészülök az elkerülhetetlenre. Mert ugye hátha *mégsem* éljük túl... - azzal benyúlt a sportszatyrába, és előszedett onnan egy kikalakú könyvecskét, hogy azt kezdje el olvasni. Ennek ez volt a címe:

Nemrég haltak illemkódexe,
 avagy bevezetés a túlvilági etikettbe

A beszélgetést meghallotta az eddig buzgón imádkozó férfi, és így szólt:

—Ocsmány sátánista!
 —Sátánista, és épp én?! Kikérem magamnak! Én a gonosz erők egyik legnagyobb ellensége vagyok!
 —Hogyne, képzelem, mindenféle undok varázslatokkal, mi?! A gonoszság ellen imával kell harcolni, és legfőképpen erényes élettel!
 —Úgy is, meg mindenféle más módon is, ahogyan arra épp alkalom kínálkozik!
 —Kizárólag így, mert a többi módszer fertelmes az Úr előtt!
 —És megtudhatnám hogy ezeket a roppant bölcsességeket ki vagdossa a fejemhez?!
 —Özel atya vagyok, a KAKI egyik alapítója.
 —Azt sem tudom, mi az a KAKI.

Erre megszólalt Diki:

—De bácsi, még ezt sem tudod?! Az a bűdös, barna krém, ami a popsidból kijön!
 Özel atya nem figyelt Dikire.
 —Jellemző hogy nem hallottál rólunk, fiam! Holott híres rend a mienk! A KAKI betűszó, s azt jelenti: Készséges Atyák Karotány Imaháza. S e kifejezésből a „készséges” azt jelenti, hogy eddig a papok inkább csak a szószékről prédikáltak, de mi életünk bármely percében készséggel állunk a rászorulóknak segítségére, vigasztalással, lelkiigondozással, egyebekkel, akár az otthonában is felkeresve a szükségben szenvedőt egy kis együttimádkozásra!
 —Nagyon helyes, az ima néha jól jön a gonosz erők ellen. Nem látom azonban okát, miért szűkítsük le eszköztárunkat ellenük pusztán erre az egyetlen módszerre!
 —És az erényes életre.
 —Na, az utóbbi aztán végképp hatástalan! A Sátán leginkább ugyanis épp az erényeseket igyekszik megkísérteni!
 —Ez igaz, ám a tiszta szívűek ellenállnak a kísértésnek, azokon nem fognak a sötét praktikák! Például máris jelentős előrelépés volna a világ megújítása felé, ha mindenki felhagyna a paráznasággal, és csak a tiszta szerelem jegyében kötnének házasságot! De hát lám, minden teli van körülöttünk gonoszszaggal, a bűn annyira elharapódzott, hogy még ezen a repülőgépen is velünk utazik egy bűnöző! Ki tudja ki mindenkit gyilkolt meg, hogy rákerült a bilincs a csuklójára! - és fejével a megbilincselte nő felé intett.

Na de ezt már a nő sem hagyta annyiban, s megszólalt.

—Ha nagyon érdekel, nem gyilkos vagyok, hanem az általad dicsért tiszta szerelem miatt vagyok most ilyen helyzetben!
 —Az teljesen kizárt, a tiszta szerelem mindig büntelen, s megáldja az Úr azokat, akiknek szívében az lobog!

—Az Úr lehet is hogy megáldja, de a világi hatóságok már nem annyira! Na de nem is beszélek többet, ehelyett inkább bemutatkozom, s a nevemből mindjárt megértesz mindent: úgy hívnak, hogy Nili.

—Úgy, szóval te vagy az a büdös ribanc?! Távozz tőlem Sátán, gyerekek megrontója! - és a pap megragadta a nyakában függő Szent Karót, és buzgó imádságba merült. De jó hangosan ám!

Való igaz, a Nili név sokaknak ismerős volt az utazók közt, és a légikisasszony is rájött hirtelen, hogy ki is ez a nő! Korábban nem ismerte fel, bár a fényképe több lapban is megjelent. De akkor még ő is kicsi volt, elvégre ez tíz évvel ezelőtti ügy, és Nili is idősödött azóta...

Nagy port vert fel az esete. Nili tanárnő volt egy általános iskolában. És itt beleszeretett egy tizenkét esztendő diákba, bizonyos Daddi nevűbe. És le is feküdt vele. A dolog kiderült. A tanárnőt természetesen azonnal kirúgták, s az ügy bíróság elé került. Tekintettel rá hogy Daddi még tizennégy év alatti volt, az ügy nemi erőszaknak számított, hiába történt meg a fiú beleegyezésével. És kiskorú megrontása miatt a tanárnőt tíz évre ítélték, továbbá megtiltották neki hogy találkozzék Daddival. Ez tehát azt jelentette hogy Daddi azután sem látogathatta meg a börtönben, hogy már nagykorú lett.

Igencsak nagy volt a botrány emiatt akkoriban! Többen a tanárnő kivégzését követelték, ami azonban nehezen megoldható lett volna, tekintettel rá hogy a halálbüntetést már évekkel azelőtt eltörölték. Mások úgy vélekedtek, hogy bár illendő megbüntetni, de ez azért túlzás, mert ez mégsem volt igazi nemi erőszak, hiszen látható volt a tárgyaláson is, hogy Daddi is szerelmes a tanárnőbe, fülig bele van zúgva! Mindenesetre hetekig csámcsogtak a témán az újságok.

Őzel atya azok közé tartozott, akik a lehető legszigorúbb álláspontot képviselik az ügyben. Imájában többször is a Pokol legmélyebb bugyrába küldte Nilit, s egyre hevesebben ostromozta az erkölcstelenséget, sajnos egyre nagyobb hangerővel is, de annyira, hogy ezt már végül megsokallta Tüsz, és így kérte:

—Halkabban ha lehet atyám, mert felébred a kicsim!

—Kizárólag akkor ébredhet fel, ha Isten is úgy akarja!

E megjegyzése ellenére a papban meglelt volna a jószándék a csendben maradásra, mert immár hangtalanul mozogtak az ajkai, ám a csendből nem lett semmi, mert néhány pillanat múlva az történt, hogy valahonnét a pilótafülke közeléből, az első sorokból felállt egy fiatalember, és hátrabotladozott hozzájuk. Megállt a fegyőr és Nili ülése előtt, nézte a tanárnőt pár pillanatig, majd elmosolyodott, s így szólt:

—Igen, emlékszem rád! Nem sokat változtál! Szia Nili, én vagyok az, Daddi!

A tanárnő döbbenten bámult rá. Igazán nem számított rá, hogy egy gépre kerül tíz évvel ezelőtti szerelmével!

Ezt már azonban nem bírta ki a kis Diki, és megszólalt:

—Igaza van a papnak. Engem meggyőzött. Ennél szebb bizonyíték nem is kell rá, hogy Isten valóban pártolja az igaz szerelmet: lám, hogy összefutottak!

—Te csak ne szólj ebbe bele, túl kicsi vagy az ilyesmihez! Nem is a te fülednek való az, hogy mi és hogyan volt ezzel a nővel, jobb lenne bedugni a füledet!

—Miért, hogyan volt vele? - kérdezte kíváncsian az egyik Margárba utazó gyermekfelügyelő tinédzser a társnőit, de hiába, mert azok is túl fiatalok voltak a botrány idején, semmit nem tudtak az esetről. Végül hozzájuk hajolt egy női utas, aki előttük ült, és elkezdte mesélni a sztorit. De a pap azonnal rákiáltott:

—Elhallgass ostoba fehérnép, ne metyeljezd az ártatlan kislányok lelkét erkölcstelen históriákkal!

—Szabad országban élünk, azt mesélek amit akarok.

—Megállj, csak szálljunk le, beperellek kiskorúak megrontása címén!

—Uram, hallotta már azt a mondást, hogy ügyvédet perrel és kurvát fasszal fenyegetni kárbaveszett dolog?

—Hú de ocsmányul beszélsz, de nem is csoda ha kurva vagy!

—Nem az vagyok, hanem ügyvéd. Engedelmelem bemutatkozom: Nevem doktor Litti, s nemcsak ügyvéd vagyok, de politológus is. És ezek a lányok már bőven nagyok ehhez a témához, biztos egyikük sem a gólyamesében hisz! Továbbá az információhiányból csakis bajuk származhat. Úgy mellékesen pedig nem is értek egyet a Nili ügyében született ítélettel.

—Hogyhogy?! - kérdezte a szellemirtó.

—Úgy, hogy alaposan tanulmányoztam ezt az érdekes ügyet, természetesen nem akkor amikor az eset történt, akkor még én is fiatal voltam, de később. Magánvéleményemként annyit mondhatok, hogy cseppet sem értek egyet az ítélettel, mert számos enyhítő körülményt nem vettek figyelembe! Biztos vagyok benne ha én lettem volna Nili ügyvédje, lényegesen enyhébb ítéletet tudtam volna elérni. Ami azt illeti, az ügyvédje egy nagy nulla volt. Lehet hogy különben jól értett a szakmájához, de Nili esetében szánalmasat alakított, bizonyára azért, mert az ő belső meggyőződése is az volt, hogy Nili bűnös, tehát bűnhődnie kell!

—De hát valóban bűnös, a nő maga sem tagadta hogy lefeküdt a tanítványával!

—Hogyne, de bűn-e ez?

—Naná, s nem is csak Isten törvényei szerint, de a társadalom törvényei szerint is!

—Igen, a tételes törvénykezés ezt valóban tiltja. Csakhogy akadnak rossz törvények is! Szerintem ugyanis Daddi cseppet sem lett ezáltal megrontva, sőt, remekül érezte közben magát! Végülis a tizenkét éves kamaszok esze jobbára úgyis ezen jár! Ezáltal megteremtődött az a haszon is, hogy Daddi nem ostromolta a próbálkozásaival a korabeli lányokat! Aztán, egy fiúgyereknél még olyasmi sincs mint a lányoknál, hogy elveszti a szüzességét, vagy ha úgy is tekintjük az első aktust, de ennek nem marad látható nyoma, elvégre nincs szűzhártyája!

—Nem beszélhetsz így, azonos mércével kell mérni a férfiakat és a nőket, elvégre egyenjogúság van!

—Szép volna ha az volna, de ez még szavakban is csak alig van, nem a valóságban! Akkor tépjétek a szátokat ti férfiak az egyenjogúságról, ha egyenlő munkáért a férfiakkal egyenlő bért kapnak a nők is! Továbbá, épp te a pap nem hivatkozhatasz ilyesmire, mert azt prédikáljátok fennhangon, hogy Isten főiségi elrendezésében a férj a felesége ura! Szóval te csak ne beszélj!

Na de ez még mind semmi, mert most jön a lényeg. Az akkor írt újságcikkek sajnos csak a zaftos dolgokról írtak, s a lényegről nem sok szót ejtettek. Én azonban mert tanulmányoztam az esetet, érdekelnek ugyanis a cifra jogi problémák, én most elmondhatom nektek, hogy ez a Daddi nem közönséges gyerek volt. Azaz, biztos ma sem az. Ő egy különleges idegbetegségben szenved, aminek Asperger-szindróma a neve. Ez – úgy tartják – a gyermekkori autizmus speciális változata. Nem vagyok orvos, így csak pontatlanul, elnagyoltan magyarázom meg a lényegét: az ilyen személy először is nem hülye! Arról szó sincs. Sőt, gyakran épp ellenkezőleg: zseni. Viszont nem mindig zseni. Ami bizonyos az az, hogy ezek az egyének alacsonyfokú szocializációs képességgel rendelkeznek, azaz nehezen tudnak kapcsolatokat kialakítani. Nemigen képesek beilleszkedni a közösségbe. A társaik sokszor gúnyolják őket, megverik. Ellenben gyakori hogy az aspergeres gyermek ezért mintegy cserébe kivételes intelligenciával rendelkezik. Ismétlem tehát: nem hülye! Akad ugyan amelyik nehezen tanul meg olvasni és írni, de ez sem jellemző mindegyikükre. Tulajdonképpen az ő esetük lehet a kiváltója annak a mondásnak, hogy a zsenit és az örültet csak egy hajszál választja el egymástól. Ők nem örültek, de amolyan fura fickók! Mindenesetre a történelem legnagyobb tudósai és művészei közül igen sok, ha ugyan nem a legtöbb, határozott jeleit mutatja az Asperger-szindrómának!

Na és hát emiatt érthető, hogy Daddi fejében természetesen meg sem fordult, hogy erkölcsstenen volna a tanárnőjével lenni. A tanárnő azonban, mint ez a valomásából is kiderült, amire az újságok sajnos nem sok figyelmet fordítottak...

—Hadd mondjam el ezt én, ha már így kitárgyaltok engem! - szólalt meg maga Nili. — Eleinte csak megsajnálтам Daddit. Állandóan kiközösítették a többiek, mindössze amiatt mert jól ment neki a matematika, szerette is ezt a tantárgyat, az osztályban meg sikk volt az, hogy nem tudják a „matekot”! Ő meg már hatodikos korában az egyetemi tankönyveket bújta. Mindemellett kiválóan fogalmazott is, írt egy novellát például, ami igen megragadó volt. És nem igaz hogy nehezen tanult volna meg olvasni, igaz hogy nem ismerte még iskoláskora előtt a betűket mint sok gyerek, de az első osztály első fél éve után már folyékonyan olvasta a kalandregényeket is, holott a többiek akkor még csak szótagolva olvasnak! Ezt mondjuk én nem tapasztaltam, akkor még nem tanítottam, csak ő mesélte... de hiszek neki! Egy dolog igaz: az írás nem az erőssége, mert bár gond nélkül írt és gyorsan is, helyesen is, de rém rondán!

Én tehát egyszerűen felismertem benne a zsenit. És mert tudtam hogy a hozzá hasonlók hajlamosak rá hogy elkallódjanak, nem akartam hogy elveszen a zsenialitása, és igyekeztem hogy tőlem telhetően tehetséggondozásban részesítsem. Na és hát mert egyedül én fordítottam rá figyelmet, nemcsak az osztálytársai nem de a tanári kar többi része sem, emiatt érthető hogy igen-igen megkedvelt, és bizony belém szeretett! És most meg kell mondjam nektek, hogy a ragaszkodása nekem is különösen jólesett, mert én sem sok szeretetet kaptam senkitől sem, egyszerűen mert árvaházban telt az egész gyermekkorom! És így esett, hogy...

—No ugye, tudtam én, hogy aki árvaházban nő fel, az mind bűnöző lesz! - bólogatott elégedetten a pap.

A repülő hirtelen bukdácsolni kezdett. Szipi felsikoltott, de aztán a gép abbahagyta a rázkódást.

—Kérem uram üljön le és kösse be magát, mert most veszélyes a repülőben közlekedni! - mondta Daddinak Taszucsi. —Szükség esetére talál nejlonzacskókat az ülés mellett!

—Máris! - válaszolta Daddi mosolyogva.

Történetesen volt is egy szabad ülés Nili háta mögött, s most ide telepedett. Ám erre azonnal megszólalt a fegyőr:

—Fiatalember, tilos a fogollyal beszélnie!

—Ez engem nem tud érdekelni! - válaszolta vigyorogva Daddi.

—Megtiltom hogy beszélgesse vele!

—Idefigyeljen, ha nem venné észre, az én szám az enyém, nem a magáé!

—A bírósági ítélet szerint mindörökre el vannak tiltva egymástól!

Erre azonban már megszólalt az ügyvédnő is.

—Nono! Az ítélet ugyan így szól valóban, ám én a maguk helyében az ítélet ezen részét megfellebbezném, pontosabban alkotmányossági kivizsgálását kérném! Ugyanis ez beavatkozás a legalapvetőbb emberi jogokba! Efféle eltiltás addig lett volna csak törvényes, míg valamelyik fél, jelen esetben ugyebár Daddi, kiskorú. Amint azonban nagykorú, márpedig most már az, mert huszonkét éves, szóval nagykorúsága után már nem tiltható meg két embernek, hogy akkor keressék egymás társaságát, amikor csak akarják! Ha megkérnek rá, nagyon szívesen kézbeveszem az ügyüket, s hozzá teljesen ingyen, mert nekem ez remek hírnév lesz!

—Máris úgy veheti ügyvédnő, hogy felfogadtam! - kapott a lehetőségen Daddi.

—És én is! - szólott Nili, azzal hátrafordult az ülésen. —Hát szeretsz még mindig?!

—Ugyan ki mást is szerethetnék?!

—Ez perverz szerelem, amit Isten tilt! - dörögte a pap.

—Idefigyelj szentfázék komám - felelt vissza Daddi - tudtommal a leginkább tisztelt klasszikusaink egyike arról szól, hogy két fiatal tini egymásba szeret, s végül meg is halnak

emiatt! S világosan le van írva benne, hogy a leány ott csupán tizenkét éves! Épp annyi, mint én voltam! Pedig ott a lány volt annyi, én meg fiú vagyok! Azaz voltam. Illetve természetesen most is az vagyok, de most az a lényeg, hogy akkor mi volt!

—De azok a fiatalok nem feküdtek le egymással a műben!

—Mert hülyék voltak. Legalább egyszer élvezték volna egymást a haláluk előtt!

—Engem nem érdekelnek holmi alkotmányossági kérdések – szólalt meg Morkáj fegyőr – de Nili büntetése még nem telt el, egy hete még hátra van, márpedig az őrizetessel tilos szót váltani!

—Csakhogy én nem vagyok őrizetes. - vágott vissza Daddi.

—Sőt – szólott megint az ügyvédnő – amikor az az ítélet ki lett hirdetve, Daddi simán gyermekkorú volt még, márpedig gyermekkorúakra semmiféle ítéletet nem lehet kimondani, ami őket sújtja! Máris úgy tekintheti tehát, hogy ő nem kapott ítéletet, tehát eltiltást sem!

—De Nili igen!

—Az lehet, neki valóban tilos keresni Daddi társaságát, amíg vissza nem vonatom ezt az igazságtalan mellékbüntetést, csakhogy szemmel látható, hogy most Daddi keresi az ő társaságát!

—Mesélj, mi lett veled, mivel foglalkozol most? - kérdezte Nili, nem törődve a fegyőre tiltásával.

—Mindenféle alkalmi munkákból tengődöm. - válaszolta Daddi.

—Na ugye, nem is vagy te olyan zseni! - jegyezte meg gúnyosan Özel atya.

—De igen, az vagyok, csakhogy úgy látom a világban cseppet sincs szükség zsenikre! Van pedig több találmányom is. Például megalkottam egy olyan számítógépcsip utasításkészletét, amely csipet sokkal egyszerűbb elkészíteni mint a mostaniakat, ellenben számításaim szerint több százszor gyorsabb lenne, mint a mai szuperszámítógépek! Írtam saját programnyelvet is. Saját rendezési algoritmusom van, ami szintén sokkal gyorsabb mint az eddigiek. De nemcsak számítástechnikával foglalkozom: van találmányom újfajta imbuszkulcsra is, az eddigieknél ugyanis a nyomaték mindig a kulcs szélére korlátozódik, emiatt letörik a sarka, nos az én fajtámnál ez a veszély nem fenyeget! De sajnós a találmányaim valóra váltásához sok pénz kéne, az meg nekem nincs. És akik adnának pénzt, mind le akarják nyúlni maguknak a haszon túlnyomó többségét. Már nem is foglalkozom olyasmivel, hogy találmányok, pedig biztos sok mindenre rájöhetnék még. Irogatni is kezdtem, még gyerekkoromban írtam egy novellát, írtam azóta többet is, itt van nálam néhány, csináltam csak úgy házilag egy kis könyvecskét – húzta elő a ruhájából – de ezek sem jelentek meg. A kiadókat ugyanis egy-egy írói klikk szállta meg, csak a haverok, rokonok műveit adják ki. És nincs pénzem egy magánkiadásra. Ez a világ le sem szarja a tehetséget, csak a pénzt tiszteli!

—Add ide, hadd olvassam el a műveidet! - kérte Nili, s a fiú azonnal odaadta a kis könyvecskét a kezébe.

—Olvasnom ugye nem tilos! - jegyezte meg gúnyosan a nő, a fegyőrré pislantva.

És igen, a kis könyvecske régi emlékeket idézett fel benne. Mindjárt az első novella az a bizonyos réges-régi volt, az, ami által felfigyelt Daddira. Így szólt:

A játszótér

Anya erős volt és hatalmas, a ház szűk és sötét. Ezért nagyon megörvendtem, amikor anya közölte velem, hogy kivisz egy kicsit a játszótérre.

A játszótér közvetlenül a ház előtt volt, az út túloldalán. Én még sosem jártam ott, s amikor Anya kivitt a házból, megijedtem a kinti nagy fényességtől, s a külvilág zajától, és sírni kezdtem. Ez azonban nem tartott soká, hamar megérkeztem a játszótérre, ott aztán Anya letett a homokba, s nem is törődött már velem, elment valamerre. Annyit mondott csak hogy majd értem jön, ha lejárt az időm. Ez azonban nem aggasztott. Jól megvoltam nélküle, az időről meg csak nagyon homályos elképzeléseim voltak. Különben is: itt minden

gyönyörű világos, szép és jó, s rengetegen nyüzsögnek körülöttem – miért is hiányoltam volna Anyát?!

Azonnal elkezdtem turkálni a jó meleg homokban, s élvezettel szórtam ki az ujjaim közül. Nem sírtam már. Nagyon boldog voltam.

Ez nem tartott sokáig. Hamarosan meglökött valami, s egy gyerek átesett rajtam. Megütötte magát. Sírt. Én is sírtam, s vártam Anyát, de nem jött. És megértettem, hogy egyedül kell boldogulnom a játszótéren.

Játszottam hát tovább, amikor egyszercsak odajött egy fiú, és el akarta venni tőlem a homokozólapátot. Nem adtam. Verekedni kezdtünk. Ő erősebb volt, és elvitte a lapátot. Mégsem minden csupa jó a játszótéren!

Ám nem csüggedtem. Homokoztam tovább lapát helyett a vödörrel, s egészen jól megtanultam vele homokvárakat építeni. Igaz, később a vödört is el akarta venni tőlem egy másik fiú, de ez már nem sikerült. Nála azért erősebb voltam.

Már jóideje játszottam a játszótéren, amikor figyelmes lettem egy kislányra. Nem messze tőlem ült, és sírt. Odaléptem mellé és megkérdeztem hogy miért sír. S elmondta, hogy hiába próbál nagyon magas homokvárat építeni, nem sikerül neki, mert amikor az egyik kiborított vödörnyi homokra ráborítja a másik vödörnyit, akkor az mindig leszóródik róla! Na de erre én csak mosolyogtam, mert nekem már nagyon jól ment a homokozás a vödörrel, s megmutattam neki, mitévő legyen: egymás mellé kiborít négy vödörnyit egy négyzet négy sarkába, azután középre az ötödiket! S így az már nem szóródik le!

A kislány nagyon boldog volt, azonnal nekikezdett nagy-nagy homokvárat építeni roppant szorgalommal, és én is boldog voltam, mert élveztem hogy milyen okos vagyok, s milyen fontos ember lettem mellette. S a kislány elmondta, hogy azért akar nagy-nagy homokvárat emelni, hogy be ne jöhessen ide a játszótérre az anyja, hogy el ne vihesse innen őt, mert ő soha de soha nem akar innen elmenni! Hívott engem is hogy építsem vele együtt a homokfalat, egy darabig csináltam is, de azután abbahagytam, mert láttam hogy a hosszú homokfalunk legeleje összedőlt, amikor két verekedő fiú ráesett. Különben is kísértésnek voltam kitéve: labdázni hívott egy másik lány, elmentem inkább vele.

Jóideje labdáztam már, amikor egyszercsak a leány nem dobta vissza a labdát, hanem ijedten pislogott a hátam mögé. Megfordultam, s ott állt mögöttem Anya. Épp olyan volt amilyennek mindig is ismertem: erős és hatalmas.

—Mennünk kell, fiam! Nincs több időnk!

—De még egy kicsit szeretnék... - kezdtem rá a könyörgésre, ám ő nem tűrt ellentmondást. Felkapott, s már vitt is kifelé. Csak úgy átlépte a homokfalat, s máris messzire került a játszótértől.

Én Anya válla fölött néztem vissza, és sírtam. De könnyeimen át is láttam, amit korábban észre sem vettem a játszótér homokjából, de most a magasból, most igen: körös-körül a játszótéren kívül padok vannak, s azokon ott ülnek az Anyák és az Apák, és nézik a játszótéren játszódozókat, és nem is törődnek azzal, hogy ott ki milyen magas homokfalat épít, mert tudják hogy ha eljön az Idő, akkor ők azt csak úgy egyszerűen átlépik, elkapják a kiszemelt gyereket, hónuk alá csapják, és már viszik is! Értelmetlen, értelmetlen minden cselekedetünk... És nem is bánkódik senki sem azért, hogy már nem játszom velük, lám, az a kislány is akivel együtt labdáztam, már nem sír, már másnak dobálja a labdát harsányan kacagva...

Ám ekkor a könnyeim mégis elapadtak. Mert bár már messze voltam, de azt láttam még, hogy egy igen kicsi gyerek, egy csöpp apróság megbűvölten nézi, amint az a kislány, akivel először játszottam, az kiborítja a homokvödreit, majd annak a sok homoknak a tetejére egy újabbat önt, s az már nem csorog le sehova! Kis ideig figyelte, miként megy ez, majd talált egy eldobott vödört, megfogta azt, s maga is nekikezdett e játéknak.

S ekkor ahogy ezt láttam, megnyugodtam. Lehet hogy a homokfal nem ér semmit Anya és Apa ellen, s el kell hagynom a játszótér amikor ők úgy gondolják hogy már eleget időztem

ott – de mégis ért valamit hogy ott voltam! Megtanítottam valakinek valamit, amit az továbbadott, s hamarosan az is tovább adja, s idővel az egész játszótéren elterjed majd a homokvárépítés általam kitalált módszere... Mindenki így épít majd homokvárat...

Hát igen. Remek gyerek vagyok. Mégsem játszottam hiába!

Eddig tartott a novella, s Nili bizony még most is megkönnyezte azt. Tudta hogy ez a novella az Életről szól, annak a szimbóluma a játszótér. És ezt a novellát Daddi mindössze hatodikos korában alkotta!

Épp befejezte a novella olvasását, s továbblapozott a következőhöz, amikor a könyv kirepült a kezéből. Ennek oka pedig az volt, hogy hirtelen légszákbba került a gép, és zuhant egy jó nagyot. Kissé még meg is perdült. Ha nem lettek volna beszíjazva, most egymás hegyére-hátára zuhannak. Sokan sikoltoztak, s ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy valóban felébredt Tüsz mama kis csemetéje, a pólyás Tikki. Nosza, ő is elkezdett sivitózni. De akkora hangerővel, hogy mindenkit túlharsogott.

Egy darabig ez nem is lett volna baj, de a felnőttek hamar elhallgattak, nem úgy ám a bébi!

—Azistenit, hallgattassa már el ezt a bögőmasinát, van elég bajom nélküle is! - kiáltotta Szodocs.

—Istennek nevét szádra hiába ne vedyed! - intette őt Özel atya.

—Csendet akarok, nem hitoktatást! - kapta meg a pap a választ a szemlátomást igencsak idegessé vált vállalkozótól. Aki most kinézett az ablakon, s azt látta hogy semmit sem lát, holott fényes délnak kellett volna lennie odakint, vagy legalábbis késő délelőtti óráknak. Ellenben koromsötét volt, csak néha világította be a felhőket egy-egy villám fénye. De ettől csak még jobban megijedt a férfi, mert tudta hogy ha egy villám belecsap a repülőbe, akkor nekik mind végük. Mert vagy a villámcsapás öli meg őket, vagy a gép lezuhanása.

A gép imbolygása abbamaradt, s egy darabig nyugodtan repültek tovább. Tikki sem sírt már.

—Na végre! - sóhajtotta Szodocs.

—Mikor kerülünk ki a viharzónából? - kérdezte az egyik bécicsősz-leányzó.

—Nem tudom, megkérdem a pilótákat. - válaszolta Taszucsi, és már ment is a pilótafülkébe.

—Remélem jó hírt hoz, mert nagyon félek! - sóhajtotta a leány. —Ha ezt az utat megúszom, soha többé nem ülök repülőre, az biztos!

—Ugyan már, van ami sokkal veszélyesebb a repülésnél! - legyintett erre az ügyvédnő.

—Ugyan mi?!

—Például idegen országba utazni egy lánynak idénymunkára, felügyelet nélkül, egyedül, ráadásul olyan országba, amit még csak nem is nevezhetnék valami különösképp civilizáltnak!

—Na de hiszen szabályos munkaszerződést kötöttem! - döbbent meg a leány, megértve a célzást.

—Nézd kedveském, kedves... mi is a neved?

—Dizi.

—Szóval, Dizi, a dolog természetesen elsülhet jól is. De hadd kérdezzem meg: Mit tudsz arról az országról?

—Hogy jól megfizetik azokat, akik odamennek dolgozni! Tudom hogy nem mindenki gazdag ott, de a felső tízezer az!

—Tehát semmit sem tudsz róla. A nyelvet sem ismered. Teljesen ki leszel szolgáltatva mindenkinek! Mondd, mit teszel, ha hirtelen azon veszed észre magadat, hogy mondjuk elcseréltek három kecskéért?!

—Engem?! De hiszen nem vagyok rabszolga!

—Pontosan addig nem vagy az, amíg úgy nem döntenek a nálad erősebbek, hogy az vagy! Vagy ha bezárnak egy bordélyházba, és arra kényszerítenek hogy prostituáltként, szexrab-szolgaként dolgozz egész fiatalságod alatt, természetesen fizetség nélkül! Ki sem jöhetsz majd a szobából! Amikor meg már nem vagy elég szép, egyszerűen megölnék.

—Hé, ezt hagyja abba, ne lázítsa a munkavállalóimat, mi tisztességes cég vagyunk! - bödült el Szodocs.

—Nem lázítom, én csak a lehetőségeket sorolom.

—Ez rágalmazás, ezért beperelem!

—Nyugodtan. Egy szóval sem mondtam hogy maga ilyesmire készül, ugyanis. Én csak azt mesélem, hogy ilyesmi történtek már, és emiatt egy okos nő körültekintően vállal munkát külföldön. Egészen biztos vagyok benne, hogy maga uram kellően kiokosította a lányokat, épp a cége hírneve érdekében. Most csak amiatt beszélek erről, hogy ne a viharra figyeljenek. Így kevésbé félnek majd. Például biztos elmondta nekik, merrefelé találják a legközelebbi nagykövetségünket ott. Gondolom, néhány hasznos mondatot is bemagoltatott velük útrakezésük előtt margár nyelven, épp olyasmiket például, hogy „elnézést, eltévedtem, merre van a legközelebbi nagykövetség”? Gondolom, arra is felhívta a figyelmüket, hogy előnyös megegyezni valami rokonukkal, hogy az illetőt mondjuk hetente rendszeresen felhívják telefonon, s ha ez kétszer egymásután nem történik meg, akkor a rokon azonnal értesítse a rendőrséget! Az meg csak természetes, hogy egyetlen leányt sem visz úgy ki oda, hogy a leánynak ne lenne mobiltelefonja, s ha netán mégsem volna, akkor biztos hogy ön uram vett e szegényebb leányoknak mobilt, aminek az árát természetesen levonja az első keresetükből! Hiszen fontos tartani a kapcsolatot a családdal!

—Nem, nekem nem vett mobilt, - sápadt el Dizi - sőt tudok róla hogy akinek volt mobilja, azoktól mind elkérte, mert azt mondta hogy át akarja kódoltatni őket a margári telefonrendszerekre, mert a mi mobiljaink enélkül ott nem használhatóak!

—De igen, használhatóak - szólalt meg most Daddi - csak éppen átkódolás nélkül drágábban lehet velük telefonálni! De ez csak a helyi hívásokra érvényes, a távolsági ugyanannyiba kerül, ugyanis műholdon át történik!

—Ezt te meg honnan tudod, kölyök! Csak halandzsázol, nincs igazad! - förmedt rá Szodocs.

—Onnan tudom, hogy zseni vagyok! És mellékkeresetként néha vállalom a mobiltelefonok megbütykölését, hogy azok rendszerfüggetlenek legyenek! De ha jól megfizetik, azt is el tudom intézni, hogy ingyen lehessen telefonálni velük! Tehát nagyon jól ismerem a kódjaikat!

—Én csak azt akartam, hogy a lányok olcsón telefonálhassanak Margárban is!

—Persze ám, a helyiekkel, akiknek a nyelvét sem ismerik?! - szólt bele a vitába Tinga.

—Magának meg mi köze ehhez?!

S erre Tingából kibújt a kisördög, s ezt válaszolta:

—Annyi a közöm hozzá, hogy tündér vagyok, s a tündérek a jó ügyét pártfogolják!

—Te nem tündér vagy, hanem egy vádaskodó bolond!

—Függetlenül attól hogy én mi vagyok, te egy piszok gyermekkereskedő vagy, és a lányok helyében kifejezetten örülnék ennek a viharnek, mert így Jasetriban kiszállhatnak, és nem mennek Margárba! Nem sok jövőt jósolok nekik ugyanis ott!

—Nálad az útleveled? - kérdezte Dizit az ügyvédnő.

—Igen, csak Margárban kell átadnunk Szodocs úrnak.

—Ki ne add a kezedből! A gyermekkereskedőknek az a szokásuk, hogy elveszik az okmányokat az áldozataiktól, hogy így kiszolgáltatott helyzetbe hozzák őket.

—Maga aljas, gané, mocsok nő, ezt hagyja abba, ha lebeszéli erről az útról a lányokat, örökre megfosztja őket egy nagyszerű lehetőségtől, attól hogy világot lássanak, és hogy sok pénzt keressenek!

—Természetesen elsülhet jól is a dolog. - ismerte el Litti. —De ahhoz úgy kell nekikészülni! Például írni előre a megadott címre, hogy tájékozódjunk az ottani helyzetről! Beszélni olyanokkal, akik már jártak ott és vissza is tértek!

—Én jártam ott!

—Korukbeli fiatalokra gondolok. Az önök cégének is utána kell nézni, hogy mit mondanak róla például a cégbírószágon, vannak-e referenciáik, mióta folytatnak munkaközvetítő tevékenységet, van-e erre engedélyük! Egyáltalán, ez egy szabályosan bejelentett vállalkozás-e, és fizeti-e az adót!

—Persze, legyen minden bébiszinter magánnyomozó is!

—Az ember élete sokat megér! De ez nem is szükséges, akadnak erre specializálódott vállalkozások. Azok megszerzik az információt, s nem is kerülnek sokba.

—Például a maga irodája, mi?!

—Nem, én nem foglalkozom ilyesmivel, de ismerem nem is egy hasonló céget. Aztán, gondolom előre tudják a lányok a címet is hogy ki hova kerül, s ezt tudják a szüleik is?

—Nem, nem tudjuk - mondta Dizi - mert úgy volt hogy Szodocs úr azt mondta, hogy ki hova kerül, az a személyes találkozástól függ, hogy melyikünk mennyire tetszik meg a leendő munkaadók egyik-másikának, és majd ott ha eldőlt minden, akkor írjuk meg a szüleinknek!

—Nem túl bizalomgerjesztő! - jegyezte meg Tinga.

—Én meggondoltam magamat. Amint lehet, hazamegyek! - szólt Dizi határozottan.

—Én is... én is... - hallatszott innen-onnan.

—Látod mit csináltál, te mocskos kurva?! Tönkretetted a lányok szerencsáját! Ezért kitekerem a nyakadat! - azzal Szodocs kicsatolta az övet, és rá akart ugrani az ügyvédnőre. Ám ekkor megint légzsákba került a gép, amitől Szodocs jó négy métert repült előre, és egyenesen egy eddig hallgató férfi ölében kötött ki.

—Elnézést, nem ide igyekeztem... - hebegte.

—El van nézve. De jegyezd meg öregem, hogy az én nevem Mornyú, és kommandós vagyok! Plusz profi testépítő. Tehát nem ajánlom hogy verekedni kezdj! Mert akkor kitekerem a nyakacskaodat! Meg vagyok értve?!

—Igen, igen, hogyan...

—Akkor ülj vissza a helyedre, de gyorsan ám!

Szodocs vissza is ült, de így kiáltott:

—Azistenit, legalább a bőgőmasinát csendesítsétek el! - ugyanis Tikki megint sírni kezdett. Édesanyja próbálta is megnyugtatni, de ez sehogyan sem sikerült, mert a gép ide-oda billegett, de egyre hevesebben, neki is felfordult a gyomra; végül eszébe jutott a csörgő amit Taszucsitól kapott, s ezt nyomta a baba kezébe. S ez csodálatosképp hatott: bár Tikki nem is rázogatta, de szinte megbűvölten nézte, és elhallgatott. Úgy látszik nagyon tetszhetett neki. Persze az is lehet hogy csak amiatt hallgatott el, mert ekkor abbamaradt újra a repülőgép himbálódzása is. Bizonyára nem végleg, mert a viharból még nem kerülhettek ki, ugyanis az ablakon kitekintve továbbra is felhőket láttak, épp csak némileg világoskékebbeket mint eddig.

Közben Taszucsi kötelességtudóan visszatért a pilótafülkébe, hogy megérdeklődjön, várhatóan mikor érnek ki a viharzónából.

—Nem tudom - válaszolta neki Prax - ugyanis percekkel ezelőtt veszítettük el az összeköttetést minden irányítóközponttal!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy akkora az elektroszmog az állandó villámlások miatt. Nincs tehát kapcsolatunk. Ez pedig igazán aggaszt, mert...

Ekkor kezdett a gép újra bukdácsolni. A pilóta is kénytelen volt abbahagyni a beszédet, mert elharapta volna a nyelvét. Amikor a rázkódás abbamaradt, ezt kérdezte:

—Az utasok hogy bírják?

—A körülményekhez képest kiválóan. Ugyanis veszekednek. Erkölcsi, vallási, s más efféle magasröptű témákról folyik a szó. Jogról is.

—Remek, csak így tovább! Akkor nem a viharra figyelnek!

—Az biztos hogy nem. Szerintem jobban utálják egymást mint az időjárást. Van odabent egy Szodocs nevű pasas például, az végképp nagyon ellenszenves, őt olyan könnyű utálni hogy ha nem volna, ki kéne találni erre az alkalomra! Jelenleg azzal gyanúsítják, hogy leánykereskedő. Megjegyzem, erős a gyanúm hogy valóban az is a pasi.

—Micsoda?! - fordult Taszucsi felé Prax, és szinte ő is elfeledkezett a viharról, holott ő volt a repülő kapitánya. —Ki ez a pasi?!

—Ő viszi a hús bécicsősz Margárba.

—Agyonütöm! A rohadék! A menyasszonyommal is ez történt! Kitekerem a nyakát!

—Hé, most a géppel törődj! Ül vissza! Különbösen sincs bizonyítékod ellene! - csitította őt a másodpilóta.

—És hiszen nem is repülsz Margárba. És van az utasok közt egy ügyvédnő is, ő már meggyőzte a lányokat, hogy ne menjenek az illetővel. - mondta Taszucsi is.

—Jó, de ha a szemem elé kerül...

—Akkor sem csinálsz semmit! Nincs bizonyítékod, és nem ér meg annyit hogy a börtönbe kerülj! Azt mondd meg inkább, mit közölhetek az utasokkal, mikor érünk ki a viharból?

—Honnan tudjam?! Nincs kapcsolatom a meteorológusokkal!

—Egyáltalán megfordultunk már?

—Még nem. Még hiányzik mintegy harminc fok az irányváltáshoz. - azzal Prax a műszerekre nézett. S elképedve pislogott.

—Ezt nem értem... Az imént még harminc fok hiányzott a forduláshoz, most meg kilencvenkét fok?! Mi történt itt?! Hiszen nem fordultam visszafelé!

—Na, most szedjük össze magunkat, mert bedöglöttek a műszerek! És nem csak az iránytű! Nézz csak ide: kiakadt a magasságmérő is! - szólt rezignáltan Drex, és a másodpilóta a kérdéses műszerre mutatott. Annak mutatója a jobb szélen remegett, túl a negyven kilométeres vonáson. Természetesen egyetlen repülőgép sem képes olyan magasra felszállni, főleg nem még annál is magasabbra. De a mutató mégis mintha ki akart volna szaladni a végtelenbe.

—Imádom az ilyen helyzetet: vakrepülés rádióösszeköttetés nélkül, és még a műszerek is rosszak! - fanyalgott Prax. —Most ugyan mit tegyek, hogyan fogom ellenőrizni a magasságot, amikor sem a szememmel, sem a műszerekkel nem látok semmit, és még azt sem tudom, milyen irányba tartunk?! Ugyan hogyan kerüljem el, hogy össze ne csókolódzzak egy hegycsúccsal vagy egy toronyházzal?!

—Biztos valami közeli villámcsapás akasztotta ki a fedélzeti elektronikát. - mondta Drex.

—Biztos. Sajnos ez az információ nem segít rajtunk.

A helyzetük valóban nem volt rózsás! Még Taszucsi is elsápadt, holott igazán nem ez volt az első útja, és viharba is került már nemegyszer.

—Akkor most mi lesz? Nem lehetne-e robotpilótára kapcsolni?

—Az az, amit biztosan nem tehetünk meg. A robot ugyanis kizárólag az elektronikus adatok alapján navigál, de ezzel a magasságadattal mit sem tud kezdeni. - bökött a masszívan kiakadt magasságmérőre. Majd felkiáltott:

—A fenébe is, most meg azt jelzi ez a szar, hogy ugyanarra tartunk mint eredetileg, Margár felé! - mutatott a radarra. Ám eközben, míg a radart nézte, elkerekedett a szeme. Mert bár ő szilárdan tartotta az irányt, se keze, se lába nem mozdult a botkormányon és vezérlőpedálokon, de az iránytűn a gépüket jelző kis virtuális repülő lassan megfordult vagy hetven fokot. Majd visszafordult húszer. Aztán tett egy teljes fordulatot gyorsan balra, majd egy félfordulatot jobbra...

—Tisztára olyan, mintha nem lenne semmi határozott mágneses tér, és csak a közeli villámlások mágneses tere alapján próbálná meghatározni a pozíciót! - csodálkozott Drex.

—Eh, mágneses tér biztos hogy mindig van, a talaj csak nem tűnik el a gép alól! Egyszerűen ezt is meghülyítette valami! - válaszolta Prax. —Az biztos hogy robotra nem kapcsolhatok, mert azt nem efféle vészhelyzetekre tervezték. Nem tehetek mást, megpróbálok a felhők fölé emelkedni, hogy lássak valamit, elvégre ahogy mondani szokták, a felhők felett mindig kék az ég! - azzal maga felé húzta a botkormányt.

—Mit mondjak az utasoknak?

—Semmit se mondj nekik. Mit is mondhatnál, gőzöm sincs róla mikor ér véget a vihar, arról meg kár szólni hogy tönkrementek a legfontosabb műszereink. Minek megijeszteni őket! És ha végre látok valamit, nincs is jelentősége, leszálok az első repülőtérré csak úgy szemmérték után is. Felesleges pánikot kelteni.

—De konkrétan megkérdezték tőlem, hogy mikor lesz ennek vége!

—Nem tudod. Az a válasz, hogy nem tudod. Én sem tudom. Mondd azt, ha végetér a vihar, úgyis észre fogják venni... Na, csak tudnám hogy milyen magasan vagyunk! Szokatlan úgy repülnöm hogy nem tudom a magasságot, olyasféle érzés mintha meztelen lennék... Drex, próbálj addig találni valakit az éterben, hátha bejelentkezik egy irányítóközpont!

Drex próbálta is szorgalmasan, de bármely frekvenciáról is csak statikus sercegést tudott behozni.

—Érdekes, pedig most nem is villámlik már pár perce... de talán távolabb tombol a vihar.

Taszucsi visszament az utasokhoz, akik lényegesen jobban festettek mint korábban, mert már elmúlt a gép rázkódása. Ki tudja persze hogy meddig...

—Kér valaki vizet? - kérdezte Taszucsi.

—Mi a rossebnek, hogy azt is kiokádjam?! - modortalankodott Szodocs.

—Azért, hogy leöblítse vele a szájából a hányás ízét!

—Hm... nem is rossz ötlet! Nocsak, nem is vagy te olyan buta, nő létedre! Egészen helyre kis pipi vagy! Jól van, hozhatsz egy pohárral! És valami szíverősítőd nincs?

—Uram, ez a járat antialkoholista. Nem tartunk szeszt a fedélzeten, csupán egy kis üveg tiszta alkoholt, sebfertőtlenítésre!

—Kár. Most rámfért volna az ital.

—Hozom a vizet. - és Taszucsi ellibeggett a konyha felé.

—Undok himsoviniszta macsó állat! - kiáltotta Tinga.

—Hé, ezt meg miért kaptam?! - kérdezte Szodocs, mert lehetetlen volt nem megértenie, hogy ez rá vonatkozott.

—Mert azt mondtad, hogy „buta, nő létedre”! Holott a nők nem is buták!

—Hogy az istenbe ne lennének buták, ha nem úgy volna, nem hagynák, hogy mi férfiak uralkodjunk rajtuk!

—A nők egyszerűen nem olyan hatalomvágyók mint a férfiak!

—Na ugye hogy buták! Mert aki nem vágyja a hatalmat, az buta! Sőt, hülye! Hiszen akinek nincs hatalma, azt elnyomják, aki meg hagyja hogy elnyomják, az hülye! De ne izgulj pipikém: téged elsősorban nem butának tartalak hanem szörnyetegnek! Hiszen nézz csak a tükörbe! És most kopj le rólam!

—Már bocsánat hogy megszólalok - szólt egy vékony, szemüveges férfi a hátsó sorok egyikéből - de engedjék meg hogy bemutatkozzam: Rubaz a nevem, és történész vagyok! És eltekintve a személyeskedéstől, tény ami tény, hogy a felfedezések messze túlnyomó többségét férfiak hozták a világnak, úgy a tudományos, mint a földrajzi felfedezéseket! Megerősítve látom tehát, hogy a férfiak valóban okosabbak!

—Persze ám, okosabbak, hiszen hogy is fedezhetett volna fel a középkorban egy nő egy új szigetet vagy akármit, ha hajóra sem engedték szállni ostoba babonák miatt! És hogy is kutathatná a természet titkait, ha állandóan a férje rendelkezésére kell állnia, természetesen azután, hogy ő maga is dolgozott a munkahelyén, sőt még a háztartást és a gyerekeket is ellátta! A nőknek egyszerűen nincs idejük a természettudományos vizsgálódásokra!

—Ugyan kérem, nem szabály ám az, hogy egy nő férjhez kell menjen! Ha akartak volna a nők kutatni, megszervezték volna, hogy legyen erre módjuk!

—No igen, persze: a férfi megnősül, hogy legyen nő, aki kiszolgálja míg ő kutatgat! A nő ha kutatni akar, maradjon egyedül, s nincs aki kiszolgálja! Mert ha ő megy férjhez, azonnal nem őt szolgálják ki, de ő kell hogy kiszolgáljon! Szép, mondhatom!

—Miért, te mit fedeztél fel?! - kérdezte gúnyosan Rubaz.

Tinga már majdnem azt mondta hogy semmit, de hirtelen nagyon úgy érezte hogy neki meg kell védenie a nők becsületét, s ezért így szólt:

—Azt, hogy miként kell fényt hozni az embereknek, éltük sötét éjszakájába.

—Ez nagyon úgy néz ki mint ami nem felfedezés, hanem valami vallási szekta tanítása!

—Az is. Egyszerre értettem képletesen is és valóságosan is. Képletesen, mert úgy döntöttem, arra tanítom ezentúl az embereket, hogy legyenek egymással jók! És valóságosan, mert képes vagyok arra, amire a szentjánosbogár, csak sokkal erősebben: fényt tudok sugározni magamból, ha akarok!

—Hiszem ha látom!

—Sajnos mögöttem ülsz, több ülessel is a hangodból ítélve, és nekem nincs kedvem megkockáztatni hogy jön egy szélroham és az öledben kötök ki, de ha idecaplatsz, láthatod is, bemutatom!

—Eh, nem kockáztatom a testi épségemet egy buta nő kitalációi miatt, aminek alapja legjobb esetben is csak valami bűvészmutatvány lehet!

—Jól van macsókam, akkor ha te ennyire utálod a nőket, ölelgess csak férfiakat!

—Épp azt teszem! - hangzott a meglepő válasz.—Hiszen a férfi önmagában tökéletes lény: egyszerre virág is és váza is! Tudd meg, Maszur barátommal épp arra készülünk, hogy megvásárolunk a margári kormánytól egy kisebb szigetet, és ott megalapítjuk Buzerájt, az egymást szerető férfiak szabad, felsőbbrendű közösségét!

—Pfuj! - hangzott innen-onnan.

—Ja, ha buzi vagy, akkor nem is csodálom hogy így vélekedel a nőkről!

—Istentelenek, ezért elkárhoztok! - dörögte Özel atya.

—Á, nem lesz az egészből semmi, nők nélkül egykettőre kipusztulnak! - legyintett a kis Diki.

—Természetesen élhetnek majd velünk nők is, ha elfogadják a mi törvényeinket, a szaporodás meg nem lesz nagy gond: ha gyereket akarunk, megfizetünk külföldi béranyákat! Még az sem kell hogy velünk háljanak, létezik ám mesterséges megtermékenyítés!

—Kisasszony, mikor szállunk már le, elegendem van ebből, utálok az útitársaimat! Az egyik azt hiszi a nők okosabbak mint a férfiak, a másik egy sátánista szellemvadász, ketten buzik, egyikük gyermekeket megrontó pederaszt kurva, másikuk leánykereskedő, elegendem van ebből! Undorító, istentelen banda! Le akarok szállni! - kérte a pap.

—Most mit vagy úgy oda, te meg vallásőrült vagy! - vetette oda neki Tinga, de a pap nem válaszolt.

—Megyek, megnézem mi a helyzet! - felelte Taszucsi.

Az utaskísérőnek rossz érzése volt. Ilyen furamukikból álló bandával még nem utazott! Mert az még nagyon hagyján, hogy Tuszi mama sámánhoz viszi Tikkit, pólyás csemetéjét. De ott hátrébb ül a professzor, Szoramasz a neve ha jól jegyezte meg, állítólag nagy fej, csak azt nem tudja miben, de úgy hírlík felfedezett valamit, külön szólt neki a főnöke hogy legyen a proffal nagyon udvarias... ami különben nem nehéz, mert a prof csak ül szótlanul, bár valami nagyon furcsa, idegesítő mosollyal figyeli a környezetét, Taszucsinak szinte a háta borsódzott e mosolytól... itt ül ez a rém furcsa nő is azzal a nyolc év körüli kislánnyal, hát ez a nő meg olyan mintha egy sci-fi-ből pottyant volna elő, óriási ferde gülüszeme van... de a kislány is fura, nem jellemző ám kislányokra hogy tökön rúgjanak egy felnőtt férfit, bármilyen modortalan tahó legyen is az! És mint kiderült, ez a nagy szemű nő eredetileg ott

akarta hagyni ezt a lányt a repülőtéren... itt bizony valami titok van az biztos! Aztán meg itt ez a nő, ez a Nili megbilincselve, ez sem akárci, ráadásul hogy épp itt fut össze a fiújával... ott meg jobbra az a pap, na az komplett örült az biztos! De a szellemirtó sem tiszta agyilag, az tiszta sor...

Taszucsi a pilótafülkében két tanácstalan embert látott.

—Nem tudom mi legyen – tűnődött Prax – ugyanis az a helyzet hogy nem tudunk a felhőréteg fölé emelkedni, mert már olyan magasan járunk, ahol olyan híg a levegő, hogy a motorok teljes terheléssel is alig bírják a levegőben tartani a gépet! Hiába, ez nem űrrepülőgép! Nem tudok magasabbra emelkedni!

—Hát ezt nem értem – ámult Taszucsi – hiszen magad idézted a mondást, hogy felhők felett mindig kék az ég!

—Bizonyára úgy is van, csak most nagyon magasan is vannak felhők.

—De hát az nem lehet, ha van felhő, akkor van vízpára is, hiszen a felhő javarészt abból áll, akkor pedig nem is lehet olyan ritka a levegő!

—Én sem értem, de ez a helyzet! Nézz csak ki! - és kipillantott az ablakon. És valóban: körös-körül felhők! Kisebbek és nagyobbak, a kék minden árnyalatában. Messzire persze nem láttak el, mert a sok felhőtől minden sötét volt, nem engedték át a Nap fényét, csak a legközelebbi foszlányokat világította meg a repülőgép fényszórója.

—Valamit mindenesetre ki kéne találnunk, mert már csak három órára elég az üzemanyagunk! - idegeskedett Drex.

—Hát, esetleg óvatosan megpróbálhatok lejjebb ereszkedni, hátha úgy kijutok a viharzónából! - tűnődött a kapitány. —Végülis van ám az úgy, hogy csak odafent tombol a vihar, de a felszín közelében nyugalom van! És ha nem tájolódtam nagyon el, akkor jelenleg tulajdonképpen a tenger felett kéne lennem valahol, tehát remélem nem megyek neki semminek! Ennek ellenére természetesen kockázatos a dolog! De jobbat nem tudok!

—Csináld csak! - legyintett Taszucsi. —Megbízunk a szakértelmedben!

Prax visszavett a sebességből, és ereszkedni kezdett.

Eközben az utastérben így szólt a már jó ideje hallgató Komba:

—Nem tetszik nekem a dolgok alakulása!

—Mi a baj, hiszen már nincsenek is szellőkések! - kérdezte tőle Dizi.

—Hát hiszen épp ez az, hogy minden olyan mint volt korábban, de mégsem az, mert már nem fúj úgy a szél! Tulajdonképpen meg merném kockáztatni azt az állítást is, hogy odakint már nincs is semmiféle vihar! - válaszolta a leánynak a szellemirtó.

—De hiszen ott vannak még a felhők!

—Hát épp ez az! A felhők vannak, de a hozzájuk tartozó vihar sehol!

—Te komplett idióta vagy. - jegyezte meg erre Szodocs.

—Nem, én nem idióta vagyok, hanem szellemirtó! És mindig megérezem a Gonosz közelségét! Benned is ott lapul a Sátán! Na de most még sokkal konkrétabban is megmutatkozik az ő hatalma nemsokára, attól félek! Nekem egyszerűen nem tetszik az odakinti világ! Különben meg amióta csak felszálltam e járatra, állandóan érzem, hogy valami nincs rendben! Túl sok itt a furcsaság! Akadnak köztünk, például, akik nem azok, akiknek mutatják magukat!

—Az biztos is, például a két buzi, azok férfinak mutatják magukat, holott valójában nem azok! - röhögött Szodocs.

—Egyáltalán nem erről van szó. Általánosságban értettem: e repülőgép kívül is, belül is furcsa! Vagyis: furcsa utasokkal van furcsa helyen!

Most Daddi szólalt meg.

—Ugyan kérem, persze hogy nem tapasztalni a szél fúvását, de ennek nagyon egyszerű a magyarázata: a gép épp olyan sebességgel halad mint az odakinti szél, és épp olyan irányba

is! Vagyis a relatív, egymáshoz viszonyított sebességkülönbség a gép és a szél közt épp nulla, naná hogy nem érzünk semmi szelet!

—Különben is, hogy érzékelné a szelet? - kérdezte tőle Mornyú.

—Ugyan már, hát látnám a felhők mozgásából, meg érezném a gépen a szellőkéseket! És nincs is igaza a fiatalembernek. Hiszen nyilvánvaló hogy nem ugyanakkora sebességgel mozgunk mint a felhők. Egyre-másra hagyjuk el őket! Gyorsabbak vagyunk!

—Akkor azért nem érezzük. Kisebb sebességű környezet csak alig-alig tud hatni a benne gyorsan mozgó tárgyra.

—És soha nincs egy-egy oldalirányú szellőket?! Ez nagyon furcsa!

—Hagyjátok ezt a hülyeséget – csattant fel Özel atya – egyszerűen egy nyugalmas zónába érkeztünk! Hiszen tudjátok: a vihar magja általában csendes szokott lenni! Bezzeg lesz nemsokára bőjtje ennek azt hiszem, amikor visszasírájátok még ezt a kis nyugalmat! - azzal imádkozásba merült.

—Mi Atyánk, ki vagy a Mennyeekben...

Erre azonban megszólalt Daddi. Aki ugyancsak megneheztelt a papra, mert az láthatóan ellenezte a tanárnővel folytatott szerelmét.

—Már bocsánat hogy közbeszólok, de ez az ima pogány, eretnek, és cseppet sem karotány jellegű!

—Micsoda?! - ámult el a pap, és szinte meg sem haragudott. Örült ez a fiú, ha épp a karotányság legfontosabb, legismertebb imáját bélyegzi pogánynak!

—Ugyanis az a szó szerepel benne, hogy „Mennyeekben”! Tehát így, többes számban! Holott csak egy Menny van a vallás szerint! Más vallások azok, nem a karotány hit, melyek több Mennyről, esetenként több Pokolról is szólnak! Vagyis maga a legfőbb karotány ima is eretnek, pogány!

—Elhallgass, erkölcstelen lator!

—Mitől volnék én erkölcstelen?

—Na hallod, aki a tanárnőjébe szeret bele!

—De ha egyszer szép volt és kedves! Sőt, mást is mondok, de elsősorban nem neked, hanem Nili fülének! - azzal előre hajolt, s ezt kérdezte:

—Úgy tudom, egy hét múlva szabadulsz. Mondd, hozzám jönnél azután feleségül?

—Meg fogod bánni. Túl idős vagyok.

—Tizenhárom év a korkülönbség köztünk. Számos esetet ismer a történelem, amikor ennél nagyobb korkülönbséggel is jól alakult a házasság.

—De ott a férfi volt az idősebb.

—S mire volt az jó, amikor a férfiak úgymint előbb halnak mint a nők!

—Feleségül megyek hozzád, Daddi, ha valóban ezt akarod.

—Tiltakozom! Ez a házasság az Ördög műve, ami felett nem lebeg majd az Úr áldása!

—Továbbá lehetetlen is – mondta a fegyőr – mert hiszen el vannak tiltva egymástól, örökre!

—A házasságkötés minden állampolgárnak alkotmányos joga a társadalmunkban, szeretném én azt látni, hogy megtiltsa nekik egy hatóság, csinálók akkora botrányt, hogy csak na! - válaszolta magabiztosan az ügyvédnő.

—De ezek bűnözők.

—Nincs szó róla a törvényeinkben, hogy bűnöző nem házasodhat. És Daddi nem is volt bűnöző, mert gyermekkorúakat nem tekintenek bűnözőnek. De ha az volt is, tíz év eltelt azóta: a bűne elévült. Különben is furcsa lenne őt bűnözőnek tartani, amikor az ítéletben megrontott áldozatként emlegetik: hát akkor most áldozat vagy bűnöző?! És mire a házasság megtörténik, Nili is letölti a büntetését, különben ha nem úgy volna az sem számítana, mert börtönben is kötöttek már nemegyszer érvényes házasságot!

—De nekik tilos lett volna együtt hálalniuk!

—Az akkor volt. Most már eltelt egy csomó idő, Daddi nagykorú, azt csinál amit akar! Egyáltalán, ezt úgysem maga dönti el, porkoláb úr!

—Nem tetszik nekem ez a nagy nyugalom. - morogta jól hallhatóan a szellemirtó.
—De hiszen nincs nyugalom: mindenki veszekszik mindenkivel! - vigyorgott a kis Diki.
—Majd elmúlik! - jósolta a katasztrófát a pap.
—Jó is lenne ha elmúlna, nem kedvelem a veszekedést. - közölte a véleményét Dizi, azzal előszedett az útitáskájából egy kis rajzfüzetet, és rajzolni kezdett. A füzetben már számos grafika pompázott, láthatóan jól értett ehhez a leány.
—Én nem a veszekedésre értettem hogy elmúlik, hanem az időjárás nyugalmára! - és a pap türelmetlen szemeket meresztett a mellette ülő szellemirtóra, aki már a kis könyv azon fejezetét tanulmányozta, melynek ez volt a címe:

Pokoli örömök

Olvasás közben is gyakran pillantott azonban ki a gép ablakán a férfi. Végül a pap felállt.
—Én nem bírom ki tovább e sátánista mellett, van itt elég üres hely, átülök! - s valóban át is telepedett egy üres ülésbe, két sorral Tinga és Diki mögé.

A nyugalomnak valóban igen hamar végeszakadt. Alig ült ugyanis le új helyére Özel atya, máris rázkódni kezdett a gép, nem túl nagy rázkódásokkal ugyan, de ide-oda, fel-le, és ez nem is akart abbamaradni.

—Mi az isten lehet ez, ez nem úgy tűnik, mint ami szellőkés lenne! - kiáltotta Szodocs.

—Istennek nevét a szádra...

—Kuss, inkább vedd észre, hogy valami veri a gép oldalát!

Valóban, súrlódó-csattogó hangokat hallottak egyre hangosabban. S hirtelen felsikoltott Dizi, a kis grafikuslány:

—Odakint van valami!

Mindannyian az ablakokra meredtek. S valóban, a gép fényeiben elmosódott, ágszerű vagy éppen csápszerű nyúlványokat láttak felvillanni, egy-egy pillanatra.

—A fenébe is, hiszen attól rázkódik a gép, hogy ezeknek megy neki, ezeknek ütközik... Mint amikor kényszerleszállást hajtunk végre egy erdő tetején! - kiáltotta elképedve Daddi.

—De hiszen odakint *semmi* sem lehet! Több kilométer magasan repülünk! - ámult Mornyú.

—Azonnal megyek a pilótákhoz! - fordult meg Taszucsi.

Ami a pilótákat illeti, ők sem tudták hogy mit gondoljanak. Első találkozásuk e rendkívüli jelenséggel úgy kezdődött, hogy amikor Prax egyre lejjebb ereszkedett a repülővel, hirtelen valami felvillant előtte, majd szétmállott a pilótafülke ablakán, undok, nyálkás nyomot hagyva maga után. Majd gyors egymásutánban még több hasonló ütközés is következett, a repülőgép rázkódott, imbolygott a szakadatlan ütközésektől, a motor is rángatott, ide-oda himbálództak... Prax épp feljebb akart emelkedni, s már meg is húzta a botkormányt e művelethez, amikor belépett hozzá Taszucsi. Ám a váratlan manőver miatt a leány megbillent, elvesztette az egyensúlyát, s egyenesen Prax ölébe pottyant. Mire kikászálódott onnan, addigra már nem is volt értelme irányváltásnak: egy hirtelen rántással ugyanis fejtetőre álltak, majd pörögni kezdtek. Drex kinézett az ablakon, s azt látta, hogy körbe-körbe száguldoznak, mert néhány nagy liánféle valami tartja fogva a repülőgépet, mintha csak óriási kábelek volnának, s ezekre volna ráerősítve a repülőgép, mint valami gigászi ringlispil tartozéka.

—Állítsd le a motorokat, állítsd le! - kiáltotta Praxnak.

—De akkor lezuhanunk!

—Ha nem állítod le, azzal sem érsz semmit, mert úgyis elfogy az üzemanyag! Tartalékoljuk inkább addigra, amíg már tudjuk, hol vagyunk!

—De hát lezuhanunk!

—Egészen biztos hogy nem, hiszen most sem szakadnak el ezek a valamik! Ha azonban tovább erőltetjük a motorokat, akár szét is törhet a vibrációtól a repülőgép, vagy letörik a szárny, ahol ráragadtak ezek a micsodák!

Így aztán Prax kikapcsolta a motorokat. A repülőgép kis ideig még körözött a saját lendületétől hajtva, végül sebességéből veszve egyre lejjebb ereszkedett, és néhány nem túl kíméletes pottyánással aztán meg is állapodott valahol.

—Hol vagyunk? - kérdezte Taszucsi is.

—Fogalmam sincs, egyben vagyok csak biztos: nem ott, ahova igyekeztünk! Sőt, még csak nem is abban a világban, ahonnét elindultunk! - válaszolta neki Drex.

—Hogyhogy?!

—Na de hát gondolj bele: a mi bolygónkon egyszerűen *semmi* olyasmi nincs, ami képes elkapni egy utasszállító repülőgépet! Még akkor sem ha az áll, hát még ha a levegőben repül! De szerintem jobb lesz ha mész, és megnyugtatod az utasokat!

—Kösz, azt hiszed én magam nyugodt vagyok?! Egyáltalán, mit mondjak nekik, hol vagyunk?!

—Azt, hogy nem tudod. Mondd azt, hogy izé... hogy kényszerleszálltunk. De nem tudjuk hová.

—De akkor ki akarnak menni körülnézni!

—Nem ajánlom. - sóhajtott Prax.

—Mert elkapják őket is ezek a csápok?

—Nem azért. Nem is hiszem hogy ezek csápok lennének. - mutatott ki. —Ezek szerintem úgy néznek ki, mint valami fura erdőség ágai. Sokféle növény ágai. Beleakadtunk ezekbe és kész. Akadnak olyan ágak amik könnyen törnek, s olyanok, amelyek szívósak. Lehet természetesen hogy élnek az ágak közt mindenféle lények is, amik nem okvetlenül jóindulatúak! De a legfőbb ok amiért nem ajánlom a kinti sétát, az az, hogy szerintem iszonyú a mélység alattunk!

—Mekkora?

—Fogalmam sincs, de meg lennék lepve, ha nem volna legalábbis néhány száz méter! De lehet akár több kilométer is! Értsd már meg kislány, gőzöm sincs róla hogy hol vagyunk, s arról sem, hogy miként kerültünk ide!

—Na de most mi lesz, mit tegyünk?!

—Arról sincs fogalmam sem! Nézd: engem pilótának szerződtettek. Ahhoz értek. Máshoz nem. Főleg nem vagyok expedíciós, űrhajós, exobiológus, kalandor, s más efféle! - majd hirtelen elgondolkodott, arcára különös kifejezés ült ki, s így szólt:

—Mégis van egy ötletem! Ugye ti sem hiszitek, hogy mindössze attól hogy berepültünk egy nagy viharba, átkerültünk egy másik bolygóra?!

—Hát, ez legalábbis szokatlan! Enyhénszólva! - vallotta be Drex is.

—Na ugye! Más lehet az oka! Amondó vagyok, vonjuk kérdőre a professzort!

—Szoramaszt?

—Őt hát! Tudok róla, hogy a csomagtérbe bepakoltak egy rakás ládát a cuccaival! Mindenféle tudományos bizgentyűkkel voltak teli, no és hát én úgy éljek, az történhetett hogy valamelyik gépe bekapcsolódott, s az baszott ki velünk... már bocs a szóért! Lehet hogy valami teleportációs izét csinált, olyan fantasztikus filmekben szereplő izét, ami átrepített minket egy másik világba! Kérdezzük csak meg erről! Lehet hogy azt is tudja hol vagyunk, de ha nem, az sem baj, elég nekem ha visszacsinálja a dolgot, hogy újra otthon legyek!

—Ez az! - kiáltotta Drex, azzal kicsatolta a szíjait.

Így történt, hogy a két pilóta és Taszucsi együtt léptek ki a fülkéből, az utasok elé.

—Hé, a gépet meg ki vezeti, ha itt van mindkét pilóta?! - bődült el Szodocs. Na de több sem kellett erre Praxnak, azonnal odelépett a „vállalkozó” elé, s teljes erejéből az arcába

öklözött. Szodocs orra szétlapult, és dőlni kezdett belőle a vér. Felordított és fel akart ugrani. Csakhogy vesztes helyzetben volt, mert ült, s most Prax megegyeszer lesújtott rá.

—Elég, elég! - kiáltotta a másodpilóta, s igyekezett Praxot elrángatni onnan. Ez végül sikerült is, de még miközben elhúzták, aközben is belerúgott egy jókorát Szodocsba Prax; a lába közé célzott, de csak a combját találta el. Ám az így is alaposan fájt.

—Megörültél?! - kérdezte Praxtól Drex, s e kérdést kiáltotta Morkáj is.

—Egyszerűen kibaszottul gyűlölöm a leánykereskedőket! És még ez a tetves emberi szemét von kérdőre engem, a pilótát?!

—Te rohadék, ezért feljelentelek, börtönbe csukatlak, és tanúm is van rá sok, hogy te kezdted... - nyögte Szodocs.

—Én nem láttam semmit! - mondta gyorsan Rubaz.

—Én sem! - felelte Tinga, majd hirtelen belegondolva hogy a hazugság mennyire árthat a fényruhájának, hozzátette gyorsan:

—Azaz, tulajdonképpen láttam, de akkor sem megyek el tanúskodni! Különben meg én sem szeretem a leánykereskedőket!

—Remek ütés volt pilóta bácsi, fogadd elismerésemet! - ujjongott Diki.

—Majd tanúsítja az igazamat az ügyvédnő! - vágott vissza Szodocs, miközben egy előhalászott zsebkendővel próbálta elállítani orra vérzését.

—Az az ügyvédnő, akit meg akartál verni?! - kérdezte Dizi gúnyosan.

—Feltételezem - szólalt meg az ügyvédnő - hogy a pilóta úrnak már korábban volt valami afférja leánykereskedőkkel...

—Hogyne, rá is ment a párkapcsolatom! Elrabolták a szerelmesemet, bordélyba zárták..

—Hát ezesetben én tanúsíthatom ugyan hogy a verekedést ő kezdte mert ez az igazság, de nem hinném hogy elítélnék, mert fennáll ugye a hirtelen felindulás mint mentőköörülmény, aztán a nagy idegi megterhelés a vihar miatt, a kényszerleszállás miatt, ugyanis azt tettük ha valaki nem venné észre...

—Tényleg, hol vagyunk? - kérdezte Szoramasz professzor. Először nyitotta szóra a száját az út kezdete óta. És ez a kérdés aztán el is terelte a figyelmet a verekedésről.

—Hogy hol vagyunk, azt mindenekelőtt magának illenék a legjobban tudnia! - förmedt rá Prax. A pilóta úgy tűnik nemcsak a leánykereskedőre, de a professzorra is haragudott.

—Nekem ugyan mi közöm a gép helyéhez, hiszen nem én vezettem! - ámult a prof.

—Az igaz, de nem a maga szerkentyűi juttattak ide bennünket?!

—Miféle szerkentyűim?! - és a professzor arcára a legőszintébb csodálkozás ült ki.

—Ne tagadja! Ott voltam amikor a csomagtérbe bő harminc tonnányi mindenfélét pakoltak bele, mind a maga cuccát, s volt benne számos gép is, meg lepecsételt bőröndök, nem tudni mikkel teli! Biztos bekapcsolódott a szélleköések miatt valamelyik bizgentyűje, s az juttatott ide bennünket! Ugyanis teljesen biztos vagyok benne, hogy nem a mi világunkban vagyunk!

—Micsoda?! Hogy érti azt, hogy nem a mi világunkban vagyunk?! - kérdezte rémülten Tüsz.

—Nézzék - mutatott ki az ablakon - a mi bolygónkon nincs olyan növény vagy állat, ami elkap egy repülőgépet!

—Mi az hogy elkap, hát nem az történt, hogy kényszerleszálltunk valami erdő tetejére?!

—Biztos hogy nem. Asszonyom, látott már maga olyan kalandfilmet, amiben ahogy maga mondta, „kényszerleszáll” valami repülő egy erdő tetejére?!

Mert ha igen, tudhatja hogy akkor mi történik: a gép ripityára tör! A mienknek meg lényegében semmi baja! Ez akkora csoda, hogy nem is hiszek benne! Amennyire így kutya-futásban és belülről megíthetem, a gépünk holmi nagy liánokon lóg, s talán valami óriási levél tetején csücsül. Ilyesmi egyszerűen nem fordulhat elő a mi bolygónkon. Továbbá: korábban azt hittem ki-pruccant a magasságmérő műszerem, mert végtelen magasságot jelzett. Most már azonban azt hiszem, nincs annak semmi baja, egyszerűen maximum negyven kilométerig mutat a skálája, s mindössze arról van szó, hogy jelenleg e bolygó talajától távolabban, magasabban

vagyunk, mint negyven kilométer! Ilyen magas fák sem nőnek a mi világunkban! Tehát: valamiképp átkerültünk egy másik bolygóra, egy igen fura bolygóra mely nem sok mindenben hasonlít a mienkéhez, és ezen átkerülés meggyőződése szerint a prof gépeinek köszönhető, amik bekapcsolódtak és meghülyültek a szélviharban!

Tinga azt hitte, a kismama erre a bejelentésre hisztizni kezd, de nem így történt. Átölelte a kis Tikkit, s így sóhajtott fel:

—Szóval egy másik világban vagyunk. Jaj szegény kicsikém, mi lesz velünk itt!

—Nagyon félek! Itt biztos van egy rakás olyan lény, amely meg akar enni majd minket! - reszketett Szipi.

—Merőben valószínűtlen, hogy ebbe haljunk bele. Attól tartok ugyanis, hogy odakint talán még nem is oxinitrogénből van a légkör, tehát néhány óra is alig kell hozzá, és megfulladunk! Vagyis jól tenné a professzor úr, ha most átfáradna a raktérbe, és méltóztatná úgy megbütykölni a gépecskéit, hogy azok visszarepítsenek minket a mi világunkba!

—Ez lehetetlen. - mondta a professzor.

—Vagy megteszi, vagy kitöröm a nyakát! Ez vészhelyzet! - kiáltott fel Mornyú.

—Nem azért mondtam hogy lehetetlen, mert nem akarom megtenni, hanem mert valóban lehetetlen. Az én gépemnek ugyanis semmi köze ahhoz, ami velünk történt. Tudják meg, hogy én nem úrkutatással foglalkoztam, hanem részecskefizikával.

—Az is gyanús, az is olyan fantasztikus ízé! - sikoltotta Szipi.

—Hát talán valóban tekinthetjük fantasztikusnak; az biztos hogy érdekes! De akkor sem a gépeim miatt kerültünk ide. Azok garantáltan kikapcsolt állapotban vannak, sőt, szétszerelve! Igaz hogy nem nehéz összerakni a gépemet, mert nem is több gépről van szó csak egyről, de akkor is szét van szerelve. És ha bekapcsolódik, akkor sem helyez át semmit sehová, legalábbis nem repülőgépeket...

—De valamit mégis áthelyez, ugye! - kiáltotta diadalittasan Drex.

—Igen. Atomokat. Sőt, nem is atomokat, hanem az atomok alkotórészeit, az infranukleonokat. A gépem ugyanis a sokszor megálmodott háromdimenziós sokszorosító-gép! Tehát be kell tenni valamit az egyik tartályba, s erre némi idővel később a másiktól ki lehet venni annak tökéletes mását! A leggondosabb mikrofizikai vizsgálatokkal sem lehet észrevenni semmi különbséget köztük! De annyira nem, annyira tökéletes, hogy még élő-lények másolására is képes, jobb mint a klónozás! Ugyanis nem kell várni a klón felnövekedésére!

—De hát ez hogy lehetséges?! - ámult Prax, és pillanatnyilag még sanyarú helyzetükről is megfeledkezett.

—Hát úgy, hogy atom alatti szinten másol. A másodpéldány az eredetinek nemcsak atomilag pontos mása, de még annál is pontosabb! Ha a másolt objektum élőlény, rendelkezni fog emiatt az eredetinek minden emlékével, gondolatával is!

—Na de ha mondjuk egy macskát elkezd lemásolni atomról atomra, miközben rakja össze az élőlényt, az máris meghal, mert mondjuk már kész a szíve, de az agya még nem...

—Ez nem így megy. Ez úgy megy, hogy amit beletesznek másolandónak, azt letapogatja, majd elkészíti a kreációs programot. Ehhez kell némi idő. Ám ezután már a másolatot mindössze 0.17 nanoszekundum alatt elkészíti, s ennyi idő alatt lehetetlen, hogy bármi élő-lény is meghaljon! Ez az időtartam ugyanis annyira kicsi, a másodperc egymilliárdod részének nem egészen két tizede csak!

—És mi kell hozzá, milyen alapanyagból készíti el a másolatot? - kérdezte Maszur.

—Ez a legszebb az egészben, hogy abszolúte teljesen mindegy hogy milyen alapanyagot adunk neki, mindössze csak az a fontos, hogy a felhasználandó anyag tömege ne legyen kisebb az elkészíteni kívánt objektum tömegénél! Ugyanis a gép épp mert az elemi részecskék szintjén dolgozik, az alapanyagot úgyis szétbontja elemi részekre, s ezen elemi

részeket más sorrendben pakolja össze, ha tehát kell, simán átalakítja egymásba az elemeket!

—Ezek után nem félek a megfulladástól. A prof gépe ha kell, levegőt is gyárt nekünk. - sóhajtott megkönnyebbülten Tinga.

—Ha lesz elég energia hozzá. - pesszimizistáskodott Nili.

—Az energia nem gond. - mosolygott a prof. —Ugyanis a gépet egy nagy kapacitású akkumulátor hajtja, s ha már kevés az energiája, akkor automatikusan készít magának a környező légkör gázaiból egy teli akkumulátort, hogy azt használja a kiürült helyett. A kiürültet meg feldolgozza a következő másolatokhoz nyersanyagként, hogy ne szemeteljen.

—Miként készít teli akkut, ha csak az üreset másolhatja le? - kérdezte Daddi.

—Úgy, hogy korábban eltároltattam vele egy telinek a készítési programját. Tudja fiatalember, ha például sorozatban akarunk vele másolni valamit, nem kell újra meg újra letapogatni az eredeti példányt. Elég egyszer, a tervrajzot megjegyzi, eltárolja a memóriájában, nos, ezt tettem egy teli akkuval is! Vagyis a gépem akár időtlen időig képes működni! Sőt, benne van a saját tervrajza is, és minden részegységéből dupla példány van, ha valamelyik elromlik, bekapcsolódik a tartalékegység, s rögvest készít a hibás alkatrész helyére egy másolatot a tervrajz alapján, a hibásat meg újrafeldolgozza! Ez az abszolút tökéletes gép! De ugye belátják, hogy ez nem juttathatta át magukat egy másik világba! Nem arra készült!

—Mekkora tárgyakat képes lemásolni? - kérdezte Rubaz.

—A maximális méretek: 40.5×27.4×4, a számok métereket jeleznek.

—Akkor megkérem a professzor urat, helyezze üzembe a gépet de azonnal, hogy gyártson nekünk levegőt, sőt, kaját is! - rendelkezett Prax.

—Ez nem olyan egyszerű! - lélegzett mélyet Szoramasz. —Az imént mondtam el, mekkora lehet a másolandó tárgyak maximális mérete. Ekkora méret befogadásához nagy tartály kell. Akkorát itt a repülőgépben nem lehet felállítani, nincs hozzá hely. Ha tehát odakint a levegő nem alkalmas a lélegzésre, meghalunk. Ha alkalmas, nincs semmi baj, kivisszük a gépet, s valahol csak összeállítjuk!

—Amikor a levegőben lógunk?! - sikoltotta Tüszí.

—Asszonyom, ahol elfér egy szuperszonikus utasszállító, ott elfér az én masinám is!

—Hogyan győződhetünk meg róla, hogy a levegő alkalmas-e nekünk?! - kérdezte az egyik bébicsősz leány.

—Erre csak egy módot látok: ki kell nyitni az ajtót! - válaszolta Daddi.

—De akkor kimegy a levegő, s ha a kinti levegő nem jó nekünk, azonnal meghalunk!

—Ha a kinti levegő nem jó, mindenképp meghalunk, legfeljebb néhány óra múlva!

—Az is valami, hátha addig történik valami nagy csoda!

—Miféle?

—Mit tudom én, de ahogy váratlanul idekerültünk, úgy vissza is kerülhetünk, de ha most nem várunk hanem kiengedjük a levegőt és megfulladunk, akkor már nem menekülhetünk meg!

—Meg lehet ezt oldani úgy is – szólalt meg most Prax – hogy bezárjuk az első osztályt a másodosztálytól elválasztó ajtót, a másodosztályból kivezető ajtót kinyitja kézzel az, aki odamegy kísérleti nyúlnak! Aztán ha néhány perc múlva nem halt meg, visszajön és kopog ezen a belső ajtón, ebből tudjuk hogy jó a levegő. Tehát ki lesz az, aki feláldozza magát a többiek kedvéért?

—Áldozd fel magadat te! - mondta azonnal Szodocs.

—Botor beszéd, a pilóta nem teheti ki magát veszélynek – vágta rá azonnal Taszucsi – hiszen lehet hogy később újra repülnünk kell, s akkor ki vezeti majd a gépet?

—A másodpilóta. Azért vannak ketten hogy legyen helyettes, ha baja történik az egyiknek!

—Ez akkor sem helyes, lehet hogy később meghal valamiért Drex, s akkor jó lenne ha élne még Prax!

—Élni is fog, ha jó a kinti levegő. Ha meg nem, olyan mindegy!

—Ha neked mindegy, miért nem áldozod fel magadat te?!

—Mert a fuldoklás kellemetlen halálnem. Ha idebent már nagyon kevés lesz az oxigén, inkább másképp leszek öngyilkos.

—Gyáva vagy! - szólt rá Dizi.

—Ha te olyan bátor vagy, menj ki kísérleti patkánynak jómagad, vagy menjen Taszucsi!

—Tiltakozom! Taszucsi csak ne menjen, ő a légikisasszony, és ha meghalna, nem lesz aki kiszolgáljon minket utasokat! - szólt azonnal Özel atya.

—Jó hogy szóltál atyám, nemes és tiszteletre méltó cselekedet volna ha te próbálnál szerencsét először a kinti világban, ez igazi karotányi tett volna! Másokért kockázatot vállalni! Nem vonz a kihívás?! - gúnyolódott Szodocs.

—Nem. Ha én meghalok, nem lesz aki később az utolsó pillanatokban meggyóntat benneteket, s olyan sem lesz aki az utolsó pillanatokig imádkozna az Úrhoz a megmenekülésért! Menjen inkább az a mocskos sátánista aki szellemirtónak nevezi magát, vagy menj te, sátánistákra és gazemberekre úgyszólván semmi szükségünk, de áldozatvállalásokkal sok vétketeket letörleszthetitek!

—Vallásőrült fanatikusra sincs szükségünk. - vágta rá azonnal Tinga.

—De szörnyetegekre sem. Menj te!

—Megyek én. Úgyis kíváncsi vagyok, milyen a kinti világ. - állt fel Daddi.

—Ülsz vissza azonnal! - rántotta vissza a karjánál fogva őt Nili. —Te örült kölyök, ki vesz engem feleségül, ha megfullasztod magadat?!

—Menjtek ketten, te úgyis bűnöző vagy, kinyitom a bilincsedet hogy kimehess! - ajánlotta azonnal a fegyőr.

—Tiltakozom! Felesleges két emberéletet kockáztatni ott, ahol egynek a kockáztatásával is célt érünk! - ellenkezett az ügyvédnő.

—Pisilni kell. - közölte hirtelen eléggé a témához nem illően Diki.

—Hát menj akkor kislányom. Nem kell ezt előre bejelenteni! - mondta neki Tinga.

—Na ugye hogy már te is elismered hogy te vagy az anyukám, úgy szólítasz hogy „kislányom”! - mosolygott Diki, azzal elballagott a repülőgép vége felé, arra volt ugyanis a mellékhelyiség.

—Mégis, Nilire nem nagyon van szükségünk, és Daddi is felesleges, hiszen bevallotta róla Nili, hogy Daddi afféle idegbeteg! - töprengett hangosan Morkáj.

—Nem indulhatunk ki abból, hogy az menjen aki úgymond felesleges, mert bárki feleslegességére lehet találni hangzatos érveket! - válaszolta Litti. —Az egyetlen igazságos módszer a sorsolás!

—Ezt nem fogadom el – tiltakozott azonnal Szodocs – mert ha sorsolunk, akkor szóba sem kerülhet Tikki, hiszen ő még olyan kicsi!

—Te pólyás csecsemőt akarnál veszélyeknek kitenni?! - döbbszent meg Tinga.

—Miért is ne, vele aztán tényleg nem sokat veszítünk, és nem is hiszem hogy ha meghalna, az olyan nagyon fájna neki, hiszen annyira kicsi!

—De hiszen ha nem hal meg, vissza sem tudna jönni, nem tud még járni, honnan tudjuk meg hogy jó-e a kinti levegő!

—Mi sem egyszerűbb annál, kitaláltam én ezt! Azt az ajtót is biztos lehet nyitni-csukni távirányítással! Kirakjuk a másodosztályba a kispisist, ezt az ajtót bezárjuk, a kintit a pilóta úr kinyitja távirányítással, aztán vagy tíz perc után bezárja, a ventilátorokkal kifúvatja onnan az idegen levegőt, beengedi helyette a jót, s akkor már átmehetünk s megnézhetjük, hogy él-e még a kicsi!

—Gazember! - köpött felé Tinga.

—Az ötlet nem is olyan rossz! - töprengett hangosan Mornyú. —És igenis megvalósítható sorsolással! Nyugodtan résztvehet a sorsoláson a kicsi, nem kell hogy ő húzgáljon ki holmi

számokat valami kalapból! Számos más módszert is ki lehet találni, s ha ő veszít, mehet minden így, ahogyan azt Szodocs kitalálta!

—Csalódtam benned Mornyú, azt hittem jó ember vagy! - kiáltotta Tinga.

—Az is vagyok.

—Ez neked jószág?! Így viselkednek a kommandósok?!

—Épp mert kommandós vagyok, nem ijedek meg attól, hogy valaki netán meghal. És ne hidd hogy gyáva volnék! Ha verekedni kellene, elsőnek jelentkeznék, mert abban szakértőnek tartom magamat, s elvem hogy bizzunk minden munkát profikra. De holmi levegőzési próbákban már ugyanolyanok az esélyeim mint bárki másnak, akkor minek játsszam a nagy hőst?!

—Akkor már két szavazat szól Tikki ellen. - jegyezte meg nem csekély élvezettel a hangjában Szodocs.

—Nono – tiltakozott Mornyú – én nem azt mondtam, hogy Tikkit küldjük ki! Én csak azt mondtam, vegyen részt ő is a sorsolásban, legyen ugyanakkora esélye mint bármelyikünknek!

—Tikkit nem tehetjük ki veszélynek. És nem azért mert kicsi, hanem mert nő! Most bizonyítsák a férfiak hogy milyen bátrak, férfiasak, sőt lovagiasak! Mindig azt mondják hogy mi nők a hétköznapiak során szolgáljuk ki őket, mert veszély idején ők a férfiak majd megvédenek minket – hát tessék, most mutassák meg! Ám legyen sorsolás, de csak a férfiak között! - kiáltotta Dizi.

—Ezt az érvet nem fogadom el – vágott vissza a pap – mert ez ugyan valóban jogos érv lenne ha minden úgy menne a világban ahogyan annak mennie kéne Isten rendelkezései szerint, ámde nem úgy mennek, mert ti nők nem áttallotok a férfiakkal egyenlő jogokat követelni magatoknak! Na hát az egyenlő jogok egyenlő kötelességekkel járnak: most legyen nagy a pofátok, most bizonyítsátok hogy méltóak vagytok az egyenlő jogokra: vállaltok részt egyenlőképp a veszélyekből is!

—Miért nem megy ki Komba, hiszen ő mint a túlvilág specialistája, nyilván nem fél a haláltól?! - kérdezte gúnyosan Szoramasz.

—Neked meg aztán mi bajod velem?! - ámult a szellemirtó.

—Az, hogy a babonaság képviselője vagy, míg én a tudományé. Érted igazán nem lenne kár, e téren osztom a pap véleményét, bár cseppet sem vallási alapon, ugyanis szerintem a papért sem lenne kár, mert én vallástalan vagyok, s eképp őt is elveim ellenségének tartom!

—Ezek után én arra szavazok, hogy te légy a kísérleti nyúl! - mondta hűvösen Komba.

—Ehhez nem lesz szerencséd, mert ha meghalok, ki kezeli a gépet, ami a kaját termeli nektek?!

—Nyugodtan kimehetsz pedig oda, mert ha meghalsz, előbb fulladunk meg mint hogy a géped által termelt élelmiszerekre szükségünk lenne, ha meg nem fulladsz meg, akkor semmi vész, élsz, tehát tudod kezelni a gépet!

—Fogy az idő, fogy a levegő, és döntenünk kell! - emlékeztette őket a szomorú tényre Prax.

—Legalább azt döntsük el, hogy sorsolunk-e a nők közt is, vagy ők kimaradnak!

—Már eleve rosszul beszélsz – rőttá meg őt Szodocs – mert szavaid úgy tüntetik fel a helyzetet mintha a férfiak közt eleve biztos hogy sorsolnánk, s csak az a kérdés, osztoznánk-e a kockázatban a nők is! Holott én amondó vagyok, hogy mi férfiak jelentsük ki határozottan, hogy márpedig kizárólag a nők közül sorsolunk ki valakit! Elismerem, ez önzés, de erősebbek vagyunk mint a nők, azok ezellen mit sem tehetnek, s ha visszaélünk is az erőnkkel, hát puff neki, mi van akkor?! Ez valódi vészhelyzet, s ilyenkor nem lehetünk tekintettel az általános együttélési normákra! Vészhelyzetekben mindig az erősebb marad életben, még akár úgy is hogy megeszi a másikat, jól tudja ezt az evolúció minden ismerője; az élet végülis nem más mint önzés! Fogjunk össze fiúk, legalább ebben egyezünk meg, azután már nem bánom, vitázhatunk azon, hogy melyik nő legyen a kísérleti patkány!

—Határozottan ellenzem! - szólalt meg mindenki meglepetésére nem is egy nő, hanem egy férfi. Egy olyan férfi aki eddig hallgatott. De most bemutatkozott.

—Hölgyeim és uraim, kérem engedjék meg hogy megmondjam önöknek ki vagyok: nevem Trifter, és büszkén vallom, hogy macsó vagyok! Igazi férfias férfi! Erős, ügyes, nemileg sem gyenge! Ez egészen biztos, mert pornósztárs a szakmám, s ezt is büszkén vállalom, kifejezetten élvezem a munkámat, s még soha nem volt szükségem a forgatásokon csalásra vagy serkentőszerekre! Én felvállalom hogy macsó vagyok, hogy a nőket a legkifejezettebben alsóbbrendű lényeknek tartom, ennek ellenére a leghatározottabban ellenzem az előbbi javaslatot, sőt, a legkifejezettebb ellenjavaslattal élek: egyezzünk meg abban, hogy épp a nők közül senkit nem áldozunk fel, és semmi más kockázatnak nem vetjük alá őket a jövőben sem! Ennek oka pedig az, hogy nem sok esélyét látom a hazakerülésnek, akkor pedig itt kell maradni ebben a világban, ahol az éhenhalás nem fenyeget bennünket, s így lehetőségünk van rá hogy e világot megismerjük, s itt elszaporítsuk az emberi fajt! Ehhez azonban termékeny embernőstényekre van szükségünk! A férfi, szintén ismert tény ez a biológiából, kevésbé nélkülözhetetlen a szaporodáshoz mint a nő, tehát a férfi illik hogy jóval több kockázatot vállaljon! Javaslom hogy hozzunk törvényeket, e törvények központi eleme legyen az hogy a nőket minden jogtól meg kell fosztani, mondhatjuk tehát úgy is hogy állítsuk vissza a férfiuralom régi rendjét, azt támogatom hát amit bizonyára Özel atya is, bár nem vallási megfontolásokból támogatom. Ellenben mielőtt a nők tiltakozni kezdenének, sietve közlöm hogy én kedves és szép férfiuralmat óhajtok, ahol bár a férfi uralkodik és a nő engedelmeskedik, de cserébe a férfi valóban megkíméli a nőket minden veszélytől!

—Én ugyan nem óhajtok veszélyeket vállalni nők kedvéért, nekem és Maszur barátomnak nincs is szükségünk nőkre! - ellenkezett Rubaz.

—Te könnyen beszélsz, mert buzi vagy! - vágott vissza Trifter. —Különben meg még nektek is kellenének nők, mert ugyan hogyan másképp szaporodnátok?!

—Mi sem egyszerűbb annál: bebújunk a professzor gépébe, és másoltatjuk magunkat annyi példányban, ahányat csak helyénvalónak tartunk!

—Továbbá – szólta Maszur is – nyugodtan kimehet oda nő most még a te elveid szerint is, macsókam! Mert ha a nő meghal, úgysem lesz semmi a te férfiuralmú világodból, mert mi is meghalunk idebent kicsit később. Ha meg a nő életben maradt, felhasználhatod a szaporodáshoz ahogy akarod!

—Úgy van, bizonyítsák csak be a nők, hogy jogosan tartanak igényt a férfiakkal egyenlő jogokra! Hogy például elég bátrak! - szónokolt a pap.

Ezt már Tinga nem bírta tovább hallgatni.

—Rendben van, gyáva, semmitérő népség! - állt fel. —Rendben van! Kimegyek én, s majd meglátjuk mi lesz! - s magában arra gondolt, hogy ha nem éli túl, sebj: valóban meghalna nem sokkal később. Ha ellenben túléli, lehet hogy ez jó hatással lesz tündéri képességeire, szépségére, vagy más ismeretlen módon. Továbbá, tulajdonképpen még az sem lehetetlen, hogy bár megfulladna odakint bárki más, de épp ő nem. Mert ugye hátha a tündérek valami titokzatos módon ellenállóbbak az efféle veszélyekkel szemben!

Felállt, s elindult a kijárat felé. Ám ekkor valami kopogott a Dizi melletti ablakon, amitől a grafikuslány sikoltott egy nagyot, de amikor odanézett, semmi ijesztőt nem látott, csak azt hogy odakint az ablakhoz Diki kis fejcskéje nyomódik.

—Szent isten, Diki kiment! - kiáltotta.

—Na, végre eldőlt hogy van odakint levegő! Hála neked Uram! - emelte a tető felé a pillantását Özel atya.

—Hála inkább Dikinek! - vágta rá gúnyosan Tüsi mama.

—És az is eldőlt hogy a nők igenis bátrabbak mint a férfiak, még a kis gyereklányok is bátrabbak a felnőtteknél! - mondta gúnyosan Nili.

—Ugyan már, csak meggondolatlanok, tudatlanok, nincsenek tisztában a kockázatokkal! - legyintett a pap. —Ez Diki részéről nem hőstett volt és nem bátorság, csak okatlan hősködés, kivagyiság, botor vakmerőség, épp az, mint amikor egy kisgyerek a nagyon széles, sebes folyót akarja átúszni!

—No persze: ha mi nők nem kockáztatunk, gyávák vagyunk, ha kockáztatunk, akkor sem hősök, csak tudatlanok, meggondolatlanok! - fintorgott gúnyosan Nili.

—Most mit beszélsz, te sem mentél oda ki!

—Rajtam a bilincs most is!

—Bilincsben is ki lehet oda menni, s a fegyőröd mondta is hogy leveszi rólad!

—Szeretted volna, mi, ha feláldozom érted az életemet?! Különben meg teljesen mindegy, mert ha gyáva vagyok is netán, egy biztos: egyedül az én Daddi szerelmem ajánlkozott a férfiak közül a hőstetre hogy kimegy, senki más! S aki megtette, az végülis egy nő volt! Ez olyan tény, mely nem letagadható!

—Menjünk már ki, és nézzünk körül! Unom a vitát! - indítványozta Daddi.

—És ha szörnyek vannak odakint?! - kérdezte szepegő hangon Szipi.

—Ha félsz, maradj idebent! - förmedt rá Szodocs.

—Na tessék, ugye hogy a nők gyávábbak! - legyintett a pap, és talpra kecmergett.

—Mindenképp muszáj kimennünk - szólalt meg Prax - ugyanis csak odakint tudjuk üzembe helyezni a professzor úr masináját, ami nélkülözhetetlen a további túléléshez! Mert ha levegő van is odakint, de élelem nem hiszem! S ha mégis találnánk valami odakinti lényt ami könnyen elfogható, nem veszélyes, fogyasztható is, akkor is merőben valószínűtlen, hogy étvágygerjesztőnek találnánk! Jobb már akkor ha az itteni mirelit ételeket másolja Szoramasz úr gépe!

—Különben is, mi ehető lenne egy fa tetején, itt legfeljebb hernyók mászkálhatnak! - legyintett Mornyú, és a kijárat felé indult. Mindenki követte.

Odakint igazán meglepő tájék fogadta őket! Először is, bár még sötét volt, s így nagyon messzire nem láthattak el, de magasan a fejük felett már mintha derengeni kezdett volna valami.

—Na tessék, ugye hogy nincs itt mindig sötét: máris hajnalodik! - jegyezte meg elégedetten Drex.

—Ez egészen biztos hogy nem a hajnal, mert a hajnalfény okvetlenül a látóhatár aljáról indul ki, hiszen a Nap mindig alulról kel fel; ez a fény meg felülről jön! - válaszolta Prax.

—Akkor mi lehet ez?

—Bizonyára javában nappal van, csak valami vihar vagy más időjárási körülmény ezt a sok felhőt épp ide fújta fölénk, s az eltakarta eddig a Napot, de most épp kiderül az ég!

—Nekem az is mindegy, csak lássak már valamit!

Valamit azért láthattak így is, sőt egyre többet, mert a felhők valóban mintha eloszlóban lettek volna, s a fény erősödött. Bár furcsa, vöröses fény. Söt, inkább ibolyakék vagy lilás. De már a repülőgép lámpáinak fényében is feltűnt számos furcsaság az odakinti világból.

A legelső benyomást azonban nem a szemük, hanem az orruk, sőt tüdejük nyújtotta nekik. Mert amint kiléptek azonnal érezhették, szagolhatták, hogy itt aztán valóban van levegő, de nem is akármilyen: a legpompázatosabb hazai ózondús levegő sem vetekedhet vele! Bőséges mennyiségben van oxigén, ehhez képest a repülőbeli levegő, habár azt is rendszeresen frissítette a légkondicionáló berendezés, határozottan áporodottnak tűnt. És e levegő sűrű volt, szinte krémszerűnek tűnt némi kis túlzással, bár ez valószínűleg csak attól tűnt így, hogy igencsak párás volt az idő, mint a trópusokon, eső után! Pillanatok alatt nyirkos lett az ő ruhájuk is. Pedig nem volt túl meleg az idő, inkább épp csak annyira, hogy kellemes legyen.

S még ez sem volt elég a levegő csodáiból. Mert most Prax mélyet lélegzett.

—De hiszen itt minden teli van pompás zöldalma-illattal!

Úgy is volt. Talán emiatt is tűnt olyan üdének a levegő.

—Sajnos nem sokáig fogod érezni: nemsokára megszokja az orrod az illatot, s észre sem veszed! - hűtötte le a lelkesedését Drex.

Figyelmük ezután a „talajra” terelődött. Tehát arra a valamire, amin a repülőgép „landolt”.

Valóban úgy volt, ahogyan azt Prax már korábban gondolta: egy óriási levél kölcsönzött leszállópályát légi járművüknek. Jó húsnak tűnt a felszíne, apró pikkelyekkel, s e pikkelyes felszín igencsak jól jött nekik, mert ha sima a levél, a páras-nyálkás időjárás miatt egykettőre lecsúsztak volna róla az ismeretlen mélységbe, a levél ugyanis nem vízszintesen állt, hanem nagyjából tíz fokos szögben lejtett a repülőgép orra irányába. Ami azt illeti, így is veszélyesnek tűnt közlekedni rajta.

A két pilóta azért természetesen körbejárta a repülőgépet. Arra több liánféle valami is rátapadt, a szárnyára, farkára, a törzsére is, egyik sem vastagabb mint mindössze harminc centi, de a legtöbb jócskán vékonyabb. Ezek afféle túlméretezett szőlőkacsokra hasonlítottak leginkább. Végtelenhosszan kanyarogtak abba a sötét ismeretlenbe, amit a repülőgép lámpáinak fénye már nem volt képes eloszlatni.

—Baromi szívós valamik lehetnek ezek, ha képesek voltak lerántani a repcsinket! - álmélkodott Prax.

—Szívósak, de egyben nyúlékonyabbak mint a gumi - rángatott meg egyet Drex - és ez a szerencsénk öregem, mert ha merev-módon lennének szívósak, akkor összetörik a repülőgépet! De így amikor beleakadtunk, ezek nyúltak, s fokozatosan csökkentették a repülőgép sebességét, emiatt nem törtünk csak össze!

Prax előszedte a zsebkését, és megpróbálta elvágni az egyik liánt. Ám megkarcolni sem bírta.

—Egyelőre reménytelennek tűnik a gépünk kiszabadítása! - sóhajtotta.

—Én nem is bánom. - vont vállat Drex. —Mert képzeld csak el, ha nagy szorgalmasan levágogatjuk e liánokat a gépről, mi lesz akkor?! A levél amin állunk, nagy ugyan, de messze nem akkora mint egy kifutópálya; miként szállunk fel?! Ha meg nem szállunk fel, jobb ha itt maradnak e liánok, legalább nem engedik lezuhanni a gépet!

—Hát, ez nem nagyon biztató, ami a valahai hazajutásunkat illeti... - dűnnyögte Prax.

Aztán megkerülték a repülőgépet, s amikor eljutottak a farka tájékára, akkor érte őket a legnagyobb meglepetés. Kiderült ugyanis, hogy a repülő orra felé sűrűbb lehetett a növényzet mint amerre a repülőgép fara mutatott, s eme oldal felől a mélyből nagy ködpamacsszerűségek szálltak felfelé a ki tudja milyen magasságba! E pamacsok egy része szétfoszlott felszállás közben, nem sokkal azelőtt vagy azután hogy elérkezett az ő magasságukhoz; ám egy részük szinte kézzelfoghatóan szilárd maradt. Ráadásul e ködpamacsok enyhén világítottak is, mindegyikük más színnel: fehéresen vagy narancssárgán, de némelyek halványzölden foszforeszkáltak!

Eddigre már Diki is ott topogott mellettük, hiába szaladt utána Tinga hogy óvja, le ne essék a mélybe; s most a kislány kihajolva a rettenetes, feneke-nincs mélység fölé, nagy bátran belemarkolt az egyik ködpamacsba. S íme, sikerült kiszakítania egy darabot belőle, s ujjai közt pókhálósálakhoz hasonló szövetféleség ragyogott! Ám nem sokáig, mert némi kis idő múlva egyszerűen elolvadtak e szálak, majd elpárologtak.

Diki megismételte a kísérletet, s mielőtt elolvadt volna a kimarkolt valami, egy adagot a szájába tömött belőle.

—Mmm! Finom! Az állaga olyan, mint a vattacukoré, de az íze is olyasmi!

—Mit csinálsz, és ha beteg leszel tőle?! - sápadt el Tinga.

—Valakinek ezt is illik megpróbálni, elvégre ha itt maradunk örökre ezen a bolygón, csak kell tudnunk hogy mit mire használhatunk! - vonogatta a vállát a kislány.

—Ez akkor sem a te dolgod, ez felelőtlen kísérletezgetés, vannak itt erre felnőttek is...

—No hiszen, arra várhatnék ítéletnapig is! Itt mindenki olyan óvatos lenne, hogy életük végéig csak a prof gépe által termelt élelmiszereket ennék! De az olyan unalmas! Legfeljebb

Daddi lenne elég bátor ilyesmihez, ő ki is jött volna... De a többiek nem! Szégyellem magamat!

—Nem értem, ha nekik volna is okuk szégyenkezni, neked nincs rá okod, te bátor voltál, kijöttél!

—Igen, de amiatt szégyenkezem, mert ők is emberek mint én! Ha van ezen a bolygón valami értelmes lény, mit gondolhat rólunk ha netán lát minket, hogy ilyen gyáva népség vetődött ide hozzá űrhajótöröttként! De tudod mit, mami, ezennel nem is vállalom semmi közösséget ezzel a gyáva népséggel, úgy döntöttem hogy ez egy bombajó világ, nekem tetszik itt minden, tetszenek ezek a világító cukorfelhők, biztos még sok minden szép és jó hasznos akármi lesz itt, én azt hiszem haza sem megyek! Mármint akkor sem, ha lehetne!

—Ne viccelj Diki kedves, és ha van itt valami állat ami megenne téged?!

—Egészen biztos hogy akadnak veszélyes jószágok is, azok minden világban akadhatnak, de majd csak lesz valami! Valamit valamiért! Mindenesetre én ezentúl nem vagyok ember, úgy döntöttem, mert az emberek gyáván viselkedtek!

—De akkor engem sem tarthatsz a mamádnak, mert én is ember vagyok!

—Ne viccelj mami, te aztán biztos hogy nem vagy ember, hiszen tudod te is hogy olyasmire vagy képes, amire az emberek nem! Remélem velem maradsz ezen a csodás világon! Én egyelőre jól érzem itt magamat! Meleg van, a felhők finomak, szép a táj, ennyi sok csoda holott alig néhány perce kukkantottam csak ide ki; mi lesz később?! Bolond lennék elmenni innét! - és e szavaknál Diki hirtelen vetkőzni kezdett.

—Mit csinálsz, hé! - kiáltotta Özel atya aki épp ekkorra ért melléjük.

—Mit, mit, meleg van, levetem a ruháimat, különben ebben a nyirkosságban hamarosan úgy tapadnak majd rám, mintha épp most másztam volna ki a fürdőkádból!

—De hát így pucér leszel!

—Naná, épp ez a célom!

—Megfázol! - óvta őt Tinga.

—Cseppet sem, épp ellenkezőleg: akkor fáznék meg ha magamon hagynám a ruhát, mert a nyirkos ruha jobban hűt! Ugyanis megnöveli a testünk hűtőfelületét.

—Megtiltom hogy levetkőzz! - dörögte a pap.

—Nekem te semmit meg nem tilthatsz, nem vagy az apám.

—Öltözz vissza, vagy megpofozlak!

—Te csak ne üsd meg a lányomat! - kelt Diki védelmére Tinga.

—Nem ütöm meg, rendben van, de akkor te ha valóban az anyja vagy, intézkedj, hogy viselkedjék illendőképp!

—Függetlenül attól hogy miként viselkedik, egyáltalán semmiféle körülmények közt sem vagy jogosult kezet emelni a lányomra!

—De hiszen igazából nem is a lányod!

—Ő az anyjának tart engem, s e tény engem bizonyos mértékig kötelez!

—Kötelez is; arra, hogy megakadályozd a pucérkodását! Avagy tán azt óhajtanád hogy e gyereklány ne tanuljon illő erkölcsöt, s ha felnővekedik, kurvává zülljék?!

—Azt nem akarom, de ha választani kell: inkább kurva legyen mint hulla, márpedig attól tartok igaza van, s ebben a párás időben rosszabb a nyirkos ruha, mint a semmilyen ruha!

—Akkor miért nem vetkőzöl le te is?! - kérdezte gúnyosan a pap.

—Lehet hogy idővel meg is teszem; egyelőre azonban nem érzem sürgősnek.

—Isten nevében megparancsolom hogy add vissza a ruhát akár erővel is erre a gyermekboszorkányra! - mutatott a pap felháborodástól remegő mutatójával Dikire, aki eddigre még az igazán aprócska bugyijától is sikeresen megszabadult.

—Fogd már fel, hogy nem érdekel az istened, azistenit! Ez egy másik világ, ha úgy próbálunk élni ahogyan a régi világunkban, annak rossz vége lesz! Itteni viselkedésünket nem a valláserkölc kell szabályozza, hanem a célszerűség, ha így teszünk egyedül akkor lesz csak

esélyünk a túlélésre, még úgy sem lesz könnyű életben maradnunk! - kiáltotta türelmét veszítve Tinga.

—Nem tudtam hogy az erkölcstelenséget pártolod! Szemérmetlen asszonyállat vagy, tudd meg!

—Nem pártolom a meztelenséget, de nem is ítélem el kapásból! Különben sincs semmi jelentősége, mert biztos vagyok benne hogy hamarosan legalábbis a cipőt visszaveszi Diki, legkésőbb akkor, amikor valami megszúrja a talpát!

—Ellenkezőleg, azt biztos nem veszem vissza, mert nem akarok lepotyogni a fáról, azaz a levélről, márpedig úgy tapasztalom hogy így meztelen talppal sokkal biztonságosabb a járás, mert a talpam jobban tapad a levél felszínéhez, mint a cipőm! Próbáljátok csak ki!

Tinga nem is habozott ezt kipróbálni, s úgy találta a kislánynak nagyonis igaza van, bár kissé furcsa érzés volt neki a levél pikkelyeinek érzése. De az biztos hogy ezután nem félt annyira a lepotyogástól! Röggvest úgy döntött hogy amíg idekint van, ő is megszabadul a cipőjétől.

—Legalább a bugyiját vegye vissza! - követelte a pap.

—Miért, annyira vonzó a zsenge gyerekpunci szőrtelensége, hogy néminemű nemi vágyakat gerjeszt benned?! - kérdezte gúnyosan Tinga.

—Figyelmeztetlek asszonyállat, hogy Isten és a jó erkölcs nevében akár az erőszaktól sem riadok vissza!

—De én sem riadok vissza az erőszaktól! - hallott a pap egy hangot a háta mögül. Daddi hangját. Sőt, a fiatalember nem is volt egyedül, mert ott állt mögötte Nili is. Méghozzá bilincs nélkül!

—Hát téged meg hogy engedhetett el a fegyőröd?!

—Végülis bár nincs közöd hozzá, de elárulom, egészen egyszerűen meggyőztem őt róla, hogy jobban teszi ha elenged, több okból is.

—Ugyan már, én egyetlen ilyen okot sem tudok!

—Akkor sorolom. Mindenekelőtt lehetetlen nem látni hogy Daddi szerelmes belém, és ugye a porkoláb úr nem akarhatja hogy ne csak az esetleges itteni szörnyektől kelljen félnie, de attól is, hogy Daddi egy óvatlan pillanatban hátulról fejbe kólintja csak azért, hogy engem kiszabadítson! Vagy épp lelöki a levélről! Aztán meg itt minden biztonnal akadnak ismeretlen veszélyek, egyszerűbb neki ha csak azokra a veszélyekre kell figyelnie, s nem rám is! Továbbá, én is megölhetem alkalomadtán, ha nem enged el! Ha szabad vagyok, együtt küzdhetek a többiekkel az esetleges veszélyek ellen, s ebből neki is haszna származhat! Végezetül pedig sokan vannak az utasok között akik kedvelnek engem, s minek utáltassa meg magát a fegyőr úr a többiekkel, ha nem muszáj?! Ez más világ, itt muszáj új életet kezdenünk, neki is, nekem is, minek legyünk ellenségek?! Itt más szabályok a mérvadóak! Szóval elengedett!

—Hát ha már így esett, remélem is hogy új életet kezdesz, s az erény és tisztesség útjára lépsz!

—Javában azt teszem, mert hallottam a vitát, s idesiettem, hogy megakadályozzam a kislány megverését!

—Figyelmeztetlek hogy ha megütöd Dikit, abban a pillanatban a mélybe löklek! - szólt a papra Daddi.

—Én meg kipróbálom, milyen is a mezítlábazás! - szólt Nili, s meg is tette. S mert tapasztalta hogy Diki nagyonis jó ötletet adott, így szólt:

—Azt hiszem megfogadom a másik tanácsát is, mert már didergek, úgy átnedvesedett a ruhám! - s vetkőzni kezdett.

—Hát ez már aztán több a soknál! Ez... - kezdte a pap, de Daddi rámondult.

—Pofa be! Hát mi közöd van neked a feleségemhez, azt mondd meg!

—Nem is igaz hogy a feleséged, nem adtak össze benneteket az Úr színe előtt, s ezt én sem teszem meg!

—Én annak tekintem őt, tehát úgy vigyázz!

—Kár volt Morkájnak elengednie őt! - fintorgott a pap.

—Miért is ne, amikor már nem sok van hátra a büntetéséből, s merőben valószínűtlen, hogy tíz napnál előbb szabaduljunk innen, tehát úgylát szabaddá válna, akkor meg már nyugodtan lehet előbb is! - legyintett Prax.

Ekkor illedelmes köhintés hangzott fel, s a repülőgép szárnya mögül kilépett Szoramasz professzor.

—Elnézést... ha befejezték az urak a veszekedést, nem segítenének kicipelni a gépem alkatrészeit, hogy összerakjam?! Mert ez azt hiszem közérdek!

—Hogyne, természetesen! - válaszolta csaknem egyszerre a két pilóta, de Özel atya is megindult mögöttük amerre Szoramasz vezette őket. S már mentében morogta csak oda Daddinak:

—Figyelmeztetlek, ennek az lesz a vége hogy Nili boldog-boldogtalannal összefekszik majd, de lehet hogy a meztelenségét látva még meg is erőszakolja valaki!

—Ugyan ki?

—Például az a pornósínész!

—Kizártnak tartom. Ha erőszakra támad kedve, akadnak itt bőven Nilinél fiatalabb lányok is!

—Mindegy. Aki arra képes hogy levetközzék, képes a megcsalásodra is! Előre megjósolom, hogy mindenkivel összefekszik majd, ne mondd hogy nem figyelmeztettelek!

—Ha netán össze is fekszem valakivel, megnyugodhatsz, *veled* biztos nem!

—Foglalkozzunk inkább a pakolgatással ha szabad javasolnom, s a nemi dolgokat hagyjuk pihenőidőre! - szólt a professzor, majd még hozzátette:

—S remélem a pakolásban résztvesznek a hölgyek is! Esetleg Tüszi mama kivételével, mert ő kell hogy vigyázzon a kis Tikki-re!

E javaslat ellen senkinek sem volt kifogása.

A klóngépet – így nevezte el a masinát Daddi, s e név rajta ragadt – igazán szorgalmasan igyekeztek összeállítani a repülőgép utasai és személyzete, s ennek leginkább az volt az oka, hogy Taszucsi, aki magára vállalta a háziasszonyi teendőket, kijelentette, hogy bizony nem többnapos táplálásra töltötték fel a repülőgép élelmiszerkészletét! Vagyis amíg a gép el nem készül, addig bizony adagolni kell az élelmiszereket, ráadásul úgy, hogy minden élelmiszerfajtából megmaradjon legalább egy mintapéldány, amit azután a professzor sokszorosíthat!

Márpedig figyelembe véve a másolószobák óriási méretét, úgy becsülték hogy ez a munka eltarthat akár három napon át, még jó esetben is.

Tüszi mama, a pólyás Tikki és a kis Diki kivételével mindenki megállás nélkül dolgozott, de még így is öt napjukba tellett mire készen lettek vele; a végén már hangosan korgott a gyomruk. De annyira, hogy kénytelen-kelletlen megbarátkoztak a „vattacukorfelhők” fogyasztásával, s nem is lett senkinek semmi baja, még finom is volt, ízletes is, sőt, más és más volt az íze a legtöbbnek, az íz függött a színtől s attól, hogy épp mennyire világít. A professzor azt mondta, hogy bár ő nem biológus, de úgy véli valamiféle baktériumok szövetéke alkotja ezeket, azok világítanak. Egyetlen baj volt csak e felhőkkel: rendkívül híg anyagból álltak, szinte nem is tápláltak csak ízük volt; ehette valaki egyhuzamban huszonnégy órán át, ettől nemhogy el nem hízott de jól sem lakott. A klóngépre tehát nagyon nagy szükségük volt, mert más táplálékot egyelőre nem találtak!

A roppant gép elfoglalta legalább a fele helyet ami még maradt a levélen a repülőgép mellett. Holott maga a tulajdonképpeni klón gép alig volt nagyobb mint egy bőrönd, az összes többi hozzávaló lényegében mind csak a két szoba tartozéka volt: az egyikbe kellett berakni a másolandó tárgyat, a másikban keletkezett a klónpéldány.

A nagy helyiséget látva Mornyú megjegyezte:

—Nem érdemes cifrázni és elaprózni a dolgokat. Ha készen lesz be kell pakolni egyszerre az összes élelmet amink csak van, meg egy csomó kényelmi berendezést is, plédeket, ilyesmiket, s mindezekről egyszerre készít majd másolatot a masina!

S még ebben is megegyeztek. Nem volt itt semmi probléma. De annyira nem, hogy amikor végre készen lett a gép, amikor sikerült összerakni, pontosan így is tettek, és a professzor gépe tökéletesen működött, mintegy tíz perc várakozás után kitárult a klónszoba ajtaja, s ott várta őket az elkészített élelmiszer is mind! Nem is haboztak befolatozni belőle, ami rájuk fért, mert igazán éhesek voltak már.

Nem volt ebben tehát semmi vita közöttük. Ez azonban nem jelentette azt, hogy ne mérgezte volna a kapcsolatukat nézeteltérés! S ez abból adódott, hogy... hogy több okból is.

Mindenekelőtt a klóнгép összerakásának munkájában nemcsak a férfiak szorgoskodtak, de a nők is. Igaz hogy két férfi, Rubaz és Maszur különösképp kitűnt példamutatásával, de a nők is sokat végeztek, pláne ahhoz képest, hogy természetszerűleg nem áldattak meg annyi izommal mint a férfiak; emiatt aztán ki is izzadtak. Persze hogy kiizzadtak: aki nehéz fizikai munkát végez, az izzad, s két darab negyven méteres szobát összerakni nem kis feladat! S főleg izzadtak, mert a párás levegőben a veríték nem tud elpárologni a bőrtől, ott marad, s akkor bizony az történik hogy beszívárog a ruhába, a ruha még annál is jobban átnedvesedik mint amennyire egyébként tenné a meleg, párás levegőben...

S bizony a lányok nem voltak hülyék, egyre többen követték Nili és Diki példáját, s megszabadultak apránként szinte minden ruhájuktól. Nili és Diki után a sort elsőként maga Tinga folytatta, neki könnyű volt a vetkőzés, szokva volt az ilyesmihez színésznőként, de hamarosan Dizi is vetkőzni kezdett, majd sorra a többiek is. Igaz, legtöbbjük legalább a bugyit magán hagyta, de a papot már a formás cicik látványa is felbőszítette, s nem győzte ostorozni őket. De hát hiába: a lányok szerették ha nem fáznak, holott mindenről csepegett a pára, és azzal vágtak vissza, hogy itt ilyen az időjárás és kész, itt ez a praktikus viselet, különben meg a trópusokon sem szoktak sok ruhát viselni az emberek, ágyékkötőt legfeljebb, nem lehet véletlen, hogy az ott élő nőknek is pucéran meredezik a cicijük!

Nemsokára különben a férfiak is levetkőztek, bár ők kivétel nélkül megtartották az alsónadrágot. Illetve, Őzel atya az összes ruháját megtartotta, didergett is alaposan, s nem győzte facsarni belőle a vizet.

S a férfiak hiába tartották meg az alsóneműt, az úgy tapadt a testükhöz nedvessége miatt, hogy lehetetlen volt nem észrevenni, hogy mikor van nemi vágya valamelyiküknek; s volt bizony az épp elégszer, a rengeteg fiatal, szép, s mezítelen nő közt!

S épp a szexvágý miatt robbant ki a talán legnagyobb nézeteltérés közösségükben, holott ennek még csak nem is közvetlenül valamelyik férfi nagy nőéhsége volt az oka. Nem kétséges, amiatt is kirobbant volna idővel, de mégis más okozta.

A vita kipattanásának napja különben különösképp emlékezetes volt a számukra, és szinte megrendítő élménnyel ajándékozta meg őket egyébként is. Ugyanis végre kiderült az ég!

Éppen eléggé zavarta őket úgyis, hogy szinte állandóan sötét van. Elvégre a világító felhők nem sok fényt adtak, s azt is akkor amikor nekik úgy tetszett; a repülőgép lámpáit sem égethették örökké, takarékoskodni kellett az akkumulátorainak energiájával; nagyonis szerették volna hát, ha végre olyan igazi nappal köszönt rájuk!

S végre megtörtént. Kiderült az ég!

Nagyon egyszerűen történt. Egy alkalommal, épp egy nappal azután hogy elkészült a klóнгép, lefeküdtek aludni, s arra ébredtek, hogy odakint minden fényárban úszik.

De milyen fényben! Ibolyalilas volt, rózsaszínű, s a kék különböző árnyalatai tündököltek a tájon. El nem tudták képzelni, miféle csillag adhat ilyen fényt. Rögvest kisiettek a gépből. S ekkor meglátták! Megtudták, mi volt az a derengés ami már az előző napokban is átsütött haloványan a felhőkön!

Nem a Nap. Még csak nem is valami távolabbi csillag. Nem is holmi holdféleség. Nem. Egészen más.

Egy egész galaktika. De milyen galaktika!

Óriási volt. Látóhatártól látóhatárig ért az egyik irányban, és az erre merőleges irányban is elfoglalta a fél eget. Épp a fejük fölé esett e galaktika legközelebbi közepe. Viszont nem a galaktika forgástengelyével egy irányba néztek ha felemelték a fejüket, s nem is e forgástengelyre merőlegesen, hanem arra mintegy húsz-harminc fokos szögben, de így is gyönyörű látvány volt ez, sőt, még sokkal gyönyörűbb mint másképp lett volna, mert így láthatták a szélét is kissé, s a belsejéből is valamit. Látták a galaktika közepében a természetek összetömörülő csillagot, pontosabban, ezek közül csak a legislegfényesebbeket láthatták külön-külön, mert a kevésbé fényeseket nem lehetett egymástól megkülönböztetni, úgy egymásba folyt a ragyogásuk. Ellenben a galaktika pereménél számos gázfelhő hömpölygött, különböző gázok, s ezek úgy szűrték meg annak a ragyogását, hogy csak bizonyos színeket engedtek át a fényből, s emiatt vetült most Tingáék bolygójára annyi különböző színes fény.

Igen, a galaktika adott bőven annyi fényt mint egy központi csillag, ellenben úgy tűnt nekik, hogy meleget már nemigen sugároz. Semmivel sem lett melegebb attól, hogy szabadon érte őket a galaktika fénye.

—Attól tartok – mondta a professzor – hogy ennek a bolygónak tulajdonképpen nincs is saját Napja! Nyilvánvaló viszont, hogy e bolygó is ehhez a galaktikához tartozik, ennek magja körül kering, de valami nagyon távoli pályán.

—Ez nem lehetséges – ellenkezett Daddi – mert akkor egymerő jégsivatag lenne az egész!

—Igen, ha nincs belső melege. Lehet azonban hogy van, például ha a bolygó magja különösen gazdag radioaktív ásványokban. Vagy lehet hogy ez egy ikerbolygó, csak még nem láttuk a társát, a közös tömegközéppont körül keringenek, s ez belső súrlódásokat gerjeszt a magjukban, s ez termeli a meleget. Egyelőre ha nincs is nagyon meleg itt, de nincs hideg sem, tehát kérlek fiacskám a tényeket ne tagadd le!

—Az biztos hogy ez gyönyörű – nézett az égre Daddi – de ugyan miként kerültünk mi ide?!

—Fogalmam sincs róla. - rázta a fejét a professzor.

—Jó lenne kideríteni.

—Jó lenne, de még ötletem sincs amin gondolkodhatnék!

A beszélgetés eként nem volt különösebben termékeny, ám mégsem folytathatták, mert hirtelen hangos kiabálást hallottak a pilótafülke irányából. Mintha Őzel atya hangját hallották volna, de női hangok is belekeveredtek a lármába. Tekintve hogy Nili épp nem volt Daddi mellett, a fiú attól tartott hogy neje keveredett valami konfliktusba a pappal, így arrafelé sietett hogy ha kell, a segítségére lehessen; kíváncsiságból a professzor is követte őt.

Amint odaértek, azt látták hogy nemigen van szükség a közbeavatkozásukra, hacsak nem a papot kívánnák védeni; lehet ugyanis hogy a pap kezdte a veszekedést, de most szorult helyzetben volt, mert három felbőszült fúria támadta egyszerre, három pucér nő. Egyikük Dizi volt, a kis grafikus lány, a másik kettő pedig két olyan, gyermekfelügyelőnek jelentkezett leányka, akik eddig még semmi különösebb tettel nem kerültek a társaság középpontjába, úgy hívták őket hogy Elléni és Davume. Ezek most azon igyekeztek hogy a papot egy faliszekrénybe tuszkolják be, ehhez seprűt és felmosófát használtak fel fegyverül, ilyesmi a papnál nem volt. A lányok szorgalmasan püfölték a papot, s olyasmiket kiabáltak, hogy minek avatkozik a dolgukba.

A professzor nem avatkozott a küzdelembe, vélve hogy akkor őrá is rátámadnának, s különben sem kedvelte a papot; Daddi aztán pláne nem érzett szimpátiát a férfi iránt, így csak álltak, megérkezett ellenben nemsokára Prax, s a pilóta ezt kérdezte:

—Mi folyik itt?

—Semmi közöd hozzá! - kiáltotta azonnal Elléni.

—Talán mégis, mert az én repülőmet teszitek tönkre a verekedéssel!

—Kikérem magamnak, ez nem a te repülőd, már minden közös! - ellenkezett önérzetesen Dizi, de csak abbahagyták a nagy buzgólkodást. A pap erre felhasználta az alkalmat, s messzire futott tőlük, azaz inkább csak bicegett; amikor már néhány lépésre ért, akkor azonban visszafordult, s vádlón mutatva a lányokra, ezt kiáltotta:

—Buzultak a pilótafülkében! Ezt tették! Erkölcsstelen, perverz kapcsolatot folytattak odabent, nyalták-falták egymást, még a lábuk közét is csókolgatták!

—Most azt irigyled, hogy nem a te lábad közét csókolgattuk?! - vágott vissza Elléni, e kérdéssel egyben hallgatólagosan el is ismerve a vádat.

—A mi testünk a mienk, azt teszünk vele amit akarunk! - közölte álláspontját Dizi.

—Különben is, minek leselkedel, minek hallgatózol! De megállj, csak jöjj közelebb, letöröm a pöcsödet! - fenyegette meg a papot Davume.

—Ilyesmit nem szabad tenni, s te szégyentelen állat még dicsekszel is vele!

—Nem dicsekszem vele, egyikőnk sem teszi azt, épp amiatt tettük ezt a ritkán használt pilótafülkében, hogy másokat ne zavarjunk vele!

—Agyon kéne kövezni benneteket, az efféle bűnre ezt írja elő a Legszentebb Könyv!

—Az azért túlzás. - hangzott most a pap háta mögül Komba hangja. S amikor Özel megfordult, azt látta hogy nemcsak a szellemirtó van mögötte, de nagyon sokan mások is, mert a kiabálásra lényegében mindenki odasereglett, egyedül a kis Tikki és édesanyja nem volt ott, meg Diki maradt el valahol.

—Elég ha jól megpofozzuk őket. - mondta ki a véleményét Mornyú.

—Aztán mire fel, amikor igazuk van és a saját testük az övék, sőt még férjük sincs akit megcsaltak volna! - szólalt meg azonnal az ügyvédnö.

—Te is leszbikus vagy talán?!

—Nem, csak tisztetem a jogot, s emellett liberálisnak vallom magamat.

—De hát az ilyesmi undorító.

—Már bocsánat – szólalt meg Rubaz is – de én sem pártolom a lányok megbüntetését, holott én is undorítónak tartom a tettüket! Ellenben én is úgy vélekedem, hogy a saját testük az övék!

—No persze – legyintett a pap – hiszen te is buzi vagy mint ők, csak te a férfiakat szereted!

—Már amelyiket. Téged biztos nem.

—Ennek azonban valóban véget kell vetni! - szólt határozottan Trifter. —Véget kell vetni neki, nem mintha én elítélném a tettüket úgy egyébként, de abban a speciális helyzetben amiben vagyunk, valóban nem megengedhető, hogy a nők egymással élvezkedjenek, miközben nem teljesítik az emberiség fenntartására és elszaporítására irányuló leg-alapvetőbb kötelességüket! Én azt mondom hogy tőlem annyit szexelhetnek egymással amennyit csak akarnak, de csakis akkor, ha hajlandóak férfiakkal is együttműködni! Mert ha nagyot nem tévedek, a professzor úr és Daddi, aki azzal hanceg hogy milyen okos, még semmit sem tudtak kitalálni ami hazajuttatna bennünket, vagyis attól tartok hogy abból nem is lesz semmi; ha meg örökre itt ragadtunk, hát bevallom nem akarok sem utód nélkül megdögleni, sem úgy, hogy csak csorog a nyálam a sok meztelen didi után, de még arra sincs reményem hogy belemarkolhatok a nők bozontjába ott alul, nemhogy beljebb jussak a szerszámmal! És ne nézzetek rám ilyen döbbenet, ezekről a dolgokról végre nyíltan kell beszélni! Különben is tudjátok mi a véleményem a férfiuralmú világról, elvégre bevallottam már korábban is nyíltan, hogy büszkén vállalom hogy macsó vagyok!

—Ennek semmi köze a macsósághoz, de alapvetően igazad van! Nekünk férfiaknak jogaink vannak! Most egyszersmindenkorra el kell döntenünk, hogy miként élünk ebben a világban, milyen szabályok szerint, tehát törvényeket kell alkotnunk, vezetőtestületet kell választanunk, tehát ülünk össze, és dumáljuk meg, hogy hogyan s mint lesz tovább! E megdumálásba beleértendő a párkapcsolatok tisztázása is! - kelt Trifter pártjára Szodocs is.

—Úgy van! Tisztázni kell hogy lesz-e például házasság, vagy lehet mindenki mindenkivel! És hogy lehet-e válni, és más hasonló fontos kérdések! - dörmögte Mornyú is. —Az anarchiának véget kell vetni!

—Jó, belátom hogy e kérdéseket illik megbeszélni - bólogatott még Prax pilóta is - de ez esetben bárhogya döntünk is, e lányokat még nem sújthatja semmi büntetés, mert törvények hatálya sosem lehet visszamenőleges!

—Úgy van! - sietett egyetérteni vele az ügyvédnő is.

—Bánom is én, de beszéljük már meg nyíltan e kérdéseket, mert nőt akarok magamnak, de azonnal ám! Legalábbis minél előbb! - követelte Trifter.

—A megbeszélés semmit sem garantál, elvégre senki nőt nem lehet arra kötelezni, hogy veled legyen, ha nem akarja azt! - fintorgott megvetően Tinga.

—Ugyan miért ne lehetne?! A törvény, az törvény, ha olyan törvényt hozunk hogy ez a kötelessége egy vagy néhány nőnek, akkor köteles megtenni és kész! Tudd meg hogy ha nagyon érdekel, én úgy képzelem e megbeszélést, hogy a nőket mi férfiak egyszerűen elosztjuk egymás közt és kész! Tehát gyerünk fiúk, üljünk össze valahol, és dumáljuk meg a dolgokat!

—Semmit meg nem szavazok, ami egyenértékű a rabszolgaság bevezetésével! - tiltakozott Tinga.

—Kit érdekel a véleményed, én azt tartanám ideálisnak ha ti nők oda se pofátlankodnátok a tanácskozássra, majd mi férfiak határozzunk ahogy az nekünk tetszik! - szólt Tingához most nem is Trifter, hanem Mornyú.

—De hát csak nem képzeled, hogy nem többségi szavazás fog dönteni a kérdésekben?! - sápadt el az ügyvédnő.

—Persze hogy az fog dönteni, csakhogya nem tartanám helyesnek kikérni a nők véleményét ezügyben, mert azok ilyen téren túl önzőek, s közismert az is, hogy nem szeretik úgy a szexet mint a férfiak, vagyis át sem érzik igazán, hogy ez nekünk mekkora probléma!

—Szerencsére mi nők többen vagyunk mint ti, tehát nincs módokban ránk kényszeríteni az akaratotokat!

—De van módunkban, ugyanis erősebbek vagyunk, nem is hinném hogy köztetek lenne összefogás, Mornyú ráadásul kommandós is tehát nagyon jól tud verekedni, én is értek ehhez valamennyire, továbbá pisztolyom is van! Természetesen csak végső esetre! - csapott az övére. —Tehát fogjátok be a pofátokat, ti meg fiúk jöjjetek ki valahová ahol van hely, hogy megdumáljuk a dolgokat!

—Azt idebent is lehet. - mondta Daddi.

—Eh, itt úgy vannak elhelyezve az ülések hogy nem láthatjuk egymás pofázmányát! Üljünk odakint körbe, mintha valami filmben játszánánk haditanácsot, gyönyörű most odakint az idő!

S így aztán a férfiak kimentek. De nemcsak a férfiak: a nők is követték őket, távolabb körbeülték a tanácskozó férfiakat, elvégre az ő bőrükre ment a vásár. Tinga azonban nagy merészen egészen a közelükbe ült, Dadditól nem messzire, Nili pedig egészen Daddi mellé, annak a kezét megfogva. A tanácskozáson résztvett a két buzi is, bár őket inkább csak az érdekelte, milyen kormányzati formát választanak a tanácskozók.

—Lányok, ha hagyjuk hogy most egyedül a férfiak döntsenek a sorsunkról nélkülünk, akkor ezzel örök időkre hozzájárultunk a rabszolgaságunkhoz! - figyelmeztette őket Litti.

—Egyetértetek, ezt nem hagyhatjuk. - bólintott Tinga is.

—De mit tehetnénk?! - kérdezte Tüsz mama, aki eddigre maga is kilépett a repülőgépből.

—Nagyon egyszerű: ha olyan törvényt akarnak elfogadni mely hátrányos ránk nézve, akkor tiltakozunk!

—És ha ezzel nem törődnek?

—Végső esetben akár erőszakkal is ellen kell állnunk!

—De sokkal erősebbek mint mi.

—Mi nők majdnem háromszor annyian vagyunk.

—Akkor is erősebbek. És fegyverük is van.

—Ha most nem állunk ellen, később csakis rosszabbak lehetnek az esélyeink. Különben meg cseppet sem olyan biztos, hogy erősebbek mint mi... van egy remek ötletem!

—Halljuk!

—Nem, nem, azt most nem lehet még megvalósítani, előbb merüljenek csak bele a tanácskozásba, akkor semmi másra nem figyelnek... Majd én szólok titokban néhányótoknak ha időszerűnek látom! Különben meg még az sem biztos hogy okvetlenül hátrányosan döntenek ránk nézve, végülis akadnak a férfiak közt egész rendes fazonok is, például az a Daddi, meg szerintem a két pilóta sem rossz ember... Örölnék neki ha békésen rendeződne ez a viszály, mert amire gondolok, eléggé meredek húzás, jobb lenne elkerülni! De majd meglátjuk!

—Akármilyen legyen is az, melletted vagyok hacsak embert nem kell ölni, mert nem akarok rabszolga lenni, de még csak amolyan másodrendű állampolgár sem! - mondta Tinga határozottan.

—Én viszont még akkor is melletted vagyok, ha embert kell ölni. - mondta Dizi még határozottabban.

—Csatlakozom! - bólintott komolyan Davume.

—Én is benne vagyok bármiben! Micsoda dolog, hogy meg akarják szabni, hogy a saját testemmel mit tegyek! - méltatlankodott Elléni.

—Hát, elvileg én is a ti pártotokon vagyok, de nem hiszem hogy sok hasznomat vennétek, mert embert ölni én sem akarok! Tulajdonképpen nincs emiatt lelkifurdalásom, de a döntő pillanatban biztos elgyávulnék, ismerem magamat! - nézett rájuk bocsánatkérő mosollyal Tüsz mama.

—Én viszont egészen biztos nem gyávulnék el, legalábbis ha csak arról van szó hogy nekem kell ölnöm, s nem fenyeget az a veszély, hogy engem ölnek meg! - szólt mindegyikőjük meglepetésére Szipi.

—De hiszen téged mint egy meglehetősen félős, riadozó valakit ismertünk meg! - ámult Tinga.

—Az is vagyok, nem vitás, de ismétlem csak akkor, ha a saját becses életemet fenyegeti veszély! Ellenben épp mert önmagamát nagyon féltem, habozás nélkül hajlandó vagyok kinyírni bárkit önvédelemből! Otthon különben a csirkék nyakát is mindig én vágom el, de már bárányt és kecskét is öltem! Nem mulatságból, csak mert kellett a húsa! Tehát a magam módján számíthattok rám!

Litti mosolygott.

—Nem tudom lányok, miért beszéltek állandóan az ölésről! Ha legszebb terveim valóra válnak, a férfiak nagyon meggondolják hogy belénk kössenek-e, mert igenis mi leszünk az erősebbek, vagyis emiatt nem hinném hogy sor kerülne gyilkosságra! Na de most hallgassuk csak őket!

A tanácskozáson legelőször ismét Trifter szólalt meg, elismételve és alaposan kirészletezve a repülőgépből egyszer már elmondottakat, hogy mennyire megengedhetetlen, hogy a nők ne háljanak a férfiakkal, ez ugyanis kötelességük, másképp nem marad fenn ezen a bolygón az emberiség.

—Sok szempontból egyetértetek veled – bólogatott Drex – de mielőtt e témában döntenénk, előbb talán valami kormányzati formában kéne megegyeznünk, aztán majd e kérdésről is dönt a kormány, vagy nem?

—Minek cifrázni a dolgokat, egyelőre, lássuk be, úgysem tudnánk megegyezni holmi vezetőségben, vagyis legegyszerűbb ha mindenben többségi szavazással döntünk! Ez az egyetlen demokratikus, igazságos forma, más nem is elképzelhető, hiszen hiába akarnánk például királyságot bevezetni, mert mindenki maga akarna a király lenni! - legyintett Prax.

—Ki ért egyet ezzel? - kérdezte Szoramasz.

—Én igen – felelte Daddi azonnal – de csak abban az esetben, ha explicite kijelentjük, hogy a nők egyenjogúak, vagyis ők is szavazhatnak!

—Pfuj, tudod mi vagy te, a férfinem árulója! - köpött felé Szodocs.

—Te meg rosszkor születél: ezer évvel előbb kellett volna élned, rabszolgatartóként!

—Nem is bántam volna!

—Bár én nem tudom, mit jelent az olyasféle fellengzős kifejezés, hogy „explicite” - kezdte szerényen Morkáj – de igencsak nagy meggondolatlanságnak tartanám a nőknek szavazati jogot adni, amikor annak még sosem lett jó vége!

—Ellenkezőleg! - szólt közbe Litti. —A világ azóta fejlődik, hogy a nők egyenjogúak, nem is lehet másképp, mert így bontakoztathatják ki szabadon, mindenki érdekében a kvalitásaikat!

—Mi az a „kvalitás”?! - kérdezte ingerülten Morkáj.

—Tehetség. Különbözik hogy ezt a szót sem ismerted, az én szememben bizonyíték arra, hogy mi nők nemcsak nem vagyunk ostobábbak mint ti férfiak, de még okosabbak is talán, az biztos hogy semmi nem indokolja hogy ti férfiak uralkodjatok felettünk! Ezennel tehát bejelentem, hogy nem arról kell döntenetek nektek férfiaknak, hogy mi nők kapjunk-e szavazati jogot, hanem döntsünk mi nők arról, hogy adunk-e szavazati jogot a férfiaknak!

Litti szavait számos lány megéljenezte. Szodocs arca elsötétült.

—Lámcsak, nemhogy annak nem lesz jó vége ha a nők szavazhatnak, de már annak sincs jó vége ha egy nő egyáltalán véleményt nyilváníthat: máris szemtelenkedik, szemétkedik!

—Függetlenül attól, hogy szép dolog-e megfosztani a nőket a jogaiktól – kezdte Szoramasz professzor – én ezt a jelenlegi helyzetben nem tartanám szerencsés ötletnek!

—Miért nem? - kérdezte Daddi.

—Hát mert gondolatok csak bele: itt kuksolunk egy ismeretlen bolygón! Egyáltalán semmit sem tudunk róla! Itt csücsülünk egyetlen falevélen, e levelet ismerjük csak, még ezt sem nagyon, tekintve hogy azt sem tudjuk, milyen anyagból van, s mi történne, ha lyukat fúr-nánk belé!

—Miért, mi történhetne?! - tátotta el a száját Szodocs.

—Mit tudom én, fogalmam sincs, de akármik! Lehet hogy a váratlan fájdalomtól például összegöngyölödik, és agyonlapít minket, vagy lezuhanunk róla!

—Hülyeség, a növények nem mozognak!

—És a mimóza?! - kérdezte gúnyos hangon a professzor. —De más akármik is előfordulhatnak. Lehet hogy elkezd ömleni a levél sérült felszínéből valami ránk nézve kellemetlen anyag, például sav! Vagy lúg! Vagy annyi gyanta jön onnan ki, hogy beleragadunk! Vagy mérgező kigőzölgések törnek elő belőle! Vagy holmi bogarak másznak elő belőle, amik eddig abban éltek! Vagy a sérült levél gyorsan elpusztul, elszárad, meghal, s lehullik a fáról, velünk együtt! Megjegyzem, ez akkor is megtörténhet ha nem birizgáljuk, mert mi van ha jön az ősz ezen a bolygón?! Vagy a tél?! De különben is: ismétlem, e bolygó egyetlen levelét ismerjük csak úgy-ahogy, valamennyire! Képzeltetek el kis, apró lényeket, olyan hangyányiakat, akik a mi bolygónkon ülnek egyetlen fa egyetlen levelén! Mit tudhatnak azok a mi világunkról?! Itt ezen a bolygón akármik is élhetnek, amikről fogalmunk sincs! Állatot ugyan még nem láttunk, de lehet hogy nekik ez az időjárás valamiért nem rokonszenves. Rengeteg másfajta fa és nem fa-típusú növény is élhet még itt. Még azt se higgyétek hogy okvetlenül mindenütt lesznek ezek a cukorfelhők. Lehet hogy ez csak helyi specialitás. Lehet hogy valami nagy állat él alattunk, s annak a lélegzetvétele miatt vannak e felhők, a tüdejéből kiáramló pára ilyen!

—Na ez már aztán tényleg tök hülyeség! - kiáltotta Szodocs. —Majd mindjárt azt mondod, hogy él itt olyan állat is, amelyik cukrot szarik, a taknya meg szilvalekvár!

—Ez nem is okvetlenül lehetetlen – mosolygott Szoramasz udvariasan – mert nálunk is él ilyen állat, igaz hogy nem szilvalekvárt, és nem szarik, de mézet, és köp! A méz ugyanis nem más, mint a méh köpete! A nektárt felszívja a méh, az benne átalakul mézzé, s a

kaptárban azt beleöklendezi a sejtekbe! Bizonyos értelemben tehát aki mézet eszik, az a méh hányadékát eszi! Sőt, még cukorszaró állatról is tudok: a levéltetű ugyanis cukorban gazdag ürüléket enged ki magából, s ezt a hangyák nagyon szeretik, megeszik, emiatt is védelmezik a levéltetveket, melyek lényegében az ő háziállataik! Na szóval, ezen a bolygón mi egyáltalán semmit sem ismerünk, s ne tévesszen meg benneteket az, hogy eddig e hely hogy úgy mondjam jóindulatú volt velünk szemben! Ettől itt még akármilyen is lehet, irtó kellemetlen valamik is, mert gondolatok csak bele, ha itt ekkora egy falevél, mekkora lehet mondjuk egy sasmadár?! Vagy egy kígyó, ami az itteni fák ágai közt tekereg?! Tehát ilyen állapotok közepette az egyetlen helyes taktika az, ha maximálisan összefogunk, mert csak úgy lehet némi kis esélyünk az életben maradásra, még úgy sem sok! Így nézve a dolgokat pedig nemcsak nem tartom jó ötletnek hogy összevezzünk a nőkkel, pláne hogy ellenséggé tegyük őket, hiszen a rabszolga mindig ellensége az urának, de egyenesen megengedhetetlen agyrémnek tartom ezt! Tulajdonképpen mert férfi vagyok, bevallom, engem is izgat a gondolat, hogy lenne két-három nőm is akit kijelölnek nekem, s akik soha nem mondhatnak nekem nemet, bevallom mert őszinte ember vagyok, de a jelenlegi helyzetben ez, ismétlem, öngyilkos taktika a részünkről! Tehát ami engem illet, a demokráciának híve vagyok, szavazzunk mindenben, rendben van, de a nők is, ugyanolyan joggal mint mi férfiak, s nem azért mert nem szép dolog ebből kihagyni őket, nem azért mert joguk van rá, hanem mert ezt életbenmaradásunk zálogának tartom! Ha elkezdünk veszekedni, annak az lesz a vége hogy hamarosan öljük is egymást, s akik megmaradnak, olyan kevesen lesznek, hogy akár nyugodtan öngyilkosak is lehetnek, úgysem marad semmi esélyük az életre! Hát, ennyit akartam mondani!

—Szoramasz tehát bennünket támogat! - jegyezte meg Litti.

—Téged senki sem kérdezett! - vetette oda foghegyről Szodocs.

—De téged sem! - vágta rá azonnal Daddi.

—Úgy látom, Daddi is a nők pártján van! - kommentálta csakazértis az eseményeket az ügyvédnő.

—Na jó, tehát addig úgysem lehet itt semmiféle parlament, amíg el nem döntjük hogy kinek van joga pofázni és kinek nem, vagyis legelőször valóban erről a kérdésről kell dönteni, tehát halljuk, lássunk tisztán, ki dönt úgy, hogy a nőstények ne ugassanak bele a férfiak dolgaiba?!

—Ez mindenki dolga, nemcsak a férfiaké. - mondta Tinga.

—Te majd akkor beszélj, ha úgy döntöttünk hogy beszélhetnek a nők is! Bár te még akkor sem, mert a nagy szemeddel te nem annyira nő vagy, mint inkább szörnyeteg! Tehát halljuk *férfitársaim*, ki szavaz arra, hogy a mienk legyen kizárólag a döntési jog?!

—Engem csak ne szólíts férfitársadnak, mert abszolúte minden közösséget megtagadok veled! - és Daddi még határozottan, elutasítólag intett is a kezével Szodocs felé e szavak közben.

—Jó, téged akkor kinevezlek tiszteletbeli nőnek, mert látom hogy a pinás népséggel vagy! Ki az aki még engem támogat?!

—Én nem. - szólt most Prax pilóta. —Tulajdonképpen sosem voltam túl nagy híve a női egyenjogúságnak, de mocskos leánykereskedőkkel én sem vállalom semmiféle közösséget! Arról nem is beszélve, hogy nagyon más ám hogy a nők egyenjogúak-e, vagy hogy lényegében rabszolgákká legyenek degradálva! Én gyűlölöm azokat akik ezt teszik a nőkkel, a szerelmemmel is ezt tette valami banda korábban, lehet hogy éppen a te csoportod! Tehát én ellene vagyok ennek, sőt, kifejezetten teellened is ellened vagyok, és nagyon boldog lennék ha visszatérhetnék a magam világába, s így örökre megszabadulhatnék végre undok pofád látványától!

—Egyelőre három-null a javunkra, azaz inkább három egy, mert mellettünk van Szoramasz, Daddi és Prax, s ellenünk csak te, Szodocs! - ujjongott Tinga.

—Közel a Gonosz, nagyon közel, érzem! - nézdegélt körbe-körbe Komba.

—Most ne a fantazmagóriáidról hablatyolj, hanem arra válaszolj, szellemirtókám, hogy mire szavazol: kapjanak-e szót a nők vagy nem!

—Nos, én meg úgy vagyok ezzel, hogy bár nagy híve az egyenjogúságnak én sem voltam soha, de inkább pártolnám azt mint az ellenkezőjét úgy normális esetben, csakhogy e mostani eset cseppet sem normális! Amióta csak felszálltam a repülőgépre, érzem a Gonosz szinte kézzelfogható jelenlétét! S amióta itt időzünk a levélen, egyre szilárdabb meggyőződésesem az, hogy nem is egy Gonosz van közöttünk! És ami a legfontosabb: a Gonosz női testben rejtezik! Tehát bár különben nem támogatnék ilyesmit, de most kivételesen, s igazán jobb meggyőződésesem ellenére, de arra szavazok hogy igenis ne kapjanak a nők szavazati jogot, mert így reményeim szerint kirekesztjük a döntéshozatalból a gonosz erőket, ami csakis a javunkra válhat!

—Három-kettő! - vigyorgott Szodocs pimaszul Tingára.

—Inkább három-három, mert bár nem szívesen vállalom közösséget egy sátánista szellemirtóval, de nem is vitás előttem hogy ami a nőket illeti, ott csakis ellenükre szavazhatok! - mondta a pap. —Mert abban az egyben igaza van Kombának, hogy a Gonosz előszeretettel használja fel kísértései eszközéül éppen a női testeket, hogy ezzel is megszedtse a jobb sorsra érdemes férfinép szívét-lelkét! Már a Bűnbeesés is egy nő ármányának köszönhető, ezt tudjuk jól! A nő mint alsóbbrendű lény, képtelen a dolgok erkölcsi oldalának megítélésére, emiatt állandó irányításra, sőt, kimondom nyersen: parancsolásra van szüksége! De hát tudta ezt már az Úristen is, emiatt rendelkezett úgy, hogy a férfi, az a nő ura, s nem fordítva kell legyen ez!

—Tőled nem is vártam mást! - legyintett a pap felé egy Aísa nevű lány.

—Halljunk akkor téged, Morkáj! - szólította fel a fegyőrt döntésre Szodocs.

—Hát nem is tudom, nem is tudom... szívem szerint én téged pártolnálak, Szodocs, mert sosem voltam nagy véleménynyel a nők eszéről, de abban is sok igazság van ám, amit a professzor mondott...

—Ugyan már! Nem tagadom, lehetnek mindenféle ismeretlen veszélyek errefelé, de csak nem hiszed hogy épp a nők fognak megvédeni bennünket?! Épp ők, a gyenge pipaszárkarjaikkal?! Épp fordítva szokott lenni, amióta világ a világ, mindig a férfiak védték meg az arra érdemes nőket! Különben is, a nő olyan, hogy az első veszéllynél visitozva menekül, no hiszen, sokra mennénk a nők segítségével!

Morkáj nagyot sóhajtott.

—Ez igaz! Jól van, akkor én is arra szavazok, hogy döntsünk csak mi, férfiak! Hozzáteszem azonban, hogy e szavazatom ellenére viszont én meg Özel atyával nem vállalom közösséget, testvériséget, ilyesmiket, mert nem vagyok vallásörült, és nekem azellen sincs kifogásom ha így belegondolok, hogy ezek a csinos cicik és zsenge puncik pucéran lófráljanak körülöttem! Lehet hogy ez erkölcstelen, de akkor nekem tetszik az erkölcstelenség!

—Disznó! - förmedt rá mérgesen a pap.

—Nem disznó, csak kéjvágyó. Alig várom már, hogy kiozzanak nekem néhány rabszolganőt!

—Akkor kéjvágyó disznó vagy!

—Lehet, de ezért épp te nem ítélsz el, amikor te is arra szavaztál, amire én!

—Én a nők jogfosztására szavaztam, de nem arra, hogy törvényi kereteket biztosítsunk a megerősöklésükhöz!

—Öregem, akinek nincs joga, azzal bármi megtehető, te is tudod! S ha nem akarsz baszni, akkor ne basszál, a te dolgod, baszok én rá ugyanis hogy mit csinálsz, én csak örülök ha nem kérsz nőt magadnak, akkor több marad nekem!

—Jó, akkor halljuk macsó barátunkat!

—Abból amit eddig mondtam, világos hogy én mire szavazok! Éljen a férfiuralom!

—Öt-három! - jegyezte az állást elégedetten Szodocs. —Bár lehet hogy öt-öt, ha a két buzi a nőkkel tart!

—Semmi esetre sem! - intett Rubaz. —Nekünk nincs szükségünk nőkre, mi tehát nem kívánjuk a nők rabszolgaságát, nem kívánjuk ellenben azt sem, hogy mi legyünk jogfosztottak! Márpedig a nők valóban többen vannak, ha engedjük hogy ők is döntsenek, mindig leszavaznak majd bennünket férfiakat, egykettőre ők fognak uralkodni, s akkor teljesen biztos hogy megvetik azokat a férfiakat, akik nem akarják kielégíteni mohó kívágyukat! És lehet ugyan hogy ti többi férfiak is megvettek bennünket, de ahogy azt Morkáj is mondta, inkább örvendtek is annak ha nekünk nem kellene nők, mert több marad nektek! Én tehát e téren együtt szavazok veled, Szodocs, és nyilván a szerelmem is!

—Naná, még szép! - felelte azonnal Maszur. —Ám hozzáteszem sietve, hogy ezzel nem szavaztam a két lesbikus lány, Davume és Elléni megbüntetésére! Úgy vélem hogy csak a döntéshozatalba ne szóljanak bele a nők, de alkotmányosan ki legyen jelente, hogy a teste mindenkinek a magáé, nőé is, férfié is, s azt csinál vele, amit akar!

—Erről majd később szavazunk. - legyintett Szodocs. —Nyilatkozzék most inkább Mornyú!

—Undorító állat vagy, Szodocs, de bár fintorgok tőle hogy egy oldalon legyek veled, mégis a nők ellen szavazok, kizárólag amiatt, mert valóban többen vannak mint a férfiak! Én őszinte híve vagyok az egyenjogúságnak, de azt most lehetetlen megvalósítani, mert a nők többen vannak, s igaza van a buzinak: azonnal kihasználnák a többségüket, s mi férfiak lennénk elnyomva! Azt meg elképzelhetetlennek tartom, hogy nekem valami nő parancsolgasson! Ennél a férfiuralom is jobb!

—És mi a véleménye a másodpilótának? - kérdezte Szodocs udvariasan.

—Az, hogy ez az egész rosszul lett megszervezve! - válaszolta Drex. —Úgy illett volna, hogy bevonjuk a nőket legalább a legelső tanácskozásba, meghallgatjuk a véleményüket, végülis még az sem biztos hogy számunkra kedvezőtlenül döntöttek volna, s mi férfiak csak akkor lázadunk fel, s csak akkor akarjuk kirekeszteni a nőket a döntéshozatalból, ha látjuk, hogy valóban vissza akarnak élni a többségükkel!

—Most ne a múltról elmélkedj, hogy mi hogy lett volna jobb, nem történész vagy te, azt mondd hogy miként szavazol!

—Úgy, hogy én egyszerűen nem hiszem, hogy a nők másodrendűek lennének! Ami azt illeti, némi bizonyítékom van is ennek épp az ellenkezőjére, hogy tudniillik a nők sok dologban felülmúlják a férfiakat! Például tudományos vizsgálatok igazolják, hogy jobb a színlátásuk! Emellett türelmesebbek is, sőt, a közhiedelemmel ellentétben kevésbé hajlamosak a pánikra is! Hogyne, akad jópár hisztis nő, én sem vitatom, de az átlag nő kevésbé kezd el bepánikolni váratlan helyzetben, mint az átlag férfi! A nőket csak amiatt hiszik a férfiak félősnek, hisztisnek, mert ha mégis olyan egy nő, akkor ennek sokkal látványosabb jelét adja mint a férfiak, mert meri kimutatni az érzelmeit! A férfi igyekszik a rettegését palástolni, tehát a férfiak egyszerűen alamuszibbak, alakoskodóbbak! Szóval, erre amit mondtam már a vállalkozók is rájöttek, s újabban kezdik előnyben részesíteni a pilótanőket a férfipilótákkal szemben, mert kevesebb velük a baleset! Bizony, még fizikailag is jobban megfelelnek a repülésre, mert ha az izmaik gyengébbek is, de a tartós megterheléseket, például a gyorsulást, jobban elviselik! Nem kétlem ennek ellenére sem, hogy akadnak olyan tulajdonságok, amikben meg épp a férfiak múlják felül a nőket, de amit eddig elmondtam abból világos kell legyen, hogy arról azért igazán nem beszélhetünk, hogy a nők *általában* alacsonyabbrendűek lennének! Függetlenül azonban ettől, még ha valóban azok volnának is, akkor is ellened szavazok, Szodocs, mert én teljes mértékben igazat adok a professzor úrnak, s a jelenlegi helyzetben összefogás kell!

—Helyes, akkor összefoglalom a szavazás eredményét: A nők mellé állt Daddi, Prax, Drex, Szoramasz, s a nők jogfosztására szavaz Özel, Komba, Morkáj, Trifter, Rubaz, Maszur, Mornyú, és én magam Szodocs! - szólt harsányan Szodocs. —Ez azt jelenti hogy mellettük vannak négyen, az én oldalamon, a férfiuralom oldalán meg velem együtt nyolcan, kétszeres többségben vagyunk hát, minősített többségben ahogy a parlamentben mondani

szokták, vagyis ezennel a nők a további megbeszélésekből ki vannak tiltva! Kotródj innen de azonnal! - förmedt rá a Daddi mellett ülő Nilire.

—Ne beszélj így a feleségemmel, mert rosszul jársz! - horkant fel Daddi.

—Tisztázzunk valamit: nem a feleséged! Egyházjogilag sem, hiszen Özel atya a tanúm rá hogy nem adtak téged össze papok Nilivel, de a világi jog szerint sem! Legjobb esetben is csak úgy lehet tekinteni, hogy vadházasságban élsz vele! Nili ugyanolyan nő mint bárki más itt, nincs joga itt lenni a tanácskozáson, ezt épp most döntöttük el! Ennek ellenére ha megszavazza a többségünk, lehet hogy megmarad neked. Javaslom ugyanis, hogy most azonnal osszuk szét a nőket magunk között, hogy ne legyen vita és féltékenység arról, hogy melyikük kié! Elvégre a tulajdonviszonyokat mielőbb rendezni kell!

—Mi az hogy Nili akkor az enyém, ha megszavazzátok?! - ámult Daddi. —Ő máris az enyém, mert ő is ezt akarja, és én is!

—A legkevésbé sem számít hogy ő mit akar, hiszen a nőknek nincsenek jogaik, így döntöttünk! A te akaratod már számít ugyan, de csakis egytizenketted részben, hiszen mindenben közösen kell döntenünk, a nők tulajdonlásának ügyében is!

—Én ebben nem veszek részt, távozom Nilivel együtt! - állt fel Daddi.

—Nyugodtan, ehhez jogod van, de az esetben úgy kell tekintsük hogy tartózkodtál a szavazástól, s mi többiek döntünk helyetted!

—Én máris ellenzem hogy Daddi és Nili egy pár legyenek, mert akkor kezdték e kapcsolatot amikor Daddi még kiskorú volt, e kapcsolat tehát bűnben fogant, s így nem lebeg felette az Úr áldása! - nyilvánított véleményt kéretlenül is Özel atya.

—Engem viszont kurvára nem érdekel, mi lesz Nilivel, eléggé vénecske már, s vannak itt rajta kívül fiatalabb pipik is! - legyintett Trifter. —Tőlem tehát megtarthatja! Tőlem lehet az övé még akár az a nagyhangú ügyvédnő is, azzal úgylis csak baj lenne, nehéz volna illetudásra nevelni!

—Ellenzem! - kiáltott újra a pap. —Csak nem akarjátok bevezetni a többnejűséget is?!

—Miért is ne? - kérdezte Szodocs.

—Mert azt az Isten tiltja!

—De ha egyszer több nő van mint férfi!

—Akkor is!

—Ne legyél hülye - szólt most Morkáj - hiszen jól tudjuk hogy mi férfiak összesen tizenketten vagyunk, s erre jut huszonhat nő, ha a csecsemőt meg azt a kis Dikit nem számítom! Tehát simán jut két nő is mindegyikünknek, még marad is belőlük, pláne ha a két buzi meg a pap nem is akar nőt magának! Mert akkor kilenc férfira jut huszonhat nő, tehát majdnem három jut egyre!

—És ki lesz az az egy, akinek csak két nője lesz három helyett? - érdeklődött Mornyú. —Mert hogy nem én, az biztos!

—Én sem, hogy is nézne az ki, hogy én, a valahai pornóasztár kevesebb nővel érjem be! - tiltakozott már a gondolat ellen is Trifter.

—Talán megszavazhatnánk. - vélekedett Komba.

—Remek ötlet, de javaslom hogy csak azok közül lehessen kiválasztani a kevesebb nőt kapót, akik a nők mellett szavaztak, mert ők úgylis a férfinem árulói! - javasolta Szodocs.

—Nekem még jobb ötletem van! - szólalt meg Morkáj. —Legyen úgy, hogy én leszek az, aki csak két nőt kap, de úgy érve ezt, hogy csak két felnőtt nőt! Am kárpótlásként kérem magamnak Dikit és a kis Tikkit!

—Meg akarsz hágni egy csecsemőt?! - sápadt el a pap.

—Ugyan már! Bár Diki nemsokára elég nagy lesz ehhez. És egyszer Tikki is felnőtt majd. S cserébe mert addig beértem két nővel, lesz akkor négy nőm!

—Jó, én nem vagyok ellene e megoldásnak sem! - bólintott megértően Szodocs. —Akkor tehát szavazzunk róla, hogy...

—Tiltakozom! - szólalt meg Özel atya.

—De figyelj már, így nem lesz semmi vita, jut mindenkinek három nő... - kezdte Szodocs, ám a pap megint közbevágott.

—Nem jut! Ugyanis ezennel bejelentem az igényemet én is a nőkre! Nem többre, azt nem engedi az Úr, de *egyetlen* nőre igenis igényt tartok!

—Épp te, a pap?! - álmélkodott Maszur.

—Igen! Belegondoltam a dologba, s beláttam hogy ha így nem teszek, a halálommal megszűnik ezen a bolygón a Hit folyamatossága, nem lesz aki az Úr szavát közvetítse felétek! De ha lenne egy gyermekem, azt istenfélő személlyé nevelhetném! Ehhez pedig feleség kell! S hát végülis nem olyan nagy bűn a házasság, a régi egyházatyák közül is nem-egy házasember volt, még az apostolok némelyike is!

—Aha, tehát tíz részre kéne osztani a nőket! - töprengett el Szodocs.

—Úgy van! - bólogatott a pap. —Azaz, nem, nem így van, nekem nem kell három nő, még kettő sem. De egyre úgy érzem jogosan formálok igényt!

—Ha a huszonhat nőből kap egyet Özel – tűnődött hangosan Szodocs – akkor marad huszonöt nő akit eloszthatunk, nem számítva a két gyereket! E huszonötöt kéne elosztanunk kilenc felé, mert a két buzi nem igényel nőt. Huszonötöt lehetetlen elosztani kilenc felé igazságosan! Két nő jut mindenkinek, az tizennyolc, és marad még hét, tehát ha mindegyiket elosztjuk, akkor két férfi marad olyan, akinek nem három nő jut csak kettő! Vállalod Morkáj, hogy csak két felnőtt nőt kapsz és egy kicsit, s esetleg még valaki vállalja ugyanezt a másik kicsivel?

—Na ne hülyéskedj, akkor ha Diki – ha őt kapom meg – fel is nő, ugyanott leszek mint a többiek, lesz három nőm, de sokáig vártam erre! Hol van ekkor az én hasznom?!

—Hát ezesetben csak egyetlen igazságos megoldást látok: mindenki két nőt kap csak, a pap kivételével, aki egyet! Kiválasztjuk azt az egyet legelőször, aki a papé lesz, aztán kiválasztjuk a magunk elosztott nőit. Ez úgy fog menni, hogy mindenki megmondja melyik nőt akarja, s ha valaki nem emel ellene kifogást, meg is kapja. Ha lesz ellenvetés, szavazunk. Amikor ezzel végzünk, marad még hét nő. S mert ezeket lehetetlen elosztani igazságosan, emiatt hogy ne legyen vita, veszekedés és egymás ölése, ezek afféle közös nők lesznek, mindenki babái, akiknek kötelességük kielégíteni bárki férfi vágyait, aki hozzájuk fordul! Ha tiltakozik, szabad vele szemben kényszerítő eszközöket is alkalmazni!

—Tiltakozom, ez erkölcstelenség! - szólt azonnal a pap.

—Ugyan már, ez még jobb is mint ha mindet elosztanánk, mert változatosabb! S most mit szövegepsz, hiszen kurvák még a régi egyházi államban is voltak! - legyintett Trifter.

—Úgy van, legyen így! - hangzott innen is – onnan is.

—Azt hiszem hallottunk mindent amit kellett, mehetünk is innen mi nők! - indult meg Litti.

—Úgy van, itt semmi szükség rátok! - bólogatott Szodocs. —Majd később közöljük veletek hogy melyikötök kié lett!

—Ne engedjük el őket, megszöknek! - pattant fel izgatottan Trifter.

—Ülj már le te hülye – rántotta le a földre őt Mornyú – ugyan hová is szökhetnének?! Nem olyan nagy a levél, hogy meg ne találjuk őket!

—És ha lemennek a levélről?!

—Nem tudnak. Gondolom jártál már te is a levélnyél felé, láttad te is milyen meredek és csúszós: azonnal lezuhannának onnan! Arrafelé életveszélyes közlekedni! Azt sem tudom, mi hogyan hagyjuk el a levelet! Tehát ülj le és csak akkor szólj, ha tudod már, melyik nőt kéred magadnak! Vagyis tölem aztán nyugodtan mehetnek a nők!

—Megyünk is! - kiáltotta a távolból feléjük Aísa.

—Én is mentem. - állt fel Daddi. —Ami itt megy az kimeríti az erkölcstelenség, sőt a jogtiprás fogalmát, s ehhez nem fogok a jelenlétemmel aszisztálni!

—Menj csak nyugodtan, úgyis tudjuk hogy te Nilit akarod, s lehet hogy meg is szavazzuk neked! - szólt hozzá szinte jóindulatúan Szodocs. —Ellenben ami a másik nőt illeti aki jutna neked, olyat nem kapsz ha nem maradsz, mert nem tudjuk, ki kellene!

—Maradj inkább – kérte őt maga Nili – mert másképp azt a nőt aki neked jutna, ezek a szemetek még képesek és közös kurvává kényszerítenék, ha ellenben neked jut, megmentheted őt!

Daddi vonakodva bár, de visszaült a helyére.

—Nem bánom!

—Gyertek már lányok, itt nem látnak szívesen bennünket! - kiáltotta valahonnét messzebből Litti. Erre Nili elballagott abba az irányba.

A nők távozása után Szodocs mélyet lélegzett, sőt még nyújtózott is egyet csak úgy ültében.

—Na végre! Remélni sem mertem hogy ilyen vitamentesen megússzuk; nem szeretek pedig veszekedni! De hát nem nagyon ellenkeztek, ez is bizonyítja, hogy a nők alapvetőleg szolgalelkűnek születtek, s mi férfiak vagyunk a két nem közül az uralomra termettek, így születésüinktől fogva hatalomra termettünk!

—Szó se róla – értett vele egyet Trifter – de nem lesz ebből valami baj?

—Miféle baj?

—Hát, nekem gyanús ez a nagy nyugalom! Nem szerveznek ezek valamit a hátunk mögött?!

—Ugyan mit is tehetnének! Ne képzelődj, foglalkozz inkább azzal, amiért itt vagyunk – osszuk el a nőket, békés egyetértésben!

—Nem kétlem hogy elosztjuk, de az egyetértésből nem hiszem hogy sok lesz! - ingatta a fejét Daddi. —Mert én kapásból nem értek egyet ezzel az egész rendszerrel!

—De le lettél szavazva, alkalmazkodj tehát a többség kívánalmaihoz! Ám hogy ne mondd hogy rossz ember vagyok...

—De igenis mondom!

—Nem baj, én mindenesetre megteszem neked azt a szívességet, hogy legelőször is elintézzük a te nőügyeidet! Halljuk fiúk, ki ellenzi hogy az a Nili nevű vénség ifjú barátunké legyen?!

—Én. - ragaszkodott most is a korábbi álláspontjához Özel atya.

—És ki még?

Más azonban nem jelentkezett ellenzőnek. Nyilván mindenki fiatalabb nőre pályázott. Erre Szodocs megütögette maga mellett a földet, azaz inkább a levelet, s így szólt:

—Ezennel megszavaztatott, hogy Nili tulajdonjoga Daddit illeti meg! Na de egy férfira két nő jut, s azt hiszem bölcs dolog úgy tennünk, hogy megszavazzuk Daddinak a másik nőjét is, mielőtt másik férfi női felől döntenénk, mert másképp úgyis tudom hogy mindenbe belekötne, csak mert olyan izgulós fajta! Halljuk Daddi, kit szeretnél második nőnek!

—Ki lesz az, akit úgymond „megmentesz”?! - vigyorgott rá Trifter.

—Jól van, megmondom mit akarok! Ezennel bejelentem az igényemet Tüszire, a kicsinyére Tikkire, valamint Tingára és Tinga gyermekére, Dikire!

—Na nehogy már, két nő jut egy férfira, s te magadnak akarnál három felnőtt nőt és két gyereket?! - ámult Morkáj.

—Igen, de ne feledkezz meg néhány apróságról! Nem akárkiket kértem. Szodocs maga mondta hogy Tinga egy szörnyeteg a nagy szemével, nem hiszem tehát hogy nagy veszteség érne benneteket ha nekem adjátok. Tüsz mama sem mondható a legcsinosabb nők egyikének, a másik két fő pedig gyermek, egyikük egyenesen pólyás.

—Hát pedig tudd meg, hogy ha Szodocsnak nem tetszik is Tinga, nekem nagyonis! - szólt határozottan Mornyú. —Határozottan ellenzem egyébként is hogy megkapd, mert ő nekem kell, már régen kinéztem magamnak, de pláne ellenzem hogy úgy kapd meg őt, hogy egy rakás másik nőt is kapj mellé!

—Úgy van, Tinga nekem is tetszik! - mondta Trifter. —Mert az igaz hogy szörnyeteg, de legalább csinos szörnyeteg! Különben is, szörnyeteggel még nem voltam!

—Nekem viszont nem kéne. Tőlem viheti akárki is. Benne van a Gonosz. Érzem. - borzongott meg Komba.

—Ragaszkodom hozzá, hogy Tinga az enyém legyen! - feszítette meg izmait Mornyú.

—Vállalod Dikit is?! - kérdezte éles hangon Daddi.

—Nem arról a szentelen kispisisről van most szó, ne keverd a szezon a fazonnal!

—Pedig róla is van szó! Ha ugyanis nem vennétek észre, két gyermekes anyát kértem! Na már most, az anyához véleményem szerint hozzátartozik a gyereke is. Akinek kell az anya, vállalja a gyereket is! Én hajlandó vagyok gondoskodni róluk.

—Mit kell itt gondoskodni, a kaját a klóngép termeli! - értetlenkedett Mornyú.

—Most, eleinte. De mi van ha valami katasztrófában megsemmisül?! Mi van ha felderítő útra indulunk valahová, s a kajagép nem lesz a közelünkben?! Mi van ha meg kell védeni a nőket valamitől?! Rengeteg élethelyzet lehetséges, ahol egy gyerek csakis hátrányt jelent! A nő birtoklása nemcsak örömmel jár ám!

—De miért is kéne az anyával együtt a gyereket is vállalni – szolt közbe Morkáj – én például akkor is vállalom szívesen Dikit, ha Tinga másé lesz! Nem olyan kicsi már az a Diki! Különben is úgy tudom, Tinga nem az igazi anyja!

—Az mindegy ha Diki úgy gondolja. És nem lenne jó ötlet elszakítani őket egymástól, mert akkor állandóan csak szökdösne egyik a másikhoz, egy perc nyugalom sem lenne.

—Van némi igazsága Daddinak – mondta maga Szodocs – és bár okvetlenül szavazni fogunk e kérdésről is, de lebeszelnék arról az ötletéről, Morkáj, hogy külön akard magadnak akár Tingát, akár sőt pláne Dikit! Ezekből kinézem, hogy bosszúból álmodban megölnének! Pláne ami Dikit illeti!

—Épp tőle féltesz?! - ámult leesett állal Morkáj. —Hiszen az még valóban kispisis csak!

—Az igaz, de örült. Engem is tökön rúgott a beszálláskor! Aztán meg ne feledd, hogy ő ment ki megnézni, hogy alkalmas-e nekünk az idekinti levegő! Vitázhatunk róla hogy bátorság-e ez vagy sem, de ez akkor is tény, szóval a kislányban van ám kurázsizs ahogy mondani szokás! Nem szívбайos fajta! Azt hiszem ha egy helyre kerül Tingával, nem lesz vele sok baj, de másképp csak feleslegesen csinálná itt nekünk a feszültséget! Aztán meg az is lehet hogy ha elszakítjuk az anyát a gyerektől, az anya olyan bánatos lesz, hogy öngyilkosságot követ el, az igazán nem nehéz itt, mert elég ha csak a mélybe veti magát, s akkor oda a nő!

—Tinga nem tenne ilyet, mert nem az igazi anyja Dikinek!

—Attól még kedveli. Különben meg amit mondtam, főleg nem is rá vonatkozik, hanem Tüszire. Ő már nagyon is az igazi anyja Tikkinék.

—Jól van – vonogatta a vállát Morkáj – legyen neked, nem bánom, ne szakítsuk el egymástól őket! De akkor is tiltakozom ellene, hogy Daddi legyenek, mert mi jöjön kapjon ő több nőt?! Még ha megkapja is az egyiket a lányával, miért kapja meg a másikat is?! Maradjon inkább közös nőnek a két gyermekes anya! Ez amiatt is jó, mert ha felnővekednek a lányaik, azok is közös nők lesznek! Elvégre egyedül csak akkor nem lesz vita róla, hogy kit illet meg ez vagy az a felnővekedő lány! Úgy kell történnék, hogy törvénykezzünk róla, hogy minden leánycsecsemő ha eléri a megfelelő kort, közös nő lesz!

—Az én lányom, ha lányom születik, nem lesz közös nő! Az én lányom természetesen azé lesz, akinek én magam adom oda! Jó férjet találok majd neki, így lesz és kész! Kitekerem a nyakát annak, aki másképp akarja! - és a kommandós nagyon szigorúan nézett mindenkire.

—Jó, hát a későbbi nemzedékek sorsáról majd döntünk később – szolt gyorsan, békülékenyen Szodocs – de akkor mi lesz most Daddi igényével?!

—Kapja meg Tüszit a lányával, a leány még úgyis olyan kicsi hogy szoptatni kell, nem lehet elszakítani őket, Tinga sorsáról meg döntsünk később! - javasolta Rubaz.

—Hohó, neked meg a másik buzinak nem adunk szót e kérdésben, nektek itt most kuss a nevetek, mert ugyan mi jogon szóltok bele a nőelosztásba, ha nektek nem is kell nő?! - förmedt rá Mornyú.

—Örülj neki hogy nem kell nekem nő, arról nem volt szó, hogy nem szavazhat egy férfi akármiben is!

—Már ha férfinak vagy nevezhető egyáltalán.

—Az is vagyok, mindössze a szexuális beállítottságom nem azonos a tiedével!

—Csillapodjatok! - szólt Szodocs. —Döntsünk arról, hogy Tüszí közös nő legyen-e, vagy Daddié, méghozzá a lányával együtt?!

—Legyen az övé - legyintett Mornyú - Tüszí valóban nem a legcsinosabb, és nem akarok kínlódni egy csecsemővel, állandóan csak felzavarna a nyivákolásával, amikor aludni akarok!

—Én ellenzem. - szólt a pap.

—Miért?! - ámult Daddi.

—Mert ha megkaptad Nilit, te istentelen, elégedj meg vele, az Úr nem támogatja az erkölcstelenséget, hogy két nővel légy egyszerre!

—De másoknak is lesz két nője!

—Azt is ellenzem.

—Jobban örülnél neki, ha Tüszit közös kurvává aláznák?!

—Semmi közöm hozzá, mi lesz vele ha nem neked jut. Lehet hogy igazságtalanságot fog elszenvedni, de az már az Úrra tartozik! A mi felelősségünk az, hogy engedelmeskedjünk Isten törvényeinek, az isteni törvény szerint pedig nem lehet egy férfinak két felesége, s az sem helyes ha szeretőket tart!

—Én magam beleegyezem, hogy megkapja Daddi Tüszit és a kislányát. - szólt gyorsan Szodocs. —Halljuk, ki egyezik még bele?

—Hát, Tüszit még nem nagyon bánom. Legyen neki! - legyintett nagylelkűen Morkáj.

—Csatlakozom! - szólt röviden Trifter. —De csak Tüszit vigye, nem ám Tingát!

—Tinga, az egy másik kérdés. Most Tüsziről szavazunk. - ügyelt a rendre Szodocs. —Van egyáltalán olyasvalaki, aki ellenzi a papon kívül?

—Én. - szólt hirtelen Komba.

—Miért? - meredt a szellemirtóra csodálkozva Daddi is, Szodocs is.

—Tüszí nem bánom, legyen Daddié. De a kislányt öljétek meg! Dobjátok a mélybe!

—Mi a francnak?! - tátotta el a száját Morkáj.

—Mert benne van a Gonosz. Érzem!

Szodocs legyintett.

—Örült fecsegés ez, nem más! Mindenesetre két szavazat az összes többi ellenében, tehát Tüszí a tied, Daddi, a kislányával együtt! Na és most lássuk Tingát!

—Ő nekem kell. - mondta azonnal Mornyú.

—Nekem. - így Morkáj.

—Én már korábban bejelentettem rá az igényemet. - szólt gyorsan Daddi.

—Amit nem ismerünk el! - vágta rá azonnal a pap. —Mert már a két nő is túlzás, istentelenség, hát még a három!

—Mi volna - kérdezte Szodocs - ha a viták elkerülésére egyiktek sem kapná meg Tingát, hanem ő lenne az a nő, akit Özelnek adunk, s kapja meg vele Dikit is?!

Javaslatát azonban cseppet sem fogadta osztatlan helyeslés.

—Nem mondok le önként arról a nőről! - ingatta a fejét Mornyú.

—Én sem! - ellenkezett Trifter.

—Miattam nem is kell lemondanotok róla, drága gyermekeim - válaszolta kenetteljesen a pap - mert Tinga nekem nem is kell! Igaza van abban Kombának, hogy benne van a Gonosz abban a nőben; úgy értem ezt, hogy Tinga nyilvánvalóan teljesen istentelen! Nem akarok kínlódni vele, reménytelennek tartom az átnevelését! Nekem Taszucsi kell!

—A légikisasszony?! - csodálkozott Daddi.

—Az. Illedelmes, szerény, vele nem sok bajom lesz!

—Nem sok jövőt jósolok neked, ha őt kapod meg – legyintett Prax – és emberismeretből is nullás osztályzatot érdemelsz! Tudd meg, hogy Taszucsi bár valóban udvarias általában, de tényleg csak *általában*! A múltkor amikor terroristák foglalták el átmenetileg a gépet, nagyonis nem volt udvarias velük, de annyira nem, hogy kettőnek is ő törte ki a nyakát! Ugyanis nem is egy önvédelmi technika avatott mestere!

—Hiszi a piszi, csak azért beszélsz így, mert biztos magadnak akarod őt!

—Még szép hogy magamnak akarom, amikor évek óta jól ismerem, az egyik legjobb barátom! De amit mondok, az attól még igaz, s van rá bizonyítékom is, tudniillik amikor az a bizonyos eset történt, kapott is egy lövést a hasába, máig ott a nyoma rajta, szép hosszú forradás, láthattad nemegyszer amikor szemrevételezted!

—Nem szoktam meztelen nők bájait nézegetni, pláne nem köldöktől lefelé! - pirult el a pap.

—Én láttam azt a heget nemegyszer, de azt hittem vakbélműtét helye! - csodálkozott Morkáj.

—Nem, az a támadás következménye. És azt még nem is mondtam el, hogy előbb kitörte az egyiknek a nyakát, aztán kapta a lövést, és már benne volt a golyó, s úgy törte ki a másik terrorista nyakát! És aztán ott hagyták mert azt hitték meghalt, de később magához tért, és volt benne annyi erő, hogy odacsússzon hozzám, elvágja a köteleimet, kiszabadítson tehát, na és akkor már a segítségemmel sikerült visszafoglalni a gépet, de hogy hogyan, az nem számít, nem ide tartozik! Na és már csak azt kell elmondanom, hogy jó ha tudod, Taszucsi nem igazán kedvel téged, atyám! Pontosan azóta utál, nekem elmondta, amióta kötözködöttél a nők meztelensége ellen! Taszucsi ugyanis meggyőződéses nudista, természetimádó, s a természetes életmód megszállott híve! Azonkívül gyűlöli a fanatikusokat, mert gyermekkorában beleszeretett egy fiúba, s a fiú is szerette őt, de nem vette feleségül, még csak nem is szeretkezett vele, mert olyan mélyen vallásos volt, hogy inkább papnak ment! Szóval Taszucsi nem igazán kedveli ám a vallást, sőt, igazán nem kedveli azt! Ha magadhoz kényszerítetted, akármire is elkészülhetsz!

—Még mindig nem hiszem egy szavadat sem, de nem vitatkozom!

—Ne is, mert beszéljenek inkább a tények: hívd ki őt egy kis pofozkodóversenyre, lefogadom rögvest kapsz tőle akkorát, hogy zúgva szállsz le innen a levélről!

—Hazudsz, de én olyan jólelkű vagyok, hogy hagyom neked Taszucsit! Legyen akkor inkább Szipi a nőm!

—Azt nyugodtan viheted, nekem nem hiányzik hogy állandóan riadozzon és a fülemben nyivákoljon az a picsogós idegbetegség! - fintorgott Mornyú.

—Épp azért nekem való, mert olyan ijedős: Őt könnyen megnevelhetem! Egyszer vagy kétszer fog csak ellenkezni, azután már megtanulja hogy hol a helye, mert tudja hogy ha nem teszi amit mondok, csak neki lesz rossz!

—Szadista állat! - köpött felé Drex.

—Dehogy, ha engedelmes lesz, eszem ágában sem lesz verni!

—Én nem bánom, adjuk oda neki Tüszit! - legyintett Szodocs.

—Ellenzem! - szólt azonnal Drex. —Azt javaslom inkább, Tüszit helyett kapja meg Dikit, akár Tingával, akár Tinga nélkül!

—Miért?! - csodálkozott Szodocs.

—Mert én is kinézem abból a kislányból, hogy nem telik el két nap, és nem lesz aki a vallásról prédikáljon nekünk! Lehet hogy Diki sír majd egy keveset amikor eleinte egyszer-kétszer kikap a paptól, de hogy hamar megunja az biztos, és az életemet teszem rá, hogy rövid úton kicsinálja!

—Úgy van! Diki megteszi, benne van a Gonosz! Öljétek meg! - javasolta Komba.

—Aki bármelyik nőt megöli, azt én ölöm meg! - szólt Daddi határozottan. —Különben meg amely nő nektek nem kell mert félték tőle vagy akármiért is, azt adjátok nyugodtan nekem, megleszek én velük boldogan!

—Ilyen olcsón nem kapsz nőt - vigyorgott rá Mornyú - elbánok én is akármelyikkel, még Taszucsitól sem félek! De nem bánom, legyen Szipi a papé, hiszen mondtam már!

És Drexen kívül senki nem ellenezte ezt, tehát ez megszavaztatott.

—Tinga ügye még nem dőlt el - mondta Szodocs - de javaslom, előbb a könnyebb kérdésekkel végezzünk! Akad-e olyasvalaki, aki ellenzi, hogy Taszucsi Praxé legyen?

Nem akadt ilyen személy, ezt tehát hamar lerendezték.

—És kit kérsz második nőnek? - kérdezte Szodocs.

—Azt hiszem meglehetősen megkedveltem Littit!

—Ellenzem! - kiáltotta azonnal Szodocs.

—Miért, csak nem ám hogy magadnak akarod?!

—De, örülnék neki! Kurvára utálok, s élvezném ahogy megtöröm a büszkeségét! Ha azonban ez nem lehetséges, mert leszavaztok, akkor második legjobb lehetőségként, mintegy kompromisszumos javaslatként beleegyezem abba, hogy közös nő legyen, az is épp eléggé megalázza majd!

—Hogy te milyen mocskok szemétláda vagy! - fintorgott Drex.

—Én nem ellenzem hogy Litti Szodocsé legyen. Jól látja ezt Szodocs, kell hogy az a nő egy kis illemtudást tanuljon valahol! - mondta azonnal a pap. —Még arra is hajlandó vagyok, hogy Isten színe előtt szabályosan összeházasítsam őket!

—Ellenzem hogy Litti Szodocsé legyen! Én arra szavazok, hogy legyen Praxé! - válaszolta azonnal Drex.

—Csatlakozom! - mondta röviden Daddi.

—Én tartózkodom a szavazástól! - felelte Rubaz.

—Én is! - mondta Maszur.

—Nekem mindegy lenne - vonogatta a vállát Trifter - nekem nem kell az a nő, de azt hiszem inkább téged támogatlak Szodocs, mert ha azt a nőt nem neveljük meg, de úgy ám hogy rettegjen ha csak engedély nélkül pisil is, akkor állandóan csak lázítani fogja a többi nőt! Őt is, de azt a Tinga nevűt is nagyon meg kell nevelni! Tehát nevelgesd csak!

—Én azt mondom, kérdezzük meg a nőt hogy kihez akar menni, s menjen ahhoz, akihez akar! S mert nem kétlem hogy szívesebben választja Praxot mint Szodocsot, ez azt jelenti hogy téged támogatlak pilóta úr! - válaszolta Szoramasz professzor.

—Egyelőre négy-három ellenem. Ki az még, aki engem támogat?! - kérdezte izgatottan Szodocs, és követelőzően nézett Kombára.

—Én tartózkodom. - vonta meg az a vállát. —Litti kissé valóban szemtelen, de benne nincs ott a Gonosz, s mert nekem nem kell, semmi bajom vele, semmi közöm ehhez a kérdéshez!

—Engem sem érdekel a kérdés - válaszolta Morkáj - de veled tartok Szodocs, egyszerűen, bevallom, bosszúból, mert haragszom mindenkire, aki a nők pártját fogta! Azok valóban a férfinem árulói!

—Négy-négy! Te döntesz! - fordult Mornyúhoz.

—Én?! - ámult nagy szemeket meresztve a kommandós.

—Igen, ugyanis már csak te maradtál, aki nem szavazott! A te szavazatod lesz a döntő!

—Egyáltalán nem kedvellek annyira Szodocs hogy szándékomban álljon örömet okozni neked, sőt, semennyire sem kedvellek! Emiatt szívesen szavaznék ellened! Ugyanakkor szerintem is sok baj lesz Littivel, ha nem neveljük meg, tehát szívesen szavaznék őellen, hogy megneveld! Szóval, ellentétes érzések tusakodnak bennem, emiatt úgy döntöttem, hogy én is tartózkodom! Nem döntök sehogyan sem! - és Mornyú kárörvendően vigyorgott Szodocs arcába.

Igen ám, de ezzel cseppet sem rontotta el Szodocs kedvét, mert a férfi is elvigyorodott.

—Rendben! Tehát Litti nem lett az enyém! De mert ezáltal Praxé sem lett, nem lehet másképp, mint hogy eldöntöttük, miszerint Litti közös nő lett! Ő lett elsőként kijelölve közös nőnek! Nekem ez is jó, így is hálhatok vele ahányszor csak akarok, s élek is majd e lehetőséggel valahányszor csak kedvem tartja! Így is megtörik a gögje hamarosan! Elmegy a kedve a lázadozástól egykettőre, abban biztosak lehettek!

Litti maga e kérdésről egészen másként vélekedett. Javában lázadásra készült, nem is akármilyenre. Mert alig távoztak a nők a férfiak tanácskozásáról, máris elvezette őket a klóngép túlsó oldalára. Biztosak lehettek benne, hogy itt nem hallhatják őket a férfiak.

—Lányok, hallottatok minden szót! Gondolom egyetértünk abban, hogy nem hagyhatjuk a rabszolgává alacsonyításunkat! - szólt hozzájuk. —Vagyis meg kell ezt akadályoznunk!

—Hogyan? - kérdezte röviden Tinga.

—Lehetőleg úgy, hogy ne kelljen verekedni, pláne ne kelljen öldökölni! Ennek meg csakis egyetlen módját látom: annyira erőseknek kell lennünk, hogy egészen nyilvánvaló legyen a túlerőnk a férfiakkal szemben, akkor azok nem mernek majd belénk kötni! Na és ha úgy lesz, akkor igenis átvesszük mi nők a hatalmat, mert kölcsönkenyér visszajár! Hadd tudják meg, milyen az, amikor nem dönthetnek a saját sorsukról!

—Éljen! - kiáltotta azonnal Aísa.

—Csitt, kicsikém, mert most még nem vagyunk erősebbek! Nehogy rájöjjenek idő előtt, hogy mire készülünk!

—Miért, mire készülünk? - kérdezte Tinga.

—Hiszen nincsenek fegyvereink! - mondta Szipi.

—Fegyverből nekik sincs sok, mindössze egy szál pisztolya van Morkájnak! Azzal nem sokra mennek! Hanem mi többen vagyunk. Többen, de nem eléggé többen, mert láttátok hogy nem tisztelték a többségünket! Na de mi történik akkor, ha nem ennyivel leszünk többen, hanem még sokkal de sokkal többen?! - azzal elvigyorodott, s kinyitotta előttük a klóngép ajtaját. —Fáradjatok be, kedveskéim! - intett a tágas szoba felé.

—Éljen! Mindigis szerettem volna iker lenni! - mosolygott elégedetten Dizi, s máris beugrott a szobába.

—Remek ötlet, a két buzi úgyis arra készült hogy a klóngéppel szaporodik majd, előzzük meg őket! - mondta Aísa is, és kiválva a habozók csoportjából, belépett a szobába maga is.

—Nagyon helyes, legyünk csak többen, akkor még többen leszünk, még nagyobb örömet okozhatunk egymásnak! - mondta Elléni, a két lesbikus lány egyike, és párját, Davumét kézen fogva ők ketten is beléptek a szobába. S erre meglódultak a nők, s majdnem mindenki követte szinte egy emberként őket. Csak néhányan haboztak.

—Én nem mehetek, nem klónozhatom a kicsikémet! - mondta riadtan Tüszí.

—Nem is kell. Hagyd idekint, pár perc az egész, senki nem bántja addig, s milyen jó lesz ha két anyukája lesz, kevesebb lesz a munkád is vele! - nyugtatta meg őt Litti.

—Ez igaz! - derült fel Tüszí mama ábrázata, s máris belépett ő is a szobába.

—Én félek, hogy Daddi nem tudja majd, a két Nili közül melyiket válassza! - aggódalmaskodott a tanárnő.

—Rém könnyű ezen aggályodra válaszolnom, kedves: természetesen egyikőtöket sem választja majd, hanem mindketten az övé lesztek! Ugyan miért is kéne választania?! Ennek csak akkor van jelentősége, ha két különböző nőről van szó, akkor lehet a két nő közt féltékenység, de remélem nem vagy olyan hülye, hogy önmagaddal veszekedj majd!

—Igazad van! - és Nili is belépett a szobába.

—Menj te is! - intett Tingának Litti.

—Mennék, de sehol sem találom Dikit! Aggódok miatta!

—Eh, nem ezen a pár pillanaton múlik! Majd ha többen lesztek ti Tingák, előbb is megtaláljátok őt!

—Hm... És ki indítja majd be a gépet?

—Én, természetesen! Más nem teheti, valaki idekint is kell maradjon! Sajnálom pedig, mert én is szívesen lennék iker! Na de majd később, egy újabb klónozási menetben, akkor majd más vezérli a gépet!

—Tudod mit, Litti, én meggondoltam magamat! Menj be te a szobába, elindítom én a gépet helyetted! - javasolta Tinga.

—Miért?

—Nézd, nem szeretek hazudni, de nem is kívánom megmondani az indokaimat.

—Begyulladtál? Félsz? A professzor szerint veszélytelen a másolás!

—Elhiszem. Csakhogy én nem vagyok közönséges ember.

—Nem értelek!

—Nem is vagyok biztos benne, akarom-e hogy értsd. Elég az hozzá hogy menj be te, elindítom én a gépet, és kész!

—Nem szeretnél iker lenni?

—De igen.

—Itt a nagy lehetőség!

—Ne győzködj, sürges az idő! Menj be és kész! - lökte meg Litti hátát parancsolóan Tinga, azzal már ment is a kapcsolókhoz.

Nem hazudott. Valóban nem bánta volna, ha lesz belőle is több példány. Csakhogy nem volt biztos benne, rendelkeznek-e majd a másolatok is a titokzatos Hang által neki adományozott tündéri képességekkel! Márpedig nem akart úgy élni, soha de soha többé, hogy nem tündér. Ennél még a biztos halál is jobb lenne, úgy vélte!

Szerencsére a klónozási folyamat teljesen automatikus volt. Mást sem kellett tennie, mint elfordítani a főkapcsolót, s amikor a dobozka halkán búgni kezdett, megnyomni egy zöld gombot. Erre a képernyőn megjelent egy piros folyamatjelző csík, beleírva a készültségi százalékot. Néhány perc után 100%-ra kúszott fel a csík, ekkor a gép ezt írta ki:

—A folyamat befejeződött!

Tinga a másolatszoba ajtajához szaladt. Azt ugyanis nem úgy tervezték, hogy belülről ki lehessen nyitni. Most kinyitotta, s íme, odabent voltak a barátnői.

—Sikerült?! - kérdezte izgatottan őt Litti, és megragadta a karját.

—Naná, neked aztán igazán tudnod kell!

—Honnét tudnám, még nem mentem ki, megnézni a másolatokat!

—Akkor majd ha kijöttél innen, nézz tükörbe! Ugyanis te vagy a másolat!

—Ja... hm! Nem csodálhatod hogy nem jöttem rá, ez a szoba belülről ugyanolyan, mint a másik!

Kiszaladtak, s kinyitották az eredeti példányok szobáját. Onnan is kiszaladtak a nők, mind a legapróbb részletig megkülönböztethetetlenek a másolatoktól. A két Elléni és Davume azonnal ölelgetni kezdték egymást, teljesen szégyentelenül, négyesben, de Litti rájuk ripakodott:

—Majd később, gyerekek! Most indítsatok vissza a szobába, és megkérjük Tingát, hogy készítsen rólunk még egy másolatot!

—De hát akkor mindegyikőtökből négy lesz!

—Csinálok én mindegyikünkéből tizenhatot is, ha lesz rá időm! És még csak nem is csupán a férfiak ellen! De minél több az ember e bolygón, annál erősebbek vagyunk az ismeretlen veszélyekkel szemben! Na, menj már!

És Tinga ment. Ment, lázas izgatottsággal a szívében. És elkészítette társnőiből a négyet, majd a nyolcat is minden baj nélkül, végül pedig a nők bezsúfolódtak ismét a klóngépbe, hogy mindegyikükből legyen tizenhat is. Még mindig elfértek a szobában egyszerre bőven, holott összesen már eddigre éppen kétszázan voltak: huszonöt nő, mindegyikből nyolc példánnyal! Huszonöt nő csak, mert Tinga még mindig nem szánta rá magát a másolásra, a kis Tikkiről sem csináltak másodpéldányokat, és Diki sem került elő egyelőre. Tinga el sem tudta képzelni, hogy merre kódorog.

Odament tehát a klóngép vezérlőegységéhez, megcsinálni barátnőiből a tizenhat példányt. El is indította a gépet, minden ment is tökéletesen, helyesen, a maga útján ahogyan annak lennie kell, ki is írta a gép hogy elkészült a másolással, Tinga indult a szobákhoz, hogy ki-nyissa azok ajtaját, előbb a másolatokét mert az az ajtó közelebb van...

Aztán amikor már majdnem odaért, hirtelen hangot hallott a háta mögül:

—Hát te meg mit keresel itt?!

Riadtan fordult meg. Morkájt, a fegyőrt pillantotta meg néhány lépésnyire.

—Mit, mit, mit is keresnek, amikor eltiltottatok a tanácskozásról! De neked nem ott kéne lenni, amikor a többiek megosztóznak rajtunk nőkön?! - kérdezte.

—Ha éppen érdekel, hugyozni mentem, és nem maradok le semmiről, mert megvárnak a többiek! Azok úgyis azon huzakodnak még most is, hogy éppen pontosan te kié legyél! Kellenél Mornyúnak, de Trifternak is! Eleinte arra gondoltam hogy nekem is jó lennél, de meggondoltam magamat és inkább úgy döntöttem, hogy jó lesz nekem Bülbülüm is, az olyan ártatlan kis szende szépség! Nehezen bár, de meg is szereztem, mert megmondtam a többieknek hogy ha nem ellenkeznek, nem tartok igényt rád, erre Mornyú is és Trifter is beleegyezett hogy enyém legyen a kisédes! Szóval, én így kerültem ide, de te még mindig nem válaszoltál, mit keresel itt!

Tinga már majdnem azt válaszolta, hogy egy kis kaját másolt magának, de belegondolva hirtelen, micsoda csökkenést okozhat a hazugság tündéri képességeiben, inkább nem mondta. Ehelyett így szemtelenkedett:

—Találd ki!

—Na megállj csak, majd megnevel a gazdád, akárki legyen is! Nekem végülis mindegy, nem én kínlódom majd veled. Azt mondd meg, merre vannak a többiek, mert azonnal kúrni akarok egy jót Bülbülümmel!

—És mi van a másik nőddel, azt még nem osztották ki neked!

—Nem számít, amíg téged elrendeznek, kész leszek a magam dolgával, úgyis tudják hogy téged illetően tartózkodom a szavazástól! És ne te kérdezz engem, asszonyállat, a te dolgod a válaszadás! Hol vannak a többiek?

—Keresd meg őket! - vont vállat Tinga, azzal két kis lépést tett a másolatszoba felé. Igen ám, de erre azonnal mély gyanakvás költözött Morkáj szemébe.

—Hohó! A jó büdös istenedet! Értek már mindent! Nem mész te sehová sem! - azzal előkapta a pisztolyát, és Tingára szegezte. —Ti piszok picsák, szóval ebben mesterkedtetek, mi?! Klónoztátok magatokat, mi?! Ne mozdulj, vagy szitává lölek! - azzal elkiáltotta magát:

—Hé fiúk, ide gyorsan! Gyorsan, gyorsan, láznak a nők!

Hamar ott termett az összes férfi is.

—A nők odabent vannak mind, ezt kivéve - mutatott Morkáj Tingára - és készítettek magukból másolatokat! Lehet hogy csak egyet, lehet hogy többet is! Nagy a baj, nem nyithatjuk ki a klóngép ajtaját, mert ki tudja mennyi van belőlük, s amilyen sokan lehetnek, legázolnak minket, s akkor végünk! - magyarázta meg a férfiaknak a helyzetet Morkáj, a pisztolyával még mindig Tingára mutatva. Majd hirtelen Daddi felé intett a fegyverével:

—Maradj a helyeden, öcsike! Te csak ne gyere mellém, nem bízom benned, sem a férfinem egyetlen árulójában! Nem hagyom hogy kiverd a pisztolyt a kezemből, s kiengedd a nőket!

—Na de figyelj csak, nem tarthatjuk örökké bezárva őket - ellenkezett a professzor - hiszen ha elfogy az élelmünk, nem tudunk a gép nélkül ennivalóhoz jutni!

—Semmi baj! - szólt hirtelen Szodocs. —Szerintem mást sem kell tennünk, mint Tingát elfogni, jól összekötözni, aztán nyugodtan várni három-négy napot! Némi élelmiszertartalék van a repülőben, ha szűkösen is, de addig elég lesz nekünk, s különben is zabálhatunk a vattacukorfelhőkből, amennyit csak akarunk! A nők odabent azonban egyre éhesebbek lesznek, és szomjasak is, s ez a fő! Mi nem fogunk szomjazni, hiszen minden teli van párával, nyalogathatjuk a levelet, facsarhatjuk a vizet a ruháinkból, meg amit akartok!

Néhány nap után a szomjúságtól már módfelett legyengülnek a nők, akkor kinyitjuk óvatosan előbb egyik, aztán a másik szobát, elfogjuk őket, s eldöntjük, melyik maradjon életben! Aki nem kell, azt egyszerűen lelökjük a levről és kész! Olyan gyengék lesznek, hogy nem jelentenek már veszélyt ránk!

—Tiltakozom! Nem járulok hozzá gyilkossághoz! - kiáltotta Daddi.

—Ebben a kérdésben márpedig nem lesz szavazás! Morkáj, vigyázz rá és a többi férfiárlóra, vedd célba őket, amíg megkötözöm mindet! Sajnos muszáj addig őrizet alatt tartani ezeket, amíg a nőkkel nem végzünk, mert nem bízhatunk bennük! Ők természetesen valóban csak őrizve lesznek, de kapnak majd inni bőségesen, s enni is, épp annyit, amennyi erre az időre a mi fejadagunk lesz!

Morkáj erre azonnal Daddi felé fordította a pisztolyát. Több sem kellett erre Tingának! Most nagyon nagy elszántság kerekedett benne. Hirtelen világosan érezte, hogy neki nem maradt más választása, csak egyetlenegy, az azonnali cselekvés. Lehet hogy belehal, sőt ez majdnem bizonyos. Ám ha most habozik, elszalasztja a jó alkalmat, ezzel sok-sok nőt ítél előbb hosszas szenvedésre, majd halálra, s tudta, ha ez így lesz, azonnal vége minden tündéri képességének.

Tinga tehát máris a klónszoba ajtaja mellé ugrott, elfordította a kilincset, és egy lendülettel sarkig tárta annak ajtaját. Azonnal éles fájdalmat érzett a háta közepén, s rögvest kinszenvedést jelentett neki már a következő lélegzetvétel is. A pisztoly dörrenését csak ezután hallotta meg. A földre roskadt.

—Most meghalsz te mocsok disznó! - hallotta nagyon távolról Morkáj kiáltását, s újabb izzó fájdalom hatolt előbb a mellébe, majd a derekába.

—Támadjatok lányok! - kiáltotta utolsó erejével a bentieknek. A pisztoly ismét dörrent, de ezúttal nem őt találta el a lövedék, valaki más lány kiálthatott...

—Nem, nem, nem! Mami! - sikoltotta valahonnét messziről egy vékony kislányhang. Tinga felismerte Diki hangját. S a következő pillanatban máris mint a forgószelel odarohant mellé Diki, de valóban olyan sebesen, hogy Tinga azt sem látta, miként szedi a kislány a lábát! S ráadásul nem is fékezte a lendületét, amikor Tinga mellé ért, csak kinyúlt a kezével – Tingának később úgy tűnt, mintha nemcsak nem lassított volna Diki, de még csak le sem hajolt volna ehhez – megragadta Tinga jobb karját, és csak úgy futtában felrántotta magához a számára ugyancsak nehéz, felnőtt nőt! Tingának a karja is majdnem kiszakadt e rántástól.

—Nem hagyom hogy bántsátok a mamit! - sikoltotta, azzal cseppet sem fékezve a rohanását, száguldott tovább, de nem sokáig, mert pillanatok alatt elért a levél széléhez. Itt már nem tudott volna lelassulni, elkanyarodni, de úgy tűnt nem is áll ez a szándékában: meg sem kísérelte az irányváltoztatást, hanem Tinga sebesült testével a karjában a legcsekélyebb habozás nélkül belevetette magát a ki-tudja-milyen-mély, feneketlen, ismeretlen sötétségbe.

Tinga sorsát nem is látta mindenki. Még Daddi sem. Ő azzal volt elfoglalva, hogy lefegyverezze Morkájt. Ez azonban nem volt egyszerű, több okból sem. Egyrészt őt is váratlanul érte Tinga gyors cselekvése, s amikor ugrott Morkáj felé, a fegyőr már tüzelt is Tingára. Aztán nem is volt közel hozzá, s amikor már majdnem odaért, valaki elgáncsolta. Azt hitte aki gáncsot vetett neki, rá is ugrik, de nem így történt, s ennek az is lehetett az oka, hogy a saját lendületétől estében majdnem egészen Morkáj mellé gurult. Eddigre az már több lövést is leadott a fegyveréből, de most Daddi kinyúlt a kezével, s megrántotta a férfit. Az lőtt most is, de ezúttal célt tévesztett, ráesett Daddira, s dulakodni kezdtek. A küzdelembe beleavatkozott Szodocs is, igyekezett megkaparintani a fegyvert, de mire ez sikerült volna, már sok-sok nő ért oda, s ezek is rájuk vetették magukat. A fegyver megint elsült, valaki kiáltott, de azután a nők megszerezték a pisztolyt, közben pedig derekasan csépelelték a férfiakat; néhány ütés sajnos Daddinak is kijutott, de ez nyilván tévedés volt.

—Elég, elég! Hagyjátok lányok! - kiáltotta Litti. Azaz inkább az egyik Litti a sok közül. — Nálam a pisztoly!

A nők szétrebbentek. Némelyikük felrepedt ajkait pátyolgatta, másoknak más kisebb sérülésük akadt. Ám Morkáj és Szodocs rosszabbul jártak: nem maradt ép bőr az arcukon, ömlött belőlük a vér, habár Morkáj derekasan küzdött, értett ehhez valamennyire, hiszen fegyőr volt, de hát a túlerő győzedelmeskedett.

Litti szavára azonban csak a közelében álló nők hallgattak. Kissé távolabb még zajlott a csetepaté. Ott ugyanis Mornyú védekezett a nőkkel szemben. Néhány ájult nő hevert már a közelében, a többiek pedig tisztos távolságot tartottak tőle, mert a kommandós valóban jól értett a közelharchoz.

Nem minden nő tisztelte azonban a férfi harcképességeit: Mornyút körbeállta nyolc nő is, s még többen igyekeztek felé. Mind csupa Taszucsi! S ezek most nekiestek a férfinak. És az lehet hogy Mornyú erősebb volt mint a légikisasszony, de Taszucsi sokkal gyorsabb. Méltó volt a légikisasszony névre, valóban olyan légies volt a mozgása, villámgyorsan ugrabugrált erre meg arra, s Mornyú csak nagyon ritkán tudta megütni. Taszucsi őt ellenben annál többször! Ráadásul Taszucsiból ugyebár több is volt! Ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy a férfi pillanatokon belül ripityára verve zuhant a földre, s még nyöszörögni is alig bírt, nemhogy mozdulni.

Kijutott a püfölésből Őzelnek is. Őhöz nem kellett egy Taszucsi sem, az ő baját a harcban sokkal járatlanabbak is elláthatták, el is látták, főleg a két lesbikus lány, Davume és Elléni klónjai jeleskedtek ebben, bár lehet hogy az eredeti példányok is ott voltak. Nem feledték el, hogy a pap meg akarta büntetni őket, még akár ki is végezte volna őket, csak mert jogot formáltak arra, hogy önmaguk döntsenek saját testük használatáról. De kapott verést Trifter is, Komba is, bár ők már nem olyan sokat. Mindenki azt verte, akire a legjobban haragudott. Azt meg nagyon jól tudták a lányok, hiszen hallották, hogy velük nőkkel kapcsolatban ki mire szavazott.

Amikor ezzel megvoltak, körbeülték a férfiakat, és Litti (az egyik a sok közül) így szólt: —Hát akkor most pedig döntenünk kell a jövőről, kedveskéim! Mindenekelőtt mert sokan vagyunk itt több példányban, egyezzünk meg abban, hogy a zavarokat megelőzendő, számozzuk magunkat! Én az eredeti Litti vagyok, s emiatt marad a nevem Litti. A többi példányom pedig az elkészülése sorrendjében növekvő számokat kap, tehát Litti-1, Litti-2, és így tovább lesz a nevük, s hasonlóképp mindenki másnál is! Ez az egyetlen jó módszer! Mindez természetesen nem jelenti azt, hogy az alacsonyabb vagy magasabb számot kapók, vagy épp az eredeti példányok magasabb vagy alacsonyabb rendűek lennének!

Ebben a nők vita nélkül meg is egyeztek. Most Litti így folytatta: —És most döntenünk kell a férfiak sorsáról! Mindenekelőtt azonban beszéljen Daddi, benne megbízom, mondja el, hogy mi történt idekint, míg mi odabent a klóngépben voltunk!

Daddi elmondott nekik mindent. Közben körbeülte őt mind a tizenhat Nili, s amelyikük hozzáfért, simogatta, pátyolgatta. Látszott hogy mindegyik Nili hősként tiszteli őt.

—Hát akkor azt hiszem egyértelmű a kérdés! - ragadta magához a szót Litti. —Bűnösnek találok Morkájt előre megfontolt szándékkal, aljas indokkal, tudniillik a nők rabszolgasorba vetése érdekében végrehajtott gyilkossági kísérletben, továbbá gyilkosságban is, mert tudjuk hogy nemcsak Tingára lőtt, de amikor kirohantunk, akkor Tüsz-tizenkettőt le is lőtte! Ezen felül többeket is megsebesített enyhébben vagy súlyosabban, tehát esetében fennáll a minősített testi sértés vádpontja is! Indítványozom, hogy ítéljük halálra!

Hangos egyetértő zúgás támadt e szavaira a nők köréből.

—Akad aki a pártjára áll? - kérdezte Litti.

Néma csend. Ám most megszólalt a professzor:

—Nem helyeslem a gyilkosságot!

—Te férfi vagy, neked egyelőre nem adtunk szavazati jogot! De ha kaptál volna is, az is mindegy, mert sokszoros kisebbségben vagy! Az ítélet tehát megszavaztatott! A végrehajtását vállalom, mert úgyis nálam a pisztoly! - azzal habozás nélkül főbelötte a fegyőrt. Annak egy pillanat alatt vége volt.

—Így ni, egy gonddal kevesebb!

—Megérdemelte a sorsát, végülis ő hozott fegyvert magával az útra, jogos hát hogy a saját fegyvere által legyen vége! - mondta minden szörnyülködés nélkül Daddi.

—Akkor most döntsünk a többiek sorsáról! Mindenekelőtt javaslom, hogy adjunk szavazati jogot Daddinak, a professzornak, s a két pilótának, mert a pártunkra álltak!

—De Litti, úgy volt hogy csak mi nők szavazunk ezentúl! - ellenkezett Aísa.

—Akkor még így terveztem, de azóta meggondoltam magamat! Úgy érzem nagy igazságtalanság volna velük, ha jogfosztanánk őket! Arról természetesen szó sem lehet, hogy rajtuk kívül más férfi is szavazhasson, mert úgyis az ő sorsukról döntünk! És úgyis kisebbségben vannak velünk nőkkel szemben! Tehát, ki szavaz arra, hogy megadjuk e négy derék férfinak a szavazati jogot?!

—Végülis miért ne, férfiakra úgyis szükség van legalábbis a szaporodás érdekében, mert nem használhatjuk örökké a klóngépet, hiszen az is lehet hogy nemsokára milliósámmra szaporodunk el! Akkor nem férne mindenki a géphez! Legyen hát! - vont vállat Aísa, s még ő is megszavazta ezt. Természetesen a többi nő is.

—Halljuk akkor, ki vélekedik úgy, hogy ezeket a disznókat, akik rabszolgákat akartak csinálni belőlünk, megöljük! - mutatott Litti a hét összevert férfira. —Ami engem illet, én máris erre szavazok ugyanis! De nem élek vissza azzal, hogy nálam a fegyver, csak akkor ölöm meg őket, ha a többség erre szavaz!

—Én máris erre szavazok - mondta gyorsan Tüszí mama, sőt nemcsak egy példányban mondta ezt de egyszerre három is belőle - mert én félős vagyok, én nagyon félek ezektől, s csak akkor érzem magamat biztonságban, ha meghaltak! Egyet úgyis lelőtt belőlem Morkáj!

—Ugye hogy nem én! - szólalt meg gyorsan Szodocs.

—Az mindegy, mert én téled is félek, sőt, jobban félted téled mindigis mint Morkájtól! Öld csak meg őket Litti, vagy add ide a fegyvert, s végzek velük én magam!

S e véleményét Tüszí valamennyi példánya osztotta.

—Nem nagyon kedvelem ezeket - mondta most Drex - de ha netán visszakerülünk a mi világunkba, bajunk lehet belőle, ha kevesebb az utas a gépen, mint amennyivel elindult!

—Ugyan már - legyintett Litti - vészhelyzetben vagyunk! És számos tanú van rá, hogy ezek kezdték az ellenségeskedést! Különben is, mondhatjuk hogy valami szörny végzett velük!

—Ami a többieket illeti, nem érdekelnek, de Szodocsot szívesen látnám halva, mert mocskos leánykereskedő! - mondta Prax.

—És nincs is igazad Drex - nevetett valamelyik Dizi - mert épp hogy nem kevesebben, de sokkal többen vagyunk mint ahányan elindultunk! Alig is férünk majd be a repülőgépbe! Mellesleg, egyszerűen nem tudok hinni abban, hogy valaha is visszajutunk.

—Én egyetértek Tüszivel, csak akkor leszek nyugodt, ha megdöglested ezeket! Lehet hogy emiatt gyávának tartotok, de ez az igazság! - szolt Szipi-3.

—Persze hogy meg kell ölni őket, a papot mindenképpen, mert nem hiányzik nekünk, hogy majd egyszer visszaragadják a hatalmat, és utána megkorbácsoljon bennünket Isten nevében, csak mert piszkáljuk a saját lábunk közét! - mondta Elléni.

—Naná! - értett egyet vele Davume-5. —Különben meg én azt sem értem, minek erről annyit vitatkozni! Tegyük fel elég hülyék leszünk ahhoz, hogy életben hagyjuk őket. Mi lesz azontúl?! Állandóan őrizhetjük a klóngépet, nehogy titokban elfoglalják és ők is sokszorosítsák magukat! Ezek semmi segítséget nem nyújtanának nekünk, csak zabálnának, munkát jelentenének, még nem is annyira az elfogyasztott élelem miatt, de mert örökké őrizhetnénk őket! Nem elég az ismeretlen világ számos fenyegetése, de még tőlük is rettegjünk?! A legelemibb józan logika tiltakozik ezellen!

—Ha fogságba vetjük őket, én ugyan nem takarítom a mocskukat, az biztos! - mondta határozottan Taszucsi. Mármint valamelyik Taszucsi.

—Nem bánom, Szodocs haljon meg, de Komba tulajdonképpen nem sokat ártott nekünk. - szólalt meg bátoritanul Bülbülüm.

—Naná, csak épp előbb Tikki, majd Diki megölésére biztatta a többieket! - vádaskodott Daddi. —Idefigyeljete, én amondó vagyok magam is, hogy mindet nyírjátok ki! Minél többet töröm a fejemet ezen, annál több érvet találok a megölésükre, de egyetlen egyet sem, mely mellettük szólna! Igaza van annak aki úgy gondolja, hogy semmi hasznukat nem vehetjük! Még ha valami szörnyeteg jönne, akkor sem segítenének nekünk, az első alkalmat megragadnák hogy előbb a saját bőrüket mentsék, azután meg hogy felhasználják az alkalmat arra, hogy ha lehet, átvegyék újra a hatalmat!

—Mégiscsak emberek. - vélte csendesen egy Ajna nevű lány.

—Úgy van, emberek, emiatt különösen veszélyesek! - mondta az egyik Nili.

—Ha megöljük őket, ugyanolyanná züllünk mint ők!

—Cseppet sem, mert ők kezdték az egészet, s a jogos önvédelmet minden bíróság elismeri! - mondta azonnal Litti.

—De mi nem vagyunk bíróság, nem ítélezhetünk.

—Hogy az istenbe ne ítélezhetnénk, amikor ehelyütt mi összességében az egész emberiséget képviseljük, tekintve hogy rajtunk kívül nincs is itt más ember! Ha mi valamit elhatározunk, azt nyugodtan olybá vehetjük, hogy az egész emberiség határozta el!

—Megbűntet az Isten benneteket, ha engem megöltök! Halálos bűn papi személyre kezet emelni! - kiáltotta a pap.

—Ennek kockázatát boldogan vállalom! - mondta nyugodtan Litti. —Szóval akkor szóljatok, jól látom-e, hogy egyetlen szavazat szól csak az életük, s az összes többi a haláluk mellett? Azaz bocsánat, nem egy szól mellettük, mert tizenhat, mert gondolom Ajna összes példánya őket pártolja?!

—Cseppet sem - szólt Ajna-4 - mert én például nem bánom, ha megölnöd őket!

—Hogyhogy, hogy is mondatsz ilyet, hiszen te én vagy!

—Így gondolom és kész! Lehet hogy valami elromlott a másolásom közben. Nekem mindenestre ez a véleményem. Igaz ami igaz, kissé viszolygok az ölés gondolatától, de messze nem annyira, hogy életet szavazzak nekik! Különben meg lehet hogy egyszerűen csak amiatt gondolom veletek többiekkel ellentétben így, mert nekem verekedés közben alaposan beverték az ajkamat, egy fogam azóta is laza, meg mert Tüsz-tizenkettő mellett voltam amikor azt Morkáj lelőtte, szegény leány a kezeim közt halt meg! Ezekről semmi jót nem várhatunk, halál rájuk!

—Többségben vannak tehát a halálos ítéletre szavazók! - foglalta össze a helyzetet Litti. — Akkor hát...

De nem tudta befejezni a szavait. E pillanatban repült valami felé, mint később kiderült egy cipő. Azt húzta le a lábáról Szodocs, és egyenesen az ügyvéd arcába hajította. S máris rávetette magát, mintegy utolsó erejével. És mielőtt a többiek felocsúdtak volna, már is elragadta a nőtől a pisztolyt, Littit maga elé rántotta pajzsként, a fegyvert a nő halántékának szegezte, s így kiáltott:

—Vissza! Vissza, másképp lelövöm!

Litti nem nagyon látszott rémülni Szodocs fogságában.

—Ez a kis közbűrt ne tartson vissza benneteket a cselekvéstől, kedveskéim, nyugodt szívvel támadjatok csak rá, nem bánom ha lelő, marad még belőlem elég!

—De mást is lelőhetek! - fenyegetőzött Szodocs.

—Tényleg azt hiszed, hogy visszatarthatsz bennünket a szabadságunktól?! - kacagott a markában Litti. —Most mindjárt visszatáncolunk, s hagyjuk magunkat rabságba vetni?! Ó hogy te milyen hülye vagy!

—Azt nem hiszem – felelte Szodocs – de azt igen, hogy kiharcolhatom magam és társaim szabad elvonulását! És nem is csak benneteket lőhetlek le! Akadnak itt olyanok, akikből nincs is olyan sok! - s a fegyverével hirtelen Daddi felé bökött. —Belőle csak egy van, ha őt megölöm, örökre vége!

Több sem kellett erre a sok Nilinek, vagy tízen is azonnal Daddi elé vetették magukat.

—Ezzel semmire sem mentek, kis szerencsével rajtatok keresztül is lelőhetem! Vagy a professzort! Vagy a pilótákat! És akkor nem lesz aki hazavihetne benneteket, ha nyílik rá lehetőség! Különben is: hiába van belőletek sok, az már nem segít azon, aki meghalt! - és a többi fogoly férfi felé fordította a fejét, majd kiáltott egyet:

—Talpra fiúk, itt az utolsó lehetőség! Szabad elvonulást követelek magunknak!

—Aztán hová te szerencsétlen, le sem tudsz mászni a levélről! - nevetett rá az egyik szabad Litti. Cseppet sem tűnt ijedtnak, csak mert másik önmaga Szodocs markai közt van.

—Nagyon is tudom hogy hová mehetek: tudniillik leugrom a mélybe!

—Ezt boldogan engedélyezem neked, nekem aztán mindegy, hogy lelőlek, vagy a nyakadat töröd! - nevetett Litti.

—De nem fog a nyakam törni, mert azt követelem, hogy hozzatok ejtőernyőt nekem és minden társamnak! Bőven elég ejtőernyő kell legyen ehhez a repülőgépben!

—Nocsak! - tűnődött el Litti. Majd így szólt a többiekhez:

—Ne engedjétek meg neki. Nincs sok tőlténye már a pisztolyban, nem sokat árthat nekünk, de ha megmenekülnek, örökké félhetünk tőlük! Első dolga lesz megpróbálkozni azzal, hogy nőt szerezzen magának tőlünk, sőt, hogy elfoglalja a klóngépet!

—De én nem akarom hogy meghalj! - mondta most Elléni egyik példánya. —Nem olyan veszélyes az ügy ugyanis, majd figyelmesen őrködünk! Különben sem hiszem, hogy ha leugrik, vissza tudna mászni ide, sőt, amennyi milliónyi levél van a fán, meg sem talál minket mielőtt végetér az élete! Sőt, lehet hogy egyenesen valami nagy szörny torkába ugrik!

—Jobbnak tartom, ha most rövid úton végzünk vele. - ragaszkodott a nézetéhez Litti.

—Szavazzunk, engedjünk-e a követelésüknek! - indítványozta Aísa, s maga azonnal felemelte a kezét. És bizony ha nem is mindenki, de többségükben a nők megszavazták, hogy kapjanak a férfiak ejtőernyőt.

Ki is hozták azokat nekik, Szodocs kivételével mindenki magára öltötte, majd Szodocs odalökte Littit Mornýúnak.

—Vigyázz te reá, amíg én is beöltözöm! - és jómaga is felöltötte az ejtőernyőt. Ezután újra átvette Litti őrzését Mornýútól.

—És most engedjétek a levél széléhez! - követelte.

—Majd ha elengedted Littit! - szólalt meg azonnal valahonnét hátulról Daddi. Nem mehetett közelebb, a sok Nili, akik féltették őt, nem engedték.

—Úgy van! Mi a garancia rá, hogy nem vele együtt ugrasz le, hogy legyen egy nőd! - kiáltotta Prax is.

—A kurva istenit! Jól van! Nyissatok szabad utat a levélszélhez nekünk, itt hagyom nektek ezt a rohadt kurvát, aztán elfutok oda és leugrom! De menjeteK olyan távolra, hogy futás közben utol ne érhessetek! Különben meg a pisztoly ügyis nálam marad, s aki közelít, lelövöm!

—Ne higgyetek neki, mindenképp löni fog! - ijedezett Szipi.

—Nem, nem fog löni – nevetett Litti – mert már nagyon kevés a tőlténye, s az kellhet neki az esetleges vadállatok ellen! Hagyjátok, legyen ahogy akarja, ha már adtatok neki ejtőernyőt! Attól félek később ezt még keservesen megbánjátok! Ennyire azért nem kellett volna szeretnetek engem!

A többiek mégis félrehúzódtak, utat engedve Szodocsnak és társainak. A férfi mélyet lélegzett, majd minden erejével, durván a földrelökte a nőt, és szaladni kezdett. A másik hat férfi követte őt. S a levél szélénél valóban leugrottak, mert mást egyszerűen tényleg nem tehettek.

A nők többsége igazán megkönnyebbülve nézett utánuk.

* * *

A levélen maradtak számára elkezdődtek a dolgos hétköznapiak. Kiderült ugyanis, hogy van dolguk épp elég!

Úgy tűnt eleinte pedig, hogy most már, ellenségeik elüldözése után semmi más feladatuk nem lesz, mint hogy békében megférjenek egymással, termeljék az enni-innivalót a klóngéppel, s reménykedjenek a hazajutásban. Nos, e véleményük nagyjából néhány óra hosszát tartott csupán, azután rájöttek, hogy nagyonis másképp van ez!

Úgy esett, hogy Aísának pisilnie kellett. Na már most, természetesen az eddig eltelt napok alatt is rájött néha mindegyikükre a szükség. No és hogy mégse közvetlen környezetüket bűdösítsék össze, emiatt azt tették, hogy minden alkalommal a levél legszélére guggoltak le ha nagydolgozni kellett, majd a produktumot valami alkalmas tárggyal a mélybe piszkálták. Ha lezuhan néhány kilométer mélybe, már nem árthat nekik!

Igen, ezzel nem is volt semmi baj, annál inkább a pisivel! Mert azt ugye nemigen lehet lepiszkálni. Az folyik arra, amerre akar. És mert a levél felszíne apró pikkelyekkel volt teli, hajlamos volt megmaradni a pikkelyek rései közt!

Tinga maga találta ki nem sokkal idekerülésük után, hogy leghelyesebb ha az efféle tevékenységet a levélnyél felé végzik el. Ott a levél egyre meredekebben lejt a faág felé, ott már pikkelyek ide vagy oda, de a meredekség miatt könnyedén lefolyik a pisi is, nem lesz ami összebűdösítse a lakhelyüket.

Ez így is lett, az a hely ki lett nevezve vécének. Eleinte ugyan megpróbálkoztak azzal is, hogy a repülőgép vécéfülkéjét használják e célra, de Taszucsi is, a pilóták is megmondták nekik, hogy annak befogadó kapacitása nem korlátlan, nem több napos sőt hetes használatra tervezték! Most meg ráadásul már úgyis több százan voltak.

A professzor nevetett rajtuk, mondta hogy ostobaságokon rágódnak, pisiljenek-kakiljanak nyugodtan a klóngép nyersanyagtartályába, az feldolgozza azt élelmiszerré, és egyáltalán semmi nyoma sem lesz annak, hogy miből készült az ennivaló, mert nem is atomokra de szubnukleáris részekre bontja szét az egészet, tehát az ürülék sokkal jobban megsemmisül és átalakul, mintha trágyának használnák fel! Ha a trágyázástól nem undorodnak, ettől miért?! Mégis, a többség nem akarta hogy kakiból gyártsák a mindennapi betevőt nekik, s emiatt mégiscsak a levél nyélhez közeli részénél ürítkeztek.

Aísa tehát elment oda, de azután olyat látott, hogy el is feledkezett róla, hogy neki tulajdonképpen sürgős legugolni valója akadna. Izgatottan rohant vissza hozzájuk.

—Jöjjetek gyorsan, jöjjetek! - kiabálta. —Le lehet menni a levélről!

Mindannyian arrafelé rohantak. S ekkor ők is meglátták!

A levélnyelet végig valami csillogó, sárgás anyag borította be vastag rétegben. Megtapogatták, s íme, kissé süppedős volt ugyan, de masszív, lehetett rajta járni! Igaz, ahhoz hogy lemenjenek a levélről, az út egy részén negyvenöt fokos szögben kell mászniuk, de még ez is megoldható, mert annyira belesüpped a lábuk ebbe a rugalmas anyagba!

Ez azonban még mindig nem volt elég a csodából. Mert most Daddi előhúzta a zsebkését, s megpróbált belevágni. Sikerült. S íme ahol átvágta a hártát, onnan sűrű, krémszerű anyag buggyant ki.

—Ez valami gyanta lesz. - állapította meg azonnal. —Valahonnét idecsöpögött, s kezd megszilárdulni! Márpedig ha megszilárdul, gondolom csúszós lesz a felszíne mint a borostyánkőé, s akkor már nem mehetünk le innen! Javaslom hogy hozzunk alkalmas eszközöket a repülőgépből, amik jók zsaluanyagnak, vágjuk át a gyanta felszínét mindenütt ahol kell, tegyük oda a zsaluanyagot, s akkor amikor már megszilárdult a kifolyt gyanta, nem lejtőt alkot majd, hanem pompás lépcsőket!

—De hát honnét szerezzünk mi zsaluanyagot, te, hiszen nincsenek a repülőben deszkák! - legyintett Prax.

—Semmi baj, le kell szedni az utastér műanyag borítását, ettől a gép csak csúnya lesz, de még tökéletesen repképes is marad, ha netán valamikor rájövünk, hogyan tud elindulni!

—Hm, ez igaz! Milyen okos ötlet!

—Zseni vagyok. - vont vállat Daddi.

—De hát honnét került ide ez a sok gyanta?! - csodálkozott Nili-8.

—Úgy sejtem az történhetett, hogy Morkáj valamelyik lövése ami célt tévesztett, befúródott odafent valamibe, bizonyára valami ágba, s a sérülésen át csepegett le ide ez a gyanta. - vélekedett Daddi.

Nekikezdték mindenesetre a nagy munkának, ami valóban jókora meló volt, mert mint utólag lemérték, jó száz méteres magasságot kellett belépcsőzniük! El is fogyott rá a repülőgép majdnem minden belső burkolata zsaluanyagának. De ezután sem maradtak munka nélkül, mert korlátot építettek a különösen meredek lépcsőszakaszok két oldalára. Tekintve hogy erre már végképp nem volt semmi anyaguk, ezt úgy oldották meg, hogy csak néhány oszlopot állítottak be ide, ehhez rudat úgy szereztek hogy feláldoztak néhány ülést, s annak a vázából hajlították, s e rudak közé köteleket kötöttek. A köteleket szétszedett ejtőernyők szálaiból nyerték. Ezek a korlátok rendkívül megbízhatatlannak, gyöngének tűntek, de Prax esküdözött, hogy amilyen erős anyagból vannak az ejtőernyők, e vékonyka szálak egy elefánt súlyát is elbírnák!

Most már tehát lejuthattak a levélről. Az volt csak a kérdés, hová jutottak!

E kérdéssel egészen addig nem is nagyon foglalkoztak, amíg le nem értek arra az ágra, ahonnan a levél nőtt. Első a munka! Már amiatt is, mert rémisztő felfedezést tett Elléni a lépcsőkészítés kezdete utáni harmadik napon: kiderült, hogy a levél anyaga sötétedni kezd azon a tájon, amely a legközelebb esik a klóngép szobáinak széléhez!

Sokáig tűnődtek e változást nézegetve, végül Szoramasz professzor így szólt:

—Nem akarok pánikot kelteni, de elképzelhető hogy e változás annak a jele, hogy fonnyad a levelünk! Vagy épp szárad el! Vagy rohad! S ennek valószínűleg az az oka, hogy a ráépített szoba elzárja a levél felszínét a Galaktika sugárzásától! Gondolom, épp annyira igényli annak fényét, mint a mi otthoni növényeink a Nap fényét!

—De a repülőgép mellett még nem jelentkezik ilyen változás! - ellenkezett Daddi.

—Igaz... akkor pedig lehet, hogy egyszerűen a nagy súlyt nem bírja valamiért!

—De hát a repülőgép nehezebb mint a klóngép!

—Az igaz hogy nagyobb a tömege. De ne feledd, hogy a repülőgép súlyának nagy részét jelenleg azok a liánok tartják, amik rátapadtak, s nem a levél!

—Na de nem hagyhatjuk hogy leszáradjon a levél, mi lesz velünk ha lepotyog a mélybe a repülőgép is, s a klóngép is?! - riadozott egyszerre négy Tüsi és vagy tíz Szipi is.

—Hogy a repülőgéppel mi lesz, nem tudom; ami viszont a klóngépet illeti, egyszerű a válasz: az szétszedhető, tehát szét is kell szedni, és átköltöztetni a faágra! Feltételezem hogy az jóval erősebb mint a levél, elvégre a mi világunkban is jócskán teherbíróbbak az ágak, mint a levelek!

Igazán volt tehát munkájuk, hogy a roppant klóngépet átköltöztessék legalább száz méterrel lejjebb a faágra, a meredek lépcsőkön át! És nagyon kellett vigyázniuk, hogy egyetlen alkatrésze se potyogjon le a mélybe! Bár ez akkora nagy bajt nem is jelentett mint eleinte hitték, mert szerencsére mielőtt még nekikezdték volna az átköltözésnek, a professzornak eszébe jutott, hogy mindazokat az egységeket amikből volt tartalék is a gépben, kiszerezte, s ezekről a költözés előtt csináltatott a masinájával tíz másolatot is; most már tehát ha valamelyik elvész, ott a sok tartalékpéldány! Ám ügyesek voltak, és egyik sem pottyant le. De igazán kimerültek, amikor végre megvoltak ezzel a munkával!

A faág ahová jutottak, a felszínét illetően nem sokban különbözött a levél felszínétől. Cseppet sem volt barnás vagy kerges, épp úgy viaszos tapintású pikkelyek borították mint

a levelet, épp csak míg a levél pikkelyei a zöld különböző árnyalataiban színeződtek, addig a faág pikkelyei ibolyalilásak voltak, s kissé nagyobbacska és vastagabbak is.

Annyi azonban bizonyos volt, hogy helyük lett egyszeriben jócskán! A faág amire jutottak, a roppant végtelenségbe kigyózott mindkét irányba, a szélessége pedig legkevesebb hatszáz méter volt. Ezt mérőszalag híján a lépéseikkel mérték le, úgy-amennyire pontosan. Úgy nagyjából kétszáz méterenként nőtt belőle egy-egy levél, de egyáltalán nem mind nőtt úgy meredeken felfelé mint az ő levelük, volt amelyik lefelé nőtt, s akadt néhány olyan is, mely szinte teljesen vízszintesen növekedett; káromkodott is eleget Drex amikor meglátta ezt, mert hát miért is nem egy ilyenén landoltak, erről könnyebb lett volna a cipekedés az ágra!

Most már mindenesetre itt voltak, és nem nagyon fenyegetett a veszély, hogy innen is tova kell költözniük valami veszélyes, akrobatikus légtornászmutatvánnyal, mert helyük, az aztán lett bőven! Valójában annyira bőven volt helyük, hogy sokkalta inkább fenyegette őket a helyhiánynál az elveszés veszélye, hogy tudniillik valamelyikük úgy elkóborol, hogy azután nem talál vissza a társaihoz!

—Még szerencse, hogy csak két irányba mehet mindenki, már ha nem megy rá valamelyik levélre: előre vagy hátra! - mondta Taszucsi. —És még így is mekkora helyünk van! És gondolatok csak bele, mi ennek az erdőségnek a legislegfelső csúcsa közelében vagyunk, amiatt is láthatjuk a Galaktikát, ami azt kell jelentse hogy ez ahova most jutottunk, a legislegvékonyabb gallyacska, nem számítva a liánokat! Milyen vastag lehet akkor maga a fatörzs?!

—Én bevallom, nem nagyon értem ezt – tűnődött Daddi – mert hát egy ekkora baromi nagy fának irtózatossúllya kell legyen! Hogyhogy nem törik le önnön súlyánál fogva?! De már a levelek is le kéne szakadjanak a súlyuktól, akkorák! Elvégre ne feledjük, hogy a lineáris méretek növekedésének négyzete szerint nő a felület, ellenben köbösen a térfogat, vagyis a tömeg is! Ez azt jelenti, hogy ha van egy kocka, akkor egy annál kétszer nagyobb kocka felszíne négyszer akkora mint az eredeti kockáé, a térfogata ellenben nyolcszor nagyobb, tehát a kétszer akkora kocka nyolcszor nehezebb! Na már most ha feltételezzük, hogy e nehéz gallyakat meg leveleket holmi különösen erős liánok, vagy inak, vagy akár izmok tartják a helyükön, vagy akármi mások is, az akkor sem működhet, mert minden efféle kötélre hasonlító tartó-akárminek a tartóereje a keresztmetszetének a nagyságától függ! Tehát ha megnövelünk egy ágat a kétszeresére ami a vastagságát illeti, akkor a keresztmetszete négyszer akkora lesz, ott tehát négyszer akkora lesz a tartóerő is ami őt a törzshöz rögzíti, de hiába, mert az ág súlya viszont nyolcszorosára nő, végeredményben tehát a súlyhoz képest feleakkora tartóerő jut egységnyi tömegre! Tehát semmiféle fa nem nőhet a végtelenségig!

—Ez a fa biztos nagyon különleges anyagból van. - mondta Bülbülüm.

—Ez nem is vitás, de el sem tudom képzelni hogy miféle anyag lehet képes arra a csodára, hogy egy több kilométeres monstrumot a helyén tartson! - azzal Daddi ábrázata hirtelen felderült. —Hacsak... hacsak nem az a helyzet, hogy megnöveli a felületet, természetesen a tömeg rovására! Igen!

—Nem értem miről beszélsz! - nézett rá érdeklődve Nili.

—Figyeljete, ez az egész egyszerűen nem működhet a hagyományos módon, ezt az imént bizonyítottam be! Ez matematika, s el sem tudom képzelni, hogy a matematika ne legyen érvényes az Univerzum minden zugában! Akkor pedig csak egy megoldás lehetséges: csökkenteni kell a fa tömegét! Nyilván arról van szó, hogy ezek a roppant ágak belül üregesek, emiatt jócskán kisebb a súlyuk mint lennének másképp, továbbá azt sem tartom lehetetlennek, hogy ezen üregekben holmi könnyű gáz van, például hidrogén vagy hélium, ami könnyebb a levegőnél, s emiatt léghajók módjára felhajtóerőt képvisel! Egészen biztos vagyok benne, ha lyukat fúrnék ebbe az ágba, jönne ám ki belőle sok efféle gáz! Bár hidrogén, az nem valószínű, az túl balesetveszélyes, mert ha belecsapódik ide egy meteor, s kijön a hidrogén, az elkeveredve az oxigénnel mindent felrobbantana...

—Úgy érted hogy nagy üregek vannak itt alattunk?! - kérdezte érdeklődve a fiút Drex.
—Lehet. Bár nem biztos: elképzelhető olyan üregesedési terv is, hogy nincsenek egybefüggő nagy üregek, hanem sok-sok mikroszkopikus sejt, afféle buborékok, megtöltve a könnyítő gázzal.

—No, azzal nem sokra megyünk!

—Miért, mire akartál menni vele?

—Na de gondolj csak bele fiacskám: most jó az időjárás, de mi lesz ha bekövetkezik az itteni tél?! Kéne valami fedél a fejünk fölé, vagy nem?

—Én nem hiszem hogy jönne olyan igazi tél errefelé. - mondta a professzor.

—Miért nem?

—Mert a mi időszámításunk szerint már sok nap eltelt, de még mindig nem következett be itt holmi éjszaka. Még mindig ugyanúgy látjuk a galaktikát a fejünk felett, vagy nem? Tehát e bolygó igen lassan kering a tengelye körül. Na már most, jelenleg itt vagy nappal van, vagy éjszaka. Ha éjszaka, hát gondolatok csak bele, a mi világunkban éjszaka hogy lehül a levegő! Itt meg egészen kellemes az idő! Holott nem néhány órás az éjszaka, de több napja tart! Mégsem hült le a hőmérséklet! Ez csak akkor lehetséges, ha nagy a bolygó belső melege. Ha az ilyen nagy, bőven melegít eléggé ahhoz, hogy a téli időszakban se kelljen félni semmitől!

Ha azonban most nappal van, akkor sem félek, mert a helyzet szinte ugyanez: ha ez a nappal, az azt jelenti hogy nincs is igazi Napja e bolygónak, s akkor eleve csak úgy lehet itt életre alkalmas az idő, ha a nagy belső meleg pótolja a külső besugárzás hiányát! Tehát a téltől nem kell félnünk, valószínűleg mindig nagyjából hasonló az időjárás mint most.

—Ezt megnyugtató hallani! - sóhajtott fel Davume. —Mindazonáltal mégis szívesen látnék holmi fedelet a fejem fölé! Egyrészt elegendem van ebből a nyálkás, nedves, taknyos időjárásból, másrészt félek tőle hogy mégis vannak holmi szörnyek errefelé, s nem akarom hogy észrevegyenek!

—Valóban, lehetnek itt akármiféle lények is – bólogatott a professzor – sőt, én valószínűnek tartom, hogy eddig csak azért nem találkoztunk velük, mert egyszerűen nem vettek még észre minket! Végülis rengeteg levéltetű leélheti úgy az életét nálunk is, hogy egyetlenegyszer sem találkozik egy katicabogárral, mert a katicabogár épp nem arra megy, s emiatt nem falja fel a levéltetvet. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne lennének katicabogarak!

—Kösz, most nem nyugtattál meg!

—Őszinte ember vagyok. A reális helyzetfelismerés csakis a hasznára válhat bárkinek is.

—És gondolja professzor úr, hogy élnek itt értelmes lények is? - kérdezte érdeklődve Litti-1.

—Fogalmam sincs. Mindenesetre nem tartom kizártnak, hogy ha értelmes lények nem is élnek errefelé, de legalábbis olyan lények akadjanak azért, akik nem ostobábbak az embereknél!

Daddi ezt hallva elnevette magát. Tetszett neki a professzor komor humora.

—Komolyra fordítva a szót – folytatta a professzor – ez a világ igen nagy lehet. Ha feltételezzük hogy a repülőgép műszerei nem romlottak el, és csak amiatt nem tudják mérni a magasságot mert az nagyobb mint negyven kilométer, nos, gondolatok csak bele, ha már idefent is ekkora egy ágacska, mekkora lehet odalent a talajon, legkevesebb negyven kilométerre alattunk a fatörzs kerülete?! Mekkora lehet egy ilyen fákból álló erdő odalent?! Ehhez pedig kell a hely! Ez a bolygó tehát valószínűleg jóval nagyobb mint a mi bolygónk. S mert itt nemcsak a felszínen lehet élni, de úgy tűnik a fák ágai közt is, ez azt jelenti hogy az élet nem csupán egy vékonyka burkon tengődhet mint életzónán, nem úgy van tehát mint nálunk odahaza, hanem itt lehet élni egy nagyon vastag térfogat teljes egészében! Nálunk az életzóna vastagságát legfeljebb egy kilométerre becsülhetjük, átlagosan számítva, itt meg az legkevesebb negyven kilométer! Tehát ez egy minimum negyvenszer akkora világ mint a

mienk, még akkor is, ha maga a bolygó ténylegesen nem nagyobb mint a mienk, holott nagyonis lehet hogy nagyobb!

—De nem lehet nagyobb: akkor nagyobb lenne a gravitáció is! - mondta Litti.

—Nem éppen. Mert egyrészt negyven kilométerre vagyunk a felszíntől, ami némi csökkenést okoz a helyi gravitációs potenciálban. Aztán, könnyedén el tudom képzelni, hogy a bolygó maga jórészt könnyű ásványokból áll, ami megint csekélyebb gravitációt jelent. Ez tehát egy akkora világ, hogy itt aztán bőségesen lehetnek nemcsak szörnyek, de akár értelmes, akár értelmetlen lények is, akár fejlett technika is, hiszen még csak egyetlen levelet és egy ágdarabot ismerünk! S lehet hogy épp egy természetvédelmi zónába pottyantunk! Lehetnek itt városok, birodalmak, akármik is!

—És emberevő növények?! - kérdezte riadtan Szipi.

—Azok is. Nem tudtok elképzelni olyasmit, hogy arra azt mondjam kapásból, hogy az errefelé okvetlenül elképzelhetetlen.

—Én pedig nem hiszek a fejlett technikában! - makacskodott Litti. —Mert a fejlett technika okvetlenül környezetátalakítással kell járjon, az meg nem megy fémfeldolgozás nélkül! Ugyan mit is gyárthatnának akár mégoly értelmes lények is faágak között?!

—Lehet hogy nagyon hamar választ kapunk e kérdésre! - válaszolta Daddi.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy nézz csak oda: ha jól látom Ajna jön felénk futva, ami azt kell jelentse, hogy talált valami érdekeset!

Úgy is volt. Már messziről ezt kiabálta a lány:

—Jöjjetek gyorsan! Be lehet menni a faágakba!

Kiderült, hogy Ajna messzire elbóklászott, több mint egy kilométerre, mert unatkozott. S itt azt látta, hogy az ő águkból felfelé egy másik ág nő ki, s a kettő találkozásánál ovális lyuk van, ami jócskán nagyobb mint egy ember! S ez még nem is elég a csodából, mert szinte nappali világosság árad ki e lyukból!

Nem volt benne annyi bátorság hogy belépjen oda, így inkább visszaszaladt.

Több sem kellett a társaságnak, azonnal arrafelé indultak. Egyedül Szipi tiltakozott:

—És ha valami szörnyeteg lesz ott?! Hiszen a barlangokban gyakran élnek olyasmik, oroszlánok, óriáskígyók...

—Akármilyen lesz is ott, meg kell ismerni e világot, egyedül úgy leszünk biztonságban ugyanis, ha rendelkezünk a kellő információkkal! - válaszolta neki Daddi. Annyi haszna azonban volt Szipi megszólalásának, hogy sokan közülük felmentek a repülőgéphez, és rögtönzött lándzsákat mesterkedtek össze maguknak úgy, hogy konyhakést kötöztek valami alkalmasnak tűnő rúdféleség végére, amely rúd lehetett a korlátkészítés során szétszedett székek megmaradt vázrésze, vagy esernyő, vagy más ami épp található volt. S így aztán már némileg nagyobb önbizalommal szívükben indultak el az expedícióra.

A barlangot meg is találták, s még most is ömlött belőle a fény. Az örökös lilás majdnem-félhomály után nagyon rokonszenvesnek, barátságosnak, szinte hívogatónak érezték többen is e fényt.

—Csak lassan a testtel, ne feledjük hogy számos olyan ragadozó van a rovarok és a halak közt, mely szintén a fényével csalogatja magához az áldozatát! - óvta őket a professzor.

Nagyon óvatosan közelítették meg hát a „barlangot”, ahogy azt Ajna elnevezte, lándzsáikat mereven előrenyújtották. Ám a bejárat közelében semmit nem találtak, se kint, se bent. Amikor bekukkantottak belülrre, a következőt látták:

A barlang fala cseppet sem volt korhadt, ez tehát nem holmi odú volt. Nagyonis úgy tűnt, mint amely szerves részét képezi e növénynek, a fának, emiatt rögvést az is valószínűnek tűnt, hogy minden egyes helyen, ahol elágazik a fa, található az ágtőben efféle nyílás. A „barlang” a bejáratától mintegy két méterre kiszélesedett, de falai nem simák voltak, hanem furán bordázottak: az egész úgy tűnt, mintha egy zuhanyozórózsát tartó csőbe néznének

bele. Jó két méter széles és legalább öt centi vastag borda futott spirálisan körbe-körbe a barlang végtelen messzeségébe, követve annak kanyarulatait. S e borda ráadásul olyan előzékeny volt az idelátogatókkal szemben, hogy a barlang talaján elcsavarodott, hogy éle ne függőlegesen álljon, ez tehát lehetővé tette rajta a kényelmes közlekedést.

Mindent kiválóan, sőt, szinte bántó élességgel láttak, ugyanis a mennyezet tetején egy nagyjából emberfejnyi szőrös gömböc ücsörgött. Hogy pontosan milyen, azt nem tudták, nem nézhettek egyenesen rá, e gömböcből ugyanis kisujj-vastagságú tüskék álltak ki minden irányba, és e tüskék vége ontotta magából a fényt.

Körben a falakon meg itt-ott mindenféle gyümölcsnek tetsző kidudorodások voltak láthatóak, a legkülönbözőbb színekben, s különböző méretekben és alakokban. A legnagyobb szinte elérte az emberfejnyi méretet, a legkisebb meg ribizli nagyságú volt. És nagyon sok volt ezekből a gyümölcsfésélegekből!

De a fal különben is furcsa volt. Néhol átlátszó vagy legalábbis áttetsző, s e helyeken át lehetett látni holmi szomszédos folyosókra vagy épp barlangokba.

—Nem semmi! - állapította meg rögvest Daddi. —Nekem olybá tűnik, hogy ezek a fák, ezek nem is annyira fák, mint inkább valami bonyolult csővezetékrendszer külső felületei csupán! - azzal közelebből megnézegette a gyümölcsöket, s már a kezét is kinyújtotta értük, amikor arra rácsapott az egyik Nili.

—Elment az eszed?! Csak nem akarod megkóstolni?!

—Épp ezt terveztem pedig.

—Még mit nem! Hiszen belőled csak egy van! Majd eszem belőle én, ha elpatkolok mérgezésben, az nem olyan nagy baj, mert belőlem van még sok példány!

—Pedig azon gondolkodom, hogy bölcs dolog lenne magamat is lemásolni néhány példányban.

—Ezt majd később megbeszéljük, de egyelőre akkor is úgy logikus, hogy én kóstolgassak! - azzal bele is harapott az egyik körte formájú gyümölcsbe. S rögvest fel is kiáltott:

—De hiszen ez a legfinomabb tejszínes eperkrém!

Példáját többen is követték, hiába figyelmeztette őket a professzor, hogy akadnak ám olyan mérgek, amik órákkal később hatnak csak. De hát már nagyon unták a repülőgép mirelit-ételeit. S íme, akadt a gyümölcsök közt mandula, pisztácia, alma, muskotályos szőlő, bodzaszörp, sőt kenyér-ízű is! Valamivel hátrébb pedig felfedeztek egy olyan kidudorodást a falban, ami egészen úgy nézett ki, mint valami hosszan kinyúló kakidarab, ellenben az íze épp olyan volt, mint a legropogósabban megsült, nagy konyhaművészeti szakértelemmel elkészített sültcsirkéé! Ötven méterrel távolabb pedig egy jókora tökféséget leltek, ami ki sem akart nyílni, csak Daddi bicskájának adta meg magát, ebben nem más volt, mint kristálytisza víz.

—Ez a csodák palotája! - kiáltotta Aísa, s olyan jókedve kerekedett, hogy először amióta e bolygóra kerültek, dalra fakadt; ám néhány szótag után rájött hogy ő tulajdonképpen énekelni is lusta; erre végigfeküdt a barlang talaján, s inkább fütyürészni kezdett.

Hamarosan mégis abbahagyta: mert nem lehet fütyülni is, meg felsikoltani is! Alig kezdett bele ugyanis a fütyürészésbe, máris azt vették észre, hogy az a szőrös vagy tüskés gömböc, ami a fényt adja, hirtelen megmozdul, és szaporán elmászik a barlang tetején közvetlenül Aísa feje fölé!

Nem csinált ott azonban semmi szörnyűt, csak várt és világított tovább.

—Ez mit akar itt?! - kérdezte rémülten, reszketve a lány.

—Fütyülj csak még egy kicsit! - kérte őt Daddi.

—Eszemben sincs, még a végén rá mugrik!

—Nem hinném; szerintem tetszik inkább neki a zenéd, mert ha nagyot nem tévedtem, amikor fütyültél, a zene ütemére vibrált a fénye!

—És ha csak amiatt vibrált, mert idegesítette?!

—Na és akkor mi van?

—Tegyük fel rám esik és megéget! Ha ilyen erős a fénye, lehet hogy forró!

—Akkor legalább tudjuk, hogy mit nem szeret.

—Köszí, irtó rendes vagy!

—Nézd, a tudomány kedvéért néha áldozatokat kell hozni! S e világot illik hogy megismerjük a benne lakókkal együtt!

—Nem igazán szeretek kísérleti nyúl lenni! Fűtyülj te magad!

—Jobb ötletem van. - mondta Daddi, s mielőtt valamelyik Nili megakadályozhatta volna, máris odaállt Aísa mellé, s valóban fűtyülni is kezdett, de közben kinyújtotta a magasba a kezét is, és hívogatóan intett a lénynek. Erre az valóban elengedte a „plafont”, és engedelmesen belepottyant Daddi kezébe. Egyben a fénye is lecsökkent, nem vakított már. Kellemes félhomály borult rájuk.

—Jó meleg az biztos: olyan hatvan fokos! - mondta Daddi. —Hideg téli éjszakákon kellemes hálótárs lehet!

—Hm... - mormogta Aísa szégyenkezve – és mit ehet? Hiszen nincs szája!

—Pedig biztos van neki! Különbözik meg hát van itt annyi sok mindenféle finomság, valamit csak szeret ezek közül! Egyelőre azt hiszem tiszta szerencse hogy ő van nekünk, mert így láthatunk valamit.

—El kéne neveznünk valahogyan. - tűnődött Litti-1.

—Legyen a neve Napocska! - javasolta Szípi azonnal.

—Jó, legyen. - vont vállat Daddi, azzal leült, Napocskával az ölében, hátát a falnak támasztva, és elkezdett eszegetni valami „gyümölcsöt”. Lassan Aísa is odabátorkodott mellé, és félénken kinyúlt, hogy megsimogassa Napocskát. Alig ért hozzá, máris felerősödött a lény fénye, majd mocorogni kezdett, és átgurult Aísa ölébe. A lány idegesen kacarászott.

—Azt hiszem ez *tényleg* kedvel téged! - jegyezte meg kuncogva Daddi.

—Jó, jó, idefigyelj, én nem bánom ha kinevetsz, de értsd meg, nem lehet mindenki olyan bátor mint te! Végülis egy totál ismeretlen bolygón vagyunk, ahol akármik is élhetnek, a professzor is megmondta, honnan tudhattam volna hogy épp ez a fénylő ízé, ez a Napocska lesz jóindulatú?!

—Nézd Aísa, nem óhajtanám rólam alkotott jó véleményed szépséges épületét a most következő szavaimmal lerontani, de egyáltalán nem hiszem, hogy olyan kiváltképpen bátor volnék! Ha az is vagyok, egészen biztos nem amiatt, mert meg mertem fogni Napocskát!

—Már dehogynem!

—Pedig nem! Amiatt mertem megfogni, mert csaknem teljesen biztos voltam benne, hogy ártalmatlan.

—Miből voltál ebben olyan biztos?

—Mert egyre szilárdabb meggyőződése, hogy ezen a helyen egyáltalán semmi olyasmi sincs, amitől félnünk kellene! Már természetesen Őzel atyát, Szodocsot meg a többiekét kivéve, amennyiben életben maradtak. Sajnos meg merem kockáztatni az állítást, hogy igenis életben maradtak!

—És miből vontad le ezt a meglepő következtetést? - kérdezte Litti.

—Mert ejtőernyővel nem lehet nagyot esni.

—Nem erre gondoltam, hanem arra, hogy itt e bolygón semmi sem árthat nekünk.

—Az azért túlzás hogy nem árthat: biztos van ami árthat, sőt árt is, de csak ha szándékosan megtámadjuk.

—Jó-jó, ne lovagolj a részleteken kérlek, térj a lényegre, szerintem nagyonis tudod, mire gondolok!

—Jó. Nos, egyszerűen a plauzibilis következtetés alapelveit kezdtem szisztematikusan alkalmazni!

—Lefordítanád ezt érthető, emberi nyelvre?! - kérdezte tőle Aísa.

—Kívánságod parancs! Arról van szó, valóban a végletekig leegyszerűsítve a dolgot – bár emiatt lehet hogy nem leszek kellően meggyőző a számotokra – hogy ha van egy olyan feltételezésünk, hogy egy A eseményből következik a B esemény, akkor e feltételezést illik kísérletekkel alátámasztani. Na már most tegyük fel, hogy sikerül bizonyítékokat találni a B esemény létre, igaz volta. Ha ez a bizonyos B esemény önmagában fölöttébb hihetetlen volna, akkor ez nagyon valószínűvé teszi, hogy valóban nem önmagától van így, hanem van oka, s ez az ok épp az A esemény!

—Ez így kissé zavaros nekem!

—Mert nem tanultál logikát. - vont vállat Daddi.

—Nincs vele egyedül. Én értelek azt hiszem, de nem alkalmaznád az elmondottakat konkrétan a mi mostani esetünkre? - kérte őt a professzor.

—Rendben van. Nézzetek körül! Maga professzor úr a megmondhatója, milyen végtelenül csekély már annak az esélye is, hogy egy véletlenszerűen kiválasztott bolygónak egyáltalán légköre legyen! Az esély kevesebb mint egy a millióhoz! Sőt, a világűr elképesztően üres, azért is az a neve, hogy világűr, és nem az, hogy világ~~tel~~i! Ha kijelöljük véletlenszerűen egy pontját, nullához igen közeli érték az esélye, hogy ott találunk bármit is a semmin kívül, akár bolygót, akár csillagot, akármit! Erre rögvést itt e bolygó, ami nagyonis valami, légköre is van, sőt, ez a légkör épp alkalmas nekünk! Elárulom ugyanis, a legtöbb légkörrel rendelkező bolygó atmoszférája túlnyomórészt héliumból, metánból, ammóniából, széndioxidból s más kellemetlen gázokból áll, s a hőmérséklet vagy mínusz nagyon sok fok, vagy, főleg a széndioxid-légkörűek esetében, még a sarkvidékeken is plusz száz fok fölötti! Hát ez itt körülöttünk ugye nagyon nem ilyen!

De ez nem elég a sok jóból. Úgy landolunk a levélen, hogy a repülőgépnek jószerivel karcolásai sincsenek. Van víz bőven a pára miatt, s rögvést finomság a vattacukorfelhők képében. Veszélyes lényeknek híre-hamva sincs, még holmi szúnyogféleségek sem kínoznak. A tájék esztétikailag gyönyörű! S amikor lejövünk a levélről az ágra, nemcsak helyünk van bőven, de legislegelső felfedezésünk azonnal egy összkomfortos éléskamrába vezet minket, ahol nemcsak hogy vadászni nem kell az élelemért, de a legislegfinomabb csemegékkel lakhatjuk magunkat pukkadásig! De még világítani sem kell, mert fény is van, sőt, a lehető legluxusabb kivitelben, mert hordozható fény! Sőt, annál is jobb, mert íme készségesen jön magától utánunk, tehát hordozni sem kell! És le merem fogadni, még számtalansok Napocska kerül utunkba, ha beljebb megyünk a fába! Azt is előre megjósolom, hogy a le- és felfelé vezető úttal sem lesz gond, mert e bordázat az ág belső oldalán úgy fog tekeredni amint az irány függőleges lesz, hogy mint egy csigalépcsőn, kényelmesen tudjunk rajta le- és felmenni! Szóval, ez kissé sok a jóból, nem gondoljátok?! Ennek matematikai esélye egyszerűen nulla! Egy világ csakis akkor lehet ennyire barátságos az emberekhez, ha kifejezetten úgy csinálták a mi számunkra, vagy ha nem is létezik, csak álmodjuk! S mert én nem hiszek jószágos istenkékben, emiatt azt hiszem hogy álmodom. Na de az elég ritka hogy valaki a rossz álmai miatt haljon meg, emiatt nem is félek semmitől!

—Én inkább nem hiszem azt, hogy álmodom. Mert ha azt hiszem, akkor a valamikori ébredésben is hinnem kell, s az azt jelentené, hogy a valóságban nem leszel velem! És én nem akarlak elveszíteni! - ölelte őt át Nili-kilenc.

—Na jó, a fiatalember érvelése meggyőző, de ebből bizonyos következtetéseket is illik levonnunk. - ragadta magához a szót a professzor. —Mert szeretném ha nem abból indulnánk ki, hogy ez körülöttünk álom! Ha ugyanis az, nem számít mit teszünk, nem lehet bajunk belőle. De ha nem az mégsem?! Arra ráfázhatunk, ahogy mondani szokás! Tegyük fel tehát, hogy ez itt nem álom! Ezesetben valóban túl sok itt a kedvező véletlen, úgy gondold tehát Daddi, hogy valaki szándékosan hozott ide bennünket?

—Szilárd meggyőződése szerint igen.

—Ki?

—Fogalmam sincs róla. Az azért viszont elgondolkodtató, hogy az az ellenszenves Komba mennyit emlegette, hogy érzi a Gonoszt! Szerinte valamelyikünkben, esetleg többünkben is, benne van a Gonosz. Eltekintve a misztikus halandzsától, azt én sem tartom lehetetlennek, hogy valamelyikünk nem az, akinek kiadja magát, hanem holmi idegen lény, s valamiképp elhozott bennünket a maga bolygójára! Hogy mi célból, azt nem tudom.

—Diki! - kiáltott fel hirtelen Dizi.

—Tessék? - kérdezte Daddi, és körbenézett, azt híve hogy a grafikus lány Dikit pillantotta meg. De nem így esett, Dizi csak izgatottságában kiáltott, s így folytatta:

—Diki lesz az idegen lény! Ez egészen biztos! Amiatt nem félt kimenni a repülőgépből, mert tudta, hogy neki semmi baja nem lesz az itteni levegőtől, hiszen ez az ő szülőbolygója!

—Másképp - szólalt meg Litti - eredetileg épp Daddi barátunk ajánlkozott hogy ő kimegy próbanyuszinak, Diki csak megelőzte őt! Ugyanakkor nem tudom elhinni, hogy Daddi idegen lény volna. Ez tehát nem sokat jelent.

—De én akkor is tudom, hogy Diki az idegen lény, s ezesetben bizony jaj ám Tingának! - sóhajtott Dizi.

—Miből véled így? - kérdezte Daddi.

—Hát mert én azt hiszem találkoztam már Dikivel korábban, s nem igazán kellemes körülmények között! - és Dizi már az emlékek hatására is idegesen kezdett remegni.

—Na most már aztán ki vele, ha belekezdte! - biztatta őt Litti.

—Nos jól van, elmondom. Nem voltam akkor még kilenc éves sem, igazán, amikor az történt velem, hogy egy afféle „cukros bácsi” elfogott. Nem cukorkával: azzal csalt fel magához, hogy megmutatja a festményeit. Tudjátok, én akkor is már nagyon vonzódtam a festményekhez, szinte betegesen. Minden szabadidőmben kiállításokra jártam, és otthon is állandóan csak képeket gyűjtöttem és magam is festettem. És ez a férfi felcsalt oda, s ott többször is megerőszakolt, s nemcsak úgy „rendesen”, de minden létező módon, és kínzott is, árammal rázatott, meg csípős paprikát dugdosott a nyílásaimba, s még ez sem minden, mert tudjátok meg hogy nem is egyedül volt, egy egész perverz banda fogságába kerültem, nyolcan voltak, de csak azok voltak nyolcan akik szinte állandóan a lakásban tartózkodtak, mert néha-néha alkalmi látogatók is jöttek oda, s azok is gyötörték engem. És nemcsak engem, mert másik három lány is volt ott rajtam kívül fogságban. Állandóan pucéran kellett lennünk, és a fűtőtesthez voltunk láncolva amikor nem használtak minket.

Ez így ment körülbelül egy hétig, nem tudom pontosan az időt, mert nem volt odabent óra, és a szabadba sem láthattam ki, egybefolytak a napok. Közben az egyik kislány meghalt, a tetemét elvitték, nem tudom mi lett vele. Ellenben egyszersak hoztak valakit, és meg mernék rá esküdni nektek, hogy az nem más volt, mint Diki!

—Na de hát az nem lehet - ellenkezett Szoramasz - mert még ha ő is lett volna az, azóta már eltelt ugyebár nagyjából egy évtized, és ezalatt ahogy te felnőttél, felnőtt volna Diki is!

—Kivéve ha Diki nem ember! - ellenkezett Dizi. —Mert hallgassa csak tovább professzor úr! Behozták oda Dikit, odalökték hozzánk, rögvest épp mellém láncolták, és a rabtartóm közben hangosan röhögve mesélte valamelyik cimborájának, hogy „az útszélen találtam ezt a kis vakarcsot, első szóra bepattant a kocsimba, el se kellett csálnom, biztos megszökött otthonról! Hazamenni nem is fog, majd mi jól elrejtjük, igaz-e”? Na de rögvest nem erőszakolták meg Dikit, nem tudom miért, néhány órát együtt töltött velünk, s ezalatt nem is sokat beszélgettünk vele mi foglyok sem, mert már annyira kivoltunk idegileg, rettegtünk a kínzásoktól is, a jövőtől is, egyikünk ugye épp az imént halt meg... Én megkérdeztem hogyan hívják, erre ő csak vállat vont, és azt mondta, hogy „ahogy akarsz”, én meg nem vitatkoztam vele... Azt kérdeztem inkább, elszökött-e otthonról valóban! Mire ő, hogy igen. Erre én megkérdeztem, hol lakik. Azt válaszolta, nagyon messze. Ekkor valami olyasmit mondtam, hogy hátha rájönnek a szülei, hogy hova került, ez nagyon jó lenne mert akkor minket is kiszabadítanának, de erre ő csak mosolygott, s azt felelte, nem hiszi hogy a mamája rájönne hogy hova ment, de nem is akarja hogy rájöjjön, neki nagyon jó itt, mert

errefelé jó izgalmas az élet! Én azt hittem megőrült, de tovább nem beszélgethettem vele, mert jöttek a rabtartóink, s természetesen épp Dikit oldozták el, mert ő „új hús” volt, ahogy egyikük nevezte, átvezették a szomszéd szobába, mert az sokkal tágasabb volt, na és hogy azután mi történt, nem tudom, mert váratlanul elaludtam! De olyan mély kábaság tört rám, hogy még sosem! És amikor magamhoz tértem, azt vettem észre, hogy nincsenek rajtam a bilincsek, szabad vagyok! És szabad a többi lány is, bár még mindig ott ülünk vagy fekszünk a fűtőtestek előtt a földön, mellettünk a bilincsek. Nem tudtam hogy miként történt ez a csoda, de óvatosan felébresztettem őket, mert ők még aludtak, én ébredtem fel legelőször, és mondtam nekik hogy jöjjenek utánam csendesen, hátha sikerül megszökni! És mert másfele nem mehettünk, elindultam a szomszéd szoba felé...

E szavaknál Dizi minden eddiginél jobban kezdett el reszketni, s a hangja suttogóra vált.

—Vér... tengernyi vér... - törtek elő belőle nagysokára a szavak.

—Nem értem! - szólt Davume.

—Már... már nem kellett félnünk a csúnya bácsiktól... ott voltak mind, de... de a legtöbbet fel sem ismertük... az egyiknek a bele a csillárról lógott le... a másikuk fejét... fejét... rátűzte valaki a... a gyertyatartóra... egy másiknak meg úgy lett vége... - és Dizi idegesen nevetni kezdett - hogy egy vállból leszakított emberi kezét felnyomták a fenekébe úgy, hogy három ujjja is a száján kandikált ki! És sokaknak hiányzott a fejről a koponyatető, majdnem mindegyikükkel így volt ez, és én bizony agyvelőt semmit nem találtam ám bennük! Igaz, nem is kerestem... amikor oda beléptem, sikoltoztam, sikoltozott a többi fogoly lány is, egyikük el is ájult, őt én húztam magam után, máig sem tudom miként volt bennem annyi lelkielő... átböklődtem a szobán, a meztelen talpam állandóan a vérben csúszkált, mert sok volt ám ott olyan vér, ami még csak meg sem alvadt... az ajtókilincset csak könyékkel mertem lenyomni, mert azon valami emberi szerv lógott, sokkal később biológiaórán ismertem csak meg, hogy az egy májdarab volt... Aztán hogy kijutottunk az utcára, egyenesen a rendőrség karjaiba futottunk, valaki értesítette őket. De az holtbiztos hogy nem mi, holott a zsaruk azt mondták, hogy egy leányhang kért tőlük segítséget.

Azzal Dizi felnézett rájuk, s így szólt:

—Ez a valaki pedig csak Diki lehetett! Hiszen mindenki más aludt! Nyilván ő végzett a rabtartóinkkal! Meglehet az is, ő volt az is, aki valami csodás módszerrel bennünket elaltatott, hogy ne halljuk a cukros bácsik sikolyait!

—Hm... - mormogta Daddi, majd megkérdezte:

—És ha ez így volt, miért nem ismerted fel Dikit az első pillanatban?

—Ez nagyon régen történt. Akkor még kislány voltam, és rövid időre láttam csak. És iszonyatos idegfeszültségben voltam amikor találkoztam vele. Hiszen annyi szörnyűség történt velem akkor, hogy meggyőződéseim szerint amiatt is vonzódok mostanában inkább a nőkhöz mint a férfiakhoz, elvégre a férfiak nem épp a kedves oldalukról mutatkoztak be nekem akkoriban... És nem is hittem rögvést azt, természetesen, hogy ő nem nőtt fel úgy, mint én! Ennek ellenére meg kell mondjam, hogy azonnal ismerősnek tűnt, csak még nem tudtam hogy honnan! De hogy ő Diki épp az a valaki aki megmentett minket, ez a gondolat akkor ugrott be a fejembe, amikor megláttam, hogy a sebesült Tingát miként rántja fel magához fél kézzel csak úgy futtában! Mondjátok, ti elhiszitek hogy egy olyan kicsi lány, ha csak valóban egy közönséges kislány és nem valami titkos szörnyeteg, csak úgy könnyedén felemel egy felnőtt nőt?! Mert nekem ezt ne próbáljátok bemesélni!

—Ha szörnyeteg is, de legalább jóindulatú. - vélte a professzor. —Én kedvelem a kislányt.

—Hohó, csak lassan a jóindulattal! - sóhajtotta Dizi. —Mert bennünket életben hagyott ugyan, de szerintem csak azért, hogy senki ne keresse őt! Mert az eset után a rendőrök hónapokig minket, az áldozatokat faggattak arról, miként végeztünk az erőszakoskodókkal; elvégre a mi meztelen talpunkon volt a vérük nyoma, és senki nem hitte el, hogy volt ott egy másik kislány is! S a többi lány azt tanúsította hogy én keltettem fel őket, különösen tehát

azt hitték hogy én voltam a mézárszékért felelős személy! Majdhogynem lesitteltek! Engem, Diki helyett!

—Másképp – tűnődött a professzor – nem óhajtalak megbántani, de elvileg az is lehet, hogy *te* vagy az idegen lény, s ezt csak amiatt találtad ki, hogy eltereld magadról a gyanút!

—És az nem jelent semmit, hogy Diki csak úgy felkapta Tingát?!

—Nem. A kislány futott, lendületből cselekedett, a levél felszíne csúszós, tehát kicsi volt a súrlódási tényező Tinga teste és a levél között, és nem is kellett hogy Diki sokáig vigye Tingát, mert hamar a mélybe vetette magát vele.

—Márpedig nem találtam ezt ki, ez szóról-szóra így történt velem!

—Ezt én is tanúsíthatom, részben legalábbis! - szólalt meg Litti. —Mert tudjátok meg, hogy én nem akárki vagyok! Valóban ügyvédnő, de eredetileg nem ügyvéd voltam, hanem a titkosszolgálat tagja! S amiatt léptem ki onnan, mert a titkosszolgálat is nyomozni kezdett abban az ügyben, hogy miként intézhet el egy gyereklány, vagy akár három is, ilyen alaposan több mint féltucat felnőtt férfit, és nekem nagyon nem tetszett az a kíméletlenség, amivel az áldozatokat faggatták! Nem kétlem hogy Dizi nem emlékszik rám, én ugyan láttam őt akkoriban, de csak távolból. Mindenesetre nem tetszett nekem, hogy az áldozatokból bűnösöket próbálnak kreálni; úgy véltem ha ők ölték is meg a gazembereket, azok épp eléggé rászolgáltak a halálra! Emiatt hagytam ott a Céget, s lettem inkább ügyvéd, így védhetem az ártatlanokat. Ennyiben tehát nagyonis igaz Dizi története.

—Ejha, a végén még kiderül, hogy itt senki nem az, akinek kiadta magát! - legyintett Daddi.

—Tévedsz, mert *jelenleg* én igenis ügyvédnő vagyok!

—Ha ez a történet igaz is, akkor is lehet hogy úgy történt ez, hogy Dizi altatta el a többi foglyot, aztán végzett az erőszakoskodókkal, azt a másik kislányt, a Diki-szerűt megölte, megette, s emiatt is tudta felébresztetni a többieket, mert ő volt az elaltatójuk is!

—Amindenségit, mi baja velem, mi rosszat tettem én magának, hogy vádaskodik rám?! - ripakodott a professzorra Dizi.

—Bocsánat, én nem vádaskodom, én csak a lehetőségeket taglalom! Azt azonban nem tagadom, hogy Dikit megkedveltem, sajnálom hogy most nincs itt, és nem szívesen fogadnám el a gondolatot, hogy ő valamiféle szörnyeteg!

—Márpedig Dizi nem lehet szörny – szólt most Daddi – mert ha ez így volna ahogy a professzor úr mondta az imént, akkor ez azt kellett volna jelentse, hogy előbb Dizi napokon át hagyta magát kínozni és erőszakolgatni, holott rögvest végezhetett volna az egész társasággal; ez ugye logikátlanul hangzik, nemigaz?!

—Hm... nos igen, bizonyos értelemben... - mormogta a professzor. —Ennek ellenére fenntartom azt az állításomat, hogy semmi bizonyíték nincs arra, hogy a mostani Diki azonos lenne azzal a régi kislánnyal! Az egész végülis csupán Dizi homályos emlékképeire épül!

—Hát annyira azért nagyonis elevenek bennem azok az emlékek, hogy azóta ugyancsak gyűlölöm a férfiakat, emiatt is nem tiltakoztam amikor Elléni és Davume felajánlották, hogy bevezetnek a női szerelem gyönyöreibe!

És ebben a pillanatban olyasmi történt, amire igazán nem számított senki sem! Mert most valóságos velőtrázó sikoly zengette meg a „barlangot”. Női hang sikoltott.

—Prax! Prax! Te vagy az?! Nem, ez nem lehet, nem igaz, el sem akarom hinni!

Természetesen mindenki a hang irányába fordult. S íme, ott ahol a folyosó (vagy barlang, vagy alagút, mindegy hogy nevezzük) enyhén elkanyarodott, ott egy nő állt, aki valóságos dicsfénybe volt öltözve, mert fején sapka vagy fejék helyett egy Napocska trónolt, de jóval nagyobb Napocska mint hőseinké, ennek jó fél méteres tüskéi voltak, s fénye ily módon szinte glóriaként övezte a nő fejét, de még felsőtestét is. Alig lehetett az arcába pillantani.

Prax mégis megtehetette, mert most döbbenetesen emelkedett fel ültéből, de csak félig, mert azután még döbbenetebben pottyant vissza, úgy elernyedtek izmai a meglepéstől.

—Döll?! Te vagy az, Döll?! De hiszen ez lehetetlen! Mit keresel te itt, hogy kerülsz ide, és egyáltalán... hiszen te, izé... meghaltál, eladtak...

—Eladtak, meghaltam, feltámadtam! De te mit keresel itt Prax, és kik ezek itt körülötted?! - azzal a nő közelebb lépett hozzájuk. Ekkor vették csak észre, milyen furcsa a ruhája: nincs is rajta tulajdonképpen ruha, csak valami levélféleségek tapadnak szorosan a testére, rugalmasan követve izmainak minden rezdülését, moccanását. Nagyon furcsa látvány volt ez, mintha volna is ruha a nőn, de mégsem!

—Nem, nem tudom elhinni hogy ez igaz, és téged itt talállak! - és a nő bizonytalanul tördelte a kezét. —Élsz valóban, vagy álmkép vagy csupán?! - azzal óvatosan kinyúlt, s megérintette a még mindig döbbenten bámuló Prax fejét. Majd mert érezte hogy keze valóságos anyagot tapint, meg is simogatta, előbb még mindig óvatosan, majd egyre hevesebben, azután lehajolt és meg is csókolta Praxot.

—Ehmm... Már bocsánat hogy megszólalok, de a néni talán Prax szívyszerelme tetszik lenni, aki pár éve elment bébicsősznek külföldre, és azóta sem került elő?! Akit eladtak bordélyba?! - szolt közbe érdeklődve Dizi.

—Igen, ez pontosan így történt velem, csak azon csodálkozom, hogy ezeket az igazán intim magánügyeket Prax elmesélte másnak is, sokaknak úgy hallom, mert ez igazán nem volt szokása!

—Ha te tudnád mikén mentünk eddig keresztül, nem csodálnád! - szólalt meg végre Prax.

—Halljuk hát, úgyis kérdeztem már azt hiszem, hogyan kerültél ide a többiekkel! - kérdezte Döll.

—Nem, nem, előbb én akarom tudni, hogy te hogy kerültél ide! - ragaszkodott ehhez Prax.

—Ó, hát az nagyon hosszú történet...

—Nem baj, kezdj csak bele! És egyelőre hogy rövidítsünk, kezdheted onnan, hogy meghaltál. Az ezelőtti részek pillanatnyilag nemigen érdekelnek.

—De drágám, mintha nem is örvidenél nekem!

—Hogy is ne örvidenék, de idefigyelj, kimondom nyíltan: épp az imént beszélgettünk arról, mennyire valószínűtlen ez az egész hely: átkerülünk váratlanul egy másik bolygóra, ahol van levegő, teli minden kiváló csemegékkal, van hordozható sőt önjáró világításunk is, s erre mindjárt még sokkal valószínűtlenebb dolog történik: megjelenik a rég elveszettnek hitt szerelmesem, aki nem is akármit állít, hanem azt, hogy ő ráadásul nem is repülőgéppel érkezett mint mi, hanem csak úgy feltámadt! Idefigyelj, ha elharapod is mindjárt a torkomat, de kimondom: én inkább arra gondolok, hogy te ennek a bolygónak valami őshonos lakója vagy, aki holmi fufanggal felvette Döll alakját, s be akarsz csapni!

—Ugyan miért tennék én ilyesmit! - képedt el a nő.

—Mit tudom én, például hogy megehess!

—Kedvesem, sosem voltam nagy véleménynyel az eszedről, de ez azért túlzás! Ha én holmi itteni szörnyeteg volnék, bizvást megehetnék efféle fáradságos cselvetések nélkül is! Különbén meg csak tessék, kérdezz bátran bármit amit csak te és Döll tudhattatok, megfelelek én neked akármire is!

—Felesleges. Akkor sem hinnék neked.

—Miért?

—Mert ugyan honnan máshonnan is ismerhetted meg Döll alakját, ha nem abból, hogy kiolvastad azt az agyamból, az emlékképeimből! Ha meg arra képes vagy, nyilvánvaló, hogy a közös emlékeinket is kiolvashattad!

—Ha ekkora lenne a hatalmam, akkor, ismétlem, nem szorulnék rá a cselvetésekre!

—Nem tudom a szándékaidat, de nem is érdekel: én nem vagyok szörnyeteg, tehát nem is ismerhetem ki azok gondolkodásmódját és indítékaikat!

—Azért én szívesen meghallgatnám a hölgy magyarázatát! - szólalt meg a professzor.

—Semmit nem akarok eltitkolni, habár jogosan lehetnék én is bizalmatlan, mert nekem is furcsa, hogy váratlanul Praxszal találkozom, pláne hogy ő meg nem bízik bennem! -

válaszolta a nő. —Mégis elmondok mindent amit tudok, attól tartok azonban, hogy sajnos nem sokat mondhatok! Kimentem bébicsősznek, s kiderült, hogy egy leánykereskedő banda áldozata lettem. Bordélyba zártak, s mindenféle kínzásokkal kurvázkodásra kényszerítettek. Ez így ment több évig, végül aztán úgy szabadultam csak meg, hogy nemi beteg lettem. Nem is akárhogyan, gyógyíthatatlanul!

—Csak nem... csak nem SZIHTE-s vagy?! - kiáltott fel Prax.

Az hogy SZIHTE, egy betűszó volt, s ezt jelentette: SZerzett ImmunHiányos TünetEgyüttes. Aki ezt megkapta, biztos halálra volt ítélve néhány éven belül.

—De bizony, épp azt kaptam el valamelyik pasasomtól! És csak abból jöttek erre rá a rabtartóim, hogy már rút nyirokdaganatok nőttek a nyakamon, meg néhány más részemen is. Akkor betuszkoltak egy autóba, kivittek messzire, a sivatagba, kilöktek oda, még láttam hogy egyikük egy nagy pisztolyt emel rám, egyenesen bele a képembe...

—És azután? - kérdezte izgatottan Kirelli.

—Azután semmi. Azután csak nagy fényességet láttam egy pillanatra, fájdalmat semmit nem is éreztem, csak azt hogy fekszem, s valaki mintha költögetne. S amikor kinyitottam a szememet, ezen a helyen találtam magamat! És egy fiatal fiú költögetett, aki a legteljesebb mértékben embernek nézett ki, épp csak éppoly levélruhába volt öltözve, mint most én is. És később az is kiderült, hogy nemcsak nem haltam meg, vagy legalábbis feltámadtam, de még teljesen egészséges is vagyok, nyoma sincs rajtam a SZIHTE tüneteinek!

—Várj, várj, ne szaladj előre annyira - kérte őt Daddi - azt állítod hogy itt rajtad kívül és rajtunk kívül akadnak még más emberek is?!

—Mi az hogy!

—Hányan?

—Azt nem tudom, mert ez egy elképesztően nagy nem tudom micsoda, ez a hely, de az a csoport ahova kerültem, áll legkevesebb egy tucatnyi főből, de vannak errefelé olyanok is, akik nincsenek is állandóan velünk, csak kóborolnak erre meg arra, elvégre nem is szorulnak rá senkire, mert élelmet találnak maguknak akárhol is!

—Na, ez így kissé túl zavaros nekem! Vigyünk rendet ebbe a káoszba! Ki volt az a fiú, aki felkeltett téged?

—Hát egy fiatal srác, olyan tini-féle, nem sokat tudok róla, alig többet, mint hogy a neve Dógen, és...

—Tessék?! - kiáltott fel szinte sikoltva Dizi.

—Dógen. Szóval miután felkeltett...

—És, izé, hogyan nézett ki?! Azaz, hogyan néz ki, mert ugye él még?!

—Miért is ne élne, és hát mit mondjak, olyan csupasz képű, se bajusza, se szakálla, csinos fiú, de hát most hogy mondjam el, hogy miként néz ki, nincs fénykép nálam!

—És ő is úgy került ide mint te?! - kérdezte heves érdeklődéssel a hangjában Dizi.

—Igen, azt mondta, hogy majdnem belefulladt egy tóba, azaz, lehet hogy ténylegesen is belefulladt, de azután...

—Ő lesz az! - pattant fel Dizi-1. —Merre találom?!

—Nem tudom, valahol nem messze kell lennie, de vigyázz, mert itt könnyű ám eltévedni!

—Állj csak meg Dizi! - rántotta őt vissza a karjánál fogva az egyik Nili. —Ha jól sejtem ez a Dógen valami régi szívszerelmed lesz, de nem árulnál el nekünk kissé többet róla?!

—Ugyan mit, na de jól van, figyelj rám mert rövid leszek, meg akarom őt találni: amikor az az eset történt velem, tudod, amikor Diki kiszabadított, azután nem engedték Dógen szülei, hogy velem találkozgasson a fiú, mert ugye már nem voltam szűz...

—De várj csak, miért volt ez olyan fontos, hiszen te akkor még nagyon kicsi leány voltál, ugye nem akarod azt állítani, hogy már akkor is komolyan udvarolt neked valaki?!

—De bizony! Tudom hogy ez szokatlan, de nagyon hevesen szerettük egymást! És ez annyira komoly volt, hogy a szülei hiába tiltották tőlem Dógent, rendszeresen megszökött hozzám, mert ő azután is látni akart hogy az az ocsmányság megesett velem, na és ekkor a

szülei elküldték őt egy bentlakásos iskolába a világ túlfelére, de megtudtam később hogy Dógen ott egy hetet sem töltött, mert öngyilkos lett, beleugrott a mély kerti tóba! Na de ha most itt van, akkor látni akarom! - és Dizi-1 eliramodott a messzeségbe. Követte őt valamennyi másik Dizi is.

—Hé, és ha meglelitek, melyikteké lesz a fiú?! - kiáltotta utánuk Daddi.

—Te hülye, még zseninek nevezed magadat?! Természetesen első dolgunk lesz őt is klónozni! - kiáltotta vissza neki futtában valamelyik Dizi.

—Ami itt megy, az nem más, mint a valószínűtlenség komédiája! - sóhajtott Daddi.

—Na de legalább a mi esetünk egészen más: velem nem ezen az idegen bolygón találkoztál! - nevetett rá Nili-7.

—Az igaz, de ne feledd: már annak is fölöttébb csekély az esélye, hogy mi ketten ugyanazon a napon ugyanarra a repülőgépre szálljunk! Különbben meg áruld el nekem: miért akartak téged épp a szabadulásod előtt pár nappal egy másik börtönbe átszállítani?

—Csak mert beindult valamiféle átnevelő program, aminek keretében a szabadulás előtt álló elítélteknek megpróbálnak a pszichológusok a lelkükre beszélni az utolsó néhány napban, hogy el ne kövessék ismét a bűneiket, miután kijöttek a sittről!

—Hm... Mindenesetre én már az összekerülésünket a repülőn, igen, azt is nagyon csekély esélyűnek tartom! Na de halljuk Döllt... már ha ő valóban az igazi Döll... hányan vannak és kicsodák még itt rajta kívül emberek, talán bizony itt van mindegyikünk régi szívszerelme is?!

—Hát erre bizony hogy is válaszolhatnék, azt sem tudom kik vagytok!

—Jó, akkor meséld el, miként is éltek!

—Sok mindent nem mondhatok: eszünk, alszunk, szeretkezünk... Végéreis mi mást tehetnénk, igazán semmire nincs gondunk!

—Ha szeretkeztek, szültök is, vagy nem? - kérdezte a professzor.

—Hát igen, ez is előfordul néha, de nem túl gyakran. Mindenesetre akad néhány olyan gyermek, akinek már ez a világ a szülőhazája. Elárulom azt is, mert igazán nem óhajtok semmit sem eltitkolni, hogy valamiért úgy adódik, hogy legfeljebb minden tizedik szülésre sikeredik fiút szülni!

—Te szültél már? - kérdezte tőle Prax, nem kevés féltékenységgel a hangjában.

—Mit érdekel az téged, ha titkos szörnyetegnek tartasz?! - kérdezte csípős hangon a nő.

—Hát mert izé... mi van, ha mégsem vagy az...

—Na jó, lásd milyen rendes vagyok veled: elárulom, hogy én még csak nem is szeretkeztem amióta ide kerültem! Pedig biztattak sokan, mert csinos vagyok! Csakhogy én úgy vagyok ezzel, hogy mióta bordélyba kerültem, igencsak megundorodtam ennek már a gondolatától is! Én csak veled akarom ezt... már ha hajlandó leszel rá, és nem félsz tőle, hogy közben kiszívom a véredet! - és játékosan megharapdálta Prax nyakát.

—És nem próbálkoztatok meg a technika kifejlesztésével? - kérdezte Daddi.

—Ugyan már, most ugratsz, ugye?! - kérdezte a nő.

—Miért is ugratnálak, ha én kerülnék egy idegen bolygóra, első dolgom ez lenne!

—Akkor tessék, máris kezdhetsz bele, hiszen javában egy idegen bolygón vagy! Csakhogy nem jósok sok sikert neked. A technikához ugyanis alapanyagok kellenek! De te itt még követ sem találsz sehol, nemhogy vasat vagy más fémet! Sőt, nincs energiaforrás sem! Még tüzet sem tudsz gyújtani!

—Hát ez azért már túlzás, végülis fa van épp elég bőségben...

—Az akad, az igaz. De először is: kockázatos az ügy, mert mi van ha elharapódzik a tüzed, s az egész mindenség lángralobban?! Másrészt megnyugtatlak, mert ez nem történhet meg. Volt hogy becsapódott nem messze tőlünk egy meteor. Nos, törtek az ágak hogy jobban sem kellett, s valóban fellobbantak tüzek a meteor nyomában. Égtek is körülbelül két percig. Tovább nem, mert mindenfelől spriccelt a gyanta a sérült szárból, s ez valami olyan gyanta lehetett, hogy azonnal elfojtotta a tüzet! De ha most arra gondolsz hogy akkor

készítsünk szerszámot a gyantából, el kell kedvetlenítselek: néhány nappal az eset után a gyantás végű faágak egyszerűen... nos, nem letörtek, hanem inkább mint a gyík farka, meghatározott helyeken leválasztódtak a fa többi részéről, s a mélybe hullt az egész sérült rész! Gyantával együtt! S varázslatos gyorsasággal regenerálódott az egész sérült erdőrész! Szóval, igazán nem tudom, hogy ugyan miből akarnál te itt holmi nemhogy fejlett, de akár egészen kezdetleges technikát is kialakítani!

—És nem kell félnetek szörnyetegektől? - érdeklődött félénken Szipi.

—Amennyire én tudom, ehelyütt a legislegveszélyesebb élőlény ő – mutatott Napocskára Döll – mert ha megütik, nagyon megnyomorgatják, vagy akárhogyanis de bántják, akkor nagyon erősen képes felvillanni, ettől úgy elkezd káprázni az ember szeme hogy sokáig mit sem lát, s ezalatt ez a helyes kis lény el tud menekülni.

—Napocska. Mi úgy hívjuk. - bólogatott Litti-3.

—Legyen akkor Napocska, bár én Fényecskének neveztem el... És arra is képes, hogy nagyon felforrósodjon, bizony, annyira is akár, hogy hólyagot égessen az ember kezére. De elárulom hogy egyiket sem szokta: ha nem tetszik neki valahol, többnyire egyszerűen kialszik az összes fénye, és a sötétségben elszelel! Valamiképp ő a sötétben is képes látni, de mi emberek bezzeg nem, aztán csámboroghatunk a folyosókon amíg találunk egy újabb, meg nem haragított Fényecskét! Azaz Napocskát.

—És miért követ ez bennünket?

—Nem fogod elhinni: egyszerűen szereti az emberek hangját hallani! Főleg azt szereti, ha füttyürészünk, vagy zenélünk.

—Ugyan mivel zenélhetnétek, nincs itt semmi zeneszerszám! - nézett nagyot Drex.

—A gondolatainkkal zenélünk. - felelte huncutul mosolyogva Döll.

—Na hülyítsd az öreganyádat! Kizárt hogy Napocska hallaná a gondolataidat!

—Ő nem is. Ellenben ez a fa, ez nagyonis! - azzal Döll rátette a két tenyerét a folyosó oldalára, behunyta a szemét, és a következő pillanatban máris megtörtént a csoda: felharsant a zene! Valahogy a folyosó egész fala kezdett el csengeni-bongani, egyszerre több hangszer szólt, s hőseink fel is ismerték a zenét, egy néhány évvel ezelőtt nagyon népszerű sláger szólalt meg, bár nem tökéletesen, néhol kimaradtak belőle hangok, másutt mintha cifrázva lett volna, s itt-ott az ütem sem stimmelt. Tényleg úgy hangzott tehát, mint ahogy arra valaki emlékezne.

—Egyszerűen lejátssza nekem a fa azt a zenét, amire gondolok. - mondta Döll, s amint megszólalt, a zene is abbamaradt. —Különb en nem is vagyok valami nagyon tehetséges ebben, sokan vannak, akik egyszerre akár tíz szólamra is kiválóan emlékeznek, ők sokkal szebb koncerteket adnak! S ha azt hiszitek ez amiatt van mert holmi idegen lény vagyok, próbáljátok csak ki nyugodtan! Nektek is kell hogy sikerüljön!

Ki is próbálták. Sikerült valóban. S e koncertezést Napocska nagyon élvezte, ott ugrabugrált körülöttük, s úgy villódzott a fénye, hogy egy tűzijáték sem lehetett különb.

—Esetleg megpróbálhatnátok lemászni a talajra, ott már csak kell legyen holmi ásvány, amiből lehet fémeket olvasztani! - tűnődött Daddi a nagy zenélés vége felé.

Ám ezen a beszéden Döll csak nevetett.

—Akadt köztünk valaki, aki megpróbálta. Négy hónapig mást sem csinált, csak naponta több mint tizenhat órán át ment lefelé a csigalépcsőkön. Nem ért le a talajra. Felmásznia vissza hozzánk természetesen már jóval tovább tartott.

Daddi azonnal számolni kezdett.

—Két kilométer per óra sebességgel számolva, naponta tizenhat órán át, az annyi mint harminckét kilométer, ez szorozva százhusz nappal, az 3840 kilométer! S bár az eredmény nyilván nem teljesen pontos, mert biztos nem mindig ment az illető ugyanekkora sebességgel lefelé, de eszerint nyugodtan úgy tekinthetjük, hogy a talaj több mint háromezer kilométerre van a lábunk alatt! El nem tudom képzelni, ez miként lehetséges!

—Jó lesz vigyázni ha kimegyünk a gallyak felszínére, mert itt aztán jókorát lehet pottyanni... - humorizált a professzor.

—Semekkorát sem lehet pottyanni. - hűtötte le a „lelkesezését” Döll.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ezt is kipróbáltuk. Többen is. Én magam is. Bánatomban hogy úgy megaláztak a bordélyban, meg hogy semmi reményem nem volt a hazajutásra, öngyilkos akartam lenni. Leugrottam a mélybe.

—És? - kérdezte izgatottan Daddi.

—És, nos, egy darabig természetesen zuhantam ahogy arra számítottam is, aztán, nem is sokára, nekiütköztem valaminek. Egy liánféleség volt az. És nem ütött meg, mert azonnal rámtapadt, de ennek ellenére továbbra is zuhantam, a lián meg, hogy is mondjam, nyúlni kezdett, mintha egy gumiszalag végére lettem volna kötve, egyre csak nyúlt és nyúlt, végül abba is maradt a zuhanásom, ott lógtam a végén, ekkor hirtelen elengedett a lián, megszűnt a rámtapadása, nem tudom miért, s ekkor én zuhanni kezdtem tovább, de azt még láttam hogy a lián mint az elengedett csúzlígumi, örületes sebességgel visszapattan, én meg alig zuhantam pár métert, ismét elkapott egy másik lián, s ez így ment tovább, egymás után sokszor, végül amikor az utolsó lián elengedett, alig egy méterre voltam egy faágtól, arra estem rá. Aztán mászhattam vissza fáradtságos munkával a többiekhez!

Mire a nő befejezte e szavait, hangos láрма hallatszott a folyosó mélye felől, majd beözönlött hozzájuk a rengeteg Dizi, közrefogván egy csinos fiatalembert. Mint kiderült, ő volt az a bizonyos Dógen, Dizi gyermekkori szívszerelme. És vagy ez a Dógen is holmi gondolatolvasó szörny lehetett, vagy az igazi Dógen, mert mindegyik Dizi esküdözött, hogy olyan eseményekre emlékszik kettőjükkel kapcsolatban, amit csakis az igazi Dógen tudhat!

De nem csak a Dizik és Dógen jöttek, hanem jó két tucat másik ember is, teljesen ismeretlen egyének, két-három férfi, a többi nő, akadt három kisgyermek is, nem nagyobbak mint öt-hat év, és mind fura levélruhákban voltak. Elmondták, hogy ők csak amiatt jöttek, mert meg akarták ismerni új társaikat. Mert ez nekik tiszta szórakozás, erre-felé ugyanis bár könnyű, gondtalan és kellemes az élet, de nem igazán izgalmas! S főleg most milyen érdekes ez, hogy ennyi sok példány van mindegyik új jövevényből!

—Csendet! Csendet kérek! - kiabálta túl a zsivalyt a professzor. —Vigyünk egy kis rendet az ismerkedésbe! Melyikötök van itt a legrégebben?

—Azt hiszem én. - felelte egy tizenhatévesnek látszó ifjú.

—Hány éve?

—Ezt nehéz megítélni, mert akárhogy igyekeztem is rendesen számolni a napokat, de újra meg újra összekevertem! Végülis itt semmi sem mutatja az idő múlását! Mindenesetre a legcsekélyebb kételyem sincs afelől, hogy bőségesen több mint ezeröt száz éve itt vagyok!

—Micsoda?! - álmélkodott mindenki.

—Tudtam hogy nem fogjátok elhinni, de másokat is megkérdezhettek, s mind ugyanazt fogják mondani, hogy itt aki idekerül, az rendkívül lassan öregszik.

—De hiszen még most is alig látszol tinédzsernek!

—Tudom, de higgyétek el, sokat változtam azóta: amikor idekerültem, akkor voltam ugyanis pontosan tizenegy esztendő! A születésnapomon derült ki, hogy én nem is apámtól vagyok, mert anyám, a grófnő, megcsalta őt a főlovászmesterrel, erre apám természetesen azonnal kivégeztette őt is, a lovászmestert is, engem meg csak úgy simán lelökött a várfalról. Én meg zuhantam, zuhantam, sikoltoztam, ijedtemben a szemem is behunytam, majd azt éreztem hogy elkapja a derekamat valami... erre kinyitottam a szememet, s azt láttam hogy egy indán lógok... így kerültem ide.

—De akkor te valamikor a középkor folyamán érkeztél – mondta a professzor – akkor te nem is ezt a nyelvet beszélted mint mi most!

—Teljesen igazad van, uram, de folyamatosan jöttek emberek, évente két-három új arc mindig felbukkant, s tőlük volt alkalmam megtanulni az új szavakat.

—Hm... Az mindenesetre nem rossz hír, hogy lassan öregszünk itt! Nekem már nincs is nagy kedvem elmenni innen! - közölte velük Elléni.

—De ha évente jönnek ketten-hárman, akkor sokkal többen kell legyetek! - nézett végig rajtuk Aísa.

—Ez úgy van – magyarázta meg nekik Dógen – hogy itt nincs szervezett társadalmi rend, csak anarchia. Mindenki megy amerre akar, mert úgyis talál élelmet bőven. Nem csak azt amit itt körülöttetek láttok, rengeteg más mindenféle is akad. Tehát mindenki megy hol erre - hol arra, amerre úri kedve tartja! Nincsenek sehol nagy embertömegek, sőt, hetekig lehet köszálni úgy, hogy senkivel nem találkozunk, mert ez akkora nagy világ!

—És mi lesz az ürüléssel? - tett fel egy kényes részletkérdést kíváncsian Davume.

—Vannak bizonyos bogárféleségek, amik megeszik. De a fa is beszívja valahogy magába, úgy tapasztaltam. Sőt, Napocska is szereti, csemege neki. - vont vállat Döll.

—Ezek után mindenesetre biztosak lehetünk benne, hogy túléltek az ugrást Szodocsék. - mondta a professzor.

—Mi közük van nekik az ürülék sorsához?! - értetlenkedett Aísa.

—Ahhoz semmi, de ahhoz nagyonis, hogy az ugrásba még ejtőernyő nélkül sem haltak volna bele! Tehát élnek, és él Tinga is.

—Hacsak Diki fel nem falta... - rebtent meg Dizi szeme.

—Eh, ha Diki nem szörny, nem eszi meg, de ha szörny mert neked van igazad, akkor sem! Mert az esetben Diki annyira szörnyűséges szörnyeteg, hogy mint az illik is az igazi szörnyekhez, élvezi ha vadászhat. Tehát nem szereti ha elébe vetik az esélytelen prédát. Lám, rajtad és a többi rablányon is megkönyörült akkoriban, elengedett benneteket, holott kezdhette volna simán veletek is a felfalást, de nem tette!

—De csak amiatt, hogy a rendőrök miránk gyanakodjanak öhelyette!

—Ugyan már, szerintem magasan tojik a rendőrségre, hogy nyersen szóljak! Véleményem szerint egy olyan lény, akinek a szépségideálja az, hogy emberi belekkel díszíti fel a szobacsillárt, az nemcsak nem fél a rendőröktől, de egyenesen élvezné, hogy megküzd velük! Szerintem Tingának kutya baja, már természetesen csak akkor, ha túléli a lövéseket! Mindenesetre nem hinném, hogy épp Dikitől félnie kéne!

S ekkor Daddi, aki már jóideje tűnődve ült egyhelyben, váratlanul így szólt:

—Már tudom, hol vagyunk. No nem a pontos galaktikus koordinátákat, de legalább nagyjából tudom, hogy miféle hely ez! Bár bizonyos részletkérdések, bevallom, még mindig homályosak előttem.

—Halljuk! - vezényelte a professzor, és mindenki rögvést elhallgatott.

—Nos, ha abból indulunk ki, hogy nem álmodunk...

—Igen, induljunk ki abból! - kotyogta közbe Taszucsi.

—Az esetben teljesen elképzelhetetlen, hogy bármi olyan fa létezzék, aminek az alja megtartja egy sokezer kilométer magas monstrum törzsét, még akkor is, ha az nagyrészt üreges! Ilyen egyszerűen nincs! Ilyen fa csak akkor létezhet, ha egyáltalán nincs is alja, ami el kéne viselje e szörnyű nagy súlyt. Vagyis az lehet hogy e fák itt körülöttünk lefelé egyre szélesednek, de az is biztos, hogy sehol nem érintkeznek a talajjal. Ez viszont csakis akkor lehetséges, ha nincs is talaj. Nem lehet talaj, mert azonnal szétlapulna a ránehezülő fa törzse. Tehát: e bolygónak nincs talaja. Ha viszont nincs, akkor nem is bolygó!

—Úgy érted hogy ez a sok izé csak úgy lebeg szabadon a világűrben?! - meredt rá ámultan a professzor.

—Majdnem. Mert azért ne feledjük, hogy nincs körülöttünk súlytalanság, továbbá e vegetáció valahonnét energiát kell merítsen! Na már most, azt nekem senki be ne mesélje, hogy annak a távoli galaktikának a híg fénysugárzásából fejlődik! Lehet hogy azt is felhasználja, de a fő energiaforrása sokkal dúsabb kell legyen! S meg is mondom mi az.

—Nos?

—A gravitációs energia! Ez az egész miskulancia szerintem nagyon lassan, de kering egy gravitációs tömegközéppont körül. Nem önmaga alkotja e középpontot, az valami más lehet, például egy Fekete Lyuk...

—Na ne! - kiáltotta a professzor.

—De igen!

—Miért nem csak úgy szimplán egy csillag?

—Mert ha annak teljes gömbfelületét tőle bizonyos távolságra beborítaná e kozmikus vegetáció, akkor felfogná annak teljes sugárzását. Csakhogy annak energiája idővel ki is kéne hogy jöjjön belőle, de ugye itt nincs olyan forróság, hogy feltételeznénk, hogy belül ezt a mindenséget egy csillag melegíti?! Egy csillag úgy felmelegítené e növénytenger belső oldalát, hogy elégne.

—Akkor is ha kis csillagról van szó, és távol van tőle? - kérdezte Elléni.

—Akkor is. Energia nem vész el! Minden energia amit a csillag kisugároz, eljutna e növény szőnyeg belső oldalára idővel, s ott felhalmozódna, aztán áttörve e növényzet vastagságán, a világűrbe jutna. De itt a külső oldalon ahol vagyunk, nincs nagy sugárzási veszteség. Tehát belül nem lehet egy csillag.

—Naná, csak fekete lyuk! - gúnyolódott Elléni.

—Igen, az lehet, az ugyanis nemhogy sugározna, de éppen elnyelni igyekszik! Úgy képzelem, hogy e kozmikus hínártenger a lyuktól jókora távolságra van, azt teljesen körbeszővi, és lassan ugyan, de kering körülötte. Energiát úgy nyer, hogy ha valami a lyukba akarna esni, az előbb keresztül kell hogy törjön e növénytengeren. Eközben rombol ugyan, de rombolása közben munkát végez, leginkább úgy, hogy esése közben rátapadnak a liánok, amik direkt e célra fejlődtek ki, e liánok megnyúlnak, közben lassítják a zuhanó testet, mert csökkentik annak sebességét, kinetikus energiáját, ami bennük a liánokban rugalmassági energiává alakul át. Amikor a lián több rugalmassági energiát már nem képes tárolni, elengedi a zuhanó testet, ami esik tovább, közben más liánok tapadnak rá, a rugalmassági energiával feltöltött lián meg visszanyeri eredeti formáját, eközben a nyert rugalmassági energia kémiai energiává alakul át benne, s ez táplálja a növényt! Gondolom, e növényzet belső, lyukközeli oldalán különlegesen vaskos és hosszú liánok csünghetnek, hogy a zuhanó testek minél több kinetikus energiáját legyenek képesek levadászni!

Végül a test, például meteorok, de akár kisbolygók is, belezuhan a fekete lyukba, de lényegesen lassabban mint egyébként esett volna bele, mert energiáját jórészt átadta már a lyukat övező növényzetnek! Továbbá, amikor a lyuk elnyel egy testet, aközben különböző sugárzások szabadulnak fel onnan, gondolom ezeket is elnyelik a növények. Sőt, a fekete lyukba nemcsak makroszkopikus testek zuhannak bele, hanem sugárzások is, feltételezem hogy ezeket is elnyelik a növények, minden bizonnyal e célt szolgálhatják ezek a vaskos külső levelek, melyek egyikén landolt a repülőgépünk!

—Na ugye hogy az sem zuhant le! - mondta Drex.

—Még nem, de csak mert gondolom nagyon kicsi, s lassan is jött, s e növényzet gyorsabb és nehezebb meteorok elkapásához van szokva! De idővel okvetlenül le fog zuhanni. Vagy, ezt sem tartom lehetetlennek, felszívja az anyagát! Végülis valahonnét tápanyagot is kell merítenie! Azt hiszem a lyukba épp csak azok a nagyon nehéz anyagdarabok esnek, amiket a növény nem tud visszatartani. Ezekről elnyel annyi energiát zuhanás közben, amennyit csak tud a liánjaival, majd a tárgy belepotyog a lyukba. A kisebb meteorok azonban sosem esnek oda bele, mert lefékezi őket a lián, elnyeli a mozgási energiát tőlük, s amikor megálltak, akkor felszívja, megeszi őket valahogyan! S ebből lesz az új növények alapanyaga! Szerintem ez a sors vár a repülőgépünkre is.

—A kurva életbe! - sápadt el Prax.

—De hát én úgy tudtam, egy ilyen fekete lyuk nagyon kicsi! - mondta Davume.

—A lyuk maga nem is nagy, talán csak néhány kilométer átmérőjű, de nem ajánlatos közel menni hozzá! Végülis egy egykori csillag teljes anyaga benne van, s az a csillag ifjúkorában

akár százszor akkora is lehetett, mint a mi egykori Napunk! De ha csak akkora volt is... nos, még ezesetben is ha jól számolom, legkevesebb százötvenmillió kilométerre kell legyünk tőle, mármint egykori felszínétől, e növénytenger elérhet a csillag egykori kronoszférájáig, de beljebb nem, mert veszélyes lenne nagyon megközelíteni a Lyuk határát, azt a zónát tehát, ahonnan nincs visszatérés... na már most, ez azt jelenti hogy ez igazán jókora világ, mert tegyük fel, háromszáz kilométer per órással sebességgel kezdünk el zuhanni nyílegyenesen a lyuk középpontja felé! Ezzel a sebességgel átszelve a növényzet százötvenmillió kilométeres vastagságát, az jelent valami... izé... ha jól számolom, úgy nagyjából 57 évet, de úgy ám, hogy a nap mind a huszonnégy órájában egyfolytában repülünk! És 300 kilométer per órással sebességgel! Egészen nyilvánvaló, hogy a pasas aki elindult gyalog az úgymond „talaj” felé, nem járhatott sikerrel! Itt tényleg csillagászati távolságokról van szó! Szóval ajánlom figyelmetekbe hogy úgy tévedjete el, hogy még akkor sem valószínű hogy visszatálatok, ha húszezer évig éltek! Elvégre ha nem 300 kilométeres óránkénti sebességgel megyünk a lyuk felé, csak hárommal, ami gyalogostempó, s már úgy is sietős, az akkor nem 57, de 5700 évet jelent, mire odalentre érkezünk! És még ennél is több valószínűségben, mert ugyan ki az, aki naponta huszonnégy órán át egyfolytában csak gyalogol?! Ha pedig napi nyolc órással gyaloglást számolunk, az máris megháromszorozza ezt az időtartamot, tehát 17100 évbe telik, míg valaki eljut fentről le! Ellenkező irányba nyilván sokkal tovább tart, mert felfelé menni mindig fáradtságosabb, mint lefelé! Tehát ha ezentúl mindenki húszezer évig él, akkor sem lehet meghódítania ezt a világot, mert egész élete csak arra elég, hogy a legkényelmesebb irányba, lefelé, eljusson egy ponton e világ egyik végéből a másikba! Sőt, most valószínűleg nagyon szerényen számoltam, mert azt vettem figyelembe, ha e fekete lyuk szülőcsillaga akkora méretű volt mint a mi Napunk, holott annak legalább háromszorosa kellett legyen, annál kisebbekből ugyanis nem lesz fekete lyuk! S ez máris megnöveli a körülötte lehetséges életzóna méretét! S még az is lehet hogy az eredeti csillag százszor vagy ezerszer akkora volt!

—Na, most már mindenesetre bölcsőbbek vagyunk. - sóhajtotta Litti-1.

—Nem egészen – rázta a fejét épp maga Daddi – mert azt még mindig nem tudom, miként kerültünk ide mi, meg ők – mutatott a többi emberre – s mitől ennyire emberbarát ez a hely! Márpedig szerintem épp ezek a leglényegesebb kérdések!

—Tudjátok mit, engem ez pillanatnyilag nem érdekel, én bizony megyek a klóngéphez, és lemásoltatom Dógent pár példányban, hogy mindegyikünknek jusson belőle! - kiáltott Dizi-10.

—Jó, akkor én meg csináltatok Daddiból és a professzorból néhány példányt, mert nagy könnyelműség, hogy épp a legokosabbakból legyen csupán egyetlenegy! - mondta Nili-2.

Az érintetteknek tiltakozni sem maradt idejük, máris közrefogták őket a nők, s terelték mindegyiküket kifelé, a klóngép irányába.

—Kellott volna Tingából is néhány tartalékpéldányt gyártani! - mondta félig tréfásan, félig szomorúan Elléni.

—Hiszen én nagyon biztattam őt erre, de valamiért nem akarta... - sóhajtotta Litti-1. —Bár – derült fel hirtelen az arca – van remény a túlélésére, mert egyre inkább hiszek benne, hogy ő sem ember! Amikor először találkoztunk a vattacukorfelhőkkel, Diki kijelentette, hogy nem tartja magát embernek, s olyasmit mondott Tingának, hogy ő, Tinga sem az! Nem tudom hogy ez igaz-e, de ha igen, hát akkor... - és várakozóan elhallgatott.

* * *

Tingának igazán fájt minden porcikája, amikor magához tért! És csodálkozott, mert ő is egy ág belsejében tért magához, körülötte vakító fényesség, amit egyszerre legalább húsz Napocska adott, de ő természetesen még nem tudta, mi az hogy Napocska. És már azon is csodálkozott, hogy egyáltalán magához tért. Elvégre azt tudta, jócskán szétlőtték a testét,

nem is egy lövést kapott, sőt, bár később elájult, de arra világosan emlékezett, hogy elájulása előtt az az örült Diki vele együtt beleugrott a borzasztósaágosan mély ismeretlenségbe a levél pereméről! Igazán illett volna ezek után meghalnia, ha nem a lövésektől, hát úgy, hogy halálra zúzza magát! Még ha nem is a talajon lottyad szét a feje, de legalábbis egy ágon! Az is épp elég kemény ehhez!

Szó sem volt erről. Tagadhatatlanul élt, még ha nagyon gyengének is érezte magát, s fájt is az oldala. Ellenben amikor lenézett magára, akkor látta hogy ha meztelen is emberi értelemben, de nem az tündérileg: szinte semmi sem látszik belőle, mert be van kapcsolva a fényruhája!

Mellette pedig ott ült a szintén pucér Diki. Épp csak hogy a kislány nem világított.

—Hol vagyok? Hogyhogy még élek?!

—Be lehet jutni a faágakba, mami! Itt vagy most, az egyikben, belül! - válaszolta Diki.

—De, izé... - és Tinga zavartan nézett körül - belémlöttek...

—Nem is egyszer! - bólogatott Diki. —De szerencsére a legtöbb lövedék átrepült rajtad, ami meg mégsem, azt kiszedtem belőled.

—Micsoda?! Megműtöttél?!

—Nyugodj meg anyuci drága, nem kellett hozzá belédvágnom! Csak úgy simán a seb fölé tartottam a tenyeremet, s máris repült kifelé a skuló onnan, mintha csak nyomták volna hátulról!

—Ugyan miért jött volna ki onnan?!

—Mert szerencsére acélmagvas lövedékek voltak, s még csak nem is ausztenites, hanem ferrites kristályszerkezetűek, így vonzotta őket a mágnesesség!

—Hogy *miféle* kristályszerkezetűek?!

—Ferritesek. Tudod anyuci, ez fémteni alapfogalom, azzal függ össze, miként helyezkednek el a vasatomok a kristályrácsban!

—Aha. Honnan tudsz te ilyesmiket?!

—Okos kislány vagyok, és kedvenc szórakozásom az olvasás.

—Még mindig nem értem, miféle mágnesességről beszélsz!

—A tenyereméről. Nemcsak okos, de különleges kislány is vagyok! Ha akarom, mágneses a tenyerem. Biztos láttál már fotókat, olvastál cikkeket olyan krapekokról, akik csak odaraknak egy villát vagy kanalat a testükre, s az odatapad, nem esik le! Vagy megsimogatnak egy kanalat, s erre annak elgörbül a nyele! Én is ilyen vagyok. Láttam még évekkkel ezelőtt egy ilyen tévéműsort, érdekelt, nekem nem megy-e, kipróbáltam, és sikerült! Most odatartottam a tenyeremet a sebeid fölé, s erre kiugrottak onnan a skulók; itt van mind melletted! - mutatta meg.

—Aha. És hogyhogy nem zúzódta össze, amikor leestünk?!

—Úgy, hogy a levelünk alatt olyan sűrűn nőnek a liánok mint egy dzsungelben sem jobban, ezekre estünk, aztán onnan már sikerült apránként behúzgálnom téged ide ebbe a faágba!

—És hogy mertél csak úgy leugrani a Semmibe?

—Úgy, hogy fel sem tételeztem, hogy alattam Semmi van! Nyilvánvalónak tűnt előttem, hogy azok a cukorfelhők valahol keletkeznek, s reméltem hogy az valami mocsárféleség, mert láttam egyszer egy képet egy mocsárról, amiből ködfelhőszerűség szállt fel! És bár nem mocsárba estünk, de igazam volt hogy bátor voltam, mert szerencsénk volt! Különben meg nem is nagyon volt választásom: hagytalak volna tán téged a lövöldöző rossz bácsi közelében?!

—Diki, nem hiszek neked! Ellentmondásosan beszélsz!

—Ugyan miért?!

—Mert egyszer úgy szólsz, hogy „rossz bácsi”, amit valóban mondhat egy magadkorabeli gyermek, egyszer meg olyan szavakat használsz, hogy „nyilvánvalónak tűnt előttem”, s így csak egy felnőtt beszél! Ki vagy te?!

—A te kislányod! - bújt hozzá Diki, de Tinga feljajdult.

—Vigyázz ha nem akarsz megölni, mert fáj minden porcikám!

—Hát akkor gyógyítsd meg magadat!

—Én?!

—Te hát! Nem lehet nagyon nehéz!

—Diki, kettőnk közül nem én vagyok a mágneses kezű csodalény!

—Naná, hiszen az egészen természetes, hogy valaki csak úgy fényt tud sugározni magából, mi?! - állt meg előtte csípőre tett kezekkel Diki, a nyeszlett kislány.

—Mégis, mire vársz, csodára?!

—Mi másra?!

—Ne dühösíts, amikor úgyis a halálomon vagyok!

—Mesebeszéd, amikor leugrottam veled, lehet hogy a halálodon voltál, de azóta egyre csak látványosan gyógyulsz!

—Csoda hogy nem érzem! - gúnyolódott Tinga.

—Ez nem csoda, ez figyelmetlenség! Emlékezz csak vissza: nemde a tüdődbe is lőttek?! Márpedig akinek a tüdejébe lőnek, az nem igazán képes azután beszélni, jó ha lélegezni tud egyáltalán! Te meg még vitatkozol is! Mi más ez, ha nem csoda?!

Tinga azonnal kikapcsolta a fényruháját, s lenézett a mellére. Azon sebesülésnek nyoma sem volt.

—Nyilván mégsem lőttek a tüdőmbe. - mondta aztán.

—Hogyne lőttek volna, magam szedtem ki onnan a golyót! - felelte Diki. —Csak aztán a sebed rekordsebesen begyógyult!

—S ezt hogyan láttad a fényruhám alatt?!

—Az csak akkor gyulladt ki, amikor magadhoz tértél; különben is, mi ez, vizsgáztatás?! Inkább szedd össze az akaraterődöt, s meglásd, akkor mindjárt gyorsabban gyógyulsz!

—Eh, nem vagyok én varázsló!

—Ugyan már, ki a varázsló, ha nem az, akinek fényruhája van?!

—Na jó-jó, elismerem kicsikém, szokatlan hogy valaki erre képes legyen, erre amire én, de tudd meg, hogy nem voltam ám mindig képes erre! S még ha netán képes is vagyok ezen felül más csodák művelésére is, de fogalmam sincs, hogy mire és hogyan!

—És ha elmesélnéd nekem, miként tettél szert erre a rendkívüli képességre, mit szólna hozzá, akkor hátha segíthetnék neked benne, hogy rájöjj még néhány hasznos trükkre! - kérte Diki sóvár hangon.

—Hát nézd, éppenséggel nem hinném, hogy érdemes volna eltitkolnom... - tűnődött Tinga.

—Na jó, hallgass meg akkor figyelmesen, de lehet ám hogy nem fogsz hinni nekem! - azzal belekezdett, s elmondta Dikinek, miként esett meg vele a találkozás a Hanggal az üres szobácskában.

—Hm... így már mindenestre érthetőbb a dolog... - mondta Diki tűnődve, s megpiszkálta kis pisze orrocskáját. Ezután hirtelen Tinga szeme közé nézett, igen elszántan, s így szólt:

—Egy biztos: most már kétségtelen, hogy ha akarod, semmi különösebb nehézségedbe nem kerülhet, hogy meggyógyulj, még hozzá pillanatokon belül!

—Na ne!

—Na de!

—S ugyan miből vontad le e meglepő következtetést?!

—De hiszen a Hang azt mondta neked, hogy át tudsz változni más női alakba, ha igazán akarod!

—Ezt mondta. De ennek mi köze a gyógyulásomhoz?!

—Hát csak az, hogy te most egy sebesült nő alakjával rendelkezel. Tessék akkor magad elé képzelni önmagad alakját, de sebesülés nélkül, egészségesen! Gondolj erre kellő erővel, s akkor át kell változz olyanná! Gyerünk! Cselekedj! Csináld! MOST!

Diki szavait hallva Tinga is egészen belelkesült. Tényleg, hiszen ez talán nem is olyan lehetetlen... és ő nem akar meghalni! Mi volna, ha legalább megpróbálná?! Ártani biztos nem fog!

Megpróbálta. Eleinte nehezen ment neki a koncentráció, de mintegy negyedórás próbálkozás után Diki felkiáltott:

—Ez az! Máris eltűnt a seb a hasadon! Még egy kis erőfeszítés!

S valóban, újabb öt perc után Tinga úgy érezte, immár teljesen egészséges. Kipróbálta, fel tud-e kelní – ez is sikerült neki. Minden fájdalom nélkül volt képes ugrálni, lehajolni, bármit csinálni.

—Köszönöm neked, Diki, akárki vagy is! - ölelte át a kislányt. —Nélküled, a hited nélkül nem ment volna, eszembe sem jut, s itt pusztulok! Ami most történt velem, igazi csoda volt!

—Jó lesz pedig ha hozzászoksz a gondolathoz mami, hogy tündér vagy, márpedig a tündérek dolga épp a csodatevés!

—Eh, nem megy az nekem, én rossz vagyok, gonosz vagyok... - rogyott le a földre Tinga, és eleredtek a könnyei is.

—Miért sírsz? - kérdezte Diki, és most ő ölelte át Tingát.

—Mert én sok-sok rosszat tettem már életemben, mielőtt tündér lettem. Lelkiismeretlenül kihasználtam másokat, erkölcstelenkedtem, sőt, volt akit egyenesen a halálba üldöztem...

—Mások kihasználása nem is olyan példa nélküli eset, minden ember ezt csinálja – te legalább abbahagytad most, hogy tündér lettél! - vont vállat Diki. —Ami az erkölcstelenséget illeti, ezen valamiféle szexuális dolgot értesz?

—Tulajdonképpen igen, de ez azt hiszem nem a te fülednek való téma!

—Nemcsak okos, nemcsak különleges, de koraérett és felvilágosult kislány is vagyok, sőt, kíváltképpen szabadelvű! És megnyugtathatlak, tökéletesen tisztában vagyok ám velem, hogy nem a gólya hozza a gyereket! Mindenesetre efelől is megnyugtathatlak: ha nem erőszakoltál meg valakit – ami elég furcsa lenne nő létedre! - akkor semmiben nem vagy bűnös! A te tested a magadé, azt csinálsz vele, amit csak akarsz!

—De én, izé, lefeküdtem ám sokakkal filmszerepekért... többször is elváltam csak azért, hogy azután gazdagabb pasashoz mehessek hozzá... - mondta Tinga, mert ellenállhatatlan vágyat érzett e kimerítő önvalomlásra.

—Semmi baj! Egyszerűen kurva voltál és kész, na puff neki, mi van akkor?! - mondta ki őszintén a véleményét Diki. —Én a kurvákat sem vetem ám meg! Azoknak is élni kell valamiből, s erkölcsösebb ha valaki önmaga testéből él, mint ha más testéből! Vagyis, a szememben messze sokkal erkölcsösebbek a kurvák, akik maguk dolgoznak meg a pénzért, mint a mostanában agyondicsért úgynevezett „vállalkozók”, akik kihasználják alulfizetett alkalmazottaikat, bérabszolgáikat! Sőt, él a világmindenségben olyan nép is, ahol épp az az erkölcstelen, ha egy nő nem fekszik le az első szóra akármelyik férfival aki őt erre kéri, egyedül csak azt nem szabad hogy ezt olyan helyen csinálják, ahol mások közlekedését zavarnák vele!

—Aha, na most elkaptalak! Honnan tudsz te arról, hogy hol milyen nép él a Világmindenségben?!

—Mi az mami, bezsongtál, valami világűrűből jött szörnyetegnek tartasz?!

—Azután hogy egy másik bolygóra kerültem, még ezt sem tartom lehetetlennek! Na szóval, honnan tudsz te erről?!

—Kikövetkeztettem. - vont vállat Diki anyagi nyugalommal az arcán.

—Mondj akármit, akkor sem hiszem!

—Nekem nem hiszel csak, vagy a Hangnak sem hinnél?!

—Hát, izé... annak azt hiszem hinnék! De nem ő mondja ezt, hanem te!

—A Hang nemde azt mondta neked, hogy az emberek elkorcsosodott tündérek?

—Igen, ezt mondta.

—De hát gondold csak bele: te épp most kezded csak elsajátítani annak legelemibb alapjait, mire képes egy tündér! Egy igazi, gyakorlott, felnőtt tündérnek félelmetes lehet a hatalma! És annak ezért nyilván nem okozhat gondot, hogy ide-oda császkáljon a világűrben!

—Mégis elkorcsosodtak!

—Nyilván nem mind, ha a Hang még találkozott igazi, el nem korcsosodottal is! Na már most te feltételezed Mami, hogy csak a te bolygódon korcsosodtak el a tündérek?

—Miért is ne?

—Mert ha úgy esett volna, akkor a többi bolygón mind tündérek kell éljenek! Hiszen mi sem akadályozhatja meg, hogy belakják a Világmindenséget! De ha annyi sok a tündérlakta bolygó, akkor ezek a jólelkű tündérek biztos nem hagynák hogy egyedül a te bolygódon éljenek az emberek, vagyis az elkorcsosodott tündérek nyomorúságban, és segítenének rajtuk! De nem így van! Úgy kellett legyen tehát, hogy valamiképp majdnem minden bolygón elkorcsosodtak a tündérek, s igazi tündérből maradt kevés, vagy...

—Ez nehezen hihető!

—Pontosan! Épp itt tartottam, a vagynál! Vagy tehát egy bolygón korcsosodtak csak el, tündérből emberré, de azután onnan szétrepültek mindenfelé az univerzumba, egy részük a te bolygódra, s itt még tovább korcsosodtak, annyira, hogy elfeledték az ürrepülést is! Ez az egyetlen hihető magyarázat!

—Ez még mesének is túlzás!

—Ne hidd ha nem akarod, én mindenesetre ebben hiszek! Ebben, mert ez a logikus! Na már most a te dolgod csak az, mami, hogy ne csak ne korcsosodj tovább, de igyekezz minél tündéribb tündér lenni!

—Igyekszem! De miért biztatsz ennyire rá?

—Mert remélem ha kellően tündéri tündér leszel, meg tudsz rá tanítani, miként lehetek én is tündérré!

—Eh, sosem lesz az! Gonosz vagyok, rossz vagyok... még ha minden mástól eltekintünk is, de az már biztos hogy szintiszta gonoszság volt, hogy a halálba üldöztem szegény Fifi!

—Ő ki volt?

—A szobalányom. Terhes lett, holott nem is volt férjnél. Én meg elküldtem őt, pedig nem is érdekelt hogy erkölcstelen-e amit csinált, csak úgy gondoltam, nem méltó hozzám hogy ilyen szobalányom legyen, megtépázná a hírnevemet... szegény teremtes pedig öngyilkos lett! - és Tinga ismét sírdogált egy sort.

—Na de ha gonoszkodtál is, legalább abbahagytad! - vigasztalta őt Diki.

—Mit ér az, amikor meghalt, nem él, kész, vége, nincs tovább... Pedig tulajdonképpen kedveltem is, és olyan aranyos, szelíd lány volt, nagy, bánatos szemekkel... és olyan szépen tudott dalolni is, örült minden csekélységnek, szorgalmas volt, és mindig vidám, csak a szeme volt szomorú, de ő nem, vidámabb volt a ház ha csak ott volt, még ablakmosás közben is fütyürészett... de én megöltem őt, a halálba kergettem, jaj nekem, miért is vagyok ilyen gonosz, jobb lett volna ha nem mentesz meg Diki, hagysz megdöglenni... - és Tingára annyira rátelepedett a mély önvád, hogy felállt, és öklével, tenyerével verni kezdte a falat... Diki már mozdult volna hogy megakadályozza hogy Tinga kárt tegyen önmagában, amikor hirtelen csoda történt: felhangzott egy lágy, dallamos füttyszó! Ezt hallva Tinga ijedten rezzent össze.

—De hiszen... de hiszen ez...

—Igen? - kérdezte várakozóan, figyelmes szemekkel Diki.

—Ezt szokta fütyürészni Fifi...

Ám ekkor elvette a kezét a faltól, s a füttyszó abbamaradt.

Diki értelmes kislány volt. Most ő tett egy próbát. Tenyerét ráhelyezte a falra, s újra felhangzott az előbbi füttyszó, majd kicsit később egy másik dallam is, ami viszont nem volt ismerős Tinga számára.

—Nem nagy ügy! - vont vállat a kislány. —Annyi az egész csak, hogy a fa bizonyos mértékig olvas a gondolatainkban. Legalábbis akkor, ha fizikai kontaktusba kerül velünk, például rátesszük a tenyerünket. Te épp e zenére gondoltál, s erre lejátszotta nekünk. Ugyan már, vannak itt ennél érdekesebb felfedezések is!

—Mi lehet ennél érdekesebb?!

—Például ez a sok fénylő állatka! Én Fényecskének neveztem el őket. Meg ez a sok kaja ami itt van! - és megmutogatta Tingának a sok ehető gyümölcsöt.

Mindez Tingát is ámulattal töltötte el, de mégis jobban foglalkoztatta őt a zenélő fa.

—Valamikor régen nem is színésznő, hanem énekesnő szerettem volna lenni... - mesélte félénken. —Még korábban pedig egyenesen zeneszerző, csak lusta voltam megtanulni a kottát, de a hangszeres zenét is... tulajdonképpen nem is annyira lusta voltam, időm sem nagyon volt a színésznőség mellett erre, holott akadt sok jó ötletem... De most azt hiszem kiprobálom! Hiszen most csak ki kell találnom a dallamot, s a fa lejátssza nekem! - azzal tenyerét ráhelyezte a falra, s a szemét is behunyta. S a következő pillanatban máris olyan gyönyörűséges zene harsant fel, hogy Diki, bár nem tartotta magát különösképpen muzikális valakinek, de ámult még ő is. Kiváló memóriája és fantáziája lehetett bizony Tingának, mert ő bizony egyszerre koncentrált legkevesebb tíz szólamra! És zenéjében hemzsegték a fél-, negyed- sőt nyolcadhangok is! A sok Fényecske-Napocska is szinte megbolondult ezt hallva, ugrándoztak, villogtak, körbe-körbe száguldoztak a folyosó falán és mennyezetén, sokan pedig egyenesen rátelepedtek Tinga fejére, vállára, s az sem zavarta őket hogy Tinga a nagy zenélés közben önkéntelenül is bekapcsolta a fényruháját. De e fényruha is villogott, vibrált a zene ütemére, e ritmushoz alkalmazkodtak a Napocskák is.

Aztán Tinga befejezte a koncertet. Kissé kimerülten dőlt hátra.

—Azt hiszem első próbálkozásra nem is volt rossz; én mindenesetre nagyon élveztem! Hogy tetszett?!

—Nekem nagyon. - hallotta a választ. De nem Diki válaszolt neki, hanem egy egészen más hang. De ez ha váratlan hang volt is, mégsem ismeretlen! Mert ahogy most Tinga a hangforrás felé nézett, elsápadt.

—Fifi! - kiáltotta döbbenten.

—Igen, Fifinek hívnak, de te honnan ismersz engem?! - vált csodálkozóra a lány arca.

—De hiszen én vagyok az, Tinga, te az én szobalányom voltál, amíg... izé... én azt hittem, meghaltál!

—Én is azt hittem. - felelte a lány. —De te akkor sem lehetsz Tinga. Nagyonis jól emlékszem egykori alkalmazómra, és ő teljesen másként nézett ki! Hogy mást már ne is mondjak, ő is szép volt, de messze a közeledbe sem jöhetett! Bárcsak nekem is ilyen szép, nagy, ferde szemem lenne! - nézett irigykedve Tinga arcába. —Sőt, azt sem tudom miként lehetséges ez nálad, de ez a sok fény körülötted... bámulatos! De jó lenne, ha én is így ragyoghatnék!

—Hát igen, más vagyok az igaz, de csak mert valami emberfeletti hatalom tündérré tett! De Fifi, kérlek szépen, nem tudom miként élhetsz, de ha élsz, bocsáss meg nekem! Én valóban Tinga vagyok csak másként nézek ki, és nagyon megbántam, amit elkövettem ellened!

—Semmi okom rá hogy megbocsássak, mert nem is haragszom rád! Nemigen hiszem hogy te azonos lennél Tingával, de ha mégis, azt sem bánom, mert nekem csak jó, hogy idekerültem!

—De miként?!

—Nem tudom. De csodálkoznék, ha megtaláltátok volna a holttestemet! - kuncogott a lány.

—Igaz, az sosem került elő, csak a búcsúleveled..

—Hát igen! Azt megírtam, azután bevettem jó két kiló altatót. Reméltem, csak a túlvilágon ébredek fel, vagy még ott sem. Nos, itt ébredtem fel! Jódarabig azt is hittem e helyről hogy ez a túlvilág, s igazából még most sem vagyok biztos benne, hogy nem az! Annyi csak a

biztos, hogy amikor öngyilkos akartam lenni, terhes voltam, de itt nyoma sincs bennem terhességnek!

—Annyira örülök hogy élsz! - ölelte őt át megkönnyebbülten Tinga. —De értsd meg, én tényleg az a Tinga vagyok! Be is bizonyítom! Olyan eseteket idézek fel, amiket csakis te meg én tudhatunk, és...

—Inkább ne! - háritotta el Fifi.

—Miért ne, hiszen azt mondtad, nem haragszol!

—Valóban nem. Épp csak teljesen felesleges! Nem érdekel ugyanis, valóban az a Tinga vagy-e! Mi a csudának foglalkozunk a múlttal, amikor az már nincs?! Ez olyan lenne, mintha felébredés után kitörölnénk a fenekünket, mert álmunkban kakiltunk egyet! Üdvözöllek inkább ebben a remek világban, akárki légy is, téged is és ezt a kis ismeretlent is – nézett Dikire – és szólíthatlak Tingának ha akarod, de ismétlem, nincs jelentősége ki voltál korábban. Ez egy új élet, s az a dolgunk, hogy élvezzük, amennyire csak lehet! Gyere, megmutatok nektek sok minden érdekességet! Megmutatom nektek a fürdőt...

—Hát az is van?!

—Hogyne, igazi zuhanyozófülke! Rácsos az alja, s felülről ömlik benne lefelé a víz! S elég csak a falára tapasztanod a kezedet, s a gondolataid hatására a víz egyre melegebb vagy hidegebb lesz! De van olyan terem is, ahol a padló szintén rácsos, s e rácson át alulról felfelé levegő áramlik nagy sebességgel, hidegebb vagy melegebb, ahogy akarod, s ez is irtó kellemes ám, és e levegő sebességét is szabályozhatod! De ha akarod, lehet felhőlovagolni is...

—Az mi? Repülés?

—Igen! Van egy felhőféleség, még azt sem tudom élőlény-e, de ha ráülsz, arra repül veled, amerre akarod! Ez olyan remek világ, hogy el sem akarok menni innen soha! Itt minden olyan, mint egy álomban! Itt semmi veszélyes sincs!

—Csak az, amit az ember magával hoz... - és Tinga Szodocsékra gondolt.

* * *

Szodocs és társai aránylag nem is zuhantak sokat, s még holmi liánokba sem gabalyodtak bele! Ejtőernyőikkel nyílegyenesen egy másik levélen kötöttek ki, igazán minden baj nélkül. Egyetlen bánatuk az volt, hogy itt, mert sokkal mélyebbre kerültek, lényegesen sötétebb volt mint korábbi levelükön.

—Pfuj... olyan sötét van itt, mint egy kriptában! - fintorgott Szodocs. —De én úgy élek, visszamászom és kitekerem annak a nőstényördögnek a nyakát! De a többiekét is!

—Hé, néhányat azért hagyj élve, hogy baszni is lehessen kit! - mordult fel Trifter.

—Ennyi eszem nekem is van, kispofám! De úgy veszem ki a szavaidból, hogy nem vagy ellene egy kis vérengzésnek azért te sem!

—Mit mondjak, azt hiszem korábban szelídebb nézeteket vallottam mint te, de azok után hogy meg akartak ölni, azt hiszem jelentősen módosult a világképem!

—Rendben! Halljuk akkor a többieket is, gyerünk, fiúk, ki az aki úgy véli, hogy azok odafent kíméletet érdemelnek?! - és követelődzően nézett végig rajtuk. Ám senki sem válaszolt. A pap pedig egyenesen így szólt:

—Most végre kimutatták a nők a maguk vérszomjas és alacsonyrendű természetüket! Köztudomású az Írások szerint, hogy Isten főségi elrendezése alapján a férfi kell legyen az úr a két nem között. Tehát valahányszor csak egy nő arra készül hogy önmaga uralkodjék, vagy akár csak egyenjogú legyen is a férfiakkal, Isten ellen lázad olyankor, mert szembeszegül az Ő akaratával! Hát még ha nem is lázad, de nyíltan férfiölésre vetemedik, vagy ezt szándékozza! Hiszen ilyenkor nem másról van szó, mint hogy a Sötétség és csökkentértékűség lázad a Világosság és magasabbrendűség ellen! Nyilvánvaló hogy bármi

eszközzel is, de ennek véget kell vetni! E nők a mi megölésünkre készültek, tehát nemcsak a mi ellenségeink, de Istené is! Ezennel megáldom harcotokat fiaim: ez szent háború lesz!

Erre már megszólalt Mornyú is:

—Attól félek ami történt, nem egészen a nők hibája, talán elsiettük a szétosztásukat, fiúk, és kíméletesebben kellett volna hozzáfogni! Ám akárhogy történt is ez, most már nem lehet változtatni a dolgokon, ami történt, megtörtént, s mindenesetre igazságos vagy sem, de nem akarok nő nélkül élni egész életemben, tehát legyen meg aminek lennie kell! Ha harc, hát legyen harc! Csak azt nem tudom, miként is cselekedjünk!

S erre Szodocs ezt mondta, kajánul mosolyogva:

—Ne aggódjatok! Én már tudom is, hogy mit teszünk!

—Mit? - kérdezte kíváncsian Komba.

—Nézzétek csak azokat a hatalmas felhőket! Szerény véleményem szerint kellően szilárd anyagból állnak ahhoz, hogy elbírjanak egy-egy embert, ugyanakkor épp felfelé szállnak!

—Csak nem akarsz ráugrani egy ilyenre?! - kérdezte hitetlenkedve Rubaz.

—De bizony!

—És ha nem bír el mégsem?!

—El fog bírni. Nézd csak meg: nem olyan elmosódott a körvonaluk mint az igazi felhőknek, hanem éles, határozott kontúrokkal bírnak! Ezek édes öregem valamiféle élőlények! Itt várok amíg valamelyik épp alám ér, akkor hopp ráugrok, s még ha meg is ijed, remélem továbbra is felfelé száll, s odafönt valamelyik levélen leugrom róla. Máris közelebb kerülök a célhoz!

—Na, erre kíváncsi vagyok! - csóválta a fejét Maszur.

Márpedig Szodocs megcsinálta! Megvárta míg kellően közel ért a levelük széléhez egy felhőfeleség, és ráugrott. Kellemesen belesüppedt, félig elmerült benne. Ez nagyon tetszett is neki.

—Hé, jöjjetek ti is, van itt még elég felhő!

Társai csak a fejüket csóválták, de végül Mornyú is rászánta magát az ugrásra. Mire ő is belesüppedt egy felhőbe, addigra Szodocs már arra is rájött, miként irányíthatja a felhőt pusztán gondolataival.

Mornyút követte Rubaz és Maszur. Kis próbálkozás után ők is rájöttek a gondolatirányítás lehetőségére, s ez Maszurnak annyira megtetszett, hogy így kiáltott fel:

—De hiszen ez nagyszerű! Gyí te égi paci! - azzal képzeletben, gondolataiban már is „megsarkantyúzta” paripáját, s eszeveszett sebességgel kezdett el repkedni ide-oda az ágak közt.

—Hé, várj meg szerelmem, el ne szakadjunk egymástól! - rikoltotta utána Rubaz, s ő még nagyobb tempóra kapcsolt, hogy utolérje.

—Hé, jöjjetek vissza azonnal! - üvöltötte utánuk Szodocs, de hiába, azok vagy nem törődtek vele, vagy, ami valószínűbb, csak Rubaz nem törődött vele, mert utol akarta érni Maszurt, Maszur viszont nem hallotta már Szodocsot, annyira messze volt.

—Amindenségit, érzük utol ezt a két hülyét, mert még a nyakunkra hoznak valami szörnyeteget a száguldozásukkal és kiabálásukkal! - üvöltötte Szodocs még sokkal hangosabban mint Rubaz és Maszur együtt, azzal maga is utánuk eredt. Mornyú, Trifter, Özel és Komba követte őt.

Tekintettel rá hogy Rubazéknak semmi határozott céljuk nem volt, csak a száguldozás, Szodocsnak azonban nagyonis volt célja, tudniillik az ő utolérésük, emiatt nem is lehetett kérdéses, hogy alig pár perc alatt utol is éri őket. Utolérte, s rájuk ripakodott:

—Marhák, barmok! Akrobaták vagytok a cirkuszban, vagy mi az isten?! Elfeledkeztek a célunkról?! Majd akkor igyekezzetek szétloccsantani a pofátokat, ha már kinyírtuk azt a mocsok ügyvédnőt! Gyerünk, repüljünk a levelük felé, foglaljunk el leshelyeket, aztán...

E szavaknál körbenézett. A legcsekélyebb mértékben sem találta ismerősnek a környéket. Azt tudta, ha a régi helyén marad, ha nem kezd bele maga is a száguldozásba, lényegében

csak felfelé kellett volna emelkednie ahhoz, hogy a repülőgéphez érjen. De most ugyan merre lehet?! Egy biztos csak: valahol sokkal mélyebben, mert itt már alig van egy kis fény! —A kurva anyátokat! Eltévedtünk! - kiáltott fel. —Tudja valamelyikötök, merre kell visszamenni?! - nézett végig a többiekben.

Társai is éppoly tanácstalan arcot vágtak.

—Mindenesetre felfelé... - motyogta ijedten Maszur.

—Aha, persze ám, ennyi eszem nekem is van! Csakhogy az a „felfelé”, az nagyon sokféle lehet ám! Itt temérdek a levél, mi lesz ha sosem találjuk meg a klóngépet, és éhen döglünk?! - azzal előkapta a pisztolyát, és minden további szó nélkül egyszerűen föbelőtte gyors egymásutánban előbb Maszurt, majd utána Rubazt is.

—Így ni! Miattuk kerültünk bajba, viseljék a következményeit is! Különben sincs semmi szükségünk buzikra!

—Na de hát azért mégiscsak... - kezdte döbbenten Komba.

—Akarsz te is egyet?! - ripakodott rá Szodocs.

—Ne érts félre, nem akarom védeni őket, nyilvánvaló hogy hibáztak, de kérlek gondolj bele, hátha segíthettek volna a nők ellen!

—Most mi a jó kurva bajod van, azt hiszed a nyavalygásoddal feltámaszthatod őket?! Különben sem érdekelte őket az egész ügy, mert nekik nincs szükségük nőkre!

—Mégis...

—Újra kérdem: akarsz te is egyet?! - emelte fel a pisztolyát.

Komba hallgatott.

—No csak azért! Jegyezze meg mindenki, hogy itt én vagyok a főnök!

Várt néhány pillanatig, de senki sem szólalt meg. Erre ő szólalt meg megint:

—Na hát akkor! S most hogy tisztáztuk a tisztázandókat, próbáljuk megkeresni a repülőgépet! Kinek van jó ötlete?!

—Talán hátrafelé kéne menni. - mondta Mornyú.

—Miért?

—Mert arrafelé fénylik valami! - mutatta.

Szodocs a mutatott irányba nézett, s valóban, messze maguk előtt mintha valami fény világlott volna ki az egyik borzasztóvastag ág töve környékéről.

—Hm... biztonságos-e arra mennünk?!

—Hátha nem veszélyes! És meg kell ismerni ezt a világot! Aztán meg valószínűtlen, hogy ha veszélyes is, de az is tud repülni!

—Na jó, legalábbis óvatosan megkönyöríkezhetjük... - mormogta Szodocs, arra gondolván, nem mutatna jól, hogy alig vette át nyíltan a vezéri posztot, máris gyávának mutatkozna. —Gyerünk!

Nemsokára már látták is, hogy a fény egy elágazás tövénél nyíló barlangból ered. S amikor közelebb óvakodtak, azt is láthatták, hogy e fény forrása egy Napocska. Ott ült békésen a mennyezet közepe táján. Szodocs már emelte is a pisztolyát, de Komba rászólt:

—Hé, nehogy lelődd nekem! Akkor semmit sem fogunk látni!

—És ha veszélyes?!

—Egyelőre nem tűnik annak, de meg szerintem a sötétnél semmi sem veszélyesebb! Menjünk be, és nézzünk körül inkább!

Bementek, s bár Szodocs nagyon gyanakodva nézdegélt Napocska felé, a fura kis lény semmit sem ártott nekik, mindössze követni kezdte őket a mennyezeten cammogva, de ez épp hogy nagyon jó volt, mert így legalább láttak valamit. Látták például a sok különböző gyümölcsöt is, de egyikük sem mert enni belőlük.

Némi bandukolás után széles teremféleségbe értek. És itt már sokkal izgalmasabb volt a terep, mint a folyosóban! A teremben ugyanis mintegy tucatnyi szép nő nyüzsgött, többségük anyaszült meztelenül, de amelyiken volt ruha, az is csak valami vékony levélszerűség, ami alig rejtette el a bájaikat, inkább még vonzóbbá tette őket. Volt velük két

fiú is, ezek épp szeretkeztek egy-egy lánnyal a többiek orra előtt, de azok erre rá sem hederítettek. Inkább daloltak, énekeltek, de valami Szodocsék számára ismeretlen nyelven.

A dalolásra természetesen idejekorán felfigyelt Szodocs és minden társa is, óvatosan közelítették meg a terem bejáratát, s amikor bekukkantottak oda, alig hitték amit láttak.

—Ez a Mennysország, fiúk! - sóhajtotta Szodocs.

—Nekem máris áll a fütykösöm! - sóhajtott egy még sokkal nagyobb Trifter.

—Kikérem magamnak hogy ez a Menny volna, ez egy erkölcsstelen kékbarlang... - kezdte Özel atya, de Szodocs rövid úton elintézte a pap aggályait:

—Kuss! Ne bassz, ha nem akarsz! De hogy én el nem megyek innen amikor már hetek óta vágyom egy jó kis kúrára, az biztos mint a halál! Hiszen gondold csak bele: az sem biztos, hogy túléltem ezt a kalandot, s még jól se éreznem magamat a halálom előtt?! Hát azt már nem!

—Igazad van, egyetértek, na de mi lesz ha kiabálni kezdenek, és sokan idesereglenek, hiszen akárhányan is lehetnek! - tűnődött Mornyú.

—Hé, berezeltél kommandós létedre?! Nézd csak meg őket: ezek majdnem törpék, még a férfiak is alig lehetnek nagyobbak mint százhatvan centi, és tiszta girnyó mindegyik! De nem is csodálom. Úgy látom azokat a bigyókat eszik, amik a falból nőnek, abból meg sok terem, láttuk idefelé jövet – no hát ebből arra következtetek, hogy nem nagyon kell törni magukat az élelem után, vagyis minden bizonnal ellustultak, elkényelmesedtek, sőt: elcsökevényesedtek! Mit árthatnak nekünk ezek?! - azzal minden további szó nélkül kilépett a terembe.

Az ismeretlen emberek azonnal észrevették őt és társait, de cseppet sem ijedtek meg: annyira nem, hogy a két fiú még a szeretkezést sem hagyta abba. A pár nélküli lányok ellenben szélesen kezdtek el mosolyogni, köréjük sereglettek, élénken csiviteltek egymás közt fura nyelvükön, láthatóan tetszettek nekik a jövevények. Szodocs nem habozott, s azonnal derékon kapta a neki legjobban tetsző lányt, megcsókolta, majd felkapta és lefektette a talajra. A nő egyáltalán nem ellenkezett, sőt, letagadhatatlanul tetszett neki a „móka”. Trifter, a macsó sem habozott hogy kövesse egy másik nőnél Szodocs példáját, sőt, miután ezzel végzett, egy második majd egy harmadik nővel is közösült. De Mornyú és Komba is élt a kínálkozó lehetőséggel. Egyedül Özel atya vonult felre undorodó képpel, s hiába hívták-cirógatták őt a lányok, durván ellökte valamennyit.

—Távozzatok tőlem, sátánfattyak! - kiáltotta.

Ez pillanatnyilag senkit sem érdekelt. Egyikük sem figyelt Özelre. Nem is sokára Triftert például az foglalkoztatta, hogy lerángassa az egyik bennszülött fiút az alatta fekvő lányról.

—Tűnés innen, ez a kispicsa a legszebb az egész brancsból, ezt most én dugom meg! - kiáltotta, és máris átvette a helyét. A nő nem is nagyon tiltakozott, a férfinak azonban annál kevésbé nyerte meg ez a tetszését, mert állandóan oda-odament a nőjén már javában ügyködő Trifterhez, és hangosan méltatlankodott; végül Trifternek elege lett ebből, s olyat ütött a fickó állába, hogy az ájultan esett össze a fal mellett. Közben Mornyúnak a másik, már foglalt nő tetszett meg, elindult felé, erre az azt kényeztető férfi, látván társa sorsát, ijedten felkiáltott, leugrott a nőről, és elszelelt.

Mindenesetre a nők még mindig nem ijedtek meg. Akadt ugyan két nő, akik a verekedést látván maguk is inkább óvatosan hátrébb húzódtak, majd eltűntek a folyosókanyarban, de a többségük maradt. Nemsokára azonban bekövetkezett az, hogy akármeekkora nagy kan lett legyen is Trifter, de már annyit dugott, hogy pillanatnyilag nem állt fel többé a farka! Igen ám, de a szeme még kívánta a sok szépséget, a sok vonzó női bájat, s így most odalépett egy olyan nőhöz, akivel eddig még nem is volt, tenyerét a nő tarkójára helyezte, s igyekezett lenyomni annak fejét a csípője környékére.

—Szopjad kicsikém, szopjad jó erősen, attól biztos hogy hamar feláll, s akkor te is megkapod a kukacomat!

A nő azonban úgy tűnt, nem érti meg Trifter szándékát. Erre a férfi a farkára mutogatott, majd a nő szájára, de a nő ezt sem értette; a falból kinövő gyümölcsökre mutogatott, jelezve ezzel hogy ő azokat szokta enni, nem férfiak farkát!

A nevetséges helyzet azonban nem tartott sokáig. Végére Trifter valóban nagyon „férfias férfi” volt, hamarosan megint munkára készen meredezett előre a büszkesége.

—Na jó, akkor most mutasd a fenekedet, galambom, azt még nem kúrtam széjjel... - és hátulról közeledett a nő felé. Az ezt még hagyta is, épp csak akkor kezdett el tiltakozni, amikor Trifter abba a bizonyos hátsó nyílásba akarta dugni, s nem a hüvelybe. Akárhányszor is próbálkozott a férfi ezzel, a nő mindig elhúzódott előle, sőt, később már azt sem akarta hagyni hogy a férfi mögé kerüljön, inkább menekült előle.

—Hé, a kurva életbe, ez a kis ribanc nem akarja hagyni, hogy seggbebeasszam! - kiáltott Trifter méltatlankodva.

—Akkor tanítsd meg rá, hogy ki az úr a házban! Elegem van abból, hogy a nők állandóan ellenkeznek velünk, nem fogom hagyni ezt még holmi primitív bennszülött korcsoknak is! - adott neki jó tanácsot Szodocs. —Sőt, mindjárt seggbedugom az én nőmet is! - és megfordította azt. A megfordítás még ment is gond nélkül, láthatóan e nőnek is volt már tapasztalata a hátulról történő szeretkezéssel kapcsolatban, de ami a fenekét illeti, vélhetőleg azt eddig ő is csupán kakilásra használta, nem másra, így ő is ellenkezett amikor Szodocs oda be akart hatolni. Szodocs azonban ezt mégis megoldotta némi idővel később, azon az áron, hogy egyszerűen addig verte a lányt, míg az már remegett a félelemtől, s hagyta hogy a férfi azt tegyen vele, amit csak akar. Néhány lépésre tőlük Trifter ugyanígy járt el a maga nőjével.

—Így ni! Most végre férfinak érzem magamat! - lihegte Szodocs.

Sikere azonban meglehetősen kétesnek bizonyult. Az erőszak látványa oly riasztóan hatott a többi nőre, hogy amelyikük csak tehette, menekült, tehát gyakorlatilag mindenki, azon néhányat kivéve, akikkel épp a férfiak foglalkoztak. És Mornyú feltette a kézenfekvő kérdést:

—Fiúk, hogy visszük ezeket magunkkal?! Mert amint elengedem a kiscsajom kezét, azonnal elrohan az biztos, holott én nem is basztam seggbe, de amit csináltatok ti ketten, az annyira megijesztette őt!

—Semmi baj, majd igyekszünk megjegyezni ezt a helyet, és visszajövünk értük! - legyintett Szodocs.

—De én nem jövök vissza. - szólalt meg most Trifter.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy nem jöhetek vissza azért, mert el sem megyek innen! Én itt remekül érzem magam, dughatok amennyit csak akarok, sokkal erősebb is vagyok mint az itteniek, s amióta láttam hogy miket esznek ezek, az éhenhalástól sem félek! Veszekedj te Szodocs a repülőgép többi utasával, de rám ne számíts!

—Na majd mindjárt móresre tanítalak! - kiáltotta a férfi, és tekintetével a fegyverét kereste. Ám azt sehol sem találta. Rémülten meredt Trifterre, azt híve a macsó kaparintotta meg az egyetlen fegyvert, de hát annál nem lehetett mert teljesen pucér volt; csakúgy nem volt a fegyver Mornyúnál és Kombánál sem. S most így kiáltott fel Szodocs:

—Hol az istenben van az az átkozott pap?!

Özel atya mély undorral és felháborodással lelkében figyelte a vad orgiát. Haragudott ugyan az őt a repülőgépnél halálra ítélnő nőkre, de nem érzett különösebb közösségi érzést mostani férfitársaival kapcsolatban sem.

—Pogányok, hitetlenek, erkölcstelenek ezek mind! Nem is kétséges, hogy mind egy szálig el-kárhoznak! A Sátán uralkodik bennük egytől-egyig, úgy bizony!

Mindezen gondolatok mellett pedig nem tudott nem gondolni arra is, milyen egykettőre lelőtte Szodocs a két homoszexuálist is. Nem vitás, azok is megérdemelték a halált,

vastagon megérdemelték, hiszen az Úr maga is nemegyszer halállal büntette már az efféle perverz, természetellenes fajtalanságot – de Szodocs nem emiatt lőtte le őket, hanem mert hirtelen indulatba jött! Na és hát nem is titkolja ez a hitvány leánykereskedő, hogy szikrányi vallásosság sincs benne – mi lesz ha győznek a nők felett, de azután lelövi őt, Özelt is, akár még csak nem is indulatból, de pusztán azért, hogy több nője maradjon neki, vagy mert idegesíti őt, amikor Özel atya az istenes viselkedésről prédikálna neki, vagy misézni kezdene?! Özel ezt bizony könnyedén kinézte Szodocsból!

A pap nem félt a haláltól. Nem félt, de úgy gondolta, nagy kár volna ha ő meghalna, mert akkor elpusztulna az az egyetlen ember ebben a furcsa világban, aki itt az igaz hitet képviseli, s az Úr üzeneteit közvetítheti az idekerült emberek, s a bennszülöttek felé!

S így addig-addig fontolgatta e gondolatokat, míg végül cselekvésre szánta el magát. Láta hogy Szodocs annyira belefeledkezett az orgiába, hogy a fegyverétől is megvált, biztos észre sem vette a férfi hogy azt csak úgy letette maga mellé a földre, s még távol is került attól a nagy hempergésben – nosza, Özel most odasündörgött a pisztoly mellé, felemelte azt, majd már iparkodott is vissza, ki a teremből, hogy találjon egy újabb készséges felhőt magának. Erősen hitt benne, hogy az Úr megsegíti őt és rálel a klóngépre, s egyedül is visszafoglalja azt, minden más férfi nélkül. Neki nem kellenek pogány társak! A Legszenőbb Könyvben is világosan le van írva, hogy még csak ne is együnk hitetlenek társaságában! Eddig csak amiatt nem jött meg neki az isteni segítség, mert nem különítette el magát az arra méltatlanoktól! De most már felnyílt a szeme az igazságra! Maradjanak csak itt ezek nélküle, a bűn fertőjében, ő majd egyedüli férfiként is megalapítja Isten Országát, nagy győzelmet arat, s természetesen emiatt ezután minden megszülető gyermeknek ő lesz az apja, s remélhetőleg emiatt e gyermekek születésüktől fogva hajlamosak is lesznek az Úr szavát magukba fogadni, s jámbor, istenfélő lelkekké nevelődni!

Társai annyira belefeledkeztek az orgiába, hogy valóban észre sem vették a távozását, csak akkor, amikor Özel már nemcsak talált is valóban egy felhőt magának, de már olyan messze járt vele, hogy nem is láthatták volna a barlang szájából sem.

De nem is mentek Özel után a barlang szájáig a többiek. Sejtették őket, hogy úgysem érnék utol! Szodocs felülmúlhatatlanul ocsmányul káromkodott, mert nagyon tartott tőle hogy fegyver híján alig elfogadtatott vezéri tekintélye jócskán csorbul; s bizony erre utalt az is, hogy Trifter nagyonis megmakacsolta magát: ő pedig nem megy a nők ellen hadakozni és kész, ő remekül érzi magát itt is!

S annyira komolyan gondolta ezt, hogy meg is indult a fabirodalom belseje felé, az egyik széles folyosóba.

—A viszont nem látásra fiúk, remélem sosem találkozunk! Menjetek ahová akartok, de én itt maradok! Itt én leszek a király, úgy döntöttem! S ha elfogadtok egy tanácsot, kerestek ti is magatoknak valami efféle helyet! De ha nem, hát nem, én mindenesetre maradok, és úgysem tudtok lebeszélni róla! - azzal máris csak a hátát látták.

—Mornyú, kapd el, hozd vissza! - vezényelte Szodocs.

—Minek kapjam el, ha erővel visszük magunkkal, az mit sem ér, úgyis berezelne és cserben hagyna a döntő pillanatban! Gyerünk inkább, menjünk Özel után, őt kell elkapnunk, nála a fegyver!

—Igaz, de hogy az istenbe találjuk meg?!

—Előbb a repülőgépet kéne megtalálnunk, hiszen Özel is oda igyekszik, ott majd rálelünk!

—Meggyőztél! Gyerünk máris! - azzal immár nem is törődve se a lányokkal, se Trifterrel, a kijárat felé lódultak.

Trifter ezt igazán nem bánta! Ment egyre beljebb ebbe a csodabirodalomba, ahol úgy tűnik nemcsak ingyen van a zaba szinte minden egyes méteren, de még ráadásul önként felkínálkozó nők tucatjai is teremnek csak úgy lépten-nyomon! No jó-jó, a szópást mintha

nem ismernék, s a seggüket is nagyon féltik, de idővel majdcsak kikupálódnak – majd ő Trifter megtanítja erre is őket!

Nem is sokára elért egy újabb terembe. Itt is sok nő volt s egypár – jóval kevesebb – férfi. Izgatottan sutyorogtak valamit, ám amikor őt megpillantották, máris futottak mint a szélvész.

—Ne olyan hevesen, ne olyan sebesen galambocskáim! - kiáltotta Trifter vigyorogva, azzal maga is nekiiramodott. Gyors volt, nagyokat léphetett mert magasabb volt mint ezek itt, hamar beérte az egyik leghátsó lányt. Az még most sem állt meg, erre Trifter elkapta annak futástól lobogó hosszú haját, megrántotta, mire a lány felbukott. Jócskán megüthette magát, mert rögvest megkékült a térde, és hangosan sikoltozni kezdett, még a könnye is ömlött.

—Mit bõgsz, magadnak kerested a bajt, minek szaladtál el a bácsi elől?! Hiszen nem rossz az amit én akarok, sőt! - vigyorgott Trifter, s amikor meglátta hogy többen feléje igyekeznének, nyilván a leány segítségére sietni, rájuk mordult mint egy vadállat. Nagyon élvezte, hogy ő most erős, nagy, hatalmas, legyőzhetetlen!

Mordulását hallva a többiek valóban visszariadtak, de mégis közeledtek felé, épp csak lassabban. És sokan voltak, sokan, sőt, mintha egyre többen lettek volna!

A leány is megpróbált tovább kúszni, de Trifter résen volt, és megrántotta a karját, visszahúzta maga mellé. A leány fültépő erővel üvöltött fel, s ennek okát is meglátta rögvest Trifter: eddig ugyan nem vette észre, de most kiderült, hogy az előbbi esésnél eltört a leány jobb karja is, és ő most épp e kart rántotta meg! El is szakíthatott valami ért odabent a karban, mert rögvest hatalmas véraláfutás képződött ott.

—Vissza! Vissza! Tűnés innen! - kiáltotta most Trifter a többi pucér emberkének.

S most fájdalmát legyőzve a foglya, a sebesült leány is nyöszörögni kezdett valami Trifter számára érthetlent a többieknek. Erre azok elsápadtak, megfordultak, s hanyatt-homlok rohanni kezdtek. Mintha jobban megijedtek volna attól amit a leány mondott, mint Trifter fenyegető magatartásától!

Ezen a férfi nem is csodálkozott. Úgy vélte, a leány biztos arról mesélt nekik, hogy ő nem is egyedül van, s hogy mennyire fáj az, ha ő, a nagy macsó megharagszik valakire!

Elégedettsége azonban alig pár pillanatig tartott. Mert ezután elhatározta, megtanítja ezt a lányt, hogyan kell tisztességesen leszopni egy férfit. Feltámogatta, majd kinyújtotta a hüvelykujját, elkezdte nyalogatni, ezután ágaskodó nemi szervére mutatott, így próbálva megértetni hogy mit akar: csinálja azzal ugyanazt a lány, mint amit ő most a hüvelykjével művelt!

A leány azonban egészen mást csinált. Két tenyerét rátapasztotta a folyosó falára, s hirtelen iszonyatos jajveszékelés töltötte be a környéket: jajgatott a folyosó, a plafon, talán a padló is! Trifter ki sem bírta ezt csak úgy, hogy a fülére szorította mindkét tenyerét.

Ám a zaj nem soká tartott. Mert hirtelen rémületes és felfoghatatlan dolog következett be: a nagy terem falán és mennyezetén sok-sok apró nyílás tárulkozott fel, s ezekből valami híg anyag kezdett el spriccelni! Híg, aranyárga gyanta! Jutott belőle bőven a lányra és Trifterre is. A férfi rémülten mozdult volna hogy elfusson, bár azt sem tudta mi lehet ez, de iszonyodva tapasztalta, hogy néhány centire sem képes elmozdítani a végtagjait: úgy be-leragadt ebbe, mint a szúnyog a mézgába, mint a légy a légypapírra, sőt, még sokkal jobban!

Nem is sokára a rengeteg gyanta már derékig ellepte, de bőségesen jutott a kezére és a hajára is, egyik orrlyukát is eltömte, sőt ajkait is összeragasztotta. És villámgyorsan szilárdult, már egyáltalán nem volt képes mozogni semmit.

—Ez nem lehet igaz, ez a kis ribanc képes magát is gyantába forrasztani csak azért, hogy én is elpusztuljak?! - gondolta kétségbeesetten a férfi, és minden erejét megfeszítve szabadulni igyekezett, ám ez sehogyan sem sikerült neki. Egyetlen elégtétele az volt, hogy láthatóan a sebesült leány sem volt képes szabadulni, igaz, meg sem próbálta, annak el-

lenére sem, hogy meglehetősen kényelmetlen, kitekeredett testtartásban lett „borostyánba foglalva”.

Mintegy húsz perc után azonban nyüzsgés támadt a teremben: visszatértek az előbb elfutott „kisemberkék”. Nyugodtan lépkedtek végig a már kőkeményre szilárdult gyanta tetején. Sokan közülük fura, korsó alakú gyümölcsöket tartottak a kezükben. Most odaléptek a leányhoz, s ennek tartalmával megöntözték a lányt és környékét. S erre a gyanta, ahol e folyadék érte, pezsegni kezdett, majd egyszerűen elpárolgott, s a lány lassanként kiszabadult! Többen feltámogatták, majd botladozó lépkekkel bár, de a lány elballagott. Triffterre senki rá sem nézett, és természetesen ki sem szabadították. Ott hagyták a gyanta rabságában, hogy apránként, iszonyatos kínok közt pusztuljon el.

Tinga roppant érdeklődéssel vetette be magát az ismeretlen világ sok-sok tanulmányozni valójába. Megtanulta Fifitől, hogy itt mi mire való, mire használható, s megismert több embert is, akikkel Fifi az ittléte alatt barátságba keveredett. Ezek elmesélték Tingának, miként kerültek ide, és kivétel nélkül mindegyikük épp abban a pillanatban varázsolódott ebbe a fura világba, amikor valamiért a halál fenyegette volna! A kivételek azok a gyerekek voltak, akik már itt születtek. Bár ezek egy része sem gyermek volt már hanem felnőtt, mert már oly rég született, hogy némelyikük akár kétszáz éves is lehetett. Igaz, nem látszottak tíznek sem ezzel a rengetegsok évvel a hátuk mögött.

Na és hát épp ezek egyike, egy Naxa nevű nő unszolta nagyon Tingát arra, hogy ugyan menjenek már el arra a levélre, amin a repülőgép ücsörög, mert ő még sosem látott olyat, hiszen itt született! És el nem tudja képzelni, milyen lehet egy akkora valami, ami repülni is tud, vagy tudott valaha, de mégis belefér több száz ember!

—Ez érdekel annyira, a repülőgépen csodálkozol, nem azon hogy világítani tudok?! - ámult Tinga.

—Azon minek csodálkozzam, nem te vagy az egyedüli ami erre képes, hiszen itt minden teli van Fényecskékkel, meg akadnak itt világító bogarak, világító felhők, világító gyümölcsök is, hiszen láthattad, miért ne lehetne egy olyan is mint te, világító ember! De olyat hogy repülőgép, olyat még nem láttam! Egy barlang, ami repülni is tud! El sem tudom képzelni! De szívesen megnézném!

—Tőlem aztán nyugodtan elmehetnénk oda, de nem tudom merre van az! - mondta neki Tinga.

—Eh, olyan nagyon nehéz nem lehet ám megtalálni – válaszolta erre Naxa – hiszen lefelé estél, tehát az valahol a fejünk felett lesz! Fogunk egy felhőt, felfelé repülünk, miközben spirálisan körbe-körbe szállunk, s valahol csak megpillantjuk, már amiatt is, mert hiszen azt mondod hogy az a fém nevű anyag amiből készült, csillog! A Galaktika fényében csillogni fog, s azt észre kell vegyük! Tehát gyere csak!

Tinga kissé ódzkodott a számára ismeretlen felhőlovaglástól, de végül ráállt, mert kivétel nélkül mindenki azt mondta neki, hogy ez remek móka!

Nagyon hamar sikerült megtalálniuk a repülőgépet. Épp csak az volt a furcsa Tingának, hogy a klóngépet sehol sem látja.

—Azt biztos elköltöztették valahová! - mondta neki Diki. —Megyek egy kört a felhővel, és megkeresem! - azzal máris fordult a felhővel, és nagy ívben, spirálisan száguldani kezdett a levél töve felé, hogy egy támadó sasmadár sem különbül. Nagyon jól ment neki a felhőlovaglás, kiválóan belelendült, pillanatok alatt szinte összenőtt a felhőjével. Tingának ideje sem volt rá hogy óvja az eltévedéstől, Diki máris eltűnt mellőle.

Nagyot sóhajtott, és ereszkedni kezdett a gép mellé, hogy megmutassa azt új barátainak. A környék elhagyottnak látszódott, de ezen Tinga nem csodálkozott. Nyilván a klóngép közelében lesznek a többiek, akik maguk is bizonyára felfedezték e világ számos csodáját, mert valahogyan lejutottak a levélről a törzsre!

Barátai nem győztek álmélni a roppant csodán, a repülőgépen. Fifi persze nem, neki ez igazán nem volt ismeretlen tárgy.

—Hű mekkora! Milyen hatalmas! - hangzott mindenfelől.

—Ugyan már, mi ez a fáitokhoz képest, az az igazán hatalmas! - nevetett Tinga.

—Miért, nálatok mekkorák a fák? - kérdezte egy kislány.

—Hát, többnyire úgy négyszer-ötször akkorák mint én, és a leveleik olyan tenyérnyiek lehetnek talán, általában akkorák sem!

Erre a kislány hangos nevetésbe tört ki.

—Ennek semmi értelme sincs, hiszen akkor nem lehetne lakni az ágaikban!

—Nem is lakunk ott.

—Akkor hol?

—A talajon.

—Talajon? Mi az hogy talaj?

No, ezt nemigen tudta neki Tinga megmagyarázni, de a kislány nem is soká kíváncsiskodott, mert leszálltak a repülőgép mellett, és bementek oda. Tinga a házigazda otthonosságával vezette őket, s mutogatott nekik mindent. Látogatói nem győztek csodálkozni a temérdek furcsa, ismeretlen anyagból készült és ismeretlen célt szolgáló tárgyon. Egyedül Fifi nem csodálkozott, mert csak ő volt nem e világ szülötte Tinga vendégei között. És természetesen maga Tinga sem csodálkozott.

Legalábbis egy darabig nem csodálkozott. Mert amikor benyitott az első osztály utasterébe, nagyonis volt min csodálkozni, sőt álmélni! Odabent ugyanis három ember, három férfi várta őket: Szodocs, Mornyú és Komba!

—Nem rátok vártunk, picinyeim, de ti is jók lesztek! - szólalt meg vigyorogva az egykori leánykereskedő.

Tinga meglepően hamar magához tért a váratlanság okozta csodálkozásából.

—Meneküljtek, ezek rossz emberek! - kiáltotta a többieknek, ő maga pedig hogy egérutat biztosítson barátainak, mellbelökte Szodocsot. A férfi fel is bukott, de zuhantában megragadta Tinga karját, és így Tinga is reáesett. De még esés közben is volt Tingának annyi lélekjelenléte, hogy kinyújtsa a lábát, s a Fifi után ugró Kombát elgáncsolja.

Akik Tingával együtt jöttek repülőgépet nézni, már sokat hallottak Tingától a velük együtt jött rossz emberekről, így nem haboztak menekülésre fogni a dolgot. Rohantak kifelé a repülőgépből. Aki talált magának felhőt, ráugrott és már repült is el, de sokan nem találtak felhőt; e légipaciknak ugyanis az az egy kellemetlen tulajdonságuk megvolt azért, hogy bár nagyon készségesen reptettek bárkit magukon, de semennyire sem voltak hajlandóak egyhelyben maradni: ha valaki leszállt róluk, máris elreppentek valamerre, s ha a „gazdi” újra repülni akart, találhatott magának újabb felhőt, ha ugyan bírt!

Sokaknak nem jutott tehát felhő, de ezek sem estek kétségbe: ismerték az itteni állapotokat, hiszen itt születtek, így nem haboztak a levél széle felé futni teljes sebességgel, s ott azonmód a mélybe vetették magukat. Meglehetősen valószínűséggel számíthattak rá, hogy vagy egyenesen egy felhőparipára pottyannak, vagy egy lián kapja el őket, s így legfeljebb néhány horzsolással megússzák a merész ugrásukat.

Egyedül egy kislány nem bírt elmenekülni, mert a repülőgép padlóján megcsúszott, hiába, a lába nem sima fémhez de pikkelyes fatörzshöz volt szokva, és elesett! Mornyú, a kommandós elkapta a lábát.

—Te az én nőm leszel!

Ebben a pillanatban azonban fel kellett hogy kiáltson. Tinga ugyanis úgy zuhant, hogy feje épp Mornyú lába felé fordult, a kommandós lába szinte telibe Tinga arcába lógott, s most a tündér nem habozott és akkorát harapott a lábujjába, amekkorát csak bírt. Nosza, a férfi azonnal rántott is egyet a lábán, amitől kitört Tinga nem is egy foga! Ez iszonyúan fáj, de Tinga különösképp nem aggódott emiatt, rögvést az jutott az eszébe, hogy csak ússza meg e kalandot, egészen biztos hogy a fogait is képes lesz kinövesztetni! Ellenben

mert most Mornyú feje feléje fordult, hiszen a férfi ösztönösen is a fájdalom irányába nézett, Tinga összeszedte minden rendkívüli képességét, s olyan erősen villant fel, ahogyan csak bírt. Gondolta, ha Napocska sikeresen védekezik e módszerrel, nyilván nála is beválik!

Be is vált. Minden támadója elvakultan pislogott sokáig, s ezalatt a kislány elmenekülhetett. Ő nem vakult meg ideiglenesen, mert nem Tingára nézett.

Tinga azonban nem menekült meg, mert vakság ide vagy oda, de Szodocs igen erősen tartotta a kezét, s amikor már visszatért a látása, jól megpofozta, majd így szólt társaihoz:

—Kötözzétek össze ezt a némbert de alaposan ám, hogy meg ne szökhessen, ne csinálhasson semmi galibát, és zárjátok be a konyhába! Mi meg álljunk még lesben, hátha jönnek még erre valakik!

Ez így is lett. Úgy gúzsba kötötték Tingát, hogy akkor sem volt jobban megkötve, amikor egyszer, a régi szép időkben, megboldogult színésznőkorában egy horrorfilmben az örült kéjgyilkos áldozatát alakította. Kötözőanyagul csikokra vágott ülészuzatok és a másodosztály ülései feletti világítás szétbarmolásából nyert villanydrótok szolgáltak. Utóbbiak igazán mélyen vágtak a húsába, ki is serkent többhelyütt a vére! De hiába nyöszörgött a fájdalomtól, nem könyörültek rajta, mert féltek is már tőle, hiszen kétségtelenül bebizonyosodott hogy különleges lény, mert képes fényt sugározni magából!

Sőt, jól hallotta, amint Komba egyenesen arra biztatja két társát, hogy azonnal öljék meg őt!

—Megmondtam én, meg ám előre, hogy érzem: itt van a gép fedélzetén velünk a Gonosz! S íme, bebizonyosodott! Mert nehogy nekem azt próbálja bemesélni valaki, hogy természetes dolog, hogy valaki úgy fénylik mint egy neonreklám! Egy ember csak akkor képes erre, ha gonosz erők működnek benne!

—Eh, hülye vagy mint a szar a seggemben – legyintett Szodocs – mert te a pólyás Tikkire is azt mondtad hogy benne a Gonosz!

—Benne is van!

—Pedig ő nem fénylik!

—Az mindegy. Érzem. De ha abban nem is hiszel nekem, Tinga esete világos kell legyen előtted is: ő nem ember! Öld meg!

—Frászt! Nem vagyok olyan hülye mint te! Ő is nő, tehát baszható! De ennél fontosabb érvem is van: belőle ez az egyedüli példány, nem úgy mint a többi nőtől, tehát remélem hasznos tűszom lesz, akiért cserébe sok mindent kialakudhatok az ellenségtől, ha a dolgok netán nem egészen úgy alakulnak, ahogy terveztem! Tehát elég a beszédből, és munkára fel!

Tinga nem csodálta hogy összekötözték, azt annál inkább, hogy nem erőszakolták azonmód meg! Nemsokára azonban ennek is rájött a nyitjára. Rabtartóinak egyszerűen nem volt most idejük ilyesmire. Ténylegesen szorgos munkába merültek.

Hogy mibe? Ezt eleinte Tinga természetesen nem tudta, de hamar rájött, amint hallgatta a konyha padlóján feküdve a kinti beszédfoszlányokat. Eleinte nem sok mindent hallott, de amint egyre inkább, egyre feszültebben figyelt, lassanként mintha megélesedett volna a hallása, s már könnyedén megértett olyan szavakat is, amiket, meg mert volna esküdni erre, nemcsak hogy nem a közelében mondtak, de egyenesen a repülőgép túlsó végében!

—Úgy látszik, fejlődnek a különleges képességeim, s egy tündérnek nagyon éles a hallása is! - gondolta elégedetten.

Az elcsipett beszélgetéstöredékekből lassanként világossá vált előtte a három bandita célja. Mert Tinga magában már csak mint „banditákat” emlegette Szodocsot és két társát. Arra készült a három jómadár, hogy a repülőgép üzemanyagtartályából lecsapolt kerozinból lángszórókat fabrikáljanak össze maguknak!

Tinga alig hitte hogy ez lehetséges, de a három férfi nem kételkedett a sikerben. Nagy tervük sikerre vitelében Mornyú, az egykori kommandós volt a technikai szakértő. Úgy

tervezték, hogy a repülőgép tűzoltókészülékeiből kiszedik a tűzoltásra szolgáló port, s ehelyett folyékony kerozint tesznek bele. Ugyanakkor a készülékben levő kisebb, jelenleg széndioxidot tartalmazó palackot, ami a hajtógáz tartálya most, ezt is kiűrik, s ebbe sűrített levegőt tárolnak el. Ez nyomja majd ki nekik a kerozint, amit a tűzoltókészülék porlasztója finom cseppekre bont, s ezt a torkolatnál egy öngyújtóval lángra lobbantják! Kétségkívül kezdetleges tákolmány, de ellenfeleiknek még ilyen sem lesz! E fegyverekkel akarták visszafoglalni a klóngépet, mert hogy az hol van, azt eddigre már kiderítették. Az egyedüli bökkenő az volt, miként töltik meg a jelenleg széndioxidot tartalmazó palackokat sűrített levegővel. De Mornyú elég szakértelemmel rendelkezett ahhoz, hogy beindítsa a repülőgép egyik üzemanyagszivattyúját, miután azt leválasztotta az üzemanyagtankról, s így az ezentúl csak a levegőt pumpálta. Ezt aztán rácsatlakoztatták mindenféle alkalmi megoldásokkal a kis palackokra, s azok szelepén át sikerült is némi túlnyomást beléjük táplálni. Nem nagyon sokat, de úgy vélték, megteszi egyelőre. Úgysem kell hogy soká tartson!

—Lesz ám nagy döbbenete a kurváknak, fiúk, hogy lángszórókkal megyünk ellenük! Erre biztos nem gondolnak! - biztatta őket vigyorogva Szodocs. —Esküszöm nektek, hogy valahány Litti csak van, mindet válogatott kínhalálnak vetem alá, de a többiek is keservesen megbánják, hogy packáztak velem!

—De elegendő leszünk-e ahhoz, hogy féken tartsuk őket? - kérdezte Mornyú.

—Hülye! Többségüket természetesen kinyírjuk, aztán meg magunkat is azonnal sokszorosítjuk, csak legyen a mienk a klóngép!

Mindeközben Tinga odabent a konyhában azon mesterkedett, hogy kiszabadítsa magát. A legkevésbé sem tartotta lehetetlennek, hogy ez sikerüljön neki. Mindenekelőtt maga elé képzelte a valaha látott legvékonyabb, legpiszkafatermetűbb, leggirnyóbb nőt, s igyekezett olthatatlan, heves sóvárgást érezni aziránt, hogy ő is olyan csodálatosan lapos legyen mint az. S egy idő után úgy érezte, sikerült! Átalakult a külseje! Nagyonis pontosan érzékelte az átalakulása pillanatát, mert immár lényegesen kevésbé szorították őt a kötelek és drótok. S innentől kezdve már csak némi ügyes mozgolódás kérdése volt az egész, s hamarosan szabad volt annyira, amennyire csak valaki szabad lehet egy szűk kis repülőgép-konyhába bezárva!

Mindenekelőtt gyorsan „visszaképzelte” magát olyanná, amilyennek Diki ismerte őt. Nem a kislány kedvéért, hanem mert ő maga is olyannak szeretne tudni magát. Neki immár az a külső lett önmaga szépségideálja. Ezután körülnézett, és valami fegyvernek valót keresett. Ám csalódottan állapította meg, hogy rabulejtői kellően gondosak voltak ahhoz, hogy egyetlen szál kést se hagyjanak a keze ügyében, sőt a villákat is mind elvitték!

Keresés közben azonban kényelmetlen gondolat fészkelte be magát az agyába. A Hang világosan megmondta neki, hogy az igazi tündérek, akiknek mintájára ő meg lett teremtvé tündérré, azok annyira szelídek, annyira jóságosak, hogy még önmaguk védelme érdekében sem ölnek meg senkit! Szabad-e tehát neki megölnie Szodocsékat most, mármint szabad lenne-e, ha módjában állna?!

Egészen biztos hogy nem! Ha mégis megteszi, teljesen bizonyos hogy azonnal elveszíti tündéri képességeit, s még nagyon örvendhet ha újra közönséges emberré züllik vissza, mert az is lehetséges hogy rekordsebesen megöregszik, megcsúnyul és meghal!

Ezen aztán jódarabig töprengett Tinga, végül szomorúan sóhajtott egy nagyot.

—Ha csak rólam lenne szó, azt mondanám hogy nem teszem: inkább a halál, mint hogy ne legyek többé tündér! De ezek ténylegesen tömeggyilkosságra készülődnek! Ezt egyszerűen nem hagyhatom semmi áron sem! Mit sem ér nekem a tudat hogy tündér vagyok, ha közben azzal a gondolattal kell együtt élnem talán évezredekken át, hogy a magam jóléte, tündérsége érdekében sokakat hagytam elpusztulni, talán kínhalállal is, akiknek többségét ráadásul nemcsak ismerem, de meg is kedveltem! Sőt, egyszerűen nem is hiszem hogy ilyen esetben egy tündér csak úgy mit sem csinálna! Minden tiszteletem a Hangé, de szerintem

valamit rosszul figyelt meg, és néven nevezve a dolgokat, nem ismeri igazán a tündéreket! Teljesen lehetetlennek tartom, hogy egy tündér nyugodtan nézze, amint valakik ártatlanokat akarnak meggyilkolni! Meglehet tán, ha csak egy mód van rá, nem öli meg a tündér a gonoszt – na de mi van akkor, ha nincs más megoldás, és vagy a gonosz hal meg, vagy az ártatlanok tömegei?! Ha ilyen esetben a tündér nem az ártatlanoknak szavaz életet, akkor már ő maga a tündér sem jó, mert a jóság ilyen foka már nem szuperjóság, hanem átcsap a gonoszságba!

Addig-addig rágódott ezen Tinga, míg végülis döntött. Lesz ami lesz, de neki bár talán mindennél fontosabb önmaga tündérsége, de van ami ennél is fontosabb: a nyugodt, tiszta lelkiismeret! Belegondolt ugyanis, előző, nem tündéri életében hányszor cselekedett kizárólag a legvegytisztább önzésből, ami tettei miatt most mély bűnbánatot érez, és egyszerűen nem akarta, hogy még sokkal nagyobb büntudata legyen a későbbiekben, már természetesen ha lesz módja rá, és Szodocsék nem ölik meg őt. Ő azt teszi amit a lelkiismerete diktál. Lehet hogy emiatt nem lesz olyan jó mint a tündérek, de hát végeredményképp ő nem is olyan „igazi” tündér, csak amolyan botcsinálta, „utángyártott”. Ő így gondolja hogy mi a jó és mi a rossz, s ha ez az igazi tündéreknél nem tetszik, akkor jöjjön ide közülük egy, és oszlassa el az aggályait!

De hát nem jött hozzá igazi tündér, így egy jó óra belső tusakodás után Tinga úgy döntött, lezárja önmagával folytatott belső vitáját, s inkább azon kezdi el törni a fejét, hogy ugyan mit tehetne a többiek megmentésére! Mert azért az a lényeg hogy azok megmeneküljenek, s nem Szodocsék pusztulása. Ha Szodocsék meghalnak, hát meghalnak. Mindenesetre neki nem a három férfi elpusztítására, hanem barátai-barátnői megmentésére kell törekednie, ezesetben talán tündéri képességei sem sérülnek meg olyan nagyon!

Úgy vélte, az a lényeg, hogy megakadályozza Szodocsék hatékony fegyverhez jutását. Tehát nem szabad hogy legyen lángszórójuk! Ha fegyvertelenek maradnak, olyan nagyon sokat talán nem árthatnak, elvégre Littiek sokkal többen vannak! De miként akadályozza meg a lángszórógyártást?! Sőt, a férfiak kifülest beszélgetései alapján már készen is van az első lángszórójuk!

Újra meg újra átszelte pillantása a kis konyhát, míg végül kétségbeesett tekintete megállapodott a magasan fent külön álló gyógyszereszekrényen. Kinyitotta, bár alig is hitte hogy épp itt talál valami hasznosat – s íme, mégis innen érkezett a segítség! Tekintete ugyanis megállapodott két, egymás melletti üvegecskén. Egyikre ez volt írva:

SEBBENZIN

A másakra ez:

ALKOHOL. Fertőtlenítésre! Kizárólag külsőleg!

Tinga arca felderült. Hát persze! Ezt kell tenni! Csakis akkor nem lesz lángszórója Szodocséknak, ha nem lesz annak éghető anyaga!

Most már csak azt kell kitalálnia, miként pusztítsa el a repülőgép összes kerozinját. Na de olyan nagyon nehéz ez sem lehet, hiszen ezek a drága jótét lelkek épp sok-sok éghető anyaggal pepecselnek odakint, ezt jól hallja, töltögetik át a kerozint innen oda és onnan ide... Igaz, ebbe az akcióba ő maga is több mint biztos hogy belehal, de ahogy megvizsgálta az érzéseit, rájött hogy olyan nagyon igazán ez nem is érdekli őt! Amire most készül, azzal tönkreteszi tündéri képességeit, de nem is akar élni tovább úgy, hogy nem tündér!

És Tinga máris cselekvésre szánta el magát. Bekapcsolta a villanytűzhelyet. Sajnálta hogy nem gáztűzhely van a repülőgépben, mert azt könnyedén felrobbanthatta volna. De hát épp a robbanásveszély miatt hogy is lett volna egy repülőben gáztűzhely!

Mindenesetre amíg a tűzhely platnija melegedett, Tinga áttöltötte a sebbenzint is, az alkoholt is egy üres üdítő üvegbe, amiről úgy vélte, könnyen széttörik. A tetejét nem zárta le kupakkal, hanem egy összetekert papírszalvétával dugaszolta el. Ezután megvárta amíg már vörösen izzott a tűzhely melegítőlapja, s ekkor nagy robajjal mindent a földre sodort a konyha polcáról.

Sejtette hogy ennek nem lehet más következménye, mint hogy a három férfi odakint gyanakodni kezd! S valóban, máris lépteket hallott odakintről. Erre gyorsan odaérintette üvegcséjének szalvétadugóját a vörösen izzó platnihoz, s az habozás nélkül lángalobbant.

Nyílt az ajtó. Komba lépett be.

—Szökni akarsz, he?! - kérdezte, de többre nem is maradt ideje, mert ekkor Tinga megint felvillant ahogyan csak bírt, mellbelökte a szellemirtót, kiugrott a konyhából, tekintete körbejárta az utasteret, azt kereste, hol talál nagy mennyiségben kerozint... Végül fel is fedezett egy csomó üdítő palackot egykupacban. A felirat alapján elvileg málnaszörp kellett volna hogy legyen bennük, ami ugye piros, de most áttetsző folyadék nyugodott mind-egyikben. Biztos ez lesz a kerozin!

—Nesze nektek lángszórást! - kiáltotta Tinga elszántan, azzal elhajította rögtönzött gyújtóbombáját, megcélozva az üveghalom kellős közepét.

És jól célzott, talált! Üvege széttört, csakúgy mint három másik is a halomból. Kifolyt a sebbenzin, az alkohol, s az üvegek tartalma is. És tény ami tény, valóban szép tűz lobbant fel, égett a benzin, égett az alkohol... épp csak az nem égett, ami az üvegekben volt, s ami kerozin kellett volna legyen!

A váratlan tűz mindenesetre alaposan megijesztette a három férfit! Mornyú azonnal felkapott egy még ki nem belezett tűzoltókészüléket, és lespriccelte a kezdődő tűzvészt, eközben Szodocs elkapta Tingát, aki annyira csalódott volt, hogy a könnyei is kibuggyantak, s pillanatnyilag menekülésre sem gondolt. És bár Szodocs kíméletlenül pofozta, egyre csak pofozta, az ütéseket Tinga szinte nem is érezte, mert egyre csak az járt a fejében, hogy ugyan mit hibázott el?! Hiszen a kerozin egy hírhedten lobbanékony folyadék, ezt még ő is tudja!

Ám egy idő után így kiáltott:

—Teljesen mindegy mit hibáztam, a lényeg az, hogy ha ettől nem gyulladt meg a kerozinotok, akkor úgysem lesz semmi a lángszórótokból sem! Hihhihi!

—Hihi az apád töke te ócska kis kurva, igenis lesz abból valami, ugyanis tudd meg, hogy csak azért nem gyulladt itt minden lángra, mert azokban az üvegekben nem is kerozin volt, csak tiszta víz! - válaszolta neki Szodocs, és teljes erőből gyomron rúgta. S amikor Tinga már kissé magához tért, le is öntötte egy adaggal.

—Ez a víz, érted?! Érzed?! Ez meg a kerozin, érzed a különbséget?! Érzed a szagát?! - és egy pohárra valót Tinga fejére lötytyintett belőle. —A kerozint nem az üvegekben tároljuk, hanem abban, ni! - és egy leszerelt elektromos vízmelegítőre mutatott, ami ott állt nem is messzire Tingától. —Nem vagyunk bolondok hogy törékeny üvegekben tároljunk ilyen veszélyes anyagot! De azt hiszem most megfogadom Komba tanácsát, és igenis kicsinállak, mert te veszélyesebb vagy egy óceánnyi kerozinnál is! De csak szép lassan csinállak ki, hogy nagyobb legyen az élvezetem!

—Abból semmi sem lesz! - állt fel Tinga elszántan, s maga is csodálkozott rajta, hogy hirtelen semmi de semmi fájdalmat sem érez, holott igencsak össze lett pofozva és rúgdosva épp az imént. Felállt tehát, s hirtelen beugrott a konyhába. Odabent az elektromos tűzhely már a tőle tellő legnagyobb meleget adta, annyira átforrósodott, hiszen nem volt felette semmi, amit melegíthetett volna. S most Tinga összeszedte minden lelkierejét...

—Viszlát, Élet, nem is volt veled olyan rossz! - kiáltotta pátoszosan, méltóan egy egykori színésznőhöz, azzal az izzó vas fölé tartotta gyönyörű hajkoronáját, amit Szodocs az imént öntött le kerozinnal.

Az azonnal lángra is lobbant, és Tingának lett így újabb koronája, de nem hajból, hanem lángnyelvekből! S most kirohant, belerúgott a kerozinnal töltött vízmelegítő-tartályba, s amikor az felborult, s kiömlött a tartalma, akkor Tinga csak úgy szépen, egyszerűen – fejest ugrott belé!

Nem robbant minden azonnal darabokra. Beletellett ez néhány másodpercbe, előbb ugyanis csak a tűz harapódzott el, égő tenger ömlött mindenfelé, amerre a kerozin folyt, e

tűzpatak egy csápja elérte Szodocsot is, az igyekezett elugrani előre, Mornyú is a kijáráthoz ugrott, egyszerre próbálták átpréselni magukat azon... S ekkor történt, hogy az égő kerozintócsa elért az egyik barkács-lángszóróhoz. S az nem bírta a meleg miatt benne fellépő túlnyomást, s milliónyi kis darabra robbant. S mintha ez lett volna a jeladás, robbant hirtelen minden, már minden égett, s ekkor a tűz valamiképp elérkezhetett a gép üzemanyagtartályához is...

S a következő pillanatban már nem volt repülőgép. Sőt, a levél jelentős része is hiányzott! S a még meglévő részekből bőségesen csordogált a mélybe a gyanta...

* * *

A pilótákat, Daddit, Dógent és a professzort kísérő menet nagy vidámság közepette érkezett meg a klóngéphez.

—Befelé! Befelé! Éljen a sokszorosítás! - kiabálták a lányok, és kinyitották a férfiak előtt az ajtót. Már épp készültek rá hogy játékosan fenéken billentik őket, hogy menjenek már be a mintavevő szobába, amikor ajkukon elnémult a kacaj. A szoba ugyanis nem volt üres!

Nem. Odabent ugyanis jó húsz férfi állt, mind felöltözve, mind pisztollyal a kezében, s ezen férfiak mindegyike teljesen egyforma volt, mintha csak ikrek lennének. Mind-mind csupa Özel atya!

—Na most elkaptunk benneteket! - mondta komoran a legelöl álló.

—Nem hinném – mi mégis többen vagyunk! - válaszolta neki Litti-1.

—Igazán? Úgy hiszed? Mert ha igen, akkor nézz csak körül!

Körbepillantottak, s íme, a távolban, a klóngép körül még rengeteg Özel atya tűnt fel, mind ide igyekezett, mindnek volt fegyvere, némelyiknek nem is egy, hanem kettő-három is. Hamarjában nem tudták megszámolni, mennyien vannak, de semmi kétségük nem lehetett afelől, hogy a papok megvannak legkevesebb néhány százan!

—Most pedig azt játsszuk – mondta nekik a legelöl álló Özel – hogy megadjátok magatokat! Aki megadja magát, az ezt azzal jelzi, hogy lefekszik a földre, a hasára! Ez nem kötelező, de aki nem cselekszik így néhány másodpercen belül, azt egyszerűen lelövi valamelyik példányom!

—Én inkább harcolok. Nem szokásom a megadás és megalkuvás! - mondta határozottan Daddi. Több sem kellett azonban erre a mellette álló Niliknek: egyikük azonnal kirúgta a lábát hogy Daddi csak úgy nyekkent egyet a földön! S rögvést ráfeküdtek hárman is. S egyikük a fülébe súgta:

—Te hülye! Nem hallottad még, hogy aki időt nyer, életet nyer?!

—Ugyan mi történhetne még a javunkra?!

—Azt te nem tudhatod, de én sem, mert ez itt a csodák birodalma! Különben meg hogy csak egyet mondjak: tegyük fel, utánunk jönnek Dógen barátai, ehhez mit szólna?! Vagy éjjel megszökünk, vagy akármi!

—Eh, itt nincs is éjjel!

—Akkor nappal!

Mások is hasonlóképp gondolkodhattak, mert némi kis idő múlva lassanként mindenki lefeküdt a földre, a megadás jeleként.

—Ez igen! Ezt már szeretem! - dörzsölgette a tenyerét elégedetten nyolc Özel is.

—Csak azt nem értem – tűnődött a földön fekvő hangosan a professzor – miként voltál képes beindítani egyedül a klóngépet úgy, hogy ugyanakkor benne is légy annak a mintavevő szobájában! Sőt, hiszen ha ott is vagy, nem tudsz kijönni onnan, de a másolatszobából sem, mert belülről nem nyithatóak!

Az egyik Özel elvigyorodott.

—Isten megsegített! - és belerúgott a professzorba. —Tudd meg, hogy a beindítás cseppet sem volt nehéz, annyi kellett csak hozzá, hogy csináljak egy hosszú kötelet, ez könnyű volt

mert a ruhám egy részét feláldoztam e nemes célra, a gép kapcsolója fölé helyeztem a Legszenetebb Könyvet, amit rákötöttem a kötél egyik végére, a másik végét a kötélnak meg rákötöttem a mintavevő szoba kilincsére! S így amikor annak ajtaját magamra rántottam, a Legszenetebb Könyv ráesett a kapcsolóra, s a gép beindult! Ami meg azt illeti, miként jöttem ki a szobából, arra az a válaszom, hogy a másolatszoba ajtaját nem csuktam be egészen, hanem eleve résnyire nyitva hagytam!

—De akkor nem lesz tökéletes a másolás! Gyengébb lesz a sugármező az ajtó közelében... - nézett nagyot a professzor.

—Hát igen, ezt én ugyan nem tudtam előre, de mondjuk úgy: sejtettem, mert az Úr megvilágosította az elmémet! De nem érdekelt, vállaltam a kockázatot. Első másolatpéldányom valóban szörnyűségesen nézett ki. Egyetlen szeme volt csak, az is az orra hegyén, egy karja volt három ujjal, lába meg éppenséggel egy sem. És szája sem volt. De arra így is képes volt, hogy kihúzza egyetlen karjával a testét a szobából, elküsszék hozzám, s kinyissa az ajtót! Ezután én elcipeltem őt a kapcsolóig, ekkor már ő indította el a következő másolási folyamatot, kinyitotta a már rendesen becsukott másolatszoba ajtaját is, abból kijött a már tökéletes másodpéldányom... S ezután már rá, a szerencsétlenre nem is volt többé szükségünk, betettük a klóngép nyersanyagtartályába, alapanyagnak! Megtette a kötelességét az Igaz Hit érdekében! Látjátok pogányok, hogy az Úr megsegíti a benne erősen hívőt, most épp találékonysággal?! S nyomorék példányomat nem sajnálom, ő sem sajnálta magát, biztosak vagyunk benne hogy előkelő helyre került Isten jobbán a Mennyben, ahol minden nyomoréksága azonmód meg is szűnik!

Na de nem szaporítom tovább a szót, mert még a végén a dicsekvés bűnébe esem! Legyen elég annyi, hogy nagy-nagy hiba volt ám őrizetlenül hagyni a gépet, barátocskáim! De hát ez is Isten végtelen hatalmát bizonyítja, nem kétséges előttem ugyanis, hogy Ő vette el az eszeteket és figyelmeteket egy időre, hogy én sikerrel jár hassak!

Mindenesetre most szépen mindegyikötöket összekötözünk, s azután egyházi bíróság dönt majd a sorsokról!

—Ahol minden posztot te töltesz be. Remek lesz! - gúnyolódott Litti egyik példánya.

—Másképp nem lehet, mert e bolygón én vagyok az Igaz Hit egyetlen képviselője! - bölintott minden humor nélkül az imént szóló Őzel, majd intett. Erre többi példánya előresietett, s hamarosan mindegyikük megkötözve feküdt a talajon, azaz inkább ágfelszínen. Kötél erre volt bőven, s ahogy Daddi megsejmelte azt a kötelet amivel ő lett megkötözve, úgy látta, az nem más mint egy papi olvasófüzér. Nyilván ezt sokszorosította Őzel rengeteg példányban, előre készülve így arra, hogy ha foglyulejti őket, legyen elég kötőanyag. Pillantását Őzel is észrevette.

—A kötelet nézed, fiacskám? Az természetesen szent anyagból van, így nem szabadulhatsz ki holmi gonosz erők segedelmével! Na de tartsunk rendet! Téged máris áthúzlak ide erre az oldalra, balra, mert ezennel halálra ítélek, tekintettel a fajtalan, perverz, erkölcstelen kapcsolatért, amit Nilivel folytattál! Eképp drága testvéreim, húzzátok át erre az oldalra Nili mindegyik példányát is, mert ő is bűnös ugyanebben, tehát ő is halált érdemel! De mert kegyes vagyok, ezért megengedem hogy kivégzések előtt megtudjátok a többiek sorsát is! - azzal végignézett a többieken.

—Téged – szólt a professzorhoz – szívesen halálra ítélnék, de egyelőre felfüggesztem az ítélet végrehajtását, mert kellesz a klóngéphez, hátha bedöglük! Kegyelmet nyertél tehát ideiglenes jelleggel, mondjuk tehát úgy, hogy halálra vagy ugyan ítélve, de az ítéletet próbaidőre felfüggesztem!

—És mennyi a próbaidő? - kérdezte a professzor.

—Az egész élettartamod! Amíg kellő bünbánatot látok benned, amíg például elég serény leszel az imában, meg minden másban amit mondok neked, addig életben maradsz! Húzzátok őt jobbra, testvéreim! - vezényelt számos önmagának.

—Lesheted azt, te örült szentfazék! Nem akarok kivételezést, vitsess csak balra! - szólt a professzor.

Özel arca elsötétült.

—Jól van, de te akartad: vigyétek akkor balra! Különben meg igazad van, mert most jut csak az eszembe, hogy tulajdonképpen valóban nem kellesz a klóngéphez sem, mert az természetesen nem dögölhet be az Úr akarata nélkül, hiszen semmi sem történhet meg, csakis ha Isten maga is úgy akarja! Rendben, tehát te is halálra vagy ítélve; bevallom örülök hogy ez lesz a sorsod, mert sokkal biztosabbnak érzem, ha meghalsz!

Halálra ítélem Davume, Elléni és Dizi mindegyik példányát is, mert fajtalankodtak, s mert tetteleg illették majd nem szent személyemet amikor jó erkölcsre akartam nevelni őket!

Littit is halálra ítélem, minden példányát, mert tagadta a férfiak felsőbbrendűségét, ellene szegült tehát az Úr főségi elrendelésének, és mert halálra akart ítélni engem, s más férfiakat is. Sőt, Morkájt ő maga ölte meg, tehát gyilkos is! Egyben halálra ítélem Tüszit is, mert ő is arra szavazott hogy öljenek meg engem, Szodocsot meg a többiek! Eképp bebizonyosodott tehát, hogy Tüszit gyilkos, kegyetlen hajlamú asszonyállat, továbbá az Igaz Hit ellensége, mert személyemben a Hit egyetlen hivatásos képviselőjét akarta a Halál kezére adni! De megnyugodhat, mert csemetéjét nem öletem meg, az még nagyon kicsi, s majd istenfélő, jámbor lelket nevelek belőle!

—Lehet egy kérésem a halálom előtt? Egy utolsó kívánságom? - kérdezte Tüszit, és most cseppet sem tűnt félősnek.

—Mondd csak te megtévedt lélek, s majd meglátom, teljesíthetem-e! - válaszolta a pap kenetteljesen.

—Azt kérem, hogy mégsem csak engem ölj meg, de a kicsikémet, Tikkit is, sőt, őt énelőttem öld meg, hogy lássam a halálát és egészen biztos lehessen benne, hogy nem él engem túl!

Nemcsak Özel valamennyi példánya meredt döbbsenten Tüszire, de az összes fogoly is, már ha épp úgy feküdtek, hogy láthatták a nőt.

—Te a saját lányod halálát akarod?! Képes lennél megölni őt?! - kiáltotta Daddi.

—Én ugyan soha! Ellenkezőleg, életemet is adnám érte! Eszemben sincs őt megölni! Én azt akarom csak, hogy ha már engem megöl, ölje meg őt is Özel! Tehát nem én, hanem Özel! Tessék, lölje csak főbe a kicsit, vagy fojtsa meg, hadd lám, meri-e, hogy órá szálljon a csecsemőgyilkosság vétke! Én mindenestre inkább látom őt hallva, messze sokkal szívesebben, mint holmi szentfazéknak besavanyítva!

—Márpedig akiből lehet, hívó lelket fogok faragni, és ő még nem reménytelen! - mondta Özel egy másik példánya határozottan.

—Nagyon tévedsz abban, hogy Tikki nem reménytelen! Talán nem emlékszel-e, hogy többször is mondtam, hogy egy sámánhoz akarom vinni?! Tudd meg hogy amiatt, mert megszállta az Ördög! De annyira, hogy jobban sem lehet: ugyanis épp hogy tőle származik! Egyik éjjel arra ébredtem, hogy maga a Sátán fekszik mellettem, rút bakkecske képében, vele közösültem, tőle van Tikki! Komba is megmondta, nemde, hogy érzi hogy benne van Tikki-ben a Gonosz! Azért akartam a sámánhoz vinni a kislányt, hogy végleg eljegyezzem őt a Sátánnal, egy szertartás keretében, de attól ő még anélkül is a Gonoszné, mert tőle fogant!

—Ne beszélj ilyesmit te bolond, mert Özel amilyen hülye még elhiszi, és tényleg megöli a kislányt! - kiáltotta felé elszörnyedve Litti-1.

—Ez az igazság! Nem halok meg hazugsággal az ajkamon, tehát nem mondhatok mást!

—Jó, legyen neked! - bólintott Özel. —Elküldöm Tikki lelkét is az Úr színe elé! Eggyel több vagy kevesebb ügysem számít, s ha valóban a Gonosztól fogant, nincs helye az élők közt, ha azonban igaz lélek mégis, az Úr úgymint megismeri az övéit, s megkegyelmez neki a túlvilágon!

—De ugye teljesíted a kérésemet és előbb ölsz meg mint engem?!

—Furcsa kérésed van mondhatom!

—Legalább ennyivel igazán jutalmazhatnád őszinte beismerő vallomásomat!

—Na jó, ne mondd hogy nincs bennem irgalom: őt lövöm legislegelőször főbe!

—Köszönöm szépen! Ez igazán a legislegjobb hír, amit mostanában hallhattam! - és Tüsz mama megnyugodva hanyatlott hátra a talajon.

—Jó, örülök hogy látom, egy nagy bűnös végre megbékélt sorsával, s várja ítélete beteljesedését! Ami a többieket illeti, bár valamennyien bűnösök, de nem tartom eleve reménytelennek mindet. A többiek sorsa tehát vezeklés lesz, azokat kivéve, akikről bebizonyosodik, hogy a Legszentebb Könyv s eképp Isten irányadó mértékei szerint halált érdemelnek! Vagyis most az fog történni, hogy megvizsgáljuk a lányokat, s akit nem találunk szűznek, holott annak kéne lennie mert hisz nem él házastársi kapcsolatban, nos, az nem más mint parázna, s emiatt őt is halálra ítéljük! Igazság szerint halálra kéne kövezni az Írás szerint, de mert errefelé nincs kő, emiatt ettől eltekintek, s a sorsuk sima főbelövés lesz!

—De én nem tehetek róla hogy nem vagyok szűz – kiáltotta kétségbeesetten az egyik lány – engem is megerőszakoltak gyermekkoromban mint Dizit, és igazán nem akartam ám azt!

—Ezt bárki mondhatja. Nem tudod bizonyítani a szavaidat.

—Te sem atyám a bűnösségemet!

—Az igaz, de szent egyházunk évszázadok óta azon a véleményen van, hogy inkább pusztuljon száz ártatlan, minthogy megmenekedjék egyetlen bűnös! De ne aggódj: ha valóban ártatlan vagy, az Úr majd vigyáz rád, s a Mennybe kerülsz! S mert elárultad hogy nem vagy szűz, nálad felesleges is a vizsgálat, azonnal balra visznek a testvéreim! Na és akkor most lássuk csak, ki is lesz a következő, vagyishát inkább az első, akin elvégezzük a szüzességi vizsgálatot?

—Hadd legyek én az, akivel most foglalkozni fogsz! - hallott hirtelen mindegyik Özel egy éles, szemtelen gyerekhangot. Ám furcsa helyről jött: nem elég hogy a háta mögül, de ráadásul a feje fölül is!

Megfordult és odanézett. Azt látta hogy közvetlenül a klóngép szobája fölött, egy felhőlovon ott trónol Diki, Diki, akiről pedig mindezideig úgy hitte, hogy meghalt, elvégre a kislány ejtőernyő nélkül ugrott a mélységbe!

—Nem, nem haltam meg, nincs olyan szerencséd! - válaszolt Diki a pap ki nem mondott gondolataira. —Sőt, nemcsak én nem haltam meg, de Tinga sem! Persze hogy nem halt meg: tudja meg mindenki, hogy Tinga valóban nem ember, ahogy azt az a hülye Komba hitte is róla, csakhogy cseppet sem szörnyeteg, ellenben igazi tündér! Nem halt meg. A nagyon jó és nagyon rossz lények ugyanis nagyon ritkán halnak. Tinga nagyon jó, ezért nem halt meg. Én ellenben nagyon rossz vagyok, biztos amiatt nem haltam meg! Ugyanis nem Tinga a szörnyeteg, hanem én! De én aztán olyan szörnyűséges szörnyeteg vagyok, hogy azt te Özel a legmerészebb rémálmodban sem tudod elképzelni! De nem öllek meg. Nem. Mert most mindjárt olyat teszek, de olyat, hogy azt kívánod majd rögvest, bárcsak inkább megöltelek volna! - azzal felemelte jobb kezét. Egy könyv volt benne. S most a pap hangját próbálván utánózni, ezt szónokolta:

—Legyen elég annyi, hogy nagy-nagy hiba volt ám őrizetlenül hagyni a Legszentebb Könyv egyetlen példányát, barátocskáim! De hát ez is Isten végtelen ostobaságát bizonyítja, nem kétséges előttem ugyanis, hogy Ő nem adott kellő észet és figyelmet nektek arra vonatkozóan, hogy ha már kapcsolónak használtátok e könyvet, legalább utólag készítsetek belőle minimum egy tartalékpéldányt! De így most ez az egyetlenegy példány e bolygón az Úr legszentebb szavából! Vagy lehet az is hogy ez a Sátán hatalmát igazolja, aki azért tette ezt, hogy én sikerrel jár hassak?!

Nem akadt odalént olyan Özel, aki e beszédet hallva el ne sápadt volna.

—Add vissza de azonnal! - követelték többen is Dikitől.

—Hogyisne! Majd ha bolond lennék mint aki biztat! És nem ajánlom hogy rámlőni merészelj, ha ugyanis van egy kis peched, még a végén el is találsz, meghalok, nem lesz aki irányítsa e felhőt, s akkor ez elrepül amerre csak akar, s teljesen kizárt hogy akár a jószágú

úrstenkéd segedelmével is rálelj a sokmillió felhő közül épp arra az egyre, amelyben az én hullám van a könyvvel! De az is lehet hogy gondol egyet a felhő, és megszabadul a könyvtől, lehajítja, s az évtizedeken át csak zuhan és zuhan majd, míg bele nem esik az odalent for-tyogó Fekete Lyukba, vagy esetleg felszívja a könyv anyagát ez a kozmikus növénytenger! Jobb tehát ha nem lősz rád! Mert akkor nem lesz meg neked az Úr szava, márpedig nem hinném hogy kívülről tudod az egész könyvet, még ha biztos sokra emlékszel is belőle!

—Nem hiszem egy szavadat sem, miért ne lőnélek le, ha úgysem kaphatom meg a könyvet?!

—Ki az isten mondta neked, hogy nem kaphatod meg?! Én elismerem hogy ez a tied, téged illet meg, s vissza is adom neked, amennyiben te elismered hogy a barátaim az enyimek, s engem illetnek meg, s visszaadod őket! Szóval jól figyelj! Engedd el őket! Oldozd el mindőjüket. Ezután menj el olyan messzire ahol már biztos nem ártatsz nekik... de nem is! Egyszerűbb ha ők mennek el a faág legszélére, s felszállnak egy-egy felhőre.

—Úgysem lesz elég felhő arra!

—Egészen biztos hogy lesz, mert várunk amíg talál mindenki magának! Na és ha ez megtörtént, én odaadom neked a könyvet!

—Nem bízom benned!

—Nem probléma. Amikor már csak néhányan vannak a barátaim közül a fogságodban, leszálok a saját felhőmről, és odaállok az ág széléhez. Így ha be akarnál csapni, a mélybe hajíthatom a könyvet, ellenben amikor már minden barátom megszabadult tőled, én ott maradok a hatalmadban a könyvvel együtt!

—És ha akkor ledobod?!

—Akkor megölsz. És ne sokat gondolkozz, mert nincs más választásod mint hogy beleegyezz! Mert nézz csak ide! - azzal Diki kitépett egy lapot taláломra a könyv közepe tájáról, s a szájába tömte. Rágni kezdte. —Látod?! - nyammogta a pap felé. —Ezentúl addig eszem folyamatosan a könyvet, amíg csak igent nem mondasz! Amint elfogyasztottam egy lapját, máris eszem a következőt!

—Igazi szörnyeteg vagy! Dögölj meg!

—Hé, mindjárt jön a következő lap! Kérlek szépen egyezz már bele amit mondtam, mert igazán nem szívesen kajálom a könyvedet, száraz, ízetlen a papír, szóval kímélj meg tőle ha lehet, jó?!

—Jól van, hogy rohadj a Pokol legmélyebb bugyrában! Legyen neked!

Erre Diki azonnal kiköpte a szájából a jócskán összerágott papírdarabkát; a maradványokért azonnal ugrott legalább tíz Őzel is.

—Na jó, akkor most szeretném látni de nagyon hamar ám, hogy legalábbis a kötelek lekerülnek a barátaimról!

Ez hamar megtörtént. Ekkor Diki „megsarkantyúzta” égi hátasát, s így kiáltott vissza:

—Arrafelé, az ág szélénél várlak benneteket! De ne sokat késlekedjete, mert ha unatkozni kezdek, mindig megéhezem, és jelenleg semmi zaba nincs nálam a könyvön kívül!

—Hű, nem semmi ám ez a kiscsaj! Büszke lennék rá, ha a lányomnak tudhatnám! - sóhajtotta a professzor, Diki után nézve.

—Mindigis tudtam hogy zseni vagyok, de az biztos hogy Diki sem szűkölködik az ész és ötletességet illetően! Sőt még az sem biztos hogy kettőnk közül nekem van több eszem, mert könnyen lehet ám, hogy bármikor lekörözz engem! - mondta elismerően Daddi is.

Hamar lekerültek a kötelek róluk. Mindegyikük igyekezett az ágszélhez.

—De én aggódom Dikiért! Mi lesz vele ha egyedül marad ezzel az örült pappal?! - kérdezte Dadditól Nili-11.

—Eh, én cseppet sem aggódom, egészen biztos hogy réges-rég eltervezett már jóelőre mindent!

—Különben meg mi lenne: fogja magát és a mélybe ugrik! Nagy baja nem lesz, azt garantálom! - vont vállat Dógen. Döll egyetértően bólogatott.

—Pontosan! Egészen biztos hogy Diki rég kitapasztalta már, hogy errefelé ha nem is lehetetlen, de nem igazán könnyű öngyilkosnak lenni! Itt inkább csak az a kérdéses, visszaadja-e a könyvet a papnak az utolsó pillanatban vagy sem! Ez nagyjából attól függ csak szerintem, mennyire lesz jókedvében a kislány! Jelenleg minden előny az ő oldalán van!

—Pillanatnyilag ellentmondásos érzések kínoznak. Örülök hogy felbukkant Diki, mert egészen biztos vagyok ezek után Özelék pusztulásában, de bevallom, iszonyúan félek is tőle, mert egyszer már láttam mire képes, és mi lesz ha elkapja a mohóság, és Özelék után ránk is igényt tart?! - tűnődött halkán Daddi mellett Dizi.

—Diki nem szörnyeteg. Nem kell ahhoz szörnyetegnek lenni, hogy valaki ellopjon egy könyvet! Diki csak egy ötletes kislány! - ellenkezett vele a professzor.

Elérkeztek a faág széléhez. Itt természetesen nem merőleges mélység tátongott, hanem mindinkább lefelé görbült a szél, ahogy azt egy többé-kevésbé kör vagy ovális keresztmetszetű valamitől elvárja az ember. Mindenesetre sokkal kijjebb nem volt célszerű menni, mert egykettőre lecsúszott róla a túl merész vándor.

—Nincs itt egy felhő sem! - kiáltotta kétségbeesetten Bülbülüm, aki úgy látszik sokkal jobban félt a sok Özeltől, mint az általa még nem próbált felhőlovaglástól.

—Semmi vész, majd én megmondom mit tegyetek: füttyöljete vagy énekeljete valami szép nótát! - tanácsolta nekik Dógen, aki már jóideje ezen a világon élt.

—Énekeljünk?! - tátotta nagyra a száját a csodálkozástól Aísa.

—Igen! Ezek is mint Napocska, nagyon szeretik a szép zenéket. Akárhányszor akartam is felhőlovagolni, minden alkalommal odajött hozzám valamelyik, ha énekeltem vagy füttyültem, nyilván az, amelyiknek épp az a nóta nagyon tetszett! De javaslom, ne egyszerre kezdjete bele, mert abból csak szörnyű kakofónia lesz!

Bülbülüm, aki nagyon félt, nem is kérte magát, azonnal rákezdt egy dalra. Szépen csengő, majdnem profi énekeshez illő hangja volt. Egy olyan slágert énekelt, amit hetekkel a repülőgépre kerülése előtt országszerte betiltottak. Mert bár a dallama nagyon fülbemászó volt, de nem igazán tetszett a politikai elitnek...

**Én nem születtem miniszternek, lopni, csalni nem tudok,
És azt hiszem már észrevetted, az államfő sem én vagyok...
De ha eltűnne az országból ez a korrupt, tolvaj bagázs,
Úgy érezném, vannak még csodák!**

**Hát mit tehetnék érte, hogy megtömjem a zsebemet?!
Mindig mikor ébren vagyok, ezen töröm a fejemet!
Mit tehetnék érte, hogy az országban öröm legyen,
Mit tehetnék, áruld el nekem!**

**Nincsen varázspálcám mellyel bármit eltüntethetek,
És annyi tolvaj van jelen, kit megbüntetni nem lehet...
De ha eltűnne az országból ez a korrupt, tolvaj bagázs,
Úgy érezném, vannak még csodák!
Mit tehetnék érte, hogy elűzzem a Hazugot,
Hogy el ne hidd napról napra a sok újabb maszlagot...
Hát mit tehetnék érte, hogy az országban jólét legyen,
Mit tehetnék, áruld el nekem!**

**Nincsen hétmérföldes csizmám, nincsen varázsköpenyem,
Hogy külföldről még visszatérek, sajnos nem ígérhetem,
De ha eltűnne a fejből az alternatív valóság,**

Úgy érezném vannak még csodák!

Tovább nem énekelte Bülbülüm, mert nem is tehetette: annyira megtetszhetett a dala egy felhőnek, hogy szinte orkánszerű hevességgel repült neki, szinte legázolta a kislányt, beburkolta, Bülbülüm rémülten sikkantott egy nagyot, s már ott sem volt...

—Ne féltsétek, semmi baja sem lesz! Csak nagyon szépen énekelt! - nevetett Dógen. S erre most Aisa-3 kezdett bele egy dalocskába...

Jó soká tartott még így is, hogy mindegyiküknek legyen felhőparipája, hiszen igazán nem kevesen voltak! Közben több Özel is megpróbált a közelükbe sündörögni, de Diki résen volt, s rájuk kiáltott hogy azonnal húzódjanak hátrébb, másképp szomorú vége lesz a dolognak!

—De hát meddig várjunk a könyvre?! - méltatlankodott az egyikük.

—Rendben, ha ragaszkodtok hozzá, visszakaphatjátok előbb is, de csak darabokban! - azzal Diki kitépett még egy lapot a könyvből, kitörölte vele a fenekét, s ledobta a földre. — Így megfelel nektek?! Mert ha nem, akkor tűnés hátra!

Végül azonban amikor már csak öten voltak az el nem repült foglyok, egyszerre három Özel is így kiáltott:

—De most már aztán tessék leszállni a felhőről te törpe boszorkány, mert nem bízom benned, s ha nem teszel így, mindegyikőtöket cafatokra lövöm!

—Kérlek, kívánságod parancs! - ugrott le a felhőről azonnal Diki. —Mássz fel te rá! - intett Elléni-2 felé.

S ezután a többi fogoly is elfelhőlovagolt, s Diki ott maradt egyedül a sok Özellel szemben. Bár meg kell mondani, hogy teljesen egyedül azért nem volt, mert sokan ott köröztek a felhőkkel a közelben, kíváncsian és aggódva várva, hogy mi lesz a bátor kislánnyal. Ezek közt volt az összes Litti és Taszucsi is.

—És most akkor ide a könyvvel! - parancsolta valamelyik Özel.

—És meg is kapod, de csak akkor, ha meggyőződöm róla, hogy többé nem tudsz ártani sem nekem, sem a barátaimnak! Mert a pap kezébe valóban imakönyv való, és nem fegyver! Ezokból tehát most azonnal hajíts le ide a mélybe minden fegyvert!

—Hogy micsoda?!

—Hallottad, nem?! Persze nem kötelező! Szabadon dönthetsz hogy mi repüljön oda le: a Legszentebb Könyv, vagy a pisztolyaid!

A párbeszéd hallgatói azt hitték, Özel kétségbeesetten fog tiltakozni, de nem így történt! Csak ennyit követelt:

—Esküdj meg, hogy akkor valóban nem dobod a mélybe a könyvet, és nem lesznek egyéb feltételeid sem!

—Esküszöm, hogy akkor valóban nem dobom le a könyvet! - mondta nyugodtan Diki.

Erre valóságos fegyverfelhő repült a faágon túl a mélységbe, mert szinte egyszerre dobálta arrafelé a pisztolyait valamennyi Özel.

—Nincs több? - kérdezte Diki, mikor már nem szálltak arrafelé a gyilkos szerszámok.

—Nincs.

—Biztos?!

—Biztos.

—Esküdj meg rá te is! - követelte a paptól.

—Esküszöm!

—Jól van. Akkor én most betartom az ígéreteimet, és valóban nem dobom a könyvedet le a fegyverek után. Hanem tudod, én nagyon különleges gyerek vagyok! Igazi parafenomén! S most mutatok neked egy csodát! Illik is hozzád, mert vallásos csoda lesz: mi most majdhogynem a túlvilágon vagyunk, s én megmutatom neked, milyen a túlvilági Tisztítótüz! Az a tűz, mely megtisztítja a világot a butaságtól! - azzal Diki a magasba emelte mindkét

kezét, a feje fölé, benne a könyvvel, s hogy miként csinálta, azt bizony senki sem tudta kifigyelni, de hirtelen vakító láng csapott fel belőle, égett a Legszentebb Könyv, de lobogva ám, Diki meg csak állt ott vidám gyermekmosollyal az arcán, mintha glóriát viselne a feje körül, mintha épp most következett volna be a megdicsőülése...

—Te átkozott! Sátán! Pokolra veled! - kiáltotta egyszerre több száz Özel-torok, s a következő pillanatban legalább egy tucat pisztolygolyó csapódott be Diki mellkasába.

—Nekem is vannak ám trükkjeim! - kiáltotta a legelől álló Özel, de még legalább hárman messzebb csak most halásztak elő pisztolyt a reverendájuk mélyéről.

—Te hazug! Megesküdtél hogy nincs több fegyvered! - kiáltotta valahonnét messziről egy felhőn ülve az egyik Litti.

—Pogányoknak tett eskük nem köteleznek! - azzal megint lőtt egy csomót Dikire. A kislány a lövésektől eddigre már felbukott, a könyv ott parázslott mellette, s a leányt a lövések ereje újra meg újra megdobta a szakadék felé. S most már nem is maradt meg a faágon, hanem csúszni, majd zuhanni kezdett lefelé. Pörögve, de némán hullt a mélységbe, szája nem nyílt sikolyra. Talán elájult a fájdalomtól, vagy már meg is halt.

Alig zuhant le a mélybe Diki, Özel, de nemcsak egy Özel, hanem annyi, ahányan csak odafértek, azonnal a parázsló Legszentebb Könyv mellé ugrott, igyekezett eloltani annak lobogását, s megmenteni belőle amit csak lehet. Igyekezete azonban csak nagyon százalmas eredményre vezetett! Még a könyv vastag borítólapjából is alig tudott megmenteni néhány elszenesedett szélű maradványt. Hiába, a Legszentebb Könyv nagyon vékony lapokra lett nyomtatva, s emiatt ugyancsak könnyen égett! Valójában Özel legértékesebb zsákmánya a könyvet illetően épp az a papírdarab volt amit korábban Diki kiköpött a szájából, s az a másik, amit a feneke kitörlésével meggyalázott.

Özelre a legmélyebb kétségbeesés telepedett rá, amint ez tudatosult benne.

—Ó jaj nekem Istenem, bocsáss meg! Miért is voltam olyan hanyag, olyan gondatlan, olyan lusta szolgád, hogy épp a Te Legszentebb Szavaidból nem csináltam másolatot! Kérlek adj nekem sugallatot, mitévő legyek most! - kiáltott az ég felé.

S hirtelen valóban úgy érezte, mintha megvilágosodott volna. Hiszen a Legszentebb Könyvet bár emberek írták régen, de az nem emberek alkotása mégsem: az az Úr könyve, mert az emberi írók az Úr sugallataira írták! Lényegében Isten diktált nekik minden egyes sort, s ők csak szolgamód lemásolták azt mintegy ihletés alatt! Az egész olyan volt, mint manapság amikor a főnök levelet diktál a titkárnőjének! Vagyis semmi sincs veszve! Ő valóban meglehetősen jól emlékezik a Legszentebb Könyv fontosabb részeire, egyszerűen el kell kezdenie azt az emlékezetéből lemásolni, s ahol mégsem emlékszik mindenre, seabj: a sugallataira hagyatkozik! Lehetetlen hogy Isten meg ne segítse őt épp akkor, amikor az Ő szavainak megörökítésén fáradozik!

Papírt és írószert ehhez talál majd a repülőgépből. De végső esetben akár a vérével is írhat!

Most azonban fontosabb dolga van. Mindenekelőtt a nála levő, megmentett maradványokat kell klónoznia, nehogy ezek a kincset érő ereklyék is veszendőbe menjenek, továbbá sok-sok pisztolyra is szükség van, mert nem feledheti hogy harcban áll a pogánysággal, márpedig a pogányok aljasok, gonoszok, megbízhatatlanok, ez épp most derült ki... Fegyver tehát kell, márcsak önvédelemből is, holott dehogy is fog ő védekezni, támadni fog, előretör, meghódítja Isten nevében ezt az egész sátáni birodalmat...

Szinte futva igyekezett a klóngéphez. Akkora erővel lökte be a mintavevő-szoba ajtaját, hogy az csak úgy csattant. Körül se nézve beugrott ide Özel, hogy elhelyezze itt a Legszentebb Könyv megmentett darabkáit, s néhány pisztolyt...

S alig ugrott ide be, máris sikítva tántorodott hátra, mert valami iszamos, nyálkás anyag ért az arcához.

Rögvest kipárolgott minden jövőendő terve a fejéből, s immár képes volt a jelenre koncentrálni. A mintavevő-szobában meglehetősen sötét volt, elvégre a halovány galaktikafény ide csak kevéssé jutott be, de most már mégis ki tudta venni, mi ijesztette őt meg.

Ijedelmének oka ő maga volt, Özel! Igen, épp ő! Ő lógott odabent a tető egy keresztrúdján himbálódzva, talpa alig három ujjnyira volt a padlótól. Valaki ide akasztotta fel az egyik példányát! Hiába, annyi sokan vannak már ők Özelek, hogy akár sokuk is eltűnhetett úgy, hogy hiánya nem tűnik fel!

Mindez azonban még igazán hagyján volt. Az igazi iszonyat akkor tört rá Özelre, amikor felfedezte, hogy nem akárhogyan lett ez a testvérük felakasztva.

Az ismeretlen gyilkos ugyanis ezt az Özelt nem kötéltre, mégcsak nem is rózsafüzérre akasztotta fel, hanem saját kitépett beleit használta kötélként! Egy efféle lelőgő béldarab volt az a nyálkás valami, ami beugrásakor Özel atya arcát súrolta.

—Átok, átok, átok! Mi jöhet még ezek után?! - ordította Özel.

Megtudta, még hozzá nagyonis hamarosan. A mintavevő szoba legtávolabbi sarkában takaros rendben, egy halomban, egymásra pakolva állt valamennyi bőrröndje a klóngépnek, ami csak volt, s kivétel nélkül mindegyikben rípiyára volt törve a vezérlőegység!

Ez pedig annyit jelentett, hogy a klóngép bizony mindörökre használhatatlanná vált!

Ha nem volt is annyira zseni mint Daddi, de épp elég esze volt Özelnek is ahhoz hogy átlássa: ezek után igazán nem mindegy hogy hányan halnak meg belőle, elvégre nincs klóngép, amivel pótolhatná a veszteségeket! Továbbá ha elrejtett is számos fegyvert, de ezek nincsenek többen mint talán tíz-tizenkettő, s ezekből sem képes többet klónozni! Mindenekelőtt gyorsan bekóborolták a környéket hogy hátha meglelik a titokzatos gyilkost, ám senkit sem találtak. Ezután azonban igazán a legteljesebb egyetértéssel úgy döntöttek, hogy meglátogatják a repülőgépet, hogy onnan írószereket szerezzenek, s ha lehet, valami fegyvernek valót is, ha mást nem hát vascsőveket és késeket-villákat, mert a semminél azok is többet érnek!

Elindultak tehát a levélre felvezető borostyánlépcsőhöz. S ha nem is mind, de többen közülük már meg is mászták, felértek a levélre...

De csak azért, hogy a repülőgép a szemük láttára robbanjon darabokra.

* * *

Ha valaki egy épp felrobbanó repülőgép legközelebbi közepén van, akkor a legoptimistább becsléseket figyelembe véve is nyugodtan feltételezhetjük, hogy egészségi állapota legalábbis nem fog javulni! Annyi bizonyos, hogy ilyen esetben a biztosítótársaságok ügynökei nem fogadnák el ügyfelüknek, mert túl nagyak tartanak a kockázatot.

Tinga is meg volt róla győződve, hogy ő most aztán holtbiztos hogy meghal! Ez igazán túl „kemény” esemény ahhoz, hogy még egy igazi tündért is megviseljen, ő meg nem is olyan „igazi” tündér, csak afféle utánzat, másolt, „utángyártott példány”.

Tagadhatatlan tény, hogy az esemény valóban jelentősen megviselte őt, arról azonban szó sem volt, hogy akár kicsit is belehalt volna! Az még eljutott tudatáig, hogy minden robban körülötte, azután ütést érzett a fején...

Később magához tért, s már ezen sem győzött csodálkozni. Azon meg aztán pláne csodálkozott, hogy nemcsak él, de még csak fájdalmat sem érez! Holott ha egyáltalán túlélhetett egy efféle katasztrófát, hát nyilvánvalóan csakis iszonyatos égési sérüléseket szenvedve, az meg ugyancsak fáj ám!

De nemhogy fájdalmat nem érzett, hanem annyira pompásan jól érezte magát, olyan kicsattanóan fittnek, egészségesnek, tündöklően fiatalnak, erővel telinek, kipihentnek, sőt:

boldognak, hogy még talán soha de soha életében! Még ki sem nyitotta a szemét, de máris ezt gondolta belső érzéseire hagyatkozva:

—Ha ilyen a halál, nemcsak nem bánom, de mindent megteszek hogy újjá ne szülessék!

Aztán mégis kinyitotta a szemét, s megállapította, hogy nagyonis helyénvaló volt előbbi gondolata, hogy ő „tündöklően fiatal”. Mert ha nem is lett fiatalabb mint a robbanás előtt, de ami a fényruháját illeti, a korábbi igazán csak szánalmas, szürke, koszlott mása lehet e mostaninak! Úgy ragyog, hogy tényleg nem nagy túlzás a mesék fordulata: a Napra lehet nézni, de rá nem!

És igazán jól látszik e ragyogás, mert szinte éjsötét van körülötte. Nagyon mélyre zuhanhatott. Messze-messze a feje fölött van csak valami bizonytalan derengés, ami a Galaktikát jelentheti. Egyelőre Fényecskéket sem lát a közelében. Bár ott jobbra mintha valami foszforeszkáló felhőszerűség mocorogna... És amikor Tinga elfordította a fejét, távolabb apró, világító bogarak raját fedezte fel. De akkor is ő most idelent a legerőteljesebb fényforrás.

Más lények is kihasználták Tinga, a Nagy Világító jelenlétét. Mellén egy hosszú csőrű, türkiztollú madárka ült, orrát meg egyszerre három pillangó csiklandozta. Tinga eltűszentette magát, erre elrepültek, de csak azért, hogy kicsit később a hajára szálljanak.

Tinga most tüzetesen megvizsgálta magát.

—Ez nem lehet igaz! - kiáltotta. —Nemcsak nem nyomorodtam meg egy életre, de még a korábbi sérüléseim is eltűntek! - azzal ujjával óvatosan benyúlt a szájába. Megvolt valamennyi foga!

—De hát én ezt nem értem... Hiszen embert öltem... Megöltem Szodocsot, Kombát, Mornyút... Azt hittem, emiatt már nem is leszek tündér, s erre tessék, kiderül hogy tündéri képességeim még gyarapodnak is... - összekulcsolta tenyerét, és elképedve rázta a fejét, mintha üres kezétől kérne tanácsot. —Nem értem, nem értem, nem értem... Ki az, aki ezt a rejtélyt megvilágosíthatja előttem?!

Majd az jutott az eszébe, hogy Diki mennyire ámult már korábbi fényöltözékén is. Mennyire meg fog lepődni akkor ezen!

—Hej, csak láthatnám már a kis szeplős arcát! - sóhajtott fel. —De vajon visszatalálok-e hozzá egyáltalán?!

Ám ahogy Dikire gondolt, hirtelen úgy érezte, mintha valami roppant erő megragadná a szívét, és határozottan felfelé húzná, s kissé jobboldalra. Nem volt ez az érzés kellemetlen, fájdalmas, de szó sem lehetett képzelődésről. És Tinga azonnal meg is értette, mit jelent ez: arra kell mennie, amerre ez az erő vezeti őt!

—Hát persze! - kiáltott fel. —Hiszen hány de hány szerelmes dalban szerepel, de én is mondtam nemegyszer különböző filmszerepeimben, hogy a szívünkre kell hallgatni! Rendben, én most azt teszem! Szívem, szívem, tündérszívem, mondd csak meg nekem: az én drága Diki-lányom ugyan hol és merre lelem?!

Igen ám, csak hogy a szíve felfelé vezette, ám Tinga annyira azért nem érezte tündérnek még magát, hogy szárnyak nélkül csak úgy repülni kezdjen! De nem esett kétségbe. Tudta már Fifi magyarázataiból, hogy a repülő felhők szeretik a szép dalokat. Énekelni kezdett.

Igazán nagyon szépen énekelt, ami tulajdonképpen elvárható is volt tőle, mert ha nem volt is soha kifejezetten énekesnő, de mint színésznő, mégis ő volt a leginkább profinak mondható valaki éneklés terén e világ emberlakói között. Meg is lett ennek az eredménye: még az első versszakot sem énekelte végig, máris tucatnyi felhő tülekedett körülötte, vetélkedve a megtiszteltetésért, hogy melyiküket tünteti ki a használatával. Tinga igazán gyorsan döntött: egyszerűen a hozzá legközelebbire pattant fel. És nagy sebességre noszogatta paripáját. Mind erősebb nyugtalanságot érzett ugyanis. Valami nincs rendben Dikivel! Meg kell hogy találja, mert Diki épp valami rosszat művel... vagy Dikivel történt valami rossz, gonosz dolog!

Tingát a szíve nem valami különleges helyre vonzotta: majdnem oda, ahonnét lezuhant, attól csak kissé messzebb, az ágra, ahol a klóngép állt, látszólag teljesen épen. Lényegében ép is volt, épp csak a vezérlőegységeiből nem maradt egyetlen működő példány sem, de hát ez így a levegőből nézve nem látszódott rajta.

Az már annál inkább, hogy a másolatszoba oldalára valami vörös festékkal ezt írta ki valaki:

—Én győztem, nem az istened! Itt én vagyok az isten!

Jó nagy, alkarnyi betűkkel íródott e szöveg, de leginkább mégsem ez keltette fel Tinga érdeklődését, hanem az, hogy a faltól két méterre egy szörnyen kifecamodott végtagú hulla fekszik, akit fel is ismert: Özel atya!

Igen ám, csak hogy az a hulla is Özel, aki ettől fekszik néhány lépésre... Azt ugyan így hirtelenjében nem tudja, hogy ez mitől halt meg, de az a két másik még távolabb, az már világos hogy mi miatt nem él: meglehetősen összeegyeztethetetlen az élettel az olyasfajta állapot, amikor valakinek a fejét a hasára helyezik!

Tinga borzadt, de nem félt. Annyi mindent átélt már az utóbbi időben, hogy lassan kezdett hinni abban: ő *mindent* túlél. Elég józan volt ahhoz hogy tudja, ez az érzése egészen biztos csak merő illúzió, elvégre kell hogy néha még a tündérek is belehaljanak valamibe, de annyira mégis erős volt benne ez az érzés, hogy ne gyávuljon most egykettőre el. Le akart szállni itt, de felhője most megmakacsolta magát, s ahelyett hogy lejjebb ereszkedett volna, inkább távolodni igyekezett. Lehet hogy nem szerette a vérszagot. Végül Tinga nem tehetett mást, leugrott róla a jó tíz méteres magasságból.

Alaposan megütötte a lábát, sziszegett is, végül mégis talpra kecmertgett. Közben véletlenül nekitámaszkodott a másolatszoba falának, s ettől elmázolódott az egyik betű. Most nézte csak meg jobban Tinga, hogy ez mivel íródott: vér volt. Feltételezhetően valamelyik Özel atya vére!

Elindult a fal mellett körbe. Ahogy a fal derékszögben elkanyarodott, a sarokban csinos kis gúlát fedezett fel, mind emberfejekből volt rakva. És mindenütt hullák és hullák...

A legkülönbözőbb módokon lett végük. Volt amelyiknek valaki egyszerűen letépte az állkapcsát, s ettől elvérzett. Volt amelyik megégett, mert valamiképp meggyulladt a papi ruházata. Tinga el sem tudta képzelni, ez miként lehetséges, mert az a ruha egymerő csurom víz lehetett az itteni örökös pára miatt! Volt amelyiknek hiányzott mindkét lába, akadt amelyiknek a hasa volt felszakítva, s akadt amelyiknek egyszerűen semmi látható baja nem mutatkozott, épp csak nagyon halott volt, de arca annyira görcsbe volt rándulva hogy ez elárulta: iszonyatos szenvedéseket állt ki halála előtt!

Aztán Tinga be sem kóborolta az egész területet, nyílegyenesen a másolatszoba ajtajához ment. Idebent eléggé sötét volt, de ez őt nem zavarta. Bekapcsolta a fényruháját. A váratlan fényrohamra majdnem riadtan ugrott fel valami az egyik távolabbi sarokban.

—Ó... Hát te vagy az?! - hallotta Tinga a hangot.

—Én. De *te* ki vagy?!

—Szerintem már tudod a választ. - azzal a félhomályból, legalább ötven egymásra pakolt, kibelezett, feltrancsírozott hulla mögül kimászott Tinga elé az ő aranyos kislánykája, Diki.

De milyen Diki! Most egyáltalán nem látszott pucérnak, holott természetesen az volt. De meztelensége igazán nem volt szembeszökő, tekintettel rá hogy tetőtől-talpig vér és agyvelő borította. Sőt, majdhogynem ruhát viselt: derekára és vállára emberi beleket csavart, hajára meg emberi szemgolyókat tapasztott. És ezúttal nem egészen nézett ki embernek sem, félig-meddig harci készenlétben volt, mert lábujjain a körmök alól jókora karmok bukkantak ki, amik csikorogtak most a fémpadlón járás közben. Nem támadt azonban Tingára, megállt tőle néhány lépésnyire.

—Végülis nem akartam eltitkolni előled végleg – mondta – csak nem igazán találtam rá jó pillanatot! Mindenesetre nem örülök neki, hogy így látsz.

—Szégyelled?

—Eszem ágában sincs! Épp hogy büszke vagyok rá! Ugyan mit kéne szégyellnem, amikor győztem?! Épp csak valamennyire azért megismertem már benneteket embereket is, és attól tartok hogy iszonyodol tőlem, s ezt sajnálom!

—Miért sajnálod?

—Mert többé nem fogsz szeretni.

—Úgy gondolod?

—Persze hogy! Anyukám is megmondta, hogy az iszony, az két alapérzésnek, az undornak és a félelemnek a keveréke. Márpedig se azt nem szeretjük akitől félünk, se azt, akitől/amitől undorodunk. - majd Diki megcsóválta a fejét, és körbenézve így szólt:

—Csak azt nem értem, miért nem tetszik az ilyesmi nektek, embereknek! Tudom hogy mit érzel ennek láttán Tinga, egészen pontosan tudom, ismerlek annyira már benneteket hogy ezzel tisztában legyek, csak nem értem, miért épp így éreztek!

—Hát lehet tán másképp?!

—Hogyne!

—Nézd, arra már rájöttem, hogy te nem kislány vagy, hanem az a Szörny, aki ott a parkban embereket evett, s aki csak hazudta nekem, hogy ő kislány. Ezt már tudom. Sőt, bevallom, nemegyszer korábban is megfordult efféle gyanú bennem, csak elhessegettem, e mostani felfedezés tehát nem volt egészen váratlan a számomra. De ha tudom is, hogy te vagy a Szörny, azt nem vagyok képes megérteni, miért szörnyködik valaki! Mert ha te egy tigris lennél vagy más vadállat, azt érteném. De te értelmes lény vagy! Mit lehet szeretni egy ekkora iszonyatos vérfürdőben?! - mutatott körbe Tinga.

—De hát figyelj már, te nem tudod hogy itt mi történt! Őzel elfogott mindenki mást, de én megmentettem őket, és megöltem Őzelt, a rossz embert, megöltem mindegyik példányát! Hát nem nagyszerű ez?!

—Dicséretes hogy megmentetted a többieket. Csakhogy én nem erről beszéltem! Arra válaszolj, mit lehet élvezni ebben a vérfürdőben?!

—Hát épp azt, hogy vérfürdő! - azzal Diki kinyúlt, borotvaéles karom bukkant ki mutatójából, egyetlen mozdulattal felhasította az egyik hullá gyomrát, ráugrott, és táncolni kezdett a kibuggyanó, még gőzölgő belekben. —Pompás érzés, Tinga, gyere, próbáld ki te is! Győztem, érted?! Győztem! Nagy voltam, erős, ötletes, gyors, pompás, nagyszerű! Kiváló! Okos! Diadalt arattam! Ez itt mind kiválóságom fényes jelképe! Én voltam a győztes és nem ők, én vagyok a magasabbrendű, itt most én vagyok az isten! Csodálatos most ez a szoba, meg a környék, mert minden tele van annak a jelével hogy itt nagy csata dült, amiben én győztem, s az ellenség dögölt meg! Hogy a csudába lehet, hogy ezt ti emberek nem értitek meg?! - azzal csak úgy félkézzel letépte az egyik Őzel férfiasságát, és rágcsálni kezdte. Érdekes módon most nem olyan helyes gyerekfogai voltak, mint korábban, hanem hegyes, kúp alakú, igazi vámpírfogak. Sőt, most hajszájai is merően elálltak a fejétől, s hegyük zölden kezdett el vibrálni.

—Ezt miért csinálod? - kérdezte tőle Tinga.

—Fülelek. Tudom fogni a teljes elektromágneses spektrumot.

—És?

—Nem is tudom... valami mintha remegtetné a téridőt! Vagy legalábbis egy pillanatra úgy tűnt nekem... mintha készülné valami... de lehet hogy tévedtem. Eh, már el is múlt, nem számít! Mindenesetre tudd meg, hogy most boldognak érzem magamat, csodálatos pillanatokat éltem át, és jelenleg is remekül vagyok! Igazán nem bántam meg, hogy eljöttem otthonról!

—Az otthonod akkor nem ez a világ?

—Persze hogy nem. Ugyanolyan váratlanul ért az idekerülésem, mint benneteket.

—És a mi bolygónkra hogyan jutottál el?

—Természetesen úrhajóval! A mamikám egyszer már elment világot látni úrhajósokkal, mert tudod igazat mondtam, és valóban telis-teli van a világ emberlakta bolygókkal. Jöttek emberek a mi bolygónkra is, többször. Természetesen megettük őket. Aztán egyszer anyukám kíváncsi lett, nem ette meg őket, bemesélte nekik hogy ő úrhajótörött, s magukkal vitték őt az emberek egy Bargan nevű bolygóra. És aztán onnan foglyokkal megrakodva tért vissza hozzám, mert én valóban kislány vagyok, nem hazudtam, csak hogy nem emberkislány, hanem röcepi kislány. Röcepinek hívjuk magunkat. A foglyokat nekem hozta, hogy játsszak el velük. Remek volt, de azután a foglyok elfogytak. Biztattam anyukámat, hogy menjen el újabbakért, de lusta volt. Erre megharagudtam, s elmentem én! Úgyis érdekelt a külvilág, mert anyukám sok elképesztő mindenfélét mesélt róla.

—És elloptad az úrhajóját?

—Ugyan már, azt az ócskaságot?! Egyszerűen építettem egyet magamnak.

—Tessék?!

—Most mit csodálkozol, tényleg ez volt a legegyszerűbb! Mit képzelsz te, ellopni anyám úrhajóját! Kizárt, hogy sikerült volna! Lehet hogy te most nagyon szörnyűséges valakinek tartasz engem, s biztos is hogy vannak ám képességeim, de az semmi ami nekem van, anyáméhoz képest! Hogy is csaphattam volna be! Építettem inkább egy saját úrhajót. Még jobb is lett mint az, amit az emberektől hozott anyám.

—De hát beengedtek téged a felnőttek valami úrhajógyárba?!

—Eh, nincs nekünk olyan! Kimentem egy vasércekkel dúsan ellátott völgybe, felmelegítettem a környéket néhány ezer fokra, kiolvasztottam az ércet, aztán ötvöztem, és így tovább... a részletek nem érdekesek. Készen lettem mindennel egy hét alatt. Akkor aztán iderepültem...

—Hány ezer év alatt?

—Ne bosszants Tinga, nem tellett napokba sem, a hajóm hipertéri közlekedésre alkalmas volt, természetesen! Még most is meg kell legyen valahol a bolygótokon. Természetesen jól elrejtettem egy barlangba, de még akkor sem biztos hogy megtalálja valaki ha bemegy a barlangba, mert láthatatlan. Na szóval remekül éreztem magamat a világodon, Tinga, de ez a mostani harc a sok Őzel ellen, ez volt aztán a döfi! *Most* jól kitomboltam magamat! Már napok óta valami ilyesmire vágytam! És vedd tudomásul hogy nem érdekel ám olyan nagyon hogy iszonyodol tőlem, mert valamit valamiért, és különben is: én ilyen vagyok, és kész, a macskának sem hánytorgatják fel, hogy megeszi azokat a helyes kis egérkéket, hát én egy emberi macska vagyok, na bumm, olyan nagy baj ez?! - és Diki csípőre tette a kezét.

—A macska nem értelmes lény.

—Nagyon is az! Nem annyira mint egy ember, de igenis vannak gondolatai! Mindenesetre nekem ilyen a szépségideálom, és nem vagyok hajlandó lelkiismeretfurdalást érezni emiatt! Anyukám különben is büszke lenne rám, ha látna!

—Miért mondtad azt állandóan, hogy én vagyok az anyád?

Diki szeme megrebbent.

—Először csak meg akartalak ismerni, mondjuk óvatosságból, mert fénylő embert még nem láttam. Az is megfordult az agyamban, hogy vajon finom vagy-e?! Elvégre tündért még nem ettem... szóval cselből mondtam! Azután reménykedni kezdtem benne, hogy hátha megtanulom én is a fényruha titkát... tetszik nekem! De abból úgysem lesz semmi, már látom... - legyintett elkeseredetten.

—Miért nem? - kérdezte Tinga.

—Mert téged egy szellem tett tündérré. Ez egészen biztos. Anyukám is találkozott szellemmel annak idején. A szellemek sokkal hatalmasabbak mint mi, röcepik. De a tündérek, azok úgylehet hatalmasabbak a szellemeknél is... természetesen nem te, Tinga, hanem egy igazi, kitanult, profi tündér! Viszont fényruhája csak tündérnek van. Tündér meg csak az lehet, aki nagyon szelíd. Én viszont nem vagyok szelíd, nem is akarok az lenni, de ha akarnám, sem tudnám megtanulni!

S erre Tinga maga sem tudta, miként tehet ilyesmit, de hirtelen előrelépett, és egyszerűen nyakon ragadta Dikit, ezt a miniszörnyeteget, s odahúzta maga mellé, nem törődve azzal, hogy így önmaga is véres lesz. Átölelte és megsimogatta a fejét.

—Pedig meg tudod tanulni, és meg is fogod tanulni a szelídséget! Én megtanítalak rá.

—Nem kérek a tanításodból, jó vagyok én magamnak így, ahogy vagyok! Engedj el!

—Azt lesheted te rosszcsont kölyök! Állandóan csak azzal traktáltál hogy én vagyok az anyád. Hát vedd tudomásul, hogy magadnak ástad a vermet amibe beleestél: lehet ugyanis hogy tündéribb tündér lettem mint magam is hittem volna, s immár képes vagyok szeretni még a szörnyetegeket is! Úgy döntöttem, még hozzá minden kényszerszertől mentesen, szabad akaratomból, hogy ezentúl igazán anyádnak tekintem magamat! Megnevellek!

—Azt soha! Engedj el, vagy megöllek!

—Tedd azt! Lássuk, meg mered-e tenni! Gyerünk, mire vársz, kezdj csak bele, tépd ki a szívemet, gyomromat, mindenemet! Na, vagy-e akkora nagy legény hogy megöld az egyetlen lényt aki szeret téged, vagy csak nagy a szád és henegegsz?!

—Igenis megöllek, mert tudom úgyis hogy hazudsz: te nem szeretsz, hanem iszonyodol tőlem! - és Tinga érezte, hogy oldalába mélyed Diki mind a tíz karma, jó erősen. De még nem annyira, hogy kiserkenjen a vére.

—Diki, most hülyeségeket beszélsz! Emlékezz csak vissza: te leugrottál velem a levélről, hogy megmentés, meg is mentettél, igaz?

—Na és?!

—Tudd meg, hogy mi emberek általában szeretni szoktuk azt, aki megment bennünket! De te ennél többet is tettél értem.

—Mit?!

—Utána megtanítottál rá, miként gyógyíthatom meg magamat! Segítettél tündérré válnom, igazi tündérré! Ez nekem óriási ajándék! Emellett teljesen jelentéktelen apróság, hogy te épp egy szörnyeteg vagy! De mégvalamit mondok: az, hogy szörnyeteg vagy, nem számít, mert a lényeg mégis az, hogy a lányom vagy!

—De szörnyeteg. - rázta a fejét konokul Diki.

—Az, de akkor is a lányom. Ez olyan, mintha azt mondanám: van egy lányom, de beteg. Én azt mondom: van egy lányom, de szörnyeteg! Ez, a szörnyetagség, egyfajta betegség. Ki lehet gyógyulni belőle, mert még csak nem is nagy betegség. Ugyanis nem az a baj hogy számos rendkívüli képességed van, ez igazán nem baj. Sőt, remek dolog! Mindössze meg kell tanulnod, mikor, hogyan, ki ellen kell illetve szabad használni ezeket! És nekem is van sok efféle képességem, s még én sem tudom, nem vagyok biztos benne, mikor szabad ezeket használnom. Kezdő vagyok ebben, érted?! Kezdő vagyok tehát a jóságban! De ebben te is kezdő vagy, Diki! Mi lenne, ha összefognánk és segítenénk egymást?!

Diki már majdnem megszólalt, már kinyitotta a száját, - de azután újra becsukta. Megrázta a fejét. Erre Tinga megint megsimogatta - ettől néhány emberi szem Diki hajjáról a földre pottyant - s ezt mondta:

—Nem bízol bennem. S nem bízol magadban sem.

—Nem akarok jó lenni! Jónak lenni nehéz! Én örülök hogy megöltem ezt a sok hülye papot, és TUDOM, hogy igazam volt!

—Ezt én is tudom. - mondta csendesesen Tinga.

—Tessék?! - emelte fel a fejét csodálkozva Diki.

—Tudd meg, hogy én pedig a repülőgépből megöltem Szodocsot, Kombát és Mornyút, amikor felrobbantottam a gépet! S ettől nemhogy megszűntek volna a képességeim, de fokozódtak! Tehát vannak esetek, amikor igenis szabad sőt kötelező kiállni a szeretteink védelme érdekében! Nagyon barbár vagy Diki, hogy vérben szeretsz fürdeni, de ha barbár vagy is, egyáltalán nem okvetlenül gonosz! Na és most hogy ezt tisztáztuk, úgy döntöttem hogy igenis a lányom vagy, és jössz velem, hogy megmosakodj valahol, azután pedig vezetek a többiekhez, aholis megmondod nekik hogy ne aggódjanak, mert Özeléktől nem

kell félniük többé! Meglásd, ők is nagyon szeretnek majd ezért, és szeretve lenni kellemes érzés!

—De én nem akarok... - kezdte Diki, de Tinga megrántotta a karját.

—Nincs visszadumálás a mamának! Én, az anyád így döntöttem, és kész! És ha ellenkezel, kapsz egy nyaklevest! Egyáltalán, húzlak magammal, és csak akkor szabadulhatsz, ha megölsz! Sőt, mit vitatkozom én veled, ha szörnyeteg vagy is és erős is, de akkor is csak kölyök, s nem nyomsz húszt kilót sem... - mondta Tinga, azzal felemelte Dikit, a hóna alá csapta, s már vitte is.

És Diki emiatt nem támadta meg Tingát... sőt, csodálkozva érezte, hogy örül, amiért lett egy határozott anyukája, aki gondoskodik róla. Hm... lehet hogy túl sokáig kódorgott el hazulról?! Vágyik a mama után?! Vagy egyszerűen tényleg remek érzés szeretve lenni?!

Tingának ugyan fogalma sem volt róla, merre lehetnek a többiek, de emiatt cseppet sem aggódott. Úgy vélte, nyugodtan rábízhatja magát tündéri megérzéseire. S e véleményét nem is rejtette véka alá. Mert az úgy volt, hogy Diki, még mindig Tinga hóna alatt csüngve, egyszer csak megkérdezte:

—Hová mész? Honnan tudod, merre vannak a többiek?

—Nem tudom hogy merre vannak.

—Akkor csak úgy mész, bele a vakvilágba?

—Cseppet sem. Mindenekelőtt keresek egy fürdőszobát valamelyik faágban, ott megmosakszol, hogy emberi külsőd legyen...

—Emberi?! Minek az nekem, hiszen szörnyeteg vagyok! Ahhoz a szörnyetegi külső illik, hihhihi!

—Nem baj. Attól hogy szörnyeteg vagy, ezúttal nagyvonalúan eltekintünk! Tehát megmosakszol, azután meg majd addig megyünk, míg meglegyünk őket!

—Az akkor nagyon soká lesz!

—Cseppet sem. A szívem hozzájuk vezet majd, meglásd.

—Nem értem! Talán valami sugárzást bocsátanak ki, amit én nem érzek, s ez alapján tájékozódol?

—Nem. Ez csak amolyan megérzés.

—Nofene... szívesen megtanulnám én is! Persze, csak ha valóban így lesz, mert hiszem ha látom!

—Ne hitetlenkedj te kis rosszcsont, mert ez működik, téged is épp így találtalak meg!

—Nocsak! Akkor ti tündérek ismertek ám néhány hasznos trükköt!

—Minden bizonnyal.

És Tingának igaza volt! Könnyedén megtalálta a többieket az egyik faág belsejében, egy nagyobbacska teremben. Nagy üdvrivallgással fogadták; az egyik Aísa egyenesen könnyezni kezdett nagy boldogságában, mert, mint mondta, már azt hitte sosem láthatja Tingát!

—Pedig élek!

—De hát többször is beléd lőtt Morkáj!

—Hát igen, és ez okozott is némi múltó kényelmetlenséget, de aztán az megoldódott. Mert előbb Diki megműtött, aztán összeszedve különleges képességeimet, meggyógyítottam önmagam. Tartozom ugyanis nektek egy vallomással: nem vagyok ember!

—Na ugye hogy mégsem Diki a szörnyeteg! - kiáltotta a professzor.

—Márpedig az! - válaszolta neki Daddi. S mert ezek ketten olyan furcsán meredtek egymásra, Tinga ezt kérdezte:

—Mi a baj?

Litti-1 erre kuncogva kezdte neki magyarázni a tényállást.

—Tudd meg Tinga, hogy az előbb majdnem öltre mentek, mert annyira összevitatkoztak azon, hogy... szóval, sokmindenen! Mert Daddi hirtelen a fejébe vette hogy Diki mégis

szörnyeteg, Szoramasz professzor ellenben azt állította, hogy Diki biztos nem szörnyeteg! A professzor ugyanis azon a véleményen van, hogy nem lehet szörnyeteg az, akit olyan egykettőre le lehetett lőni, mint azt Dikivel tette Özel, Daddi viszont arra hivatkozik, hogy Diki a pappal beszélgetve megemlítette hogy egy nagy Fekete Lyuk körül kering ez a sok fura növény, márpedig erről Diki csak akkor tudhat ha szörnyeteg, mert ezt ő maga Daddi találta ki, s erről Diki egyszerűen nem tudhat, hacsak nem ennek a világnak a lakója, és eképp szörnyeteg! A professzor viszont azt mondja, miért is ne találhatta volna ki ezt nemcsak Daddi, de Diki is, elvégre Diki is elég okosnak bizonyult eddig, nehogy már Daddi olyan beképzelt legyen, s azt higgye, ő az egyetlen zseni a világon!

—És igenis nekem lett igazam, mert hisz Tinga épp most vallotta be, hogy ő a szörnyeteg! Ha pedig ő az, akkor nem Diki az, mert eléggé valószínűtlen, hogy ugyanarra a repülőre egynél több szörny is kerüljön, hiszen a szörnyek száma világunkban meglehetősen alacsony szinten mozog! - makacskodott Szoramasz professzor.

Tinga elkacagta magát.

—Úgy látom, szemantikai vitába torkollik a beszélgetésünk, mert nem ugyanazt értjük azon szó alatt, hogy „szörnyeteg”! Szerintem nagyonis sok szörnyeteg volt a repülőgépen: Szodocs, Mornyú, Komba, Trifter, Morkáj... De szerintem még a két buzi is, mert a nők rabszolgaságára szavaztak azok is! És legfőképpen Özel! Hohó, volt itt szörnyeteg bőven! Ezek szörnyetegek, mert gonosz dolgokat csináltak. Akadhatnak azonban olyan lények, és szerencsére nemcsak akadhatnak, de akadnak is, akik bár nem emberek, és sok különleges képességgel rendelkeznek, de nem igazán gonoszak. Meglehet tán, tesznek néha rosszat is, de csak mert másképp gondolkoznak mint mi emberek, s nem jut eszükbe hogy az amit tesznek, épp rossz, vagy ha eszükbe is jut, de amit cselekednek, nem igazi gonoszság, csak afféle gyerekes csínytevés! S eképp hadd mutassam be nektek azt, akit eddig is ismerni véltetek tán, de mégsem ismertetek igazából: ő az, Diki, az én kislányom! Ő igazi, vérbeli szörnyeteg, de tulajdonképpen mégsem az. Fajtájának neve *röcepi*, s hogy mit jelent az, röcepinek lenni, majd ő elmeséli nektek, egészen biztos hogy jobban tudja nálam, én csak annyit mondok, hogy igazán nem akárféle, mert tudjátok meg, hogy egymaga legyőzte az összes rengetegsok Özelt, ennek ellenére és épp ezért viszont mégsem tartom szörnyetegnek, hanem csak egy rosszcsont, csínytevő, pajkos, szeleburdi kislánynak, aki ráadásul nagyon megérdemelné hogy elfenekeljem, mert képzeljétek, olyan rossz volt, hogy elszökött az igazi mamájától! Elcsavargott! Világot látni! Hát szabad azt egy ilyen kicsi lánynak?! És nem is csak a szomszéd utcába csavargott el, de ki tudja hány fényéven keresztül, valami másik csillag mellől! Mondhatom, ennél komiszabb kislányt régen láttam, holott még majdhogynem pólyás! Mennyire elkanászodna nagyobb korára ha magára hagynám, de abból nem lesz semmi, anyja leszek anyja helyett!

—Igenis nem vagyok már olyan nagyon kicsi!

—Hány éves vagy? - kérdezte Aísa.

—Alig három hete töltöttem be a százhetvenkettőt! Bábu-bá! - kiáltotta szemtelenül Diki, és még a nyelvét is kidugta e szavaknál. Jó hosszú nyelvet öltött, több mint két métereset, s a nyelv vége ott pörgött Aísa orra előtt néhány centire, majd Diki visszahúzta.

—Ne is haragudj, nem adok nyelves pusztit, mert az imént ettem sok finom agyvelőt, s nem akarom elrontani a szám ízét az arcodról lenyalt izzadtsággal! - mondta aztán Diki.

Na és hát ezek után mindenki elmondta a többieknek, mi történt vele amióta elszakadtak egymástól. Tinga is elmondta, miként lett belőle tündér, és Diki is elmesélte, milyen is egy röcepi. Elmondta, hogy az ő bolygóján is gigászi fák nőnek, no nem ekkorák mint itt, de azért cseppet sem szokatlan a környezet a számára...

—Tehát nem ez a te bolygód? - kérdezte a professzor.

—Persze hogy nem! Na szóval, ha a különleges képességeimre vagytok kíváncsiak, hát vannak karmaim, de olyan kemények, hogy tantál-karbid az élük, ezzel ha lassan is, de tulajdonképpen még a gyémántot is elvágom! Persze nem vagyok olyan hülye hogy azt

tegyem, azt egyszerűbb vágás előtt grafitná átalakítani, úgy, hogy felmelegítem. Jól bírom a hideget és a meleget, a hideget úgy nagyjából mínusz százötven fokig, mármint addig nem érzem kényelmetlennek az időjárást, de egészen mínusz kétszázig nincs különösebb bajom a hideggel, csak azt már nem szeretem. De elviselem ha muszáj! A meleget meg úgy néhány ezer fokig bírom, nem lehet pontosan meghatározni, mert attól függ hogy mi okozza a meleget. Attól mindenesetre semmi bajom sem esne, ha leöntenének egy krigli olvadt vassal! Az elektromosság akkor árt nekem, ha a feszültség elér nagyjából hárommillió voltot, az áramerősség pedig néhány ezer ampert. Én magam is képes vagyok áramot termelni. Van továbbá fullánk, képes vagyok mérges nyálat köpni több tucat méterre, fel tudom magamat tölteni energiával akár a konnektorból is, de napozással is, tetszés szerint változtathatom a színemet, jobban mint a kaméleon, iszonyú erős vagyok ám, simán meghajlítom ha akarom a csuklóvastag vasat is! És a teljes elektromágneses spektrumot képes vagyok fogni, látom a tárgyak hőképét is, van szonárom, radarom, s könnyedén elvagyok levegő nélkül akár néhány hétig is! A homlokom közepéből lézersugarat tudok kibocsátani akárhová, tehát rögvést oda löhetek, ahová épp nézek! A rádióhullámokat nemcsak fogni tudom, de sugározni is, és rögvést modulálok-demodulálok, ahogy nekem tetszik! Elég végiglapoznom gyorsan egyszerre akár ezer vastag könyvet, s utána emlékszem minden egyes betű helyére! A nyelvet kiolvasom bárkinek a fejéből percek alatt, s meg is tanulom, úgy, hogy hozzá sem érek az illetőhöz! Ha megyek valahol, a helyi gravitációs potenciál ingadozásából meglehetősen nagy biztonsággal megállapítom, hogy milyen ásványi lelőhely van alattam a talajban! Órákig vagyok képes futni háromszáz kilométeres sebességgel, ha kissé megnövök, tudok majd négyszázzal is... És még temérdek mindenre képes vagyok! - dicsekedett lelkendezve Diki. Nagyon élvezte, hogy mindenki őt csodálja, rajta ámul.

—Igen, Diki sok mindenre képes, én is mondhatok olyasmit róla, amit ő nem említett: azt, hogy lusta disznó! - mondta Tinga. —Ugyanis nagyon nehéznek találta azt, hogy ellopja az anyukája űrhajóját, s amilyen kényelemszerető, a dolgok könnyebbik végét ragadta meg, s inkább suttyomban összebarkácsolt magának egy saját űrjárgányt, azzal jött a mi bolygónkra. Hiszen mi az neki, hogy építsen egy űrhajót! Olyan egykettőre összefabrikálta, mint egy emberkölyök a csúzlóját, megvolt vele egy hét alatt, s ha már benne volt a melóban, rögvést olyat csinált ami alkalmas a hipertéri közlekedésre, plusz emellett láthatatlan is, mert hiszen irtó ciki volna ha észrevennék az űrmasináját a zsákmányállatai, azaz mi, emberek...

—No igen, témánál vagyunk... ugye nem bántasz minket?! - kérdezte félénken Dizi.

—Tökfej, hát nem emlékszel talán rám?! Akkor régen is elengedtelek, vagy nem?! - kérdezte tőle Diki.

—Megmentettél, de igazán a frász jött rám, amikor átmentem abba a másik szobába...

—Szakmai ártalom, nem tehetek róla! Nagyon belelkesültem. Van aki a hideg fürdőt szereti, van aki a forró fürdőt, én a vérfürdőt!

—És beleket lógattál a csillárra!

—Muszáj volt kidekorálni azt a sivár szobát, nagyon uncsi volt! Nem hagyhattam olyan csupaszon, tiltakozott ellene a szépérezésem!

Tinga mosolygott.

—Ne csodálkozzatok Dikin, ő olyan lény hogy szereti a húst és kész! Ha egy kiskölyök beszabadul az édességboltba, az is habzsolja az élvezeteket, csak úgy ragad a csokitól a keze és a szája-orcája, hát Diki épp ilyen, amikor vadászik, és módja van csemegézni! Hú, hogy most is miként nézett ki, amikor rátaláltam a sok Őzel maradványai közt! De ettől ő még nem gonosz, nem rossz! És megbeszéltem ezt vele, nemcsak nem fog bántani senkit, de ő a barátunk! A mi nagy, erős védelmezőnk!

—No, ennek azért van egy feltétele! - szólt gyorsan Diki.

—Mi az?! - kérdezte Dizi riadtan.

- Az, hogy szeressetek! Nagyonis megérdemlem, azt hiszem!
—Hát, ha megígéred hogy valóban nem bántasz... - bizalmatlankodott még mindig Dizi.
—Nyugi, béke van, házi nyúlra nem lövök! - hetykélkedett Diki.

Ezután Tinga bemutatta mindenkinek tündéri fényruháját. Azt sem titkolta el, hogy ő valaha ember volt, s miként lett tündérré. Ezt ugyan elmondta már egyszer nekik az imént, de sokan újra óhajtották hallani, annyira érdekelte őket. Diki nem csekély féltékenységgel figyelte, hogy Tinga a fényruhája miatt nem is egy emberben nagyobb érdeklődést keltett, mint az ő szörnyetagsége!

Féltékenysége azonban nem tartott soká. Mert nem is sok idő múlva Daddi rájött, hogy Tinga nem igazán képes semmi további érdemlegeset mondani sem arról, miként lett tündér, sem arról, mire is képes egy tündér. Ő pedig a kísérletileg, tudományos módszerekkel tanulmányozható konkrétumokat szerette! Ezért leült Diki mellé, s ezt kérdezte:

—Adós vagy még a magyarázattal, hogy te miként gyógyítottad meg magadat!

—Sehogy. Hiszen meg sem sebesültem!

—De hát Őzel beléd lőtt!

—Azt ő csak hitte. Természetesen mit sem ártott nekem. Én csak úgy tettem, mintha eltalált volna! Az egésznek csupán az volt a célja, hogy azt higgye, meghaltam, s így váratlanul támadhassak rá. Nem mintha anélkül le ne győzhettem volna, de élveztem a rémületét, tudod, azt hiszem van bennem művészi érzék, szeretem ha azt látom, hogy a préda kétségbe esik... - azzal Diki kimeresztette jobbán a karmokat, a levegőbe csapott vele, s ezt mondta:

—Hú! Azt láttad volna, milyen arcot vágott, amikor a nyaka köré hurkoltam a beleit! Az volt ám az igazi élvezet! Persze nem neki, de nekem annál inkább! Különben Őzel legyőzésében fenemód élveztem azt, hogy nemcsak egyszerűen szétcincálhattam, ami igazán szégyen lett volna ha nehézséget okoz, de előtte gondolkodnom is kellett, azon tudniillik, miként mentselek meg benneteket, mert ha a közelében vagytok amikor rátámadok, az utolsó pillanatban lelőhetett volna bosszúból titeket! De ezt is megoldottam! Remek kislány vagyok, vagy nem?!

—Az vagy! És elismerem, megérdemelte amit kapott, csak egyvalami zavar: betartod-e azt az ígéretedet, hogy nem bántasz minket?

—Miért ne tartanám be?!

—Mert Őzelnek sem adtad vissza a könyvet. Ezt az ígéretedet megszegted.

—Nono! Azt ígértem, nem dobom le a mélybe! Nem dobtam le a mélybe! Nem szegtem ígéretet. Különben is: előtte ő megesküdött, hogy nincs nála fegyver. De én nagyon jól tudtam, hogy nem is egy fegyver van nála, mondhatom, igazán kiválóan láttam mindet a ruhái alatt! Tehát még ha ígéretet szegtem is volna: az sem számítana, mert ő is megszegte a maga esküjét, s hozzá előbb mint én!

—Így már más! Micsoda nagy kópé vagy! - és Daddi mosolyogva nyomott barackot Diki fejére. —És hogy mertél a mélybe ugrani Tingával?

—Korábban már nem is egyszer felderítettem a terepet, tudtam mire számíthatok.

—Tudsz repülni?

—Azt nem, de veletek ellentétben én könnyedén le tudtam jönni a levélről, mert tudd meg hogy tapadókorongjaim is vannak ha akarom, akár fejjel lefelé is mászkálhatok a plafonon, ha nekem úgy tetszik! Pontosan tudtam tehát, hogy van a levél alatt számtalan lián, amiket bőven időben elkaphatok.

—És honnét tudtál a fekete lyukról?

—Pofonegyszerű: kikövetkeztettem! Vagyok ám én is olyan okos mint te, sőt, biztos még okosabb is! Nehogy már azt hidd Daddi, hogy mi röcepik csak a gyilkolóképeéseinket

fejlesztettük, s az értelmes lény legfőbb fegyveréről, az agyról megfeledkeztünk! Nem is vitás hogy messze okosabb vagyok nálad, mert hát te tudnál űrhajót építeni?!

—Itt te sem tudsz, mert nincs hozzá nyersanyag!

—Az igaz, ám te sehol másutt sem tudnál...

S most megszólalt a professzor.

—Ez mind nagyon rendben van. De azért a klóngépet nem kellett volna megsemmisíteni.

—Aha. És ha tegyük fel elmenekült valamelyik Özel, és egyszer visszatér, hogy megint sokszorosítsa magát ezernyi példányban, és ártalmatokra legyen?! - kérdezte csípős hangon Diki.

—Különben is, mire az a gép, amikor van itt enni-inni való bőven! - legyintett Döll.

—Aha, helyben vagyunk hát: még mindig nem tudjuk a választ a legfontosabb kérdésekre: hogy mi miatt kerültünk ide, s miként kerülünk haza!

Na de erre megszólalt azonnal Döll!

—Én nem akarok innen elmenni. Soha. Velem nagyon csúnyán bánt odahaza az élet, itt viszont remekül megvagyok, nincs semmire gondom... Bevallom, eleinte nagyon szokatlan volt minden, nehezen ismertem ki magamat, nyugtalankodtam minden miatt... De apránként rájöttem hogy ez igazán remek hely! Ha csak egy mód van rá, én maradok!

—Velem sem jönnél el vissza, haza?! - kérdezte döbbenetén Prax.

—Nekem már itt van a „haza”. Nem hiszem hogy valaha akár te is hazatérhetnél, Prax, de ha igen, akkor választanod kell szerelmem: én vagy a pilóta-karriered! Mert én egészen biztos hogy itt maradok! Eszem ágában sincs még egyszer azt kockáztatni, hogy újra eladjanak, évekre bordélyba kerüljek... Hiszen én nem vagyok röcepi, hogy megvéddhessem magamat!

—Hú, de kár hogy nem velem akarták azt, de élveztem volna! - sóhajtott Diki. —Milyen izgi is lett volna: hagyom hogy bezárjanak a bordélyba, úgy teszek mintha hű de meg lennék ijedve, még sírok is, aztán jönne az első pasas hogy megdugjon, hagyom is hogy bedugja nekem, és amikor már bennem jár, sőt, már egy ideje csinálja, s épp elélezne, akkor én iszonyatosan összeszorítom neki, fasírttá lapítom a mócsingját! Vagy nem ezt teszem, hanem beleengedek a fütykösébe néhány száz voltot, de csak kis áramerősséggel, hogy meg ne haljon, csak rázza rajtam az áram, a hüvelyemet csak annyira szorítom össze, hogy ki ne tudja húzni, és ott vonaglana rajtam, üvöltene, a hatalmamban volna, nem tudna szabadulni... Ó, hogy ez még soha nem jutott az eszembe, de nagy kár! No, csak kerüljek el innen, addig nem nyugszom míg nem talállok valakit, aki meg akar erőszakolni, s azzal kipróbálom! És igen, azután szétszedtem volna a pasast darabokra, de nem is, hagyom inkább egyben, lenyúztam volna a bőrét, de elevenen...

—Azt hogy lehet, hiszen ellenkezne! - ámult Dizi.

—Egyszerű: megcsípem a fullánkkal, bénító mérget adok neki, és akkor már nyugton marad! De attól még érzi ám hogy nyúzzom, csak nem bír még kiabálni sem! Lenyúznám a bőrét, beteríteném vele az ágyat... - ábrándozott Diki.

—Utálom a horrort! - borzongott meg Dizi.

—De csak mert még sosem próbáltad a vérfürdőt! Hidd el, egészen más ám az hogy te vagy az áldozat, vagy te vagy az úr! Hogy is mersz véleményt mondani arról, amit még nem éltél át?! Mert elegendem van abból hogy csak ijedezel, Dizi! Nézz a szemembe és mondd meg őszintén: amikor ott lógtál bilincsbe verve a fűtőtesten, akkor nem szeretted volna-e, hogy annyira erős légy hogy szétmorzsold a bilincseket, és nemcsak a bilincseket, de a rabtartóidat is?! Nem lett volna tán nagyszerű érzés, ha megteheted?!

—Hát... tulajdonképpen...

—Na látod! Ha pedig szeretted volna ezt, akkor ne játszd nekem a széplelket: mert akkor bizony te meg én tökegyformák vagyunk, pusztán csak az a különbség kettőnk között, hogy nekem meg is van a hatalmam ehhez, neked meg nincs! - azzal Diki a magasba tartotta a kezét, s így kiáltott:

—Nincs nagyobb boldogság az életben annál, mint győztesnek, hatalmasnak lenni!

—Ebben még talán egyet is értek veled – szólalt meg most Tinga – egyedül arra kérlek kicsikém, ne feledkezz meg róla, hogy a hatalom arra való, hogy az ember vagy röcepi vagy más akárki jóra használja!

—De hogyan kerültünk ide? - tette fel a kérdést megint a professzor, bár csak amolyan költői kérdésnek szánta, nem is várt választ rá. Holott kapott választ! Mert most így szólt Daddi:

—Hogy miként kerültünk ide, nem tudom. De hogy ki miatt, azt már meglehetősen nagy biztonsággal megmondhatom!

—Igazán?! - ámult a professzor.

—Igazán. Végtelenül egyszerű az ügy, mondhatom, Diki jelenléte teljesen leblokkolta a zsenialitásomat, mert állandóan csak rá koncentráltam. Holott a válasz igazán pofonegyszerű! Mindössze arról van szó, hogy csoportoskánkban akad az eddigieken kívül még egy szörnyeteg! Nem olyan szörnyeteg hogy gonosz, de a legislegigazibb szörnyeteg olyan értelemben, hogy az összes eddigiek közül ő rendelkezik a legelképesztőbb hatalommal! Mély meggyőződésemmel hogy akkor sem lehetne elpusztítani, ha erre szövetkezne Tinga, Diki, meg mi mindannyian egyszerre is!

—Nocsak! És ki az szerinted? - kérdezte Szoramasz.

—Ő. - mutatott Daddi nyugodtan a Tüszí mama karjaiban békésen aluszikáló pólyás Tikki-re.

Daddi szavaira döbbszent csend telepedett a jelenlevőkre. Végül a professzor így szólt, nem is kevés iróniával a hangjában:

—Én ezen nem csodálkozom, mert teljesen logikus! Elvégre minél kisebb valaki, annál veszélyesebb szörnyeteg! Diki igazán nem nagy, mégis milyen veszélyes, logikus hát, hogy a pólyás Tikki még veszélyesebb legyen! Tiszta szerencsénk, hogy Tüszí mama nem látszik állapotosnak, mert egy embrió még egy pólyásnál is kisebb, tehát veszélyesebb szörnyeteg! Én igazán csak annak örvelek, hogy nincs velünk Tikki apja, mert annak ondósejtjei még egy embriónál is messze sokkal kisebbek, na, azoktól retteghetnénk csak igazán!

Némelyek elkacagták magukat, de egyáltalán nem mindenki! Tinga ellenben nézte egy darabig Tikkit, majd megszólalt a maga számára is váratlanul:

—Én hiszek Daddinak.

—Tessék?! Hiszen még el sem mondta, mire alapozza e meglepő feltételezését!

—Nem is kell hogy elmondja, elmondhatom helyette én is.

—Nocsak!

—Máris mondom ha nem hiszel nekem. Először is, Tüszí már beszállás közben megmondta, amikor Szodocs ott hangoskodott, hogy nagy baj lesz ha felébred a kicsikéje! Aztán viharba kerültünk, Tikki felébredt, s meg is lett a baj: ide kerültünk! Továbbá, Tüszí valami olyasmit mondott, hogy a kicsit valamiféle sámánhoz akarja vinni, nos, én nem tudok róla hogy normális gyermekekkel oda igyekeznének: azokat szokták vinni bölcsődébe, orvoshoz, védőnőhöz, talán még nevelőintézetbe is, de semmi esetre sem sámánhoz!

—Úgy van – mondta most Daddi – de ehhez még hozzáteszem amit te Tinga nem mondhattál el, mert nem voltál tanúja, hogy amikor Özel halálra ítélte Tüszit, akkor Tüszí utolsó kívánsága az volt, hogy Tikkit is végezze ki, méghozzá öléltte! No és hát ez enyhén szólva nem olyasmi, amit egy gyermekét szerető anya kérni szokott! Mély meggyőződésemmel szerint Tüszí ezt amiatt kérte, mert biztosan tudta, hogy Tikkit egyszerűen nem lehet kivégezni, legalábbis nem főbelövéssele...

—Máshogyan sem. - mondta most nyugodtan maga Tüszí-1. —Meg mertem volna esküdni rá, hogy amint főbelövi Tikkit, lesz nagy csoda, és Tikki ugyan nem hal meg, de Özel igen! Vagy ha nem is, de történik valami, ami miatt védve leszünk attól az örült paptól, például elkerülünk tőle jó távolra, egy másik bolygóra...

—Nem szeretnék kegyetlennek látszani – szólalt meg most Diki – de azért ugyancsak szívesen kipróbálnám, hogy még én se lennék-e képes megölni őt! Tudjátok, nincs bennem semmi harag iránta, csak úgy, mondjuk, a „szakmai kíváncsiság” okából kifolyólag, hogy ilyen tudományosan fejezzem ki magamat!

—Jobb ha nem kezdesz ki vele! - tette rá a röcepi-lány vállára Tinga a kezét – mert ez túl nagy falat neked! Különben sem szeretem a gyilkolászásnak még a próbáját sem!

—Én azért szeretnék bizonyítékot látni erre az állításra!

—Arra, hogy Tikki rendkívüli lény?

—Arra hát!

—Maga a tény hogy idekerültünk, erre épp elég bizonyíték nekem! Mert valóban akkor állt el a szél, amikor ide kerültünk, s akkor kerültünk ide, amikor Tikki felébredt!

—Merő véletlen egybeesés.

Most megszólalt Tüsz.

—Fiatal koromban rákos lettem. Méhrák, rosszindulatú. Kivették a méhemet, az orvosok még úgy is csak egy százalék esélyt adtak rá, hogy túléltem. Hát végül túléltem. De gyerekeim többé nem lehetett. Pedig én azon nők közé tartozom, akik életük értelmének kifejezetten az anyaságot tartják! Jelentkeztem hivatásos anyának, tudjátok, valamelyik gyermekfaluba, de nem kellettem mert még túl fiatalnak tartottak. Örökbe szerettem volna fogadni valami helyes kisgyereket, de azt sem lehetett, mert nem volt saját lakásom, ahová befogadhattam volna! Jobb híján a szomszéd gyermekét babusgattam, amit a szomszéd eleinte nem is bánt, de azután eltiltott tőle, mert összekülönböztünk, mert volt az az eset, talán ti is hallottatok róla, hogy egy tizennégyéves lány főbelötte alvó nevelőapját szándékosan, mert az állandóan csak verte, kínoztatta meg az édesanyját, és molesztálta is. És a szomszédnak az volt a véleménye hogy az ilyen lányt ki kéne végezni, mert semmi nem indokolhat egy gyilkosságot, én meg azt mondtam, hogy a leányt fel kell menteni, mert én kapásból, az ügy részletes ismerete nélkül is neki adok igazat, mert ha egy gyermek ilyesmire szánja el magát, annak nagyon komoly oka kell legyen, mert még a nagyon-nagyon rossz gyerekek sem csinálnak ám ilyesmit csak úgy! Ellenben én elítelném a kislány anyját, mert hogy lehet az olyan gyáva, nyúlász, hogy mindent csak eltűr, s egy kislány kell hogy megoldja ilyen drasztikusan a családi problémákat?! Szégyellheti magát az az anya! Na és akkor a szomszéd eltiltott a gyerekeitől, mondván hogy erkölcstelen vagyok, s nem akarja hogy félre neveljem a gyermekét. És én nagyon bánatos lettem hogy nem nevelhetek gyereket pedig ez minden vágyam; és épp akkor olvastam egy történelemkönyvet, amiben egy legenda volt leírva, hogy egy előkelő nőnek megígérik hogy ha gyermeket vállal, akkor fia születik, aki császár lesz ugyan, de meg fogja ölni az anyját! S a leendő anya azt mondta, hogy márpedig ő igenis szülni fog!

—Ám öljön meg engem, de előbb legyen valóban császár! - mondta. Na és hát ez a mondat engem nagyon megragadott. Úgy gondoltam én is, azt sem bánám ha a gyermekem megölné később, csak legyen már egy gyermekem!

—Nem bánom én ha akár az egész világmindenséget elpusztítja, csak születne gyermekem! Vagy legalább örökbe fogadhatnék egyet! - gondoltam.

Na és hát ekkor hirtelen elaludtam. De olyan hirtelen és olyan mélyen mint még soha! És azt álmodtam, hogy egy csillag zuhan le az égből, és az hatol belém... méghozzá ott, ahol a behatolás megtörténni szokott, a hüvelyemen át! És tudjátok, bevallom, soha de soha addig nem éreztem még orgazmust, de most álomban átéltem, és olyan hevesen, hogy arra szavakat sem találok, szerintem kizárt hogy ébren akár századannyira is jó legyen ez! És amikor véget ért ez, akkor testetlen hangot hallottam, ezt mondta:

—Mindaddig gondját kell viseld, míg nem találsz rá valakire, aki jobban szereti nálad! Másképp tényleg elpusztítja a világot!

Aztán felébredtem, és teljesen kába voltam az álombeli élménytől... de néhány hét múlva rájöttem hogy terhes vagyok! Én! Akinek kivették a méhét! Azonnal megvizsgáltattam

magamat, mert eleinte daganatra gyanakodtam érthető okokból, s az orvosok is azt hitték eleinte hogy daganat, s azonnal műteni akartak, mert már olyan nagy volt, de előtte mégegyszer megröntgenezték, s akkor látták hogy mégsem daganat hanem gyermek. Azt mondták, mert nincs méhem, ez méhen kívüli terhesség, bár ilyen esetük még nem volt! És úgysem tudom megszülni, elveszik. De eszembe jutott az álmom, és nem hagytam. S nem tartott a terhesség kilenc hónapig, háromig sem, s egy reggel arra ébredtem, hogy nem is szültem, de a gyermek ott fekszik a lábam közt: csak úgy kibújt belőlem, míg aludtam! És már játszott is a csörgővel amit előre megvettem neki: de nem a kezével rázta, hanem a tekintetével, mert a csörgő ott lebegett a feje fölött!

Nos, nem mondok el minden csodát ami megesett vele és velem, de higgyétek el, nem akárki! Különben meg épp tíz napos volt, amikor a repülőgépre szálltam vele – ugye milyen nagy ahhoz képest?! A sámánhoz amiatt akartam elvinni, hátha meg tudja nekem mondani, ki és mi ez a kislány, ki az apja, s egyáltalán, miként kéne őt helyesen nevelnem! Mert az az igazság, hogy bár nagyon szerettem volna gyermeket, és szeretem őt is, igazán szeretem Tikkit, de iszonyúan félek! De mit félek: valósággal rettegek! Borzasztó a felelősségem! Mi van ha valamit elrontok a nevelésében?! Ez igazi istengyermek! Hiszen már az az ismeretlen valaki is megmondta az álmomban, hogy ha rosszul nevelem, elpusztítja a világot!

—Egyetlen esetben nevelheted csak rosszul: ha nem szereted! Ne aggódj! - mosolygott rá megnyugtatóan Tinga.

—Te könnyen beszélsz, kibicnek semmi sem drága!

—Akkor tessék, fogj szavamon: add őt nekem! Majd én szeretem és nevelem őt helyetted, ha beleegyezel!

—Hogy... hogy mit beszélsz?! - sápadt el Tüsz. —Hiszen soha egy szóval sem mondtad, hogy neked is minden vágyad gyermeket nevelni!

—Arról nincs is szó. De kezdek rájönni, hogy nem is lehet olyan rossz szörnyetegeket szeretni! Igazán, irtómód élvezem, hogy Diki velem van, hogy ilyen különleges leányom van, s ez a Tikki még különlegesebbnek ígérkezik! Arról már nem is beszélve, hogy már ne is haragudj, de kettőnk közül én vagyok a tündér, nem te, s már emiatt is alkalmasabbnak érzem magamat e feladatra! Legesleginkább azonban amiatt javaslom ezt, mert mély meggyőződésemmel, hogy nem véletlen a mi találkozásunk! Ez valami magasabb tervezés része kellett legyen, és Tikkit eleve, kezdettől fogva nekem szánták!

—Akkor miért nem te szülted meg őt?!

—Mert akkor még méltatlan voltam rá. - hajtotta le Tinga szomorúan a fejét. —Előbb kissé fel kellett nőöm ehhez a feladathoz, tudod! S ehhez kellett nekem például Diki is, aki megtanított szeretni, mert addig én még az embereket sem szerettem, nemhogy a szörnyetegeket!

—Na de még mindig nem értelek: a Hang, aki belőled tündért csinált, azt mondta ugye, hogy élnek valódi tündérek a világban?

—Igen, ezt mondta.

—Akkor miért nem egy igazi, százszázalékos tündér ölébe pottyantotta Tikkit?!

—Fogalmam sincs, Tüsz! - mosolygott Tinga. —De ne is csodáld hogy nem tudom a választ: nem én vagyok olyan hatalom és előrelátás birtokában, hogy egész világmindenségekkel játszodozhassak! Így hirtelenjében egyedül az a magyarázat jut csak az eszembe, hogy egy teljesen tökéletes, igazi, tőzsgyökeres, születésétől való tündér talán túlságosan is jóságos lenne már ennek a Tikki-csemetének, és valamiért fontos lehet, hogy egy kis rosszaságot is tanuljon a világból! Nos, erre épp jó lesz ha ott van mellette testvérkének ez a szeleburdi Diki! De ismétlem, ez csak az én botor ötletem, és semmi garancia rá hogy igaz. Csak annyit ígérhetek, hogy ha megbízol bennem, minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy Tikki jó pótanyukája legyenek.

—Nem félsz tőle?! - suttogta Aísa.

—Nem szabad félnem tőle. Akitől ugyanis félünk, azt nem szeretjük!

—Hát, ebben a fura fávilágban ahol vagyunk, Diki nem sok huncutságot művelhet az biztos! - legyintett Elléni.

—Majd csinál egy űrhajót... - legyintett Davume.

—Nincs miből. - rázta a fejét Diki.

—Ott van a klóngép szobája...

—Túl kevés az anyaga.

—Akkor fogsz egy lezuhanó meteort...

—Nehéz ügy, nagyon sebesen zuhannak! És soká is kéne várni rá. Nekem jobb ötletem van. - felelte Daddi.

—Mi az?! - kapott a szón mohón Drex.

—Elég jó a memóriám, tudjátok. S úgy emlékszem, hogy amikor Tikki először felébredt a vihar miatt, mintha sírt volna! Nem rögtön röptetett minket erre a világra. Mert én úgy képzelem, megijedt, s ijedtében, mintegy öntudatlanul varázsolt át minket egy nyugalmasabb, viharmentes helyre. De nem azonnal: előbb még Taszucsi egy csörgőt adott a kezébe, ugye?

—Igen. Nem kellett volna?! - kérdezte ijedten Taszucsi.

—Itt van még az a csörgő? - kérdezte Daddi.

—Hogyne, itt van a pólyájában! - mondta Tüszikettő, és át is adta azt Daddi kezébe.

—Remek! Nézzétek csak meg ezt a csörgőt! Ugye hogy világoskék, sok szürke folttal?

—Na és? - kérdezte Davume, de Aísa elsápadt és ezt suttogetta:

—Én már értem!

—Arról van szó - magyarázta Daddi - hogy ez a csörgő szerintem hasonlóan néz ki, mint ez a mostani világunk messziről, az űrből nézve: világoskék az oxigénes légkör miatt, rajta a szürkés foltok pedig a felhők! Tikki ezt meglátta, ezt a mintát a csörgőn, s emiatt épp erre a világra varázsolt át minket, biztos nem akarattal, de vágya támadt rá hogy egy ilyen helyen legyen - hát tessék, most itt vagyunk! Emiatt aztán az a merész ötletem támadt, hogy rá kéne a csörgőre festeni a mi otthoni világunk képét, azt amit az űrből látunk, legalább úgy nagyjából, odaadni aztán Tikkinak, s lehet hogy erre visszavisz oda minket, ha nem is azonnal, de valamikor! Lehet persze hogy nem, de megpróbálni semmiből sem áll, mit sem veszthetünk vele!

—Ki tud szépen rajzolni? - kérdezte azonnal a professzor.

—Én. Kifejezetten grafikus a szakmám. - szólalt meg erre három Dizi is.

—Csakhogy én nem akarok visszamenni! - mondta határozottan Döll.

—Hát igen, megértelek - mondta Prax - néha én is elgondolkodtam rajta, hogy nem is olyan rossz itt lenni, csak, tudod, nekem eléggé unalmas ez a világ! Itt mást sem lehet csak enni, aludni és szeretkezni, már ha meg nem undorodtál végleg tőle! Na de gondold csak bele: a ketrecekben hízalt állatok is épp így élnek: esznek, alszanak, szaporodnak! Itt épp csak le nem vágnak minket, s a ketrecünk az életünk hosszához képest végtelennagy! Na de hát nekem ez nem életcél, lásd be! Engem a megismerés vonz! Az újat tapasztalás!

—Akkor hadd mondjak neked valamit: a lentebbi részein a világnak mindenféle fura lények élnek! Emberek ott nemigen vannak, mert bár sok a Napocska arrafelé is, de jobban szeretjük azt a részt, ahol láthatjuk a Galaktikát! Arrafelé sok érdekeset láthatsz!

—Fene tudja... Én legszívesebben röcepi lennék! Nem a gyilkolás vonz, hanem akkor lenne tudásom ahhoz, hogy építsek magamnak egy űrhajót, s azzal bekóborolnám a világmindenséget... megértem ám Dikit, hogy ezt tette, nagyonis megértem!

—El kell keserítselek: nem lenne sok örömed benne, ha röcepi lennél! - nézett rá Diki.

—Miért nem?

—Mert nálunk röcepiknél csak a nők értelmes lények. Akadnak röcepi férfiak is, az igaz, még többen is vannak mint a nők, nagyjából nyolcszor annyian vannak, csakhogy nagyon kicsik: a legóriásibb sem nagyobb mint körülbelül három centi, általában ekkorák sem

csak úgy egycentisek, és valahányan csak vannak, mind a nők hüvelyében laknak! Ekkora méretbe pedig nem sok ész fér, gondolhatod! Ők tehát tulajdonképpen nem is velünk nőkkel közöszlnek, hanem a petéinket termékenyítik meg. Kényelmes életük van, mert dolgozniuk nem kell, veszélyek odabent nincsenek, a táplálék is mindig biztosított, mert a hüvelyváladékot eszegetik, azaz, még enniük sem kell, felszívják csak úgy a bőrön keresztül...

—Pfuj... - sápadt el Prax.

—De hát akkor ha ilyen kicsi egy férfi nálatok, ugyan miként jut el egy nőhöz?! - kérdezte érdeklődve Tinga.

—Egyszerű: mi röcepik meg tudjuk választani, hogy fiút vagy lányt szülünk-e. Ha egy röcepi nő férfit akar magának, eldönti melyik másik nőtől akarja azt, felkeresi a nőt, kér tőle férfit, erre a nő, ha hajlandó rá, arra koncentrál hogy legközelebb fiút szüljön, s miután megszülte, odaadja annak aki kérte, s erre az azonnal feldugja a férfit magának, és kész! Az aztán ott lakik benne, amíg meg nem hal, vagy amíg feleslegesnek nem ítéli őt a nő, ha ugyanis úgy döntünk hogy valamiért egy férfi már nem kell nekünk, mert túl öreg, vagy beteg lett (bár ez ritkaság), vagy egyszerűen le akarjuk cserélni egy jobbra, akkor ki tudjuk üríteni magunkból.

—És mi lesz akkor vele?

—Mi lenne, ott marad a földön, s éhen hal, vagy valami bogár vagy állat felfalja... - vont vállat Diki.

—Hát azért így bánni a férfiakkal... - szörnyülködött Taszucsi.

—De hiszen nem értelmes lények! És van belőlük elég! Nézzétek: épp annyira becsüljük őket, mint ti emberek a férfiak által termelt spermát. Ti sem kezdetek el panaszkodni, hogy „jaj szegény sperma, mennyi megy belőle pocsékba egy pornófilmben, vagy amikor a legényemberek nő híján kiverik a farkukat”! A mi férfaink alig többek mint a sperma, ez tehát így van jól, ahogy mi csináljuk!

S e szavak elhangzása után mindenki meglepetésére odalépett Diki mellé az egyik Dizi, holott Dizi eddig nagyon félt Dikitől, s így szólt hozzá:

—Ez viszont nagyon tetszik nekem! Ilyen szempontból remek ám a világotok, Diki! Ilyen férfiak közt garantáltan lehetetlen, hogy bármelyikük is megerőszakolhasson egy nőt!

—Hát az biztos hogy nálunk tökéletes a nőuralom! - nevetett Diki.

—Na jó, akkor azért térjünk a lényegre: ha kiálmétkodtad magadat Dizi, volnál olyan végtelenül kedves megrajzolni a csörgőre a mi igazi otthonunk űrbeli képét?! - kérte Szoramasz professzor.

—Máris. - mondta a leány.

—Csak ne olyan sietve – pattant fel Döll – mert én komolyan gondoltam, hogy nem megyek vissza! Hagyjatok időt nekem, hogy jó messzire meneküljek tőletek, s főleg Tikkitől!

Közben Tinga Tüszit sürgette:

—Na, adod akkor nekem Tikkit?

—Hát jó... Végülis álmomban is azt az üzenetet kaptam, hogy ha találok valakit aki jobban szereti nálam, akkor oda kell adjam neki...

Tinga átvette tőle a kicsit, ringatni kezdte, s hirtelen még sokkal pompásabbra fényesedett ki fényruhája. S ekkor csoda történt: Tikkiről eltűnt a pólya, ellenben ő maga is fényruhát öltött! És kacagni kezdett.

S most Tinga hirtelen úgy érezte, mintha gyorsliftten emelkednének a magasba tündéri képességei! Mérheterlen magabiztosság töltötte el.

—Nem kell a csörgő! Megy ez anélkül is! - mondta, azzal kinyújtotta a tenyerét, s azon megjelent egy fénylő gömb. Hazai bolygójukat ábrázolta, tökéletes élességgel.

—Vigyél haza, vigyél ide minket, kérlek! - nyújtotta e gömböt Tikki felé.

A kicsi álmétkodó arccal figyelte a Tinga tenyerén forgó minibolygót, kinyújtotta a kezét érte hogy megfogja, de a fénygömb szétpukkadott ahogy hozzáért...

Kajjám, a nagy varázsló az egész Világmindenségben úgy volt híres, mint a szellemek nagy szakértője. Hobbija volt a szellemgyűjtés. Óvakodtak is a szellemek tőle, mint a... no nem mint a tűztől, mert a közönséges tűz egy szellemnek mit sem árt... Mondjuk tehát inkább úgy, hogy óvakodtak tőle, mint a kecske a késtől, *mint egy szellem Kajjámtól!* A legisleghatalmasabb máridokat is a hideglelés és nyavalyatörés kerülgette a gondolatra, ha eszükbe jutott hogy egyszer esetleg összefutnak Kajjámmal.

Meglehetősen meglepődött tehát a nagy varázsló, amikor egy szép napon csak úgy váratlanul egy addig számára teljesen ismeretlen szellem bukkant fel előtte. Nem is kishatalmú szellem, mert bár szép nő képében jelent meg, de azt Kajjám mégis megállapította róla csak úgy első ránézésre, hogy egy márid szerencsételte meg a látogatásával.

—Bocsánat... Zavarhatnálak néhány pillanatra, hatalmas Kajjám?! - kérdezte a márid Kajjámot, s igazán félős volt a pillantása.

Ezt Kajjám nem is csodálta, a szellemek tőle általában félni szoktak. Épp csak ha fél, mi a csudának jön elébe?!

Na de majd megtudja! Nem is sokára! Végülis a szellem vélhetőleg épp amiatt jött hogy elmondja, miért jött! De ha nem, az sem baj, akkor is kideríti, elvégre teljesen lehetetlen, hogy ne legyen a hatalmában, ha már ilyen közel van hozzá! - és Kajjám a tenyerét dörzsölgette, de nem ám képletesen, hanem nagyonis valóságosan, és ajkára kaján mosoly telepedett:

—Dehogyan zavarasz, dehogyan zavarasz, drága egyetlenem! Hidd el, elképzelhetetlenül boldoggá tettél a megjelenéseddel! De tényleg, igazán és valóban! Be se mutatkozz, kiolvasom a gondolataidból a nevedet! Te vagy az... igen... igen, te nem más vagy mint a Tündérek Rémálma! Igen, ezt a nevet adtad magadnak! Hát márpedig ha az vagy akinek gondollak, ugyan miként is zavarhatnál! Tudd meg, hogy már úgy nagyjából nyolcezer esztendeje kereslek-kutatlak, természetesen azért, hogy befogjalak! Megkaparintsalak! Igen! De még nem sikerült megidézniem téged! S most itt vagy! Ugyan már drága kis szellemcsemetém, miért volna ez zavarás?! Nagy-nagy örömet okoztál inkább! S most halljuk gyorsan, engedelmes, jó kislány leszel-e aki nem mond ellent Kajjám bácsinak, s akkor gyorsan és hamar elintézhethetjük amin ilyenkor átesni muszáj, vagy ragaszkodol hozzá hogy bebizonyítsam: én vagyok az erősebb?!

—Kérlek szépen bölcs Kajjám, én abszolúte bármire hajlandó vagyok, csak arra az egyre kérlek, hogy előtte hallgass végig, mert benned van az egyetlen reményem!

—Hű amindenségit, hiszen ez úgy hangzik mintha életveszélyben lennél! Ennyire berezelt szellemmel még sosem találkoztam, még azok közt sem akik a palackjaimban kuksolnak, és sért is, hogy olybá tűnik nekem, hogy nem is tőlem ijedezel ennyire, holott pedig minden okod megvolna erre!

—Hallgass már végig, mert lehet hogy te is veszélyben vagy!

—Én-e?! Az abszolúte kizárt! Az matematikai lehetetlenség! Néhány tízezer éve még *talán* lehetett olyasmi, ami árthatott nekem, már akkor sem sok ilyen hatalom létezett, de azóta – semmi!

—Pedig szerintem az egész Világmindenséget komoly veszély fenyegeti!

—No, ez tréfának is rossz, sőt: nevetséges!

—Mondhatom?!

—Legyen neked! Jó és kegyes urad szándéksom lenni úgyis, s hogy az leszek, már most az elején bebizonyítom: meghallgatlak te szerencsétlen! - és Kajjám kegyesen intett a kezével, majd leheveredett csak úgy a pusztába levegőbe, s így szólt:

—Kezdj bele! De legyél rövid, tárgyilagos és célratörő!

—Ígérem az leszek! Tündért próbáltam varázsolni egy emberből, de ehelyett attól tartok olyan lényt varázsoltam, amely sokkal de sokkal erősebb és félelmetesebb mint én magam vagy bármelyik szellem, és nagyon félek tőle hogy még te sem tudod legyőzni, de ha egyáltalán valaki, akkor az csakis te lehetsz! Emiatt is jöttem el hozzád, mert itt már nem arról van szó, hogy szolgád leszek-e, hanem hogy lesz-e egyáltalán Világ, amiben élhetünk mi szellemek, de te is ő hatalmas Kajjám!

—No, ennyire azért ne legyél lényegretörő! Csupa zagyvaságokat beszélsz! Mert kezdjük azzal, hogy ti szellemek nem tudhattok tündéreket varázsolni! Lehetetlenség! Ezt már sokszorosan bebizonyítottam kristálytisztá mágiaegyenletekkel! S ez annyira így van, hogy ennek híre úgy tudom elszivárgott még az általam be nem hódoltatott szellemek körébe is, tehát illene tudnod neked is róla!

—Ez tiszta sor, ezt valóban tudom én is, de nekem eszembe jutott, hogy ha mi szellemek nem tudunk is tündéreket varázsolni, de talán a tündérek maguk tudnak! És hát közismert, hogy minden ember egy-egy elkorcsosult tündér! No, ha az, hátha sikerül bennük felébreszteni ősi lényegüket – gondoltam, mert milyen jó is lenne ha találnék erre módszert, akkor bármelyik emberből tündér válhatna, s miután tündérekké lettek, becsemegézhetném őket, mert emberként nem különösebben ízletesek, de egy igazi tündér, az már nagyon más! Szóval kerestem egy alkalmasnak ígérkező nőt, bizonyos Tinga nevűt az egyik emberlakta barbár bolygón, ahol még az űrhajózást sem ismerik, és felruháztam néhány szóra sem érdemes apró varázslói képességgel, természetesen a beleegyezésével. Olyasmiről van szó, hogy az alakját külsőre valóban teljesen olyanná tettem mint egy nagyon szép tündéré, ez nem volt nehéz, sőt, tettem róla, hogy változtatni is tudja a külsejét némi koncentráció által. Ezenfelül pedig egy olyan varázslatot végeztem rajta, hogy tudjon magának afféle fényruhát csinálni mint a tündéreknél szokásos, de hát ez persze nem volt igazi tündér-fényruha, csak annak halovány mása, mert nem az érzelmeit tükrözte vissza, csak külsőleg hasonlított rá, tehát bővli volt, mint ahogy a rézekszer az aranyra hasonlít! De ő azt hitte igazi, mert ezt hazudtam neki. Annyiból azonban nem csak pusztá csillogó dísz volt, hogy úgy csináltam meg, hogy ha hazudik vagy ártani akar másoknak, akkor veszítsen a fényéből! És azt mondtam neki, hogy ő már tündér, de ha nem viselkedik tündérhez méltóan, elveszti e képességeit, ha ellenben igyekszik jó lenni, tündérhez méltó, akkor fejlődnek majd a képességei. És reménykedtem benne hogy ez is hat majd mint a placebo: ha hisz benne, idővel igazi tündér lesz! És akkor én ezt észre fogom venni, mert természetesen állandóan a közelében szándékoztam lenni láthatatlanul, na és ha már eléggé tündér lesz, akkor megeszem! Végére még jogom is lesz hozzá, mert ez egy általam teremtetett tündér, tehát ötletességem és fáradozásom gyümölcse, márpedig a kertészt is joggal illeti meg a saját maga ültetett fa gyümölcse!

—Nofene! Érdekes gondolat, még azt sem állítom kapásból hogy lehetetlen volna így tündért gyártani emberekből – szellemek közt ritka okos lehetsz, azt már látom! S mi lett a kísérlet eredménye?

—Nem tudom! - mondta a szellem kétségbeesetten. —Mert az úgy volt, hogy ezután én eltűntem, ő meg elment valamiért a közeli repülőtérré. Útközben találkozott egy röcepi kislánnyal...

—Hé, hé, hogy érted azt, hogy az emberek bolygóján egy röcepi kislány volt?! Hiszen azt állítottad, hogy ezek az emberek még nem ismerik az űrhajózást!

—Biztos a röcepi lány ment oda hozzájuk űrhajóval!

—No, akkor el tudom képzelni, mi célja lehetett! Mire ezt az emberek legyőzik, lesz ott néhány millió hulla, de azt is kinézem hogy a röcepi kiscsaj meghódítja azt az egész bolygót! Na mindegy, meséld tovább!

—Szóval, az én saját gerjesztésű tündérem összefutott a röcepivel, de nem ismerte fel hogy ez egy röcepi, soha nem is hallott még röcepiről, a kis röcepi meg nem mondta meg neki hogy ő kicsoda, és nem is ette meg, mert elálmélkodott Tinga fényruháján! Nem tudom mi

célből, de vele tartott, úgy tett mintha elveszett gyerek lenne, és Tinga nem merte nem gondját viselni, biztos félt hogy akkor csökkenne a tündéri képessége! Együtt szálltak repülőre. És hát ezután nemigen tudom hogy mi történt, mert én ugyan a légi út alatt is velük voltam, ott repültem alig néhány kilométerre a repülő mögött, de történt, hogy viharba kerültek. Iszonyú vihar volt emberfogalmak szerint! Már épp készültem is, hogy varázsolok valamit, hogy baja ne essék a repülőnek, mert kész röhej lett volna ha ilyen apró vacakság miatt mint egy vihar, veszendőbe menne a fincsi csemegém, de még bele sem kezdtem semmi varázslatba, hirtelen úgy éreztem, mintha valami iszonyatosan megrángatná a téridőt! De komolyan, emberi szóval élve majdnem fejre álltam! És ekkor el is tűnt a repülőgép előlem. Nem maradt más csak én és a vihar, a repülő meg sehol!

—Lehet – tűnődött el Kajjám – hogy túlságosan is jól csináltad a tündériesítő varázslatot! Nem sok kellett már hozzá hogy az a Tinga valódi tündér legyen, s mert pártfogásába vett egy szerinte árva gyermeket, e jótett miatt tényleg igazi tündér lett belőle, s ott a repülőn megijedt a vihar miatt, például érte valami nagy szellőkés a gépet, s ekkor varázslott ő maga valamit, talán önkéntelenül... Végülis a tündérek képesek ám minden technikai segítség nélkül is a világűrben közlekedni, ugyebár!

—Na de hatalmas Kajjám, kérlek annyira már ne becsülj le hogy azt feltételezd: ezt sem tudom! Több millió tündért megettem a régi szép időkben, pontosan tudom hogy mire képesek a tündérek, és amit mondtál az valóban igaz, de csak egy nagyon jól képzett, több ezer éves, mesterien tündér tündérre! Hogy is lett volna képes erre Tinga, aki legislegjobb esetben is csak épp akkor válhatott tündérré! Na de nem is ez a fő érv Tinga hirtelen tündérré válása ellen, hanem az, hogy azt is tudom ám pontosan, mi a jele annak, ha egy tündér járja a téridőt! Először is: ha téridőt jár, igazából nem járja az időt, csak a teret, mert időutazásra nem képesek, aminthogy sajnos mi szellemek sem! Tudom, miként rezeg a környék ahol felbukkan egy tündér, vagy ahol eltűnik! Érzem a jelenlétüket vagy eltűnésüket messziről, mint a finom orrú kopó a vad jelenlétét! Megmondom még azt is a rezgésük alapján, fiú- vagy lánytündér van-e a közelben! De ez nem ilyen volt! A tündérek ha megjelennek vagy eltűnnek, egészen finom, szinte bolyhos, pelyhes fodrozódás keletkezik a téridő szövetén, mondhatom, lágy és kellemes, szinte örülök hogy érzem a jelenlétüket, még ha nem is ehettem meg őket – de ez nagyon más volt! Valaki egyszerűen durván megcsavarta a téridőt, mintha kettészakította volna, és világosan éreztem, hogy itt az időben is történt valami. Nem, nem időutazás, egészen biztos hogy nem, nem ment a repülőgép sem a múltba, sem a jövőbe, de valaki valamit matatott az idősíkokkal is, játszadozott a Valósággal... De ne kérdezd hogy ez mit jelent mert én sem tudom, csak nem találok jobb szavakat rá! De úgy képzeld el kérlek, mint amikor a macska fülel az egércinogásra – én lennék a macska, a tündérek az egerek – kitarja a két fülét hogy jól halljon mindent, s erre hirtelen épp közvetlenül mellette elsütnek egy ágyút! Én így éreztem magamat! Mondhatom, nagyobb frász akkor sem kerülgetett volna, ha hirtelen te jelensz meg mellettem, sőt, egyszerre vagy száz belőled! Ekkora hatalom jelével még nem találkoztam soha, pedig magam sem tudom már, hány százezer-milliárd éves vagyok! És azt is éreztem, nem tudom honnan, de éreztem, hogy annak a valakinek fikarcnyi kis erőfeszítésébe sem került hogy ilyen megrázkódtatást okozzon a téridőben, ez csak apró kis játszadozás volt neki! Szóval én azért jöttem, hatalmas varázsló, hogy kérlek ha tudsz, nézz utána ennek, mert jól látod: én most egy nagyon ijedt szellem vagyok valóban! Merem állítani, a legisleghatalmasabb szellemek egyike vagyok, de AZ, az ami megijesztett, az akkora, hogy a legkomolyabban hiszem, ha akarja, az egész Univerzumunknak egykettőre vége! Márpedig akkor nekem is végem! Itt már nem arról van szó, hogy szolgáljak-e téged, hanem hogy létezem-e! Nem tudom, miként varázsolhattam ilyen hatalmú valakit Tingából, de ha elrontottam valamit, hát nagyon bánom!

—És még rólam mondják hogy hiú és beképzelt volnék! - zsörtölődött ezt hallva Kajjám. — Ha én beképzelt vagyok, mi vagy te, hogy azt hiszed, képes vagy ekkora hatalmú valamit

teremteni?! Ha nem képzelődtél, és volt ott valami ilyesmi, hát mérget vehetsz rá, hogy azt nem te teremtetted, az tehát nem Tinga volt!

—Akkor is félek! Nem derítenéd ki, mi volt ez?!

—Naná hogy kiderítem! S máris megnyugtatlak: a lehető legjobb helyre fordultál a gondoddal! Mert ha százszázalékig nem vagyok is biztos benne, miről van szó, de kilencvenkilenc százalékig nagyonis! Sejttem mi volt az ami megijesztett téged, sőt, sejtésem igazán konkrét gyanúnak is nevezhető, de annyira, hogy meg lennék lepve, ha nem úgy volna, amint pedig hiszem hogy van! Azaz volt. Mielőtt azonban mondanék valamit, előbb...

Ám Kajjám nem tudta befejezni a mondatát. Mert ebben a pillanatban váratlanul felbukkant a közelében két férfi és több nő. Az egyik férfi eléggé idősecske volt, a másik ellenben huszonéves fiatalember lehetett. A nők pedig tizenegyen voltak, és bármilyen hihetetlen is, de mind teljesen egyformán néztek ki!

S bár még nem tudta Kajjám, hogy kik ezek, de annyit rögvest megállapított róluk, hogy emberek. De ha egyszerűen csak emberek, hogy képesek itt csak így felbukkanni nála?!

Már épp méltatlankodni kezdett volna nyugalma e felháborító megzavarása ellen, amikor megszólalt az idősebbik férfi:

—Amindenit... Ez bizony gyorsan ment! De ugyan hol lehetünk?! - azzal Kajjámhoz fordult, meghajolt, s így szólt:

—Elnézést uram, volna olyan végtelenül kedves felvilágosítani bennünket róla, hogy tulajdonképpen hova kerültünk? Különben a nevem Szoramasz. Szoramasz professzor vagyok. Remélem érti a szavaimat!

Hogyne értette volna a szavait Kajjám, minden nyelvet kiválóan beszélt, ami azidőtájt a világmindenségnek legalábbis az emberlakta bolygóin használatos volt, s még jónéhány nem emberi nyelvet is, tudott például horkul és manóul is. Na de hogy lehet az, hogy ezek itt teremnek nála, ami kétségkívül jelentős mágikus hatalmat feltételez, de mégsem tudják hogy hová kerültek?

Ámde ekkor megszólalt a Tündérek Rémálma:

—Hatalmas varázsló, kötelességemnek tartom megemlíteni, hogy e két férfi épp annak a bizonyos repülőgépnek az utasai közül való, a fiatalabbikat Daddinak hívják, s a nő is a repülőgép utasa volt, az ő neve Nili, de amikor a repülőgépen volt, akkor még csak egy példány volt belőle!

—Nem tudom hogy te ki vagy – válaszolta a professzor a szellemre nézve – de amit mondasz igaz, mert Niliből amiatt van ennyi sok, mert klónoztam világgraszoló felfedezésemmel, a klóngéppel! És nem is csak őt, de sok másik személyt is! Épp csak fogalmam sincs róla, ők hol vannak! De ha ennyire ismersz minket, biztos azt is tudod, hol vagyunk!

—Hallhattad – válaszolta a szellem – egy hatalmas varázslónál, ő az – mutatott Kajjámra – és a neve nem más mint Kajjám!

—Úgy van, Kajjám vagyok, márpedig a Kajjám név fogalom a Világmindenségben! - pöffeszkedett Kajjám.

—Akkor te varázsoltál volna ide bennünket, és nem Tikki? - kérdezte Daddi.

Kajjám már épp meg akarta kérdezni, ki az a Tikki, de erre sem volt ideje. Mert most újabb váratlan látogatói érkeztek!

E látogatók csak ketten voltak, s e két fő közül legalább az egyiket ismerte. Az illető egy ifjú szellem volt, bizonyos Szjord nevű, s azon szellemek közé tartozott, akik a tündérek szolgálatába álltak, tehát úgymond „megjavultak”. Szjord társa viszont nem akárki volt, hanem egy magas, gyönyörű, tündérszép nő, igazi „bombázó”. De ha tündérszép volt is, mégsem tündér volt: Kajjám az ő kilétét is megállapította első pillantásra. Ez bizony egy röcepi nő volt!

—Zavarhatlak, hatalmas Kajjám?! - kérdezte udvariasan Szjord. De, bár udvarias volt, cseppet sem tűnt félősnek! Sőt, ő is képes volt egyetlen pillanat alatt felmérni, miféle szerzetek vannak jelen rajta kívül, így rögvest észlelte hogy a Tündérek Rémálma egy

szellem, nála jócskán hatalmasabb szellem, ennek ellenére nagyon ijedt! Biztos, mert fél Kajjántól! S ezt tapasztalva Szjordnak ugyancsak jókedve kerekedett, mert neki, neki Szjordnak nem kell ám félnie Kajjántól! Nem mintha Kajjám le ne győzhetné őt akármikor, hogy is ne volna képes erre Kajjám, de a varázsló soha nem tenne ilyesmit, mert nemcsak nem ellensége neki Szjordnak, de majdhogynem a barátjának mondhatja a nagy varázslót, amióta ő Szjord a tündérek barátja lett! És bizony a tündérek is nagyon megkedvelték őt az utóbbi években, tehát még ha Kajjám meg is haragudna rá, de akkor sem lenne sok baja, mert mind az összes sok millió tündér kiállna érte!

—Hm... Jókor kérdeed hogy zavarhatsz-e, amikor már úgyis itt vagy és javában zavarasz! - morgolódott Kajjám. —Na de legyen neked, zavarjál csak nyugodtan, nekem már úgyis mindegy! De legyél igazán gyors a mondanivalóddal, mert érdekes események közepette vagyok!

—Kívánságod a számomra parancs, nagytiszteletű Kajjám!

—Ez csak természetes, az én kívánságom mindig, mindenki számára parancs! Tehát miről is van szó?

—Engedd meg hogy bemutassam neked egyik barátomat, ő az – mutatott a nőre – ő nem akárki, hanem...

—Tudom, egy röcepi! Ismerem a fajtájukat! - legyintett Kajjám. —Ők afféle ős-szellemek a szememben, mert ők is az öntökéletesítés útját választották, csak még nem jutottak ebben olyan végső fokig, mint ti szellemek! És közösségi érzés sem sok van bennük, mert még nevük sincs többnyire!

—Ez így van, de neki van neve, legalábbis amióta megismerkedtünk, azóta úgy döntött hogy számomra és barátai számára Röcipöci lesz a neve, ez tudod azt jelenti röcepi nyelven, hogy „kalandor”, mert egyszer már elment az emberek közé világot látni! És amiatt a barátom, mert ekkor találkoztunk, és igyekszem őt megtanítani a jóság előnyeire, s bár nehéz eset, de cseppet sem reménytelen szerintem! Mindenesetre messze reményteljesebb, mint némely szellemek! Na és hát most legutóbb amikor találkoztunk, egészen kétségbe volt esve, mert sehol sem találja a leányát! Eleinte nem gyanakodott, nem szokatlan náluk hogy akár néhány évre is elbóklásznak a kiscsemeték erre-arra azon a bolygón, és félteni sem szokták a röcepik a gyermekeiket, mert semmi olyan lény nem él a bolygójukon, ami legyőzhetne akár egy pólyás röcepit is. De aztán csak sokallani kezdte az időt amit a kislány távol tölt tőle, felvette a kapcsolatot más röcepikkel is Röcipöci, s kiderült hogy senki sem tud a leányról, évek óta senki sem látta! Na és még ekkor sem ijedt meg igazán Röcipöci, de aztán egy nap egy olyan helyet talált a bolygóján, nem is nagyon messzire a saját lakhelyétől, amiről észrevette, hogy itt valaki egy űrhajót készített! Na és hát ekkor már tudta hogy miről van szó: nem kellett volna annyit mesélnie a kislánykájának arról, milyen érdekes dolgokat tapasztalt az emberek világában, mert a kislány elkódorgott valahová a végtelennagy Világmindenségbe egy jót kalandozni! És bár van egy emberektől zsákmányolt űrkompja Röcipöcinek, sőt ő maga is képes készíteni űrhajót annál sokkalta jobbat is, de hát annak nem sok értelme volna, mert ugyan hol keresse a leányát, hiszen csak a mi Galaktikánkban is sok milliárd emberlakta bolygó van! Na és én épp ekkor látogattam meg, s amikor elsírta nekem a bánatát, azt mondtam neki, hogy itt bizony csak a mágia segíthet! Te, hatalmas Kajjám, minden bizonnyal képes vagy megtalálni neki a leánykáját! Mert ha te sem, akkor senki más sem!

—Igen, kérlek találd meg nekem Dikit! Mindenre kész vagyok csak találd meg nekem! - kérlelte őt a röcepi nő.

—Ah, van neki neve is? Bár ez nem is olyan igazi név, röcepiül azt jelenti egyszerűen, hogy Picuri... - mormogta Kajjám. —Na de meg kell mondjam neked, hogy én nem nagyon kedvelem ám a röcepiket! Ti nem vagytok tündérek, de szellemek sem: afféle korcsfajzatok vagytok! A tündéreket szeretem, mert ők a maguk módján tökéletesek. A szellemeket is szeretem, bár tudom hogy sok szellemnek erről merőben más a véleménye, de igenis sze-

retem őket, mert a maguk módján szintén tökéletesek. De az embereket nem szeretem, mert ők korcsok: korcs tündérek. És a röcepiket sem szeretem, mert ők meg szellemek: korcs, vagy legyen neked: még ki nem fejlődött szellemek! Tehát ha nem is korcsok, de negatív korcsok! Na és hát én most mentsek meg egy röcepit?! Különbem sem hiszem hogy megmentésre szorulna: szerintem javában rettegésben tartja azt az egész, jobb sorsra érdemes emberlakta bolygót, amit megszerencsételtetett a látogatásával... bár inkább úgy kéne mondanom, hogy megszerencsétlenségeltetett...

—De hatalmas Kajjám, - szólt Szjord - kérlek ne viselkedj így, hiszen én épp mostanában beszélek Röcipöci lelkére hogy érdemes jónak lenni, hogy fontos egymás segítése, hogy a szeretet milyen csodálatos érzés, és nem akarhatod hogy megrendüljön a hite minden tanításomban! Mit is gondol arról, igaz-e amit mondok, ha azt tapasztalja hogy épp te, ki a Világmindenség talán leghatalmasabb lénye vagy, hogy már te sem tartod fontosnak a másik segítségét... miért is ne segíthetnél ezen a szegény, aggódó anyán, még ha csak egy általad megvetett, csekélyképességű röcepi is ő?! Legalább azt értékeld benne kérlek, hogy van benne szeretet, mert legalábbis a leányát szereti ő is!

—Na jó, legyen neked, lásd milyen jó és kegyes vagyok! Most kapásból megmondom, hogy hol van a leányod!

—Csak így, minden varázslás nélkül?! - ámult Röcipöci.

—Úgy van!

—Hát ha ez így van, akkor aztán tényleg ugyancsak nagyok lehetnek a te képességeid!

—Ez egy pillanatig sem kétséges, valójában mágikus hatalmam s egyéb mindenféle más jellegű zsenialitásom olyan tündöklően hatalmas, hogy kizárólag amiatt nem szoktam beszélni róla, hogy ezzel másokat, szerényebb képességűeket, például hozzád hasonlatos jelentéktelen korcsfajzatokat ne kergessek a kétségbeesésbe, midőn önmagukat velem összehasonlítva rádöbbenének saját hitványságukra, s létük hiábavalóságára! Tudod, én annyira nagyszerű vagyok, hogy van bennem megértés a primitív lények iránt, s nem emlegetem állandóan önmagam erényeit, mert nem akarok bennük krónikus kisebbrendűségi komplexust gerjeszteni! Na de tudd meg hát, hogy hol van a lányod: pontosan ott, ahonnét ezek jöttek - mutatott Szoramaszra és Daddira meg a sok Nilire - vagy legalábbis percekkel ezelőtt még ott volt! S hogy ez hol van, ez a hely, azt ők majd mindjárt elmondják!

—Nem tudom mi megy itt - nézett körül Daddi - de ami azt a rendkívüli helyet illeti, sokat nem mondhatok, a nevét sem ismerem! Az biztos hogy több ezer kilométeres fák nőnek ott, s az egész valószínűleg egy Fekete Lyuk körül kering!

—Akkor semmi baj, ismerem azt a helyet! - legyintett Kajjám. —Ez...

Ebben a pillanatban újabb látogatója érkezett. Ezúttal csak egy fő. Fényruhát viselt, káprázatosat, ragyogót, tehát tündér volt. Nem is akármilyen tündér! Láttára még maga Kajjám is álmélkodni kezdett.

—Ó, Lucsilla! Hogyhogy itt látlak, s épp téged?! Minek köszönhetem megtisztelő látogatásodat?!

A tündérkirálynő körbenézett. Szjordot egy apró fejbólintással üdvözölte, Röcipöci láttán vágott egy enyhén undorodó fintort, látszott hogy „őfelsége” nem igazán rokonszenvez jómaga sem a röcepikkel, Tündérek Rémálmát látva azonban elégedetten sóhajtott fel.

—Na végre valami jó hír! Gratulálok Kajjám, örülök hogy elfogtad, végre tőle sem kell félnünk! Ám nem miatta jöttem, mint azt sejtetheted is. Hanem mire véljem, hogy már legszentebb területünket, Tündérhont sem tisztelel, s teliszemeteled mindenféle garantáltan nem odavaló népséggel, holmi *emberekkel*?!

—Hogy én?! - ámult el Kajjám. Soha életében nem foglalkozott a tündérek úrvárosát, Tündérhont illető varázslatokkal.

—Hát ugyan ki másra gyanakodhatnék?! Elmondták az odakerültek, hogy korábban valami olyan helyen voltak, ahol a fák ezerkilométeresnél is nagyobbak, na és többet nem is kellett

mondaniuk, ebből máris tudtam mi a helyzet: egyetlen ilyen hely van csak a Világ-mindenségben, s ez az, amit a te vásott unokáid, Zom és Dem építettek, mert örökölték a te pökhendi gögödet, Kajjám, istenséget akarnak játszani, és állandóan csak Tündérhon primitív másait csinálgatják itt meg ott! Na és aztán...

—Hé, tisztázzunk valamit! - emelte fel a kezét Kajjám. —Zom és Dem tegyenek bármit is, de nem vagyok felelős érte, mert épp elég nagyok már, felnőttek, s amit ők tesznek, azt nem én teszem! De hogy is volt ez? Arról a helyről váratlanul Tündérhonba teleportálódott pár ember?

—Igen, ez történt! Mondhatom, a hideglelés tört ránk, amint ezek felbukkantak a Semmiből a Nagy Tölgy előtt! És hozzá nem ám szép finoman, de akkora ramazurit okozva a Tér-időben, hogy szegény Tündérhon jószerivel idegbeteg lett tőle, igaz ugyan hogy alig van tudata, de azt a kicsit azóta is lelkigondozzák a Nagy Öregek! Eddig azt hittük, Tündérhon belsejébe garantáltan lehetetlen behatolnia bárkinek, akár még neked is, Kajjám!

—Valóban lehetetlen nekem is, de csak mert idáig meg sem próbáltam, ám ha *nagyon* akarnám, biztos rá tudnék jönni a nyitjára... - válaszolta Kajjám nem minden önérzet nélkül, majd megkérdezte:

—Volt köztük egy Tinga nevű tündér?

—Ilyen nevű tündért nem ismerek.

—Váratlan látogatóitok közt volt-e, úgy értem!

—Nem volt köztük egyetlen tündér sem.

—És egy Diki nevű röcepi kislány?

—Egy röcepi Tündérhonban?! - és Lucsilla szinte sikoltotta e szavakat. —Hála érte az Elsődleges Létezőnek, ilyen eset még nem fordult elő sem korábban, sem most! És minek kérdezel ilyen furcsákat Kajjám, tudhatnád hogy ki nem állhatjuk a ragadozókat!

—Eh, Lucsilla, ne törjön már megint elő belőled a fajvédő!

—Nem ezt vagy azt a fajt védem, hanem az életet!

—De tapasztalhattad hogy mindenki megjavulhat, még a szellemek is, márpedig azok sokkal veszélyesebbek mint a röcepik! Végteáris egy röcepi nem sokat tud ártani egy tündérnek.

—Az igaz, csak a szokásaiktól undorodom!

—Tehát nincs a kislányom nálatok? - kérdezte Röcipöci.

—Nem tudom miért keresed épp rajtunk a lányodat, de biztosíthatlak róla hogy nincs nálunk, még ha odakerült is volna, nincs olyan tündér, akinek ne legislegelső dolga lenne hogy a röcepit, akár nagyot, akár kicsit, sürgősen és mihamarabb kitegye bármely bolygóra, ahol épp nem tündérek laknak! Eszünk ágában sincs megkockáztatni, hogy kitör belőle a vadság, és tönkretégye Tündérhon finoman kiegyensúlyozott ökológiai rendszerét!

—Erre még én is azt mondom hogy bölcs óvintézkedésnek tartom - felelte a röcepi anyuka - mert Diki még röcepi mértékkel mérve is hírhedten önfejű és kezelhetetlen! De ha nem nálatok van, akkor merre lehet?

—És hol van Tinga-tündér, aki vállalta hogy az anyukája lesz? - kérdezte Daddi.

—Micsoda?! - meredt körbe a tündérkirálynő, mintha csupa örültet látna. —Egy tündér, aki vállalta, hogy egy röcepi nevelőanyja lesz?!

—Sőt, nemcsak Diki anyja, de annak a Tikki nevű lánynak az anyja is, aki bár csak pólyás, de máris nagyobb a hatalma mint egy röcepié! Miatta kerültünk ide, ez biztos! - szólalt meg Szoramasz professzor.

—Javaslom, hogy menjünk így ahogy vagyunk, mindnyájan Tündérhonba - ragadta magához a kezdeményezést Kajjám - hogy ott az odakerült többiekkel is találkozassunk, s ha együtt vagyunk, meséljék el részletesen hogy mi történt velük! Hitem szerint abból világosan ki fog derülni, mi az oka e furcsa eseményeknek, s hol vannak a társaság hiányzó tagjai!

—Engedjünk be szellemeket Tündérhonba?! - sápadt el Lucsilla. —Kajjám, én bízom benned, de azért mindennek van egy határa!
—Én is veletek leszek! Mitől félsz, te kicsinyhitű, amíg engem látsz?! S ne feledd el, olyan dolog történt, mely már úgyis hatással volt a te legszentségesebb Tündérhonodra!
—Na jó, az összes Létsíkra is...
—Tündérek Rémálma, rád bízom a két férfit és a Niliket, hozd utánam őket, te meg, Szjord fiam, hozd Rőcipőcit! - azzal Kajjám már el is tűnt.

Tündérhonban nagy volt a zűrzavar! A több száz jövevény mindenfelé mászkált, álmélkodott a sok csodán, a tündérek alig tudták féken tartani őket, s legalább azt elérni, hogy valamit tönkre ne tegyenek. Nagyon várták már vissza Lucsillát, remélték, a tündérkirálynő kitalált valami okosat, vagy legalábbis rájött, hogy kik ezek és mi okozta az idekerülésüket.

S végre megjött a királynőjük! De legnagyobb rémületükre két szellem is követte őt! Be, Tündérhonba! Ezek egyike ugyan Szjord volt, akit már ismertek, bár eddig ide be még őt sem engedték soha. Hanem a másik... Az bizony cseppet sem volt ismerős szellem!

De egyelőre rendesen viselkedett. Igaz, azt látták a tündérek, hogy nagyonis sóváran nézi őket! De a kristályfák jobban tetszetek neki.

—Ha bántasz valakit – mondta neki Kajjám – nemcsak palackba zárlak, de olyan kínzások alá vetlek, hogy olyat millió évek alatt sem tudnál kitalálni, s el is tartanak majd a számodra e kínzások millió évekig!

—Hatalmas Kajjám, hadd tűnjek el innen! Borzasztó érzés itt lennem úgy, hogy senkit nem ehetek meg! Érts meg kérlek: mint egy gyerek, ha csokiboltba viszik! Nem vagyok én rossz, csak torkos! Hadd menjek el innen, legalább ne lássam ezt a sok finomságot!

Ám ezt hallva melljük lépett egy Dzsuli nevű tündér.

—Csak arról nem lehet szó hogy tündéreket egyél. Ám ne mondd hogy mi tündérek nem tudjuk mi a vendégszeretet: nesze itt van néhány tündérkristály, ezeket megeheted! És míg eszed, gondold arra: velünk érdemes jóban lenni! Szjord a megmondhatója!

Ezek után nem is volt semmi baj Tündérek Rémálmával. Kajjám utasítására legislegelőször neki kellett beszélnie, el is mondta, miként akart tündércsemegét csinálni magának Tingából. A tündérek ámulva hallgatták.

Ezután a néhai repülőgép egykori utasai mesélték el élményeiket. Utoljára azt, hogy a kis Tikki a Tinga kezén megjelent fénygömb felé nyúlt...

És mindegyikük azt hitte, hazakerül a bolygójára, holott egyikük sem oda került: Daddi, a professzor és néhány Nili – de nem az összes Nili – Kajjámhoz került, a Nilik többi része a tündérekhez, Tündérhonba, ide mindenki más is, kivéve Dikit, Tingát, hiányzott ezen kívül az összes Dizi is, meg Prax és Döll!

S amikor már nem volt több mesélni való, felállt Kajjám.

—Abban teljesen biztos vagyok, hol kell keresni Dikit!

—Na végre! - sóhajtotta Rőcipőci.

—Egyszerűen elkerültétek egymást. Jelen pillanatban ő épp odahaza kell legyen, nálatok, a röcepik bolygóján. Épp abban a pillanatban került oda, ahogy Szoramasz és a többiek megérkeztek hozzám. Jelen pillanatban minden bizonnyal téged keres!

—Akkor menjünk és találjuk meg!

—Egy pillanat! - vágott közbe Kajjám. —Természetesen odamegyünk, naná hogy odamegyünk, ez nem is vitás, de ha már itt vagyunk, itt, Tündérhonban, akkor előbb szeretnék meggyőződni egy elméletem helyessége felől! Mondd csak, Lucsilla, adtatok már ezeknek az embereknek tündérkristályt?

—Nem, dehogy is, eszünk ágában sem volt! Sőt, nagyon vigyáztunk rá, hogy semmihez ne nyúljanak, főleg meg ne egyék, mert az ilyesmi az emberekre kiszámíthatatlan hatással lehet!

—Ilyet ne mondj: minden kiszámítható, mert az egész Mindenség a matematika nyelvén íródott! Legfeljebb *ti* nem vagytok képesek kiszámítani a hatást! *Én* azonban egészen más kategória vagyok mint *ti*, én most előre megmondom a hatást: de hogy ők ne hallják meg, emiatt csak a füledbe súgom! - azzal Kajjám olyan közel hajolt Lucsillához, mintha meg akarná csókolni, s két szót súgott a tündérkirálynő fülébe.

—Na ne!

—Próbáld csak ki!

—Na de miért?!

—Mert az egésznek csak így van értelme! De csak azok kapjanak, akik ide kerültek Tündérhonba, akik nálam termettek, azoknak felesleges adni!

Lucsilla a fejét csóválta, de csak adott minden Tündérhonba teleportálódott személynek egyet-egyet a kristályfák gyümölcséből.

—Egyétek meg! Finom, nem mérges!

Az embereknek eszük ágában sem volt visszautasítani a kínálást! Bekapták a kristályt, szopogatni kezdték...

S a következő pillanatban felragyogott körülöttük a fényruha!

—Nahát! Tündérekké lettek! - álmélkodott mindenki. Még maguk az érintettek is.

—Én ezt nem értem! - rázta a fejét Lucsilla.

—Majd később megmagyarázom. Most előbb menjünk Röcepre!

Röcep volt a röcepi nép bolygójának neve. Természetesen elmentek ide. Kajjámnak már korábban is nagy tekintélye volt a tündérek körében, még ha mulatságosnak és néha bosszantónak is tartották örökös nagyzolását, hát még most mekkora lett a tekintélye, hogy rögvest teremtett nekik vagy kétszáz újdonsült tündért!

Nemcsak Röcepre mentek úgy általában, de kifejezetten épp arra a tisztásra érkeztek meg, Kajjámnak hála, aminek közelében Röcipöci lakni szokott. A tájék tagadhatatlanul ismerősnek tetszett a repülőgép utasai számára, mert itt is gigantikus fák nőttek mindenfele. De itt legalább volt olyan, hogy talaj.

S íme a tisztás szélén ott állt Diki és Tinga, meg itt volt még Döll is, bár ő nem utazott a repülőgéppel. Praxot még mindig nem találták meg, bár egyelőre senki nem is kereste olyan különösképpen. Mindenki inkább Röcipöci és Diki egymásratalálására volt kíváncsi. Ugyan miként megy röcepiéknél a rossz gyerekek elfenekelése?! Talán bizony gömbvillámokkal veri meg tenyér helyett?!

Diki is észrevette anyukáját, és tagadhatatlanul elsápadt kissé.

—Mami! De örülök hogy látlak! Ugye nem haragszol?!

—De bizony hogy haragszom! Meg tudnék *pukkadni* a dühtől! Ki engedte meg neked, hogy elkóderogj a fészkes fittyfenébe, mi?! Annyi eszed sincs mint az apádnak, pedig az ugyancsak girnyó volt férfinak is! Mi lett volna ha bajod esik a Nagy Odakintben, mi?!

—De anyuci, mi bajom eshetne, én nem ember vagyok, hanem röcepi!

—De akadnak nálad hatalmasabb lények is! Én meg kereslek, kutatlak, te meg csak vársz idehaza vigyorogva, mint aki miről sem tehet?! Na de most jaj neked, most aztán tényleg igazán megnevellek! Most... - és megindult felé, s haragjában az egész nő hirtelen ibolyaszínűre változott. Diki pedig citromsárga lett, lehet hogy félelmében. Ilyen mérgesnek még sosem látta az édesanyját!

Ámde ekkor megmozdult Tinga, és Diki elé lépett.

—Ne bánts! - kiáltotta, és két karját is kitárta. És maga sem értette hogy mit csinál, de határozottan érezte hirtelen, hogy neki most egy bizonyos dologra kell koncentrálnia, arra hogy ő most pajzs, ő most védelem... és teste körül narancssárga derengés tűnt fel. Ez körülölelte a szorosan mellé bújó Dikit is.

—Még ilyet! Védőerőteret gerjesztett! És amint látom, az erőssége nem sokkal marad el attól, amire én magam is képes vagyok! És állítólag csak néhány napja tündér! - képedt el Lucsilla.

—Hát, ezen bajosan törnék át én is... talán nem volna lehetetlen nekem, de ugyancsak sok töprengésembe telne... - mondta elismerően Tündérek Rémálma.

—Nem engedem hogy bántsod Dikit! - kiáltotta Rőcipöci felé Tinga. —Ez az aranyos kislány nemcsak nem érdemel büntetést, de kifejezetten dicséretet érdemel! Derék, jóra való teremtes ő! Büszke lehetsz rá! Megvédett bennünket sok rossz ember támadásától, és ez még nem is az egyetlen hőstette volt, mert már korábban is amikor még nem volt velem, olyan embereket evett meg az én bolygómon, akik nagy gonoszságokat műveltek, nőket kínoztak, erőszakoltak, még öltek is! De legisleginkább nem is emiatt érdemel dicséretet Diki, mert úgyis tudom hogy erre azt mondod, ez mit sem számít, hisz mi az egy röcepinek, néhány embert megölni! Hanem Diki óriási hasznomra volt, éspedig abban, hogy megtanított *szeretni*, s ezáltal lehettem igazi tündér!

—Ezt az utóbbit nem hiszem. Itt van a társaságomban egy szellem, aki azt állítja, hogy ő csinált belőled tündért! - mutatott Tündérek Rémálmára.

—Én csak elindítottam a folyamatot... - szerénykedett a szellem.

—Azért azt is köszönöm neked. Nem igazán tudom, mi az hogy szellem, de ha szellem vagy, hát ez a részedről nekem életem legnagyobb ajándéka volt, igazi „szellemes ajándék”!

—Tulajdonképpen nem illet dicséret, mert azért tettem, hogy miután igazi tündér lettél, egy jót lakmározhassak belőled.

—Ó... Hát akkor tessék, mi tart vissza téged?! Vagy még mindig nem vagyok eléggé igazi tündér ehhez?!

—Jelenleg korlátozva vagyok a személyes szabadságomban. Itt mellettem ugyanis akit látsz, az Kajjám, a világ legnagyobb varázslója, s erősebb nálam, de ő sem akárki ám, mert ez a hölgy nem más mint Lucsilla, a tündérkirálynő!

—Hódolatom felség! - mondta Tinga, és meghajolt. —Továbbra is fenntartom azonban az állításomat, hogy ha nem lett volna velem és mellettem Diki, akit szerethetek, s aki szeretetre méltóan viselkedik, akkor nem lett volna belőlem igazi tündér! Kifejezetten követelem tehát, hogy Diki minden büntetés alól egyszersmindenkorra mentessék fel! Csakis az életem árán büntethetitek meg, mert minden tőlem telhetőt elkövetek a megvédelmezésére, ha belehalok is, ami amiatt is kötelességem, mert megmentette az életemet is!

—Hát így még szerintem soha senki ki nem állt egy röcepi védelmében! - mosolyodott el végre Lucsilla.

Rőcipöci sóhajtott egyet.

—Na jó... Hát azt hiszem ha ez valóban így van, akkor talán tényleg túlreagáltam az előbb a dolgokat! Bár továbbra is fenntartom hogy nem lett volna szabad elcsatangolnia Dikinek, pláne nem ennyi időre, de legalább részben jóvátette a bűnét azzal, hogy röcepihez méltón viselkedett, és nem hozott szégyent a fejemre! Rendben van, el van felejtve az egész! Keblemre kislányom!

És Diki boldogan futott anyukájához egy kis ölelésre.

—Azért nagyon hiányoztál ám, mami! - mondta neki.

—Nem is csodálom. Nagyon kicsi vagy még az efféle kalandhoz. Nem is engedlek el többé! Mert most megbocsátottam, de ez nem jelenti azt, hogy ezentúl már akárhányszor is elmehetsz egyedül a Nagy Űrbe, érted? Sőt, nemcsak akárhányszor nem, de egyetlenegyszer sem!

—Eszem ágában sincs egyedül mennem a jövőben: az olyan unalmas! Megbeszéltük már a barátaimmal, hogy együtt megyünk el legközelebb! Irtó jó móka lesz!

—Miféle barátaiddal?! Tingával talán?!

—Természetesen Tinga is a barátom, hogy is ne volna az, de nem vele akarok elmenni. Szeretném ugyan ha jönne, de nem is kísérletezem a csábítgatásával, úgyis nemet mondana, mert nem szereti az erőszakot.

—Miféle erőszakot?!

—Hát az olyat, tudod, amit mi vérfürdőnek nevezünk! Pedig irtó izgi kis móka lesz! Elmegyünk sok-sok bolygóra a barátainkkal, éjjel csatangolunk majd az utcán, keresünk rossz embereket akik bántani akarják a nőket, meg akarják erőszakolni őket, azaz minket, és akkor az lesz, hogy elkapjuk őket, és csinálunk egy szuperjó vérfürdőt! Igaz, lányok?! - kérdezte, hátrafelé fordulva.

—Igaz, hát! - válaszolta neki kórusban mind a sok-sok Dizi, azzal Diki köré sereglettek, és annyira fellelkesültek a jövőendő élvezetnek már a gondolatára is, hogy teljesen fűzőldre változott a bőrük. És egymás szavába vágva kapacitálták Dikit, hogy ne hagyja ám lebeszélni magát a mamája által, mert nekik nagy szükségük van Dikire, mert Diki a tanítómesterük, elvégre ők nem nagyon tudják még, mit és hogyan kell tenni egy maga fajtájú lénynek!

Már nem féltek ugyanis Dikitől. Ők is röcepik voltak immár!

Sőt, nemcsak ők, de pillanatok múlva csatlakozott hozzájuk még egy személy, aki nem más volt mint Döll.

Erre persze mindenki Kajjámot kezdte el unszolni, hogy magyarázza már meg, mi történt itt, mert ő ugye azt állítja hogy tudja, vagy legalábbis sejti!

Kajjám nem is kérte magát sokáig, gyorsan varázsolt magának egy jó három méteres színarany trónust, beleült, majd végignézett az órá várók tömegén, s végül mondandóját azzal kezdte, hogy rámutatott a Tinga ölében nyugvó kis Tikkire.

—Ő az oka mindennek. Ő nem más, mint egy Világőr. A Világőrök odakint élnek a hipertérben, s vigyáznak az univerzumokra. Afféle univerzumok közti immunrendszer-féleségnek foghatók fel, eképp természetesen hatalmasabbak mint bármi ami akár csak elvileg is lehet egy-egy univerzumon belül. Egy Világőr bár egy univerzumon belül születik, de nem árthat neki idebent semmi. Ő azonban árthat az egész világnak: ha felnő, s nem tetszik neki, széttörheti. Nem szabad tehát őt megharagítani! Ellenben meg kell vele ismertetni ezt a világot, s meg is kell szeretetni vele, hogy amikor felnőtt korában kilép innen a hipertérbe, igazi otthonába, szeretettel gondoljon a világunkra, és szeretettel bánjon vele majd.

Ami az eseményeket illeti: Tündérek Rémálma azért vesztette el Tinga nyomát, mert a kis Tikki valóban megijedt a vihartól. Olyan helyet akart, ahol minden nagyon szép és jó. Nem tudta hogy ez hol van, de nem is kellett hogy tudja: a Világőrök akaratát a Világ magától teljesíteni szokta. De annyira, hogy még a múltját is megváltoztatja a kedvéért. A repülőgép utasai tehát elkerültek a Fekete Lyuk körüli világba, amit az én unokáim készítettek. Embereket is szoktak néha odavarázsolni, olyanokat, akik másképp meghalnának, de ezek közül is csak olyanokat, akik az ő véleményük szerint igazságtalanul halnának meg. Gyermeki szórakozás szerintem, de hagyom nekik, végülis ezzel senkinek sem ártanak! Most már különben sejtem, hogy Tikki akarata szerint történt, hogy unokáim ilyesmihez kedvet kaptak, s ezzel foglalkoztak, mert a Világ a csecsemő Világőr kedvéért úgy változtatta meg a múltját, hogy legyen egy olyan zuga a világnak, ahol minden csupa szép és jó!

Odakerültek tehát. Itt aztán történt ami történt, lényeg az, hogy Diki és Tinga egész tűrhetően összebarátkoztak. Később Dizi is összekerült szívszerelmével, Dógennel, és Prax is Döllel. Ez is amiatt volt, mert Tikki még amikor odaröptette őket, csak olyan homályos, általános utasítást adott a Világnak, hogy itt „minden szép és jó legyen”, de mert Prax és Dizi nagyon szerették egykori szerelmüket, emiatt a Világ kénytelen volt gondoskodni ezek újbóli összekerüléséről, mert csak akkor szép és jó *minden*, ha a nagy szerelmek is beteljesednek!

Aztán amikor Tinga felrobbantotta a repülőgépet... Ő azon csodálkozott, hogy ettől a tündéri képességei nemhogy csökkennének, de növekednek inkább! Erre a magyarázat az, hogy ő akkor nem ölni akart elsősorban, hanem menteni: megmenteni a többieket. Tehát jó cél érdekében munkálkodott. Ennél is fontosabb azonban, hogy eközben mély

meggyőződése volt, hogy ő emiatt meg fog halni: tehát életét adta volna másokért. Ez a leghatározottabban tündéri gondolkodás! Nem is csodálható, hogy ettől szinte özönvízszerűen bugyogott fel benne mindaz a tündéri képesség, ami egyáltalán csak felbukkanhatott benne! Ezek után pedig magához ölelte Dikit, aki épp a maga vérfürdőjét ünnepelte, s el tudom képzelni, mennyire nem nézhetett ki szalonképesen! De Tinga nem hagyta el Dikit emiatt, inkább pártfogásába vette! Ez még tovább fokozta a tündérségét.

Na és aztán amikor feltűnt Tinga kezén a bolygó képe, és Tikki belenyúlt, akkor az történt, hogy Tikki természetesen nem értette meg amit Tinga mondott neki, hogy vigye őket oda. Hogy is érthette volna meg, amikor még beszélni sem tud! Különböző figyeljétek csak meg, napok múlva megtanul majd beszélni... De akkor még nem tudott. Neki egyszerűen nagyon megtetszett Tinga fényruhája, csinált önmagának is olyat, és nagyon tetszett neki, hogy Tinga, e nagyszerű, fényruhás nő ringatja őt! S a gyermekek már csak olyanok, hogy ha valaki jól tesz nekik, ők is szeretnek annak jól tenni! Tikki megint olyasmire gondolt, hogy legyen jó mindenkinek a közelében! Na és emiatt, én úgy vélem, teljesedett mindenkinek az a kívánsága, amire abban a pillanatban a legőszintebben vágyott!

Szoramász professzor és Daddi arra vágytak, hogy megértsék, mi történt velük, s emiatt hozzám kerültek, mert az egész Világmindenségben én vagyok a legalkalmasabb arra, hogy efféle bonyolult rejtélyeket megfejtsék. A sok Nili azért került oda hozzám, mert ők arra vágytak, hogy Daddi mellett maradjanak – ők igazán szeretik Daddit tehát valóban! A többiek ellenben mind, néhány Nilivel együtt a tündérekhez kerültek, mert ők meg nagyon megirigyelték Tinga sok rendkívüli képességét, hiszen még sokkal szebb volt a fényruhája mint bármikor korábban, fénylő bolygó-gömböt is tud varázsolni a kezére, milyen jó is lenne ha ők is tudnák ezt! Ők tehát tündérré lettek, s a tündérekhez kerültek, mert egy tündérnek Tündérhonban a helye! Épp csak az utolsó lökést kellett megadni nekik ahhoz, hogy bekapcsolódjon a nekik ajándékozott tündérség, tündéri lényeg, s ehhez kellett megegyeznem velük egy-egy tündérkristályt.

—De miért nem az összes Nili került hozzám? - kérdezte Daddi.

—Mert ők abban a pillanatban nem rád, hanem a tündérségre vágytak a legjobban. Ettől még ők is szeretnek téged, de szerintem teljesen érthető és megbocsátható, ha egy pillanatra másra vágnak a leginkább! - válaszolta Kajjám. —Na és ami Dizit és Döllt illeti: Nekik iszonyatos élményben volt részük korábban, Dazinek gyermekkorában, Döllnek pedig nem is olyan régen. Igazán senki sem csodálhatja, hogy mondtak légyenek bármit is, de nekik a legislegigazibb vágyuk kétféle volt: egyrészt hogy meg ne erőszakolhassák őket soha de soha többé, másrészt hogy bosszút állhassanak azokon akik ezt velük tették, vagy ha nem is azokon, de a hasonszőrű gazembereken! Ehhez még külön lökést adott nekik, hogy Diki percekkel azelőtt beszélt arról, miféle ötletes, és röcepi felfogás szerint humoros módokon lehetne az erőszakoskodókon bosszút állni, persze nem akárkinek, mert ilyesmire tényleg csak egy röcepi képes... Nos, erre Dizi és Döll érthetően azon kezdett el fantáziálni, hogy milyen jó is volna ha röcepi lenne ő maga is... eljátszadózott e gondolattal épp akkor, amikor Tikki varázsolni készült... Igen, ekkor nem az volt még Döllnek sem az igazi vágya hogy ott maradjon az unokáim teremtetten világban, hanem hogy röcepi legyen! Hát tessék, röcepivé lettek mind! S amint látom, ezt igazán nem is bánják!

—De nem ám! - nevettek mind, és böszön meresztgették mindenfelé a karmaikat. Nagyon élvezték hogy tehetik.

—És mi lesz Dógen-nal, a szívyszerelmeddel? - kérdezte tőlük Lucsilla.

—Úgysem volt belőle annyi példány, hogy mindönknek jusson! - legyintett Dizi-egy.

—És szerintem ő remekül érzi most magát, most, hogy tündér lett! - mondta Dizi-kettő.

—Igazatok is van, nem tagadom! - mosolygott szélesen Dógen. —De attól hogy így alakult a sorsunk, még maradhatunk jó barátok, mert bár már tudom hogy a tündérek nemigen rajonganak a röcepikért, én nem osztom e nézetet, ezt most előre bejelentem, vagy

legalábbis ami benneteket, Dizi-röcepiket illet, veletek kivételt tesztek! - azzal előrelépett, és megcsókolta sorra valamennyi Dizit.

—És én is nagyon örülök, hogy ennyi sok új barátnőm van! Hú, hogy miket fogunk mi együtt bulizni, ha elmegyünk az emberek bolygóira! Minden rossz pasit kinyírunk, és a beleiken fogunk táncolni! - mondta Diki, azzal kimeresztette minden karmát, kezén is, lábán is, és tíz méteresekeket ugrott a magasba, és míg esett vissza a földre, ide-oda csapkodott a karmaival mindenfelé.

—Reménytelen! Két hétig sem tudom majd itthon tartani! - legyintett ezt látva Röcipöci.

—Hát a két hét talán túlzás... - ellenkezett vele a már tündérré lett Drex.

—Valóban túlzás, de nem úgy ahogy azt te érted, hanem épp ellenkezőleg! A múltkor egyetlen hét alatt csinált magának úrhajót. Most elég lesz neki öt nap is, mert már van benne gyakorlata...

S ekkor megszólalt Döll:

—De hol van Prax? Ott maradt volna azon a fura világon épp ő, amikor annyira leszólta, s nem tetszett neki?

—Itt vagyok, drága szerelmem! Itt is voltam végig veled, melletted, csak eddig nem szóltam, kíváncsi voltam rá, hogy mikor jutok az eszedbe! - hallottak egy testetlen hangot, majd lassanként valami felhőszerűség kezdett el anyagiasulni Döll mellett, s ez apránként felvette Prax alakját.

—Elnézést kérek a lassúságért, de még nem megy gyorsabban a materializáció, mert gyakorlatlan vagyok a szellemkedésben! - mosolygott a férfi.

—Na hát, csak nem ám hogy szellem lettél?! - álmélkodott Döll.

—De bizony! De nagyon remélem hogy Kajjám barátunk emiatt nem zár rögvest a palackba; én mindenestre most azon nyomban minden érdekelt előtt bejelentem, hogy a tündérek nagy barátja vagyok, nem kell félniük tőlem, már amiatt sem, mert hiszen hallottam ám én is hogy az emberek elkorcsosult tündérek lennének, no és hát én ugye ember voltam igazán nem sokkal ezelőttig, tehát tündér valamilyen szinten, így lettem szellemmé, s eképp nem akarok rosszat saját egykori fajtámnak! Remélem hogy amint Dizinek meg Döllnek nagy barátja lett Diki, a röcepi, úgy nekem meg mint újdonsült szellemnek a barátom lesz Szjord!

—Remek ötlet, hát persze hogy a barátod vagyok! - kiáltotta a kis ifrit.

—Jó, akkor bizonyítsd a barátságodat azzal, hogy adsz egy tündérkristályt! Mert amióta szellem lettem, meglepve tapasztalom hogy miféle vágyak gyötörnek: én is torkos vagyok! De azért nem kell félni, tündért enni nem akarok...

—És nem bánod hogy szellem lettél? Egyáltalán, miért épp szellem lettél és nem tündér? - kérdezte Lucsilla.

—Nem bánom ami történt velem, igazán nem bánom! És amiatt történhetett, mert, világosan emlékszem, Döll ugye épp azt hangoztatta nagyban hogy nem akar elmenni onnan. Én meg mérges lettem rá, és olyasmi járt a fejemben, hogy nekem a repülés a mindenem, az egész világot látni akarom, de most, azonnal ha lehet... És azt hiszem emiatt nem tündér lettem. Mert ti tündérek ha képesek vagytok is az űrben repkedni, de tartok tőle hogy azt előbb sokáig kell tanulnotok, ugye?

—Évezredekig, de ha kiváló képességű valaki, akkor is évszázadokig. - bólintott Lucsilla.

—Hát emiatt lettem szellem. Én most azonnal is képes vagyok fényévekre elugrabugrálni.

—De többé nem lehet a feleséged Döll! - mondta neki Dizi-egy.

—Eh, akármikor felveszek akár emberi, akár röcepii alakot, ha nagyon akarnám, lehetnék akár röcepi férfi is, de annyira azért nem örültem ám meg... - vont vállat Prax.

—Nos, akkor azt hiszem tisztázódott minden! Menjünk haza, úgy értem, a tündérek jöjjenek tündérhonba, aki magától nem képes erre, azt remélem elviszi Szjord, például Tingát is...

—Engem nem. - rázta meg a fejét Tinga.

—Miért nem?

—Megígértem hogy Tikki anyja leszek. És nem lehet véletlen, hogy bár én tündér vagyok, de nem Tündérhonba kerültem vele, hanem ide! Ez azt kell jelentse, hogy Tikki itt kell felnővekedjék! Tehát ennek így is kell lennie!

—Bölcsen szólottál. - mondta erre Kajjám. S ezt hallva Lucsilla sem tiltakozott.

—Legyen hát így! Szóval akkor a többi tündér jöjjön velem, Szjord is, te meg Kajjám kérlek ügyelj erre a Tündérek Rémálmára, el ne szabaduljon! Nem szeretném ha tündért enne!

—Ugyan kit, hiszen nem is talál tündért Tündérhonon kívül!

—Dehogynem, Tingát például!

Erre azonban megszólalt maga Tinga.

—Hallgassatok meg! Ahogy korábban Dikiért, úgy most e szellemért emelek szót! Bocsásd el őt magad mellől Kajjám, s engedd hogy mellettem legyen, hadd legyenek afféle pótanyukája neki is!

—Hogy képzeled, hiszen már ő maga sem tudja, hány százezermilliárd éves! És különben is meg akart enni téged!

—De nem fog. És jót tett velem, mert mindegy milyen indokkal, de ő adott lehetőséget nekem tündérré lennem! - azzal előrelépett, és átölelte a szép nő képében álldogáló szellemet. —Szeretlek téged, tudd meg! - majd megfordult és Lucsillára nézett. —És vedd tudomásul tündérkirálynő, nagyonis megérdemelné ez a szellem, hogy ti többi tündérek is szeressétek! Hogyhogy nem veszitek észre, micsoda szolgálatot tett az egész tündérfajnak ő?! Hiszen felfedezte a módszert, miként lehet felébreszteni az emberek tündérlényegét! Talán nem minden egyes emberben, de erősen hiszem hogy a legtöbbször e módszer beválik, mert bevallom, hogy én nemcsak nem vagyok valami különleges ember, de épp hogy nagyonis önző, elkényeztetett nyafka voltam, egy undok, úrhatnám, parancsoló fajankó, s lám, mégis tündér lettem! És neki hála! E szellem remek módszert talált erre, amit mi tündérek minél szélesebb körben kéne alkalmazunk az emberek közt, hiszen ez nem más mint afféle mágikus műszer, jelzi az embernek, mennyire tündéri vagy mennyire nem az! Csak adni kell az embereknek valami kis csodát, amitől többé semmiféleképp sem akarnak megválni, s emiatt mindenre képesek lesznek érte! Én annyira megszerettem a fényruhát, mint a kábítószeres a napi adagját: az ölni is képes azért hogy meglegyen az adagja, én kész lettem inkább megöletni magamat, csak el ne veszítsem a fényruhámat! Így lettem tündérré! És erre szerintem gyakorlatilag bármely ember képes, csak segíteni kell nekik eleinte! S ezt ez a szellem fedezte fel! Szeretnünk kell tehát őt, nagyon kell szeretnünk!

—De ő nem akar jó lenni! - ellenkezett Lucsilla.

—Miből gondolod? Megkérdeztek már talán?! - felelt vissza a szellem.

—Nono! Te órákkal ezelőtt még azzal dicsekedtél, hogy sokmillió tündért megettél! - figyelmeztette őt Kajjám.

—Ez így is volt. De e vétkemet kész vagyok jóvátenni azzal, hogy teremtek ugyanennyi tündért nektek az emberekből! Kész vagyok régi nevem levetésére is: ezentúl ne az legyen a nevem hogy Tündérek Rémálma, hanem inkább az, hogy Tündérteremtő!

—Ez túl fellengzős név. És túl hosszú is. - ellenkezett Kajjám.

—Akkor talán az, hogy Tindelli. Ez tündérül azt jelenti, hogy „aki tündérré lett”. Csak...

—Csak mi? - kérdezte Lucsilla.

—Csak tényleg engedjétek meg, hogy Tinga velem legyen... velem legyen... örökké!

—Ugyan miért? - kérdezte meglepődve épp maga Tinga.

—Szóval... én nem értem mi van velem... nehéz ezt megmagyaráznom, de épp az imént... most hogy te átöleltél, és ennyire kiálltál mellettem... pedig tudtad hogy nem önzetlenül tettelek tündérré... meg akartalak enni... de te mégis megvédtél... sőt, megdicsértél... Engem még soha senki... még senki nem tette ezt velem... egyszerűen... én azt hiszem, hogy most, miattad értettem csak meg, hogy mit jelent az, hogy szeretet... és emiatt én is

megszerettelek... - és átölelte Tingát. —Márpedig akit szeretünk, azt soha el nem hagyjuk...
ugye valahogy így mondjátok azt ti emberek? Vagy tündérek?
—Mindegy. - válaszolta a tündérkirálynő.
—Úgy van. Tündér vagy ember vagy szellem, mindegy. A lényeg a szeretet! - felelte Tinga,
azzal viszonzta a szeretetteli ölelést.

Vége

Elkezdve: 2004.04.19., 20 óra 24 perc

Befejezve: 2004.11.05., 23 óra 20 perc